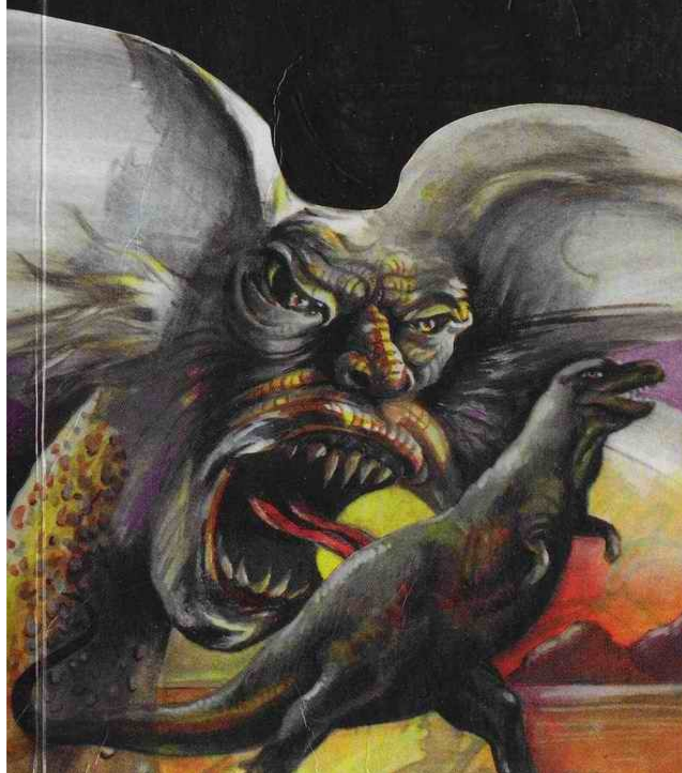

Michael Crichton

LUMEA PIERDUTĂ

SCIENCE FICTION

EDITURA FAHRENHEIT

LUMEA PIERDUTĂ

Au trecut șase ani de la dezastrul din „Jurassic Park“.
Șase ani de cînd acel extraordinar vis al științei și al imaginației a cunoscut un sfîrșit lamentabil: dinozaurii au fost nimiciți, parcul de distracții – distrus, insula – închisă pentru public pe termen nedefinit.
Umblă însă zvonul că ceva a supraviețuit...
Iar cînd paleontologul Richard Levine va descoperi pe o plajă din Costa Rica un animal desprins parcă din epocile preistorice, aventura este gata să reînceapă.
De data aceasta, cu ce deznodămînt oare?

Micheal Crichton
Lumea pierdută

Traducere: Mihai Samoilă

Editura Fahrenheit, 1997

Micheal Crichton

The Lost World

Knopf, 1995

Versiune ebook: 1.1

Lui Carolyn Conger

Ceea ce mă interesează cu adevărat este dacă Dumnezeu a avut vreun cuvânt de spus în crearea lumii.
ALBERT EINSTEIN

În profunzimea haosului, uşoare schimbări în structură duc aproape întotdeauna la modificări majore în comportament. Comportamentul complex controlabil pare a fi exclus.
STUART KAUFFMAN

Sechelele sunt în mod inerent imprevizibile.
IAN MALCOLM

Introducere

"Dispariţia speciilor la graniţa K-T"

Sfârşitul secolului douăzeci a fost martorul unei remarcabile creşteri a interesului ştiinţific fată de dispariţia speciilor.

Subiectul nu este nou – primul care a demonstrat dispariţia speciilor a fost baronul Georges Cuvier, încă din 1786, la puţin timp după Revoluţia Americană. De aceea, faptul dispariţiei speciilor a fost acceptat de savanţi cu aproape trei sferturi de secol înainte ca Darwin să-şi prezinte teoria asupra evoluţiei. Iar după Darwin, cele mai multe controverse privind această teorie nu au căutat să găsească soluţii.

Dimpotrivă, dispariţia speciilor a fost considerată de către toată lumea drept lipsită de importanţă, aidoma unei maşini rămase fără carburant. Ea dovedea pur şi simplu incapacitate de adaptare. Modul de adaptare a speciilor a fost intens studiat şi puternic dezbătut. Dar faptului că unele specii nu au reuşit i s-a acordat prea puţină atenţie. Ce se putea spune despre asta? Şi totuşi, începând din anii '70, două proiecte au început să atragă atenţia asupra dispariţiei speciilor, dintr-un nou punct de vedere.

Primul era recunoaşterea faptului că fiinţele umane au devenit foarte numeroase şi astfel alterează

starea planetei, într-un ritm foarte rapid – eliminând habitaturile tradiţionale, defrişând pădurile, poluând aerul şi apa, chiar schimbând climatul global. În decursul acestui proces, multe specii de animale au dispărut. Unii savanţi au tras un semnal de alarmă; alţii, deşi neliniştiţi, au tăcut. Cât de fragil era ecosistemul terestru? Oare specia umană se angajase într-un proces comportamental care avea să o ducă la propria sa dispariţie?

Nimeni nu era sigur. De vreme ce nici un om de ştiinţă nu se obosise să studieze dispariţia speciilor în mod organizat, informaţiile referitoare la rata dispariţiilor în alte ere geologice erau reduse. Astfel că savanţii au început să cerceteze cu atenţie dispariţia speciilor din trecut, sperând să răspundă neliniştilor prezentului.

A doua idee privea noile date apărute despre moartea dinozaurilor. Se cunoştea de multă vreme că toate speciile de dinozauri dispăruseră într-un interval de timp relativ scurt, la sfirşitul erei cretacice, cu aproximativ 65 de milioane de ani în urmă. Iuţeala cu care se petrecuse această dispariţie a fost subiect de îndelungi dezbateri: unii paleontologi credeau într-o dispariţie catastrofal de rapidă, alţii erau de părere că dinozaurii dispăruseră în mod gradat, de-a lungul unei perioade cuprinse între zece mii şi zece milioane de ani – interval greu de considerat a fi un eveniment rapid.

Apoi, în 1980, fizicianul Luis Alvarez, împreună cu trei dintre colaboratorii săi, a descoperit înalte concentraţii de iridiu în rocile de la sfirşitul cretacicului şi de la începutul terţiarului – aşa-numita graniţă K-T (cretacicul a fost prescurtat K, pentru a se evita confuzia cu cambrianul şi alte

perioade geologice). Iridiul este un material rar pe Terra, dar abundent în meteoriţi. Echipa lui Alvarez a tras concluzia că o cantitate atât de mare de iridium în rocile de la graniţa K-T sugera ciocnirea Pământului, în acea perioadă, cu un meteorit uriaş, de mai multe mile în diametru. Ei au presupus că praful şi resturile rezultate acoperiseră cerul, inhibaseră fotosinteza, uciseseră plantele şi animalele, punând astfel capăt domniei dinozaurilor.

Această teorie dramatică a cucerit mass-media, iar imaginaţia publicului a iscat o controversă ce a continuat vreme de mulţi ani. Unde se afla craterul acestui meteorit? Au fost propuse mai multe candidate. Existaseră cinci mari perioade de dispariţie a speciilor – să le fi cauzat pe toate meteoriţii? Să existe cumva un ciclu de douăzeci şi şase de milioane de ani pentru catastrofe? Oare planeta aştepta acum un alt impact devastator?

Chiar şi după mai mult de un deceniu, aceste întrebări au rămas fără răspuns. Dezbaterile au continuat furtunoase – până în august 1993, când, la un seminar săptămânal de la Institutul Santa Fe, un matematician iconoclast, pe numele său Ian Malcolm, a anunţat că nici una dintre aceste întrebări nu are valoare şi că dezbaterea asupra impactului meteoritic era doar „o speculaţie frivolă şi lipsită de relevanţă”.

— Să luăm în considerare cifrele, spuse Malcolm, aplecându-se peste tribună şi privind înainte, către audienţă. Pe planeta noastră există în momentul de faţă cincizeci de milioane de specii de plante şi animale. Credem că aceasta reprezintă o diversitate remarcabilă, însă, chiar şi aşa, incomparabilă cu cea

de dinainte. Estimăm că au existat cincizeci de miliarde de specii pe această planetă de când a apărut viaţa. Asta înseamnă că din fiecare o mie de specii care au vieţuit pe planetă, doar una a mai rămas în zilele noastre. De aceea, 99,9 la sută din numărul total de specii care au existat vreodată a dispărut. Iar uciderea în masă este responsabilă pentru doar cinci procente din acest total. Copleşitoarea majoritate a speciilor a dispărut încetul cu încetul.

Adevărul, a mai spus Malcolm, era că viaţa terestră a fost marcată de o rată continuă, constantă, de dispariţii. În mare, durata medie de viaţă a unei specii a fost de patru milioane de ani. Pentru mamifere, aceasta a scăzut până la un milion de ani. În medie, în fiecare zi, de-a lungul întregii istorii a vieţii pe Pământ, a dispărut câte o specie.

— Dar de ce? întrebă el. Ce lege guvernează înălţarea şi decăderea speciilor terestre, într-un ciclu de patru milioane de ani? Un răspuns ar fi că nu recunoaştem faptul că planeta noastră este continuu activă. Doar în ultimii cincizeci de mii de ani – o clipă din punct de vedere geologic – pădurea tropicală s-a restrâns drastic, apoi s-a extins din nou. Pădurea tropicală nu este un obiect lipsit de vârstă; de fapt, este chiar recent. Cu doar zece mii de ani în urmă, pe când pe continentul american existau oameni ce se ocupau în principal cu vânătoarea, o pătură de gheaţă a coborât până în dreptul actualului oraş New York. Multe specii de animale au dispărut în acea perioadă.

Deci, o mare parte a istoriei Pământului ne demonstrează că speciile de animale trăiesc şi mor pe un fundal foarte activ. Acest lucru explică

probabil nouăzeci la suta din totalul dispariţiilor. Dacă mările seacă sau devin mai sărate, atunci, fireşte, planctonul oceanic va dispărea în întregime. Dar situaţia animalelor complexe, asemenea dinozaurilor, este cu totul alta, pentru că aceste animale complexe sunt ferite – la propriu şi la figurat – de asemenea schimbări. De ce mor speciile complexe de animale? De ce nu se adaptează? Din punct de vedere fizic, par a avea capacitatea de a supravieţui. Nu există vreun motiv evident pentru dispariţia lor. Şi totuşi, aceasta se întâmplă.

Ideea pe care doresc să o propun este aceea că speciile complexe de animale dispar nu din pricina vreunei schimbări în adaptarea lor Fizică la mediu, ci din pricina comportamentului lor. Aş spune că ultimele concepte ale teoriei haosului sau ale dinamicii neliniare, dau indicii uimitoare despre felul în care se petrec lucrurile.

Teoria haosului sugerează că acest comportament al animalelor complexe se poate schimba foarte rapid şi nu întotdeauna spre mai bine. Că el poate înceta de a mai fi un răspuns la modifficările din mediu, conducând la declin şi moarte. De asemenea, că animalele pot înceta să se mai adapteze. Asta sa se fi întâmplat cu dinozaurii? Să fie asta cauza reală a dispariţiei lor? S-ar putea să nu aflăm niciodată. Dar nu este un accident faptul că Fiinţele umane sunt atât de interesate de dispariţia dinozaurilor. Declinul acestora a permis mamiferelor – inclusiv oamenilor – să se dezvolte nestingherit. Iar asta ne conduce la întrebarea dacă o dispariţie precum cea a dinozaurilor are să se repete, mai devreme sau mai târziu, avându-ne de astă dată pe noi drept subiect. Dacă, la cel mai

profund nivel, greşeala stă nu în soarta oarbă – în căderea din ceruri a vreunui meteorit uriaş – ci în propriul nostru comportament. În acest moment nu avem nici un răspuns.

Zâmbi.

— Eu însă am câteva sugestii...

Prolog

„Viaţa la Marginea Haosului”

Institutul Santa Fe era găzduit într-o serie de clădiri de pe Canyon Road, clădiri care aparţinuseră unei mânăstiri, iar seminarele se ţineau într-o încăpere ce servise drept capelă. Acum, stând la tribună, în bătaia razelor de soare strecurate prin ferestre, Ian Malcolm făcu o pauză dramatică, înainte să-şi continue prelegerea.

Malcolm avea patruzeci de ani şi era o figură obişnuită pentru cei de la Institut. Fusese unul dintre pionierii teoriei haosului, dar cariera lui promiţătoare fusese întreruptă de un accident grav pe care-l suferise în timpul unei călătorii în Costa Rica; de fapt, Malcolm fusese declarat mort la câteva buletine de ştiri.

— Îmi pare rău că am stricat sărbătorirea evenimentului în departamentele de matematică din ţară, spusese el mai târziu, dar s-a dovedit că eram doar pe jumătate mort. Chirurgii au făcut minuni, ei au să fie primii care or să vă spună asta. Aşa că m-am întors – la o viaţă nouă, s-ar putea spune.

Îmbrăcat complet în negru, sprijinindu-se într-un baston, Malcolm dădea impresia de severitate. Era cunoscut în Institut pentru analizele lui neconvenţionale şi pentru tendinţele pesimiste.

Discursul lui din acel august, purtând titlul „Viaţa la Marginea Haosului”, era tipic pentru modul în care gândea. În acel discurs, Malcolm îşi prezenta analiza proprie, din punct de vedere al teoriei haosului, aplicată la evoluţia speciilor.

Nimeni nu şi-ar fi putut dori o audienţă mai valoroasa. Institutul Santa Fe fusese ridicat pe la mijlocul anilor '80 de către un grup de savanţi interesaţi în implicaţiile teoriei haosului. Savanţii veniseră din mai multe domenii – fizică, economie, biologie, informatică. Aveau în comun credinţa că diversitatea lumii ascundea o ordine misterioasă care până atunci eludase ştiinţa şi care putea fi adusa la lumină prin teoria haosului, cunoscută şi sub numele de teoria complexităţii. După spusele unuia dintre ei, teoria complexităţii era „ştiinţa secolului douăzeci şi unu.”

Institutul explorase comportamentul unei mari varietăţi de sisteme complexe – corporaţii din cadrul pieţei, neuroni din creierul uman, cascade enzimatice din interiorul unei singure celule, comportamentul de grup al păsărilor migratoare – sisteme atât de complexe încât fuseseră imposibil de studiat înainte de apariţia computerelor. Cercetarea era o noutate, iar descoperirile – surprinzătoare.

Nu a trecut mult timp până ce savanţii au început să observe că sistemele complexe evidenţiau unele elemente comportamentale comune. Au început să vadă în aceste elemente de comportament caracteristici ale tuturor sistemelor complexe. Şi-au dat seama că aceste comportamente nu puteau fi explicate prin analizarea separata a componentelor sistemului. Venerabila metodă ştiinţifica a reducerii

– demontarea ceasului pentru a vedea cum funcţionează – nu ducea la nici un rezultat în domeniul sistemelor complexe, din pricină că trăsătura de cercetat părea să rezulte din interacţiunea spontană a componentelor. Trăsătură nu era nici plănuită, nici dirijată; exista pur şi simplu. De aceea, numiră un asemenea comportament drept „autoorganizat”.

— Dintre toate trăsăturile auto-organizate, spuse Ian Malcolm, două prezintă un interes deosebit pentru studiul evoluţiei. Una este adaptarea. O vedem peste tot. Corporaţiile se adaptează la piaţă, celulele cerebrale se adaptează la traficul de semnale nervoase, sistemul imunitar se adaptează la infecţii, animalele se adaptează la posibilităţile de hrană. Am ajuns să gândim că puterea de adaptare este o caracteristică a sistemelor complexe – şi s-ar putea ca acesta să fie unul dintre motivele pentru care evoluţia conduce la organisme tot mai complexe.

Malcolm se mişca, trecându-şi greutatea în baston.

— Dar şi mai important, spuse el, este felul în care sistemele complexe par să atace echilibrul dintre nevoia de organizare şi imperativul schimbării. Sistemele complexe tind să se localizeze într-o zonă pe care noi o numim „marginea haosului”. Ne imaginăm marginea haosului drept un loc în care există suficienta inovaţie pentru a păstra în stare de vibraţie un sistem viu, precum şi suficientă stabilitate pentru a-l feri de prăbuşirea în anarhie. Este o zonă de conflict şi prefacere, în care vechiul şi noul se află în mod constant în război. Găsirea punctului de echilibru este, cu siguranţă, o problemă delicată – dacă un sistem viu alunecă prea aproape,

riscă să se prăbuşească în incoerenţă şi nehotărâre; dar dacă sistemul se mută prea departe de margine, devine rigid, îngheţat, totalitarist. Ambele condiţii duc la dispariţia speciei. Prea multe schimbări sunt la fel de distructive ca şi prea puţine. Doar la marginea haosului pot înflori sistemele complexe.

Făcu o pauză.

— Drept urmare, dispariţia este rezultatul inevitabil al uneia sau alteia dintre strategii – prea multe schimbări sau prea puţine.

În sala, audienţa clătină capul în semn de aprobare. Acest fel de a gândi era familiar celor mai mulţi cercetători aflaţi de faţă. Într-adevăr, conceptul marginii haosului era aproape o dogmă a Institutului Santa Fe.

— Din nefericire, continuă Malcolm, prăpastia dintre acest eşafodaj teoretic şi realitatea dispariţiei speciilor este imensă. Nu avem nici o posibilitate de a afla dacă modul nostru de gândire e corect. Dovezile fosile ne pot spune că o specie animală a dispărut la un moment dat, dar nu şi de ce. Simulările computerizate au o valoare limitată. Nici nu putem face experienţe pe organisme vii. De aceea, suntem obligaţi să admitem ca dispariţia speciilor – imposibil de testat, neacceptând experimentul – poate chiar să nu reprezinte un subiect ştiinţific. Acest lucru ar putea explica de ce subiectul a fost implicat în cea mai intensă controversă religioasă şi politică. Aş vrea sa amintesc că nu a existat nici o dezbatere religioasa asupra numărului lui Avogadro sau asupra constantei lui Planck, nici asupra funcţiilor pancreasului. Dar asupra dispariţiei speciilor există

o controversă continuă de două sute de ani încoace. Şi mă întreb cum se va rezolva dacă... Da? Ce doriţi?

Din spatele sălii se ridicase o mână, clătinându-se nerăbdătoare. Malcolm se încruntă, vizibil deranjat. Prin tradiţia Institutului, întrebările trebuiau să aştepte până la terminarea discursului; se considera că întreruperea vorbitorului era o dovadă de impoliteţe.

— Aveţi vreo întrebare? făcu Malcolm.

Din spatele sălii, se ridică în picioare un tânăr la vreo treizeci de ani.

— De fapt, spuse tânărul, am de făcut o observaţie.

Cel care vorbise era brunet şi slab, îmbrăcat în cămaşă şi pantaloni scurţi, ambele kaki, arătând precizie în mişcări şi în felul de a fi. Malcolm îl recunoscu pe Levine, paleontologul de la Berkeley care-şi petrecuse toată vara în Institut. Malcolm nu-i vorbise niciodată, dar îi ştia reputaţia: Levine era recunoscut drept cel mai bun paleobiolog al generaţiei sale, poate chiar cel mai bun din lume. Dar cei mai mulţi savanţi ai institutului nu-l agreau, găsindu-l pompos şi arogant.

— Sunt de acord, continuă Levine, cu ideea că dovezile fosile nu sunt de mare ajutor în explicarea dispariţiei speciilor. Mai ales dacă luăm drept adevărată teza în care susţineţi că trăsăturile de comportament reprezintă cauza dispariţiei – pentru că oasele nu ne spun prea mult despre comportament. Dar nu sunt de acord şi cu ideea că teza comportamentală este imposibil de testat. De fapt, aveţi nevoie de un lucru palpabil. Deşi poate nu v-aţi gândit încă la asta.

În sală se lăsă tăcerea. La tribună, Malcolm se încruntă. Eminentul matematician nu era obişnuit să fie atenţionat că nu-şi gândise în detaliu ideile.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă el.

Levine părea indiferent faţa de tensiunea din sală.

— Doar atât, spuse el. În cretacic, Dinosauria a fost larg răspândită pe planetă. Le-am găsit rămăşiţele pe toate continentele şi în toate zonele climatice – până şi în Antarctica. Ei, dacă dispariţia lor a fost într-adevăr un rezultat al comportamentului şi nu consecinţa unei catastrofe, a unei boli, a unei schimbări în vegetaţie sau a oricărei alte cauze cu efecte pe scară largă, atunci mi se pare foarte improbabil ca toate speciile să-şi fi schimbat comportamentul în acelaşi timp şi peste tot. Iar asta înseamnă că pe Pământ ar mai putea exista unele animale vii aparţinând acestor specii. De ce nu le căutaţi?

— Fă-o dumneata, replică Malcolm cu răceală, dacă asta te distrează. Şi dacă nu ai altceva mai bun de făcut.

— Nu, nu, spuse Levine pe un ton preocupat. Vorbesc foarte serios. Ce-ar fi dacă dinozaurii n-au dispărut cu totul? Dacă mai există încă? Undeva, într-un loc izolat al planetei?

— Vorbeşti despre Lumea Pierdută, spuse Malcolm, iar audienţa clătină din cap cu o expresie avizată.

Savanţii Institutului dezvoltaseră un fel de cod de referinţă pentru scenariile evolutive mai cunoscute. Vorbeau despre Câmpul de Proiectile, despre Ruina Jucătorului de Noroc, despre Jocul Vieţii, despre Lumea Pierdută, despre Regina Roşie şi despre Zgomotul Negru. Erau teorii bine definite asupra evoluţiei. Dar toate aceste teorii erau...

— Nu, insistă cu încăpăţânare Levine. Vorbesc despre o realitate.

— Atunci ai luat-o razna complet, zise Malcolm cu un gest de respingere din mână.

Se întoarse cu spatele către public şi păşi încet către tablă.

— Acum, dacă luăm în consideraţie implicaţiile teoriei marginii haosului, putem începe prin a ne întreba care este unitatea de bază a vieţii? Cele mai multe definiţii contemporane ale vieţii îmbrăţişează prezenţa ADN-ului, dar există două exemple care sugerează îngustimea acestei definiţii. Dacă luăm în consideraţie cazul viruşilor şi al aşa-numiţilor prioni, este limpede ca viaţa poate exista şi fără ADN...

În spatele sălii, Levine rămase cu privirea ţintă preţ de o clipă. Apoi, şovăitor, se aşeză şi începu să ia notiţe.

Ipoteza lumii pierdute

Malcolm terminase conferinţa şi traversa şchiopătând curtea Institutului, la puţin timp după ora prânzului. Alături de el păşea Sarah Harding, o tânără din grupul biologilor naturalişti venită în vizită din Africa. Malcolm o cunoştea de câţiva ani, de când i se ceruse să-şi spună părerea, ca unul neimplicat, asupra tezei ei de doctorat de la Berkeley.

Perechea ce traversa curtea în bătaia fierbinte a soarelui de vară părea nepotrivită: Malcolm, îmbrăcat în negru, aplecat de spate şi cu aer de ascet, sprijinindu-se în baston; Harding, îndesată şi musculoasă, respirând tinereţe şi energie, îmbrăcată cu pantaloni scurţi şi tricou, cu părul ei scurt şi negru ridicat de pe frunte de ochelarii de soare. Domeniul său de studiu erau animalele de pradă africane, leii şi hienele. Era programată să se întoarcă la Nairobi în ziua următoare.

De la operaţia pe care o suferise Malcolm, cei doi fuseseră apropiaţi. Harding îşi luase un an de concediu şi rămăsese în Austin, unde avusese grijă de Malcolm până la însănătoşire. O vreme, toată lumea crezuse într-o nouă idilă şi în faptul că Malcolm, celibatar convins, avea să se aşeze la casa lui. Dar, după aceea, Harding se întorsese în Africa,

iar Malcolm la Santa Fe. Oricare ar fi fost relaţiile lor de mai înainte, acum erau doar prieteni.

Discutau întrebările care se puseseră după încheierea conferinţei. Din punctul de vedere al lui Malcolm, obiecţiile fuseseră previzibile: acea dispariţie în masă a dinozaurilor era într-adevăr importantă; fiinţele umane îşi datorau existenta tocmai acestor dispariţii din cretacic, care şterseseră de pe faţa pământului dinozaurii şi lăsaseră conducerea mamiferelor. Aşa cum formulase pompos unul dintre cei care puneau întrebări, „evenimentele din cretacic au oferit conştiinţei noastre posibilitatea de a se ridica pe cele mai înalte culmi”.

Replica lui Malcolm fusese imediată:

— Ce vă face să credeţi că fiinţele umane sunt conştiente şi raţionale? Nu avem nici o dovadă în acest sens. Fiinţele umane nu gândesc niciodată pentru sine, procesul acesta li se pare prea greu de controlat. În cea mai mare parte, membrii speciei noastre nu fac decât să repete pur şi simplu ceea ce li s-a spus – şi se revoltă atunci când sunt expuşi unei alte concepţii. Trăsătura umană caracteristică nu este conştiinţa, ci conformismul, iar rezultatul caracteristic este religia. Alte animale luptă pentru teritoriu şi hrană; spre deosebire de animale, fiinţele umane luptă pentru „credinţă”. Comportamentul este dirijat de credinţe, factorul cu cea mai mare importanţă evolutivă pentru oameni; dar acum, în clipa în care comportamentul nostru e pe cale să ne ducă la pierzanie, nu văd nici un motiv de a presupune că am fi dotaţi cu oarecare conştiinţă. Nu suntem decât nişte conformişti încăpăţânaţi, autodistructivi. Orice altă imagine pe care specia

noastră o are faţă de sine nu este decât lăudăroşenie. Următoarea întrebare...

Acum, traversând curtea, Sarah Harding râdea.

— Nu prea le-a plăcut asta...

— Recunosc că este descurajant, clătină el din cap. Dar nu se poate face nimic. Erau de fată câţiva dintre cei mai mari savanţi din tara şi totuşi... n-a apărut nici o idee demnă de interes. Că veni vorba, cine-i tipul care m-a întrerupt?

— Cine, Richard Levine? râse ea. Enervant, nu? Are o reputaţie mondială de a fi o pacoste.

— Aşa s-ar spune, mormăi Malcolm.

— E bogat, asta-i marea problemă, spuse Harding. Ştii păpuşile Becky?

— Nu, răspunse Malcolm, aruncându-i o privire scurtă.

— Ei, toate fetiţele din America le ştiu. Sunt serii întregi: Becky şi Sally şi Frances şi alte câteva. Astea sunt păpuşi Americana. Levine este moştenitorul companiei. Aşa că o face pe copilul răsfăţat şi bogat. Impetuos, face tot ce vrea.

Malcolm dădu din cap.

— Ai timp să luăm prânzul împreună?

— Sigur, aş fi...

— Doctore Malcolm! Aşteptaţi-mă o clipa! Vă rog! Doctore Malcolm! Malcolm se întoarse. Silueta lăbărţată a lui Richard Levine traversa curtea în fugă, îndreptându-se spre ei.

— Ah, la naiba, făcu Malcolm.

— Doctore Malcolm, spuse Levine, ajungându-i din urmă. Am fost surprins că nu mi-aţi luat propunerea mai în serios.

— Cum aş fi putut s-o fac? răspunse Malcolm. E absurdă!

— Da, dar...

— Domnişoara Harding şi cu mine tocmai plecam să luăm prânzul, spuse Malcolm, arătând către Sarah.

— Da, dar cred ca ar trebui să vă mai gândiţi, insistă Levine. Sunt de părere că argumentele mele stau în picioare – este posibil, ba chiar probabil ca dinozaurii să existe încă. Aţi aflat, cu siguranţă, despre zvonurile referitoare la animalele din Costa Rica, loc în care ştiu că aţi petrecut ceva timp.

— Da, iar în cazul Costa Rica vă pot spune…

— Ca şi în Congo, continuă Levine. De ani de zile apar rapoarte din partea pigmeilor despre un mare sauropod, poate chiar un apatozaur, în pădurile dese din jurul localităţii Bokambu. Şi chiar în jungla înaltă din Irian Jaya se presupune ca ar exista un animal de mărimea rinocerului care poate fi un supravieţuitor al speciei ceratops...

— Fantezii, spuse Malcolm. Pure fantezii. Nimic nu a fost văzut vreodată. Nu exista fotografii. Nici o dovadă palpabila.

— Poate că nu, spuse Levine. Dar absenţa dovezii nu este o dovadă a absenţei. Cred că ar putea exista un loc în care să fi supravieţuit animale din vremurile trecute.

Malcolm ridică din umeri.

— Orice este posibil, admise el.

— Supravieţuirea este într-adevăr posibilă, insistă Levine. Primesc în continuare informaţii din Costa Rica despre animale necunoscute. Rămăşiţe, fragmente...

Malcolm făcu o pauză.

— Recent?

— Nu chiar în ultima vreme.

— Hm, făcu Malcolm. Am bănuit eu...

— Ultimul anunţ a fost acum nouă luni, spuse Levine. Eram în Siberia, cercetam puiul de mamut îngheţat şi nu am putut ajunge înapoi la timp. Dar mi s-a spus că au găsit cadavrul unei şopârle foarte mari, neobişnuite, în jungla din Costa Rica.

— Şi? Ce s-a întâmplat?

— Cadavrul a fost ars.

— Deci nu a mai rămas nimic?

— Nimic.

— Nici o fotografie? Nici o dovadă?

— Se pare că nu.

— Deci nu e decât o poveste, spuse Malcolm.

— Poate. Dar cred că merită să se facă o expediţie, să se afle mai multe detalii despre aceşti supravieţuitori.

Malcolm îl privi fix.

— O expediţie? Pentru a găsi o ipotetică Lume Pierdută? Cine o să finanţeze aşa ceva?

— Eu, răspunse Levine. Am şi început planificările preliminare.

— Dar s-ar putea să coste o avere...

— Nu-mi pasă cât costă, spuse Levine. Important este că există supravieţuitori; dacă fenomenul s-a petrecut la atâtea alte specii, tot la fel de bine ar putea sa se fi petrecut şi la cele din cretacic.

— Fantezii, repetă Malcolm, scuturând din cap.

Levine făcu o pauză şi privi ţintă spre Malcolm.

— Doctore Malcolm, trebuie să spun că sunt foarte surprins de atitudinea dumneavoastră. Tocmai aţi prezentat o teorie, iar eu vă ofer şansa să o dovediţi. Am crezut c-o să vă agăţaţi cu disperare de această oportunitate.

— Vremurile când mă aruncam în felul ăsta au trecut de mult, replică Malcolm.

— Dar în loc să mă susţineţi, dumneavoastră…

— Nu mă interesează dinozaurii, i-o reteza Malcolm.

— Dar toată lumea este interesată de dinozauri!…

— Nu şi eu.

Se răsuci sprijinindu-se în baston şi dădu să se îndepărteze.

— Că veni vorba, spuse Levine. Ce făceaţi în Costa Rica? Am auzit c-aţi stat acolo aproape un an…

— Am zăcut într-un pat de spital. N-au putut să mă scutească de îngrijirile intensive timp de şase luni. Nici măcar atât cât să mă urc într-un avion.

— Da, spuse Levine. Ştiu că aţi fost rănit. Dar pentru ce v-aţi dus acolo? Nu cumva în căutare de dinozauri?

Malcolm îl privi încruntat din pricina soarelui şi se sprijini mai bine în baston.

— Nu, răspunse el, nu făceam asta.

Stăteau toţi trei la o măsuţă vopsită, din colţul cafenelei Guadelupe, de cealaltă parte a râului. Sarah Harding sorbea berea Corona direct din sticlă şi îi privea pe cei doi bărbaţi aşezaţi de partea cealaltă a mesei. Levine părea încântat că se afla în prezenţa lor, ca şi cum locul lui la acea masă ar fi însemnat o victorie. Malcolm părea plictisit, ca un tată care petrecuse prea mult timp cu un copil neastâmpărat.

— Vreţi să ştiţi ce am auzit? spuse Levine. Am auzit că, în urmă cu doi ani, o companie numită InGen a înviat prin inginerie genetică nişte dinozauri pe care i-a izolat pe o insulă în Costa Rica. Dar ceva a mers prost, o mulţime de oameni au fost ucişi şi

dinozaurii au fost distruşi. Iar acum nimeni nu vrea să vorbească despre asta, din pricina unui pact. O înţelegere de neamestec sau ceva de genul ăsta. Iar guvernul costarican nu vrea să aducă prejudicii turismului. Aşa că nimeni nu suflă o vorbă. Asta am auzit!

Malcolm îl privi ţintă.

— Şi crezi în asemenea chestii?

— La început n-am crezut, spuse Levine. Dar ceva tot s-a întâmplat, primesc veşti în permanenţă. Zvonurile continuă să circule. Se presupune că dumneavoastră şi Alan Grant, împreună cu un grup, aţi fost acolo.

— L-ai întrebat pe Grant despre asta?

— L-am întrebat, anul trecut, la o conferinţă ţinută la Peking. Mi-a spus că e absurd.

Malcolm dădu încetişor din cap.

— Asta o să-mi spuneţi şi dumneavoastră? întrebă Levine şi sorbi din halbă. Adică, îl cunoaşteţi pe Grant, nu?

— Nu. Nu l-am întâlnit niciodată.

Levine îl privi pe Malcolm cu atenţie.

— Deci nu este adevărat?

Malcolm oftă.

— Ai auzit de conceptul de tehno-mit? A fost dezvoltat de Geller la Princeton. Ideea de bază este că am pierdut toate miturile vechi, i-am pierdut pe Orfeu şi Euridice, pe Perseu şi Medusa. Aşa că umplem prăpastia cu tehno-mituri moderne. Pe lista lui Geller se află vreo duzină. Unul dintre ele spune ca într-un hangar de la baza aeriană Wright-Patterson trăieşte un extraterestru. Un altul, că a fost inventat un carburator cu ajutorul căruia o maşină poate rula o sută cincizeci de mile cu un

singur galon de benzina, dar companiile de automobile au cumpărat patentul şi îl ţin dosit. Mai este povestea copiilor ruşi, antrenaţi pentru puteri paranormale într-o bază secretă din Siberia, copii care pot ucide oameni de oriunde din lume doar prin puterea gândului. Povestea cu liniile din Nazca, Peru, care ar fi trasee ale unui spaţioport extraterestru. Că CIA a împrăştiat virusul SIDA pentru a ucide homosexualii. Că Nikola Tesla a descoperit o sursa incredibilă de energie, dar că notiţele lui s-au pierdut. Că în Istanbul există un desen din secolul zece, care înfăţişează Pământul văzut din spaţiu. Că Institutul de Cercetări Stanford a dat peste un individ al cărui trup luminează în întuneric. Ai înţeles cum vine treaba?

— Vreţi să spuneţi că dinozaurii de la InGen sunt un mit? insistă Levine.

— Fireşte că sunt un mit. Trebuie să fie. Crezi că se poate construi prin inginerie genetică un dinozaur?

— Toţi experţii mi-au spus că nu.

— Şi au dreptate, făcu Malcolm.

Aruncă o privire către Harding, ca şi cum ar fi cerut o confirmare din partea ei. Femeia nu spuse nimic, doar sorbi din bere.

De fapt, Harding ştia şi mai multe amănunte despre aceste zvonuri cu dinozauri. După operaţie, Malcolm delirase, mormăise tot felul de prostii din pricina anesteziei şi analgezicelor. Fusese speriat, se răsucise în pat, repetând numele câtorva specii de dinozauri. Harding vorbise atunci cu infirmiera; i se spusese că aşa se întâmpla după fiecare operaţie. Personalul spitalului presupunea un delir datorat medicamentelor – cu toate astea, Harding avea convingerea că Malcolm dezvăluia fără să vrea

o experienţă reală şi îngrozitoare. Sentimentul era întărit de argoul în care Malcolm făcea referire la dinozauri: îi numea „raptori” şi „compi” şi „trici”. Şi parcă se temea în mod deosebit de raptori...

Mai târziu, când se întorsese acasă, Sarah îl întrebase despre delirul lui. Malcolm se mulţumise să ridice din umeri, făcând o glumă proastă:

— Cel puţin n-am pomenit despre o altă femeie, nu?

Apoi aruncase în treacăt că fusese un puşti înnebunit după dinozauri şi că boala poate produce întoarceri în timp la nivel mintal. Întreaga lui atitudine era construită atent ca sa mimeze indiferenţa, ca şi cum nimic n-ar fi avut importanţă; Sarah avusese totuşi senzaţia că Malcolm încerca să scape. Dar nu era genul care să forţeze lucrurile; pe atunci, era îndrăgostita de el şi, de aceea, indulgentă.

Acum, el o privea întrebător, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu avea să-l contrazică. Harding nu făcu decât să ridice din sprinceană şi se uită în spate. Probabil că Malcolm avea motivele lui. Putea să aştepte să i le spună din proprie iniţiativă.

Levine se aplecă peste masă către Malcolm şi spuse:

— Deci povestea InGen este cu totul neadevărată?

— Cu totul neadevărată, repetă Malcolm, dând grav din cap. Cu totul neadevărată...

Malcolm nega această speculaţie de trei ani. Ajunsese sa se descurce foarte bine; plictiseala lui nu mai era exagerată, ci reală. Adevărul era că, în vara anului 1989, fusese consultant la International Genetic Technologies din Palo Alto şi făcuse o călătorie în Costa Rica în serviciul lor, călătorie care

se încheiase dezastruos. În perioada următoare, toţi cei implicaţi s-au grăbit să ascundă povestea. InGen voia să-i limiteze credibilitatea. Guvernul costarican dorea să păstreze reputaţia ţinutului, cunoscut drept un paradis al turiştilor. Iar savanţii fuseseră încorsetaţi printr-o înţelegere de a nu divulga secretul, înţelegere completată mai apoi cu garanţii generoase. În cazul lui Malcolm, nota de plată pentru cei doi ani petrecuţi în spital fusese” onorată de către companie.

Între timp, clădirile InGen de pe insula costaricană au fost distruse. Nu mai exista nici o creatură vie pe insulă. Compania îl angajase pe George Baselton, eminentul profesor de la Stanford, un biolog şi eseist ale cărui dese apariţii televizate îl transformaseră într-un popular autor de subiecte ştiinţifice. Baselton a pretins că vizitase insula şi a negat vehement zvonurile care răspândeau ideea că acolo îşi făcuseră veacul animale de mult dispărute. Remarca lui, pufnind în râs: „Tigri cu colţi-sabie, fireşte” era deosebit de eficientă.

O dată cu trecerea timpului, interesul pentru poveste s-a pierdut. InGen dăduse de mult faliment; investitorii principali din Europa şi Asia suportaseră pierderile. Deşi proprietăţile, clădirile şi echipamentul de laborator se vânduseră bucată cu bucată, compania hotărâse ca tehnologia dezvoltată să nu fie înstrăinată niciodată. Pe scurt, capitolul InGen era închis.

Nu mai era nimic de comentat.

— Deci nu e adevărat, spuse Levine, muşcând din turta de porumb cu carne. Ca să vă spun adevărul, doctore Malcolm, asta mă face să mă simt mai bine.

— De ce? întrebă Malcolm.

— Înseamnă că supravieţuitorii care tot apar în Costa Rica trebuie să existe cu adevărat. Dinozauri în carne şi oase. Am acolo un prieten de la Yale, un naturalist care declară că i-a văzut. Eu îl cred.

Malcolm ridică din umeri.

— Ma îndoiesc, spuse el, că vor mai apărea şi alte asemenea animale în Costa Rica.

— E adevărat că n-au mai apărut de aproape un an. Dar, dacă mai apare vreunul, eu mă duc acolo. Şi până una-alta, am să pun la cale o expediţie. M-am gândit mult la felul în care trebuie plănuită. Vehiculele speciale vor fi construite şi vor fi gata de drum peste un an. Am aranjat deja cu Doc Thorne. Apoi am sa adun o echipă, în care să intre, poate, şi doctor Harding aici de faţă sau un alt naturalist la fel de bun, precum şi câţiva studenţi...

Malcolm asculta, clătinând din cap.

— Credeţi că-mi pierd vremea, spuse Levine.

— Aşa este, da.

— Dar haideţi să presupunem – doar să presupunem – că animalele încep din nou să apară.

— Asta n-o să se întâmple.

— Dar dacă apar? insistă Levine. Aţi fi interesat să mă ajutaţi? Să punem la cale o expediţie?

Malcolm îşi termină porţia şi împinse farfuria deoparte. Îl privi fix pe Levine.

— Da, făcu el în sfirşit. Dacă animalele vor începe din nou să apară, aş fi interesat să te ajut.

— Grozav! spuse Levine. Asta-i tot ce voiam să ştiu.

Afară, în soarele puternic de pe strada Guadelupe, Malcolm păşea alături de Sarah, către vechiul lui Ford Sedan. Levine urcă într-un Ferrari roşu, strălucitor, făcu vesel din mână şi porni în trombă.

— Crezi c-o să se întâmple vreodată? întrebă Sarah Harding. Ca aceste... mă rog, animale să apară din nou?

— Nu, spuse Malcolm, sunt sigur că n-o să se întâmple niciodată.

— O spui de parcă ai dori-o.

El clătină din cap, urcă stângaci în maşină, trăgându-şi piciorul beteag sub volan. Harding urcă alături de el. Malcolm o privi şi răsuci cheia în contact. Porniră înapoi către Institut.

A doua zi, Sarah se întoarse în Africa. În cele optsprezece luni care urmară, avu destul de puţine veşti despre pregătirile lui Levine, şi asta pentru că, din când în când, primea de la el câte un telefon ca să-i pună întrebări despre pregătirile pentru teren sau despre cauciucurile vehiculelor sau despre cel mai bun anestezic pentru animalele sălbatice. Uneori, primea câte un telefon de la Doc Thorne, cel care construia vehiculele. De obicei, vocea acestuia trăda nelinişte şi iritare.

De la Malcolm nu primi nici o veste, deşi de ziua ei îi trimisese o felicitare, ajunsă cu întârziere de o lună. Mâzgălise în josul paginii: „La mulţi ani! Fii fericită că nu eşti prin preajmă. Tipul ăsta mă scoate din minţi.”

PRIMA CONFIGURAŢIE

„În regiunea conservatoare, departe de marginea haosului, elementele individuale se agregă lent, fără să demonstreze un model clar.”
IAN MALCOLM

Forme aberante

Scăldat în lumina slabă a după-amiezii, elicopterul survola la mică înălţime coasta, urmărind linia de întâlnire dintre jungla deasă şi plajă. Ultimul dintre satele de pescari rămăsese fulgerător în urmă, cu zece minute mai devreme. Acum nu se mai vedea decât impenetrabila junglă costaricană, mlaştinile cu mangrove şi mile întregi de nisip pustiu. Stând alături de pilot, Marty Guitierrez privea pe geam la defilarea coastei. Nu exista nici măcar un drum în această regiune, cel puţin nici unul pe care Guitierrez să-l poată vedea.

Guitierrez era un american de treizeci şi şase de ani, tăcut, bărbos, un naturalist care trăise în ultimii opt ani în Costa Rica. Venise ai,ci cu gândul să studieze tucanii din pădurea tropicală, dar rămăsese drept consultant la Reserva Biologica de Carara, parcul naţional din nord. Porni microfonul şi se adresă pilotului:

— Cât mai avem de mers?

— Cinci minute, senor Guitierrez.

Marty se întoarse şi spuse:

— Nu mai avem mult.

Dar bărbatul înalt, ghemuit pe locul din spate al elicopterului, nu răspunse ori poate nici măcar nu băgă de seamă că i se vorbise. Se mulţumea să stea cu bărbia sprijinită în palmă şi să privească încruntat pe fereastră.

Richard Levine purta un hanorac decolorat de soare şi o pălărie australiană trasă bine pe cap. Un binoclu uzat îi atârna la gât. Dar, în ciuda înfăţişării sale, Levine inspira un aer de savant absorbit de

munca sa. Înapoia ochelarilor cu ramă metalică, trăsăturile îi erau ascuţite, expresia atentă şi critică.

— Ce loc e ăsta?

— Se numeşte Rojas.

— Deci suntem departe în sud?

— Da. Doar la cincizeci de mile de graniţa cu Panama.

Levine privi ţintă către junglă.

— Nu văd drumuri, spuse el. Cum a fost găsit obiectul?

— O pereche de excursionişti, spuse Guitierrez. Au venit cu barca, au tras pe plajă...

— Când asta?

— Ieri. Au aruncat o privire, apoi au fugit ca de dracu'.

Levine dădu aprobator din cap. Aşa cum stătea, cu picioarele lui lungi strânse la piept, cu mâinile proptite sub bărbie, arăta ca o călugăriţă[1]. Asta îi şi fusese porecla în liceu: în parte din pricina înfăţişării, în parte din cauză că ar fi fost în stare să rupă gâtul oricui n-ar fi fost de acord cu el.

— Ai mai fost până acum în Costa Rica? întrebă Guitierrez.

— Nu. E pentru prima dată, răspunse Levine, făcând apoi a lehamite din mână, ca şi cum ar fi vrut să spună că nu mai voia să fie deranjat cu discuţii fără rost.

Guitierrez zâmbi. După atâţia ani, Levine nu se schimbase deloc. Rămăsese unul dintre cei mai străluciţi şi mai enervanţi savanţi. Cei doi fuseseră

---

1 Călugăriţa (manta religiosa) = insectă din ordinul ortopterelor, având, popular, reputaţia de ucigaşă, datorită faptului că în timpul acuplării femela devorează masculul, începând de la cap (n.tr.).

colegi de facultate la Yale, până ce Levine îşi părăsise programul de doctorat ca să-şi ia diploma în zoologie comparată. Levine anunţase atunci că nu este interesat în cercetările faunei contemporane, care îl atrăgeau atât de mult pe Guitierrez. În felul lui caracteristic, descrisese odată munca lui Guitierrez drept „colecţionarea de pene de papagal din toată lumea.”

Adevărul era ca Levine – strălucit şi fastidios – era atras de trecut, de lumea care nu mai exista. Şi studiase această lume cu o intensitate obsesivă. Era recunoscut pentru memoria lui fotografică, pentru aroganţa lui, pentru limba ascuţită şi pentru plăcerea nestăpânită cu care scotea în evidenţă greşelile colegilor. După cum spunea odată un coleg al său, „Levine nu uită niciodată un os – şi nici pe tine nu te lasă să-l uiţi”.

Cercetătorii de teren nu-l plăceau pe Levine, iar el le răspundea cu acelaşi sentiment. În adâncul sufletului era un om al detaliilor, un catalogator; cel mai fericit era atunci când cotrobăia prin colecţiile muzeelor, refăcând ordinea speciilor, schimbând poziţiile scheletelor expuse. Ura mizeria şi disconfortul muncii de teren. Dacă ar fi fost după el, Levine n-ar fi părăsit în veci muzeul. Dar soarta îl făcuse să trăiască în perioada celor mai mari descoperiri din istoria paleontologiei. Numărul speciilor de dinozauri cunoscute se dublase în ultimii douăzeci de ani şi noile specii apăreau acum într-un ritm de una la şapte săptămâni. De aceea, reputaţia mondială a lui Levine îl forţa să călătorească necontenit prin lume, să cerceteze noile descoperiri şi să-şi dea cu părerea, în calitate de expert;

necazul cercetătorilor era că, într-adevăr, Levine era indispensabil muncii lor.

— De unde vii? îl întrebă Guitierrez.

— Din Mongolia, spuse Levine. Am fost la Culmile Aprinse, în deşertul Gobi, la trei ore distantă de Ulan Bator.

— Da? Ce-i acolo?

— John Roxton a făcut nişte săpături. A găsit scheletul incomplet al unui animal pe care el îl crede făcând parte dintr-o specie nouă de velociraptor, a vrut să arunc şi eu o privire.

— Şi?

Levine ridică din umeri.

— Roxton n-a stat niciodată bine cu anatomia. Este un entuziast care se pricepe să facă rost de fonduri, dar dacă reuşeşte să descopere ceva, este prea incompetent ca să continue.

— I-ai spus asta?

— De ce nu? Ăsta-i adevărul.

— Şi scheletul?

— Scheletul nu era deloc al unui raptor, spuse Levine. Metatarsienele aveau altă formă, pubisul avea poziţia prea ventrală, ischionul ducea lipsă de un obturator potrivit, iar oasele lungi erau mult prea subţiri. În ceea ce priveşte craniul... Levine dădu ochii peste cap. Palatul dur era prea gros, gaura preorbitală în poziţie rostrală exagerată, orificiul distal prea mic – o, şi-aşa mai departe. Iar ghearele nu erau de găsit. Asta e. Nu ştiu ce-a gândit Roxton. Cred că a găsit mai degrabă o subspecie de stenonychosaums, deşi nu m-am hotărât încă.

— Stenonychosaums? făcu Guitierrez.

— Un carnivor mic din triasic – doi metri înălţime. De fapt, un theropod obişnuit. Iar descoperirea lui

Roxton n-a fost una deosebit de interesantă. Deşi există un detaliu curios. Materialul cuprinde şi un fragment integumental – o amprentă a pielii dinozaurului. Fragmentul în sine nu este rar.

Avem până acum vreo duzină de amprente de piele în stare bună, mai ales de la hadrosauridae. Dar nici una nu-i ca asta. Mi-am dat seama că pielea acestui animal are nişte caracteristici neobişnuite, nebănuite până acum la dinozauri...

— Senores, îi întrerupse pilotul. Avem în fată golful Juan Fernandez.

— Putem să dăm mai întâi un ocol?

Levine privi afară pe geam, din nou preocupat, uitând de conversaţie. Zburau peste jungla întinsă pe dealuri până la orizont. Elicopterul se aplecă pe o parte, înconjurând plaja.

— Uite, spuse Guitierrez, arătând pe geam.

Plaja era o semilună curată, albă, complet pustie, scăldată în lumina după-amiezii. Către sud, văzură o masă întunecată, întinsă pe nisip. Din aer părea o stâncă sau, poate, o grămadă de alge. Forma era neclară, cam de cinci picioare lăţime, împrejur se vedeau o mulţime de urme de paşi.

— Cine a mai fost pe-aici? oftă Levine.

— Cei de la Serviciul de Sănătate Publică; au trecut puţin mai devreme.

— Au făcut ceva? L-au atins, l-au deranjat în vreun fel?

— N-aş putea să spun, răspunse Guitierrez.

— Serviciul de Sănătate Publică, repetă Levine, scuturând din cap. Ce ştiu ei? N-ar fi trebuit să-i laşi niciodată să se apropie, Marty.

— Ascultă, făcu Guitierrez. Nu eu guvernez tara asta. Am făcut tot ce-am putut. Voiau să-l distrugă încă înainte să ajungi tu aici. Măcar am reuşit să-l păstrez intact până ce soseşti tu. Deşi nu ştiu cât o să mai aştepte...

— Atunci, ar fi mai bine să ne apucăm de treabă, spuse Levine. Apăsă butonul microfonului. De ce tot ocolim? Pierdem lumina. Coboară pe plajă. Vreau să văd imediat obiectul!

Richard Levine fugi peste nisip către forma întunecată, cu binoclul săltându-i la piept. Simţea de departe mirosul de putreziciune. Şi deja îşi făcuse primele impresii. Cadavrul zăcea pe jumătate îngropat în nisip, acoperit de un nor de muşte; în plus, gazele care-l umflaseră făceau identificarea dificilă.

Se opri la câţiva iarzi distanţă de creatură şi-şi scoase aparatul de fotografiat. Imediat, pilotul elicopterului se apropie şi-i apăsă mâna în jos.

— No permitado.

— Ce?

— Îmi pare rău, senor. Nu e voie să fotografiaţi.

— De ce naiba nu? sări Levine şi se întoarse către Guitierrez, care se grăbea către ei. Marty, de ce n-am voie să fotografiez? Ar putea fi important...

— Fără poze, spuse din nou pilotul şi trase aparatul de fotografiat din mâna lui Levine.

— Marty, asta-i o tâmpenie!

— Tu continuă-ţi examinarea, spuse Guitierrez şi porni să vorbească în spaniolă cu pilotul, care răspundea tăios şi furios, făcând semne largi din mână.

Levine îi privi o clipă, apoi se întoarse. Să-i ia naiba, gândi el. Puteau să se certe la nesfirşit. Continuă să se apropie grăbit, respirând pe gură. Mirosul deveni mult mai puternic. Deşi cadavrul era mare, observă lipsa păsărilor, a şobolanilor şi a altor prădători mici. Erau numai muşte – atât de multe încât acopereau pielea şi ascundeau forma animalului mort.

Chiar şi aşa, se vedea limpede că fusese o creatură de mari dimensiuni, cam de mărimea unei vite sau a unui cal, asta înainte să se umfle. Pielea uscată crăpase la soare şi se cojise, expunând stratul de grăsime galbenă, râncedă, de dedesubt.

Of, ce duhoare! se strâmbă Levine. Se foiţă să se apropie şi mai mult, îndreptându-şi întreaga atenţie asupra animalului.

Deşi de mărimea unei vite, se vedea clar că nu fusese un mamifer. Pielea era lipsită de păr. Culoarea originală a pielii părea să fi fost verde, cu unele striuri mai întunecate. Suprafaţa epidermei era împărţită în tuberculi poligonali de diferite mărimi, model moştenit de la şopârle. Textura varia în diferitele părţi ale trapului, poligoanele cele mai largi şi mai puţin distincte aflându-se pe pântece. În dreptul gâtului, al umerilor şi al coapselor, pielea făcea pliuri groase – iarăşi, aidoma şopârlelor.

Cadavrul era mare. Levine estimă greutatea animalului cam la o sută de kilograme. Nici o şopârlă nu atingea aceste dimensiuni, cu excepţia dragonilor de Komodo din Indonezia. Varanus komodoensis erau şopârle cu lungimea de nouă picioare, carnivore, cu înfăţişare de crocodil, care nu se dădeau în lături să atace caprele, porcii şi, câteodată, şi oamenii. Dar în Lumea Nouă nu

existau astfel de şopârle. Fireşte, se putea accepta apartenenţa la grupul iguanidaelor. Iguanele puteau fi găsite prin toată America de Sud, iar cele marine putea ajunge la dimensiuni respectabile. Chiar şi aşa, aceasta ar fi bătut recordul.

Levine dădu încet ocol cadavrului, îndreptându-se către partea din faţă. Nu, gândi el, nu era o şopârlă. Cadavrul zăcea pe o rină, cu partea stângă a cutiei toracice în sus. Era îngropat aproape pe jumătate; şirul de protuberante care marcau procesele spinale dorsale ale coloanei vertebrale se afla la doar câţiva inci deasupra nisipului. Gâtul lung era curbat, capul ascuns sub trupul ghemuit, asemenea capului unei raţe, ascuns sub pene. Levine văzu un picior din faţă – părea subdezvoltat. Partea din spate era îngropată în nisip. Ar fi vrut să sape şi s-o cerceteze, dar ar fi vrut sa ia şi câteva fotografii înainte să mişte specimenul din loc.

De fapt, cu cât cerceta mai mult cadavrul, cu atât se gândea să procedeze cu mai multă grijă. Un lucru era clar – animalul era foarte rar, poate chiar necunoscut. Levine se simţea, în acelaşi timp, încordat şi emoţionat. Dacă această descoperire era chiar atât de însemnată după cum credea, atunci avea nevoie să se documenteze corespunzător.

Pe plajă, Guitierrez încă se mai răstea la pilot, însă acesta din urmă continua să scuture din cap cu încăpăţânare. Birocraţi de republică bananieră, gândi Levine. De ce să nu facă fotografii? Nu putea produce nici un rău. În plus, era vital să aibă dovada degradării creaturii…

Auzi un huruit şi ridică privirile; văzu un al doilea elicopter dând roată golfului, aruncându-şi umbra peste nisip. Elicopterul era alb ca o ambulanţă, cu

un marcaj roşu pe laturi. Din pricina soarelui, nu reuşi să citească înscrisul.

Reveni la cadavru, observând cât de puternice erau labele din spate, cu totul diferite de cele din faţă. Acest lucru sugera faptul că animalul avusese o poziţie verticală şi păşise echilibrându-se pe labele puternice din spate. Fireşte, multe şopârle se ridicau în două labe, dar nici una nu era atât de mare ca aceasta. De fapt, privind forma generală a cadavrului, Levine se simţea din ce în ce mai sigur că nu avea în faţă o şopârlă.

Grăbi ritmul, pentru că soarele apunea şi el mai avea destule lucruri de făcut. Pentru fiecare specimen studiat, existau întotdeauna două întrebări majore, ambele la fel de importante. Prima, ce fel de animal era acesta? A doua, de ce murise?

Ajungând în dreptul pulpei, văzu epiderma crăpată, fără îndoială din pricina acumulării de gaz subcutanat. Dar, pe când privea mai atent, îşi dădu seama că ruptura era de fapt o zgârietură adâncă, întinsă pe traseul arterei femurale, expunând muşchiul roşu şi fascia[2] palidă de dedesubt. Ignoră duhoarea şi viermii albi care se răsuceau prin ţesuturile expuse ale rănii, pentru că îşi dădu seama...

— Îmi pare rău, se apropie Guitierrez. Dar pilotul refuză cu încăpăţânare.

Pilotul îl urma furios pe Guitierrez, ţinându-se scai şi supraveghindu-l cu atenţie.

— Marty, zise Levine. Am mare nevoie să iau câteva poze aici...

---

2 Fascie = înveliş rezistent al muşchilor, având aspect de membrană albicioasă (n.tr).

— Mi-e teamă că n-ai să poţi, spuse Guitierrez cu o ridicare din umeri.

— E important, Marty.

— Regret. Am făcut tot ce-am putut.

Elicopterul alb ateriză ceva mai departe, pe plajă şi huruitul lui tânguitor se micşoră. Dinăuntru ieşiră Air mulţi bărbaţi în uniformă.

— Marty... Ce animal crezi că-i ăsta?

— Păi, nu pot decât să presupun, şovăi Guitierrez. După dimensiuni aş spune că e o iguană dintr-o specie necunoscută. Este foarte mare şi e limpede că nu provine din Costa Rica. Bănuiesc că animalul vine din Galapagos, sau de pe una dintre...

— Nu, Marty, spuse Levine. Nu e o iguană.

— Înainte să continuu, făcu Guitierrez, aruncând o privire către pilot, cred c-ar trebui să afli că prin zonă s-au mai arătat şi alte şopârle de felul ăsta. Nimeni nu ştie precis de ce. Poate din pricina pădurii tropicale care se defrişează, poate din altă pricină. Dar apar noi specii. Cu câţiva ani în urmă, am început să găsesc specii neidentificate de...

— Marty... Asta nu-i o amărâtă de şopârlă!

Guitierrez clipi.

— Ce vrei să spui? Fireşte că e o şopârlă.

— Nu cred, insistă Levine.

— Probabil că te înşeli din pricina dimensiunilor, spuse Guitierrez. De fapt, aici în Costa Rica, întâlnim câteodată forme aberante...

— Marty, rosti Levine cu răceală. Eu nu mă înşel niciodată.

— Mă rog, n-am vrut să...

— Şi-ţi mai spun o dată, asta nu-i o şopârlă.

— Îmi pare rău, clătină din cap Guitierrez. Dar nu pot fi de acord.

Lângă elicopterul alb, oamenii adunaţi îşi trăgeau pe figură măşti chirurgicale albe.

— Nu-ţi cer SĂ fii de acord, spuse Levine şi se răsuci din nou către cadavru. Diagnosticul se pune destul de uşor, tot ce trebuie să facem este să dezgropăm capul sau oricare dintre membre, de exemplu pulpa asta de-aici, pe care cred că...

Se opri şi se aplecă mai mult. Privi cu atenţie spatele pulpei.

— Ce e? făcu Guitierrez.

— Dă-mi cuţitul!

— De ce? întrebă Guitierrez.

— Dă-mi-l când îţi spun!

Guitierrez pescui din buzunar briceagul şi-l întinse cu minerul înainte către mâna întinsă a lui Levine. Levine privea fix la cadavru.

— Cred c-o să ţi se pară interesant.

— Ce?

— Chiar pe linia dermică posterioară, este o...

Brusc, auziră strigăte pe plajă şi ridicară privirile; cei care veniseră cu elicopterul alb alergau pe plajă către ei. Cărau în spate nişte tuburi şi strigau în spaniolă.

— Ce spun? întrebă Levine încruntat.

Guitierrez oftă.

— Spun să ne îndepărtăm.

— Spune-le că suntem ocupaţi, făcu Levine şi se aplecă din nou peste cadavru.

Dar soldaţii continuau să strige şi brusc se auzi un vâjâit; Levine ridică privirile şi văzu aruncătoarele de flăcări aprinzându-se, aruncând jeturi mari de flăcări roşii în lumina serii. Dădu ocol cadavrului şi veni în întâmpinarea lor, strigând:

— Nu! Nu! Dar echipa nu-i dădu nici o atenţie.

— Nu, e nepreţuit..., strigă el.

Primul dintre oamenii în uniformă îl apucă pe Levine de pieptul hainei şi-l azvârli brutal pe nisip.

— Ce naiba faci? ţipă Levine, ridicându-se în picioare, împleticit.

Chiar pe când rostea aceste cuvinte, îşi dădu seama că era prea târziu: primul jet de flăcări atinsese cadavrul, înnegrind pielea, aprinzând cu o flacără albastră pungile de metan de dedesubt. Fumul porni să se ridice gros către cer.

— Opriţi! Opriţi! Levine se întoarse către Guitierrez. Fă-i să se oprească!

Dar Guitierrez nu făcu nici o mişcare, se mulţumi doar să privească spre cadavru. Consumat de flăcări, torsul pocnea şi grăsimea bolborosea; după ce pielea arse, ieşiră la iveală coastele negre, plate, apoi întregul tors se răsuci şi, brusc, gâtul animalului se ridică, înconjurat de flăcări, mişcându-se din pricina contractării pielii. În spatele flăcărilor, Levine zări un bot lung, ascuţit, cu şiruri de dinţi de animal de pradă; zări şi orbitele goale; întregul trup ardea, ca un dragon din legendele medievale înălţându-se parcă, în flăcări, la cer.

San Jose

Levine stătea în faţa unei beri în restaurantul din aeroportul San Jose, aşteptând să fie anunţat avionul care să-l ducă înapoi în State. Guitierrez stătea lângă el la măsuţă, fără să spună prea multe. De câteva minute se lăsase o linişte stânjenitoare. Guitierrez privea rucsacul lui Levine, aşezat pe podea, lângă picioare. Era fabricat dintr-un material special, cauciucat, marca Gore-Tex, de un verde-închis, cu buzunare aplicate pentru adăpostirea a tot felul de instrumente electronice.

— Drăguţ rucsac, făcu Guitierrez. De unde-l ai? Parcă ar fi un Thome...

Levine sorbi din paharul cu bere.

— Chiar este.

— Drăguţ, repetă Guitierrez nedezlipindu-şi privirea de obiect. Ce ai acolo, în buzunarul de sus? Un telefon de satelit? Ce naiba or să mai descopere ăştia? Destul de fin. Probabil că te-a costat...

— Marty, izbucni Levine pe un ton exasperat. Termină cu pălăvrăgeala. Îmi spui sau nu?

— Ce să-ţi spun?

— Vreau să ştiu ce naiba se întâmplă aici.

— Uite ce-i, Richard, îmi pare rău că...

— Nu, îi tăie vorba Levine. Pe plaja aceea a fost distrus un specimen foarte important, Marty. Nu înţeleg de ce i-ai lăsat s-o facă...

Guitierrez oftă. Privi împrejur către turiştii de la celelalte mese şi spuse:

— Rămâne între noi, bine?

— Bine.

— Avem o mare problemă aici.

— Care?
— Au apărut... forme aberante... pe coastă. Prea des. Asta de câţiva ani încoace.
— Forme aberante? repetă Levine, clătinând din cap a neâncredere.
— Ăsta-i termenul oficial pentru aceste specimene, spuse Guitierrez. Nimeni din guvern nu vrea să fie mai precis. Tot circul a început acum cinci ani. Au dat peste nişte animale în munţi, lângă o staţiune agricolă experimentală care testa specii noi de soia.
— Soia, repetă Levine.
Guitierrez aprobă tăcut, printr-o mişcare a capului.
— Se pare că animalele erau atrase de plantele acelea şi de unele ierburi din preajmă. S-a presupus că dieta lor necesită aminoacidul lizină. Dar nimeni nu-i sigur. Poate că le place mai mult recolta asta...
— Marty, spuse Levine. Nu-mi pasă dacă preferă berea şi pătrunjelul. Singura întrebare importantă este: de unde vin animalele astea?
— Nimeni nu ştie, răspunse Guitierrez.
Levine trecu pentru moment peste subiect.
— Ce s-a întâmplat cu animalele acelea?
— Au fost ucise. După câte ştiu, timp de ani de zile după aceea n-au mai dat peste altele. Dar se pare că bâlciul a început iarăşi. Anul ăsta am găsit rămăşiţele a patru animale, printre care şi pe acela pe care l-ai văzut azi.
— Şi ce s-a făcut cu ele?
— Formele astea... aberante... sunt întotdeauna distruse. Aşa după cum ai putut să vezi. De la început, guvernul a făcut tot ce-a putut pentru ca nimeni să nu afle despre asta. Cu câţiva ani în urma, nişte ziarişti americani au început să raporteze întâmplări ciudate petrecute pe o insulă, Isla Nublar.

Menendez a invitat o mână de ziarişti sa facă un tur al insulei – şi a aranjat ca zborul să-i ducă pe o alta. Nu şi-au dat seama de diferenţă. Vreau să spun că guvernul e foarte serios în treburi din astea.

— De ce?

— Sunt îngrijoraţi.

— Îngrijoraţi? De ce-ar fi?

Guitierrez ridică mâinile, se foi în scaun, se apropie.

— Boală, Richard.

— Boală?

— Mda. Costa Rica are unul dintre cele mai bune sisteme de îngrijire a sănătăţii din lume, spuse Guitierrez. Epidemiologii au detectat un tip ciudat de encefalită care pare să se răspândească, mai ales de-a lungul coastei.

— Encefalită? Cu ce origine? Virală? Guitierrez clătină din cap.

— Nu s-a găsit nici un agent cauzal.

— Marty...

— Dacă-ţi zic, Richard. Nimeni nu ştie. Nu-i un virus, pentru că titrul anticorpilor[3] nu urcă, iar numărul relativ de leucocite nu se modifică. Nu e nici de origine bacterială, pentru că nu a apărut nimic în cultură[4]. E un mister complet. Tot ce ştiu epidemiologii este că boala pare să-i afecteze mai ales pe fermieri: cei care stau în preajma vitelor şi a nutreţului. Şi e o encefalită adevărata – cu cefalee teribilă, confuzie, febră, delir...

---

3 Concentraţia anticorpilor din sânge, care creşte în infecţii virale sau bacteriene (n. tr).

4 Metodă de depistare a bacteriilor, prin însămânţarea, cu fragmente de ţesut bănuit a fi infectat, a unui mediu nutritiv pentru bacterii (n.tr.).

— Mortalitate?

— După datele pe care le avem până acum, boala pare limitată, durează doar vreo trei săptămâni. Dar chiar şi aşa, guvernul e îngrijorat. Ţara asta e dependentă de turism, Richard. Nimeni nu vrea să audă vorbindu-se despre boli necunoscute.

— Deci se crede că encefalita este legată într-un fel de aceste forme... aberante?

— Şopârlele sunt purtători ai multor boli virale, spuse Guitierrez, ridicând din umeri. Sunt un vector cunoscut. N-ar fi o idee trăznită, s-ar putea să existe vreo legătură.

— Dar ai spus că nu-i o boală virală...

— Orice-ar fi, ei cred că are o legătură.

— Cu atât mai mult, există motive să aflăm de unde vin şopârlele astea, spuse Levine. Probabil că le-au căutat...

— Căutat? râse Guitierrez. Fireşte că le-au căutat. Au cotrobăit fiecare centimetru pătrat al ţării ăsteia, şi nu numai o dată. Au trimis zeci de echipe de cercetare – câteva dintre ele le-am condus chiar eu. Au făcut recunoaşteri aeriene. Au survolat jungla. Au survolat insulele de lângă ţărm. Asta e o muncă serioasă. Sunt destul de multe insule, ştii şi tu, mai ales pe coasta de vest. Le-au cercetat chiar şi pe acelea proprietate privată...

— Există insule particulare? întreba Levine.

— Câteva. Vreo trei sau patru. De pildă, Isla Nublar – a fost concesionată unei companii americane, InGen, pentru ani de zile.

— Dar ai spus că a fost cercetată...

— Şi încă foarte atent. Nu s-a găsit nimic.

— Şi celelalte?

— Păi, să vedem, făcu Guitierrez, numărându-le pe degete. Isla Talamanca, pe costa de est; au un Club Med acolo. Apoi e Sorna, pe coasta vestică; e concesionată unei companii miniere germane. Şi mai este Morazan, sus în nord; este proprietatea unei familii bogate din Costa Rica. Poate că mai e vreo insulă de care sa fi uitat.

— Şi cercetările au condus la vreun rezultat?

— La nici unul, spuse Guitierrez. Nu s-a găsit nimic. S-a presupus deci că animalele astea vin de undeva, din adâncul junglei. De aceea n-am fost în stare să le dibuim până acum.

— În cazul ăsta, mult noroc, mormăi Levine.

— Ştiu, spuse Guitierrez. Pădurea tropicală este un loc incredibil de bun pentru a te ascunde. O echipă de căutare ar putea trece la o depărtare de zece metri de un animal de mari dimensiuni, fără să-l vadă. Nici chiar cea mai avansată tehnologie de detecţie la distanţă nu ajută prea mult, din pricina mulţimii de straturi care trebuie penetrate – nori, coroanele copacilor, flora de la nivelele inferioare. Nu-i nici o cale de a ocoli piedicile: aproape că nu există lucru care să nu poată fi ascuns în pădurea tropicală. Oricum, spuse el, guvernul e speriat. Şi, fireşte, el nu-i singura parte interesată.

Levine ridică brusc privirea.

— Nu mai spune!

— Ba spun. Nu ştiu de ce, dar există un mare interes faţă de animalele astea.

— Ce fel de interes? întrebă Levine pe un ton cât mai nepăsător.

— Anul trecut, guvernul a dat permis unei echipe de botanişti de la Berkeley să facă o recunoaştere aeriană a junglei în zona podişului central.

Recunoaşterea a ţinut cam o lună, până ce s-a pornit o ceartă – ceva legat de nota de plată pentru combustibilul de avion, sau cam aşa ceva. Oricum, un birocrat din San Jose a telefonat la Berkeley să se plângă. Iar cei de la Berkeley au spus că nici n-au auzit vreodată de echipa aceea de cercetare. Între timp, echipa a dispărut din tară.

— Deci nimeni nu ştie cine erau de fapt?

— Nu. Apoi, iarna trecută, au apărut doi geologi elveţieni, să colecteze probe de gaz de pe insulele de lângă coastă; spuneau că se ocupă cu cercetarea activităţii vulcanice din America Centrala. Toate insulele de coastă sunt vulcanice, iar multe dintre ele pe jumătate active, aşa că cererea lor a părut rezonabilă. Dar s-a descoperit că „geologii” lucrau de fapt pentru o companie americană de cercetare genetică, numită Biosyn, şi că erau în căutarea... animalelor mari de pe insule.

— De ce s-ar interesa de asta o companie care se ocupă de biotehnologie? întrebă Levine. Nu pare să aibă sens.

— Poate că n-are sens pentru noi, răspunse Guitierrez, dar Biosyn e o companie cu reputaţie deosebit de proastă. Şeful cercetărilor de la ei este un tip numit Lewis Dodgson...

— A, da, făcu Levine. Ştiu. E tipul care a făcut testul antirabic în Chile cu câţiva ani în urmă. Cel în care fermierii au fost expuşi turbării fără să li se spună...

— El e. A mai pornit prin magazine o campanie de teste cu o specie de roşii manipulată genetic, fără să spună nimănui că era alterata. Copiii au suferit o diaree uşoară; vreo doi dintre ei au fost internaţi în spital. După asta, compania a trebuit să-l angajeze

pe George Baselton ca să le aranjeze imaginea publică.

— Se pare ca toată lumea îl angajează pe Baselton, spuse Levine.

Guitierrez ridică din umeri.

— E la modă supravegherea din partea profesorilor universitari renumiţi. Face parte din afacere. Şi Baselton este profesor doctor docent în biologie. Compania a avut nevoie de el ca să limpezească apele, din pricină că Dodgson şi-a luat obiceiul să încalce legea. Are oameni plătiţi în toată lumea. Fură cercetările altor companii, fără nici un scrupul. Se spune că Biosyn e singura companie genetică cu mai mulţi avocaţi decât savanţi...

— Şi ce interese avea în Costa Rica? întrebă Levine.

Guitierrez ridica din nou din umeri.

— Nu ştiu, dar atitudinea faţă de cercetare s-a schimbat radical, Richard. Aici se vede limpede. Costa Rica are unul dintre cele mai bogate sisteme ecologice din lume. O jumătate de milion de specii în douăsprezece medii diferite. Cinci la sută dintre speciile planetei există aici. Ţara asta a fost un centru de cercetări biologice vreme de ani de zile şi pot să-ţi spun că lucrurile s-au schimbat. Pe vremuri, cei care veneau aici erau savanţi pasionaţi să afle câte ceva de dragul ştiinţei – despre maimuţe urlătoare, viespi polistine sau planta sombrilla. Oamenii aceia îşi alegeau domeniul de cercetare pentru că le plăcea. Cu siguranţă, nu voiau să se îmbogăţească din asta. Dar acum, orice element al biosferei are o valoare potenţială. Nimeni nu ştie de unde o să apară următorul medicament, de aceea companiile farmaceutice fac tot felul de cercetări.

Poate că oul vreunei păsări are o proteină cu proprietăţi hidroizolante... Poate că vreun păianjen produce o peptidă care inhibă coagularea... Poate că suprafaţa ceroasa a unei ferigi conţine un analgezic... Se întâmplă destul de des ca atitudinea faţă de cercetare să se schimbe. Oamenii nu mai studiază natura, o exploatează. E mentalitatea animalelor de pradă. Orice lucru nou sau necunoscut devine brusc interesant pentru că s-ar putea să aibă oarece valoare. Poate că valorează o avere...

Guitierrez îşi bău până la capăt berea.

— Lumea s-a întors cu fundu-n sus, spuse el. O mulţime de oameni vor să ştie ce înseamnă animalele astea aberante – şi de unde vin ele.

Megafoanele anunţară avionul lui Levine. Cei doi bărbaţi se ridicară de la masă.

— Ai să ţii secretul? întrebă Guitierrez. Mă refer la ceea ce ai văzut astăzi...

— Ca să fiu cinstit, spuse Levine, nici nu ştiu prea bine ce-am văzut azi. Ar putea fi orice...

Guitierrez zâmbi forţat.

— Călătorie plăcută, Richard.

— Să ai grijă de tine, Marty.

Plecarea

Cu rucsacul atârnat pe umăr, Levine păşi către culoarul de îmbarcare. Se întoarse să-i facă un semn de adio lui Guitierrez, dar prietenul lui se îndrepta deja către uşă, cu mâna ridicată după un taxi. Levine ridică din umeri şi se întoarse.

Chiar în faţă se aflau ghişeul şi coada la care călătorii aşteptau să le fie vizate paşapoartele. Era programat pentru un zbor de noapte către San Francisco, cu o escală lungă în Mexico City; nu se înghesuiau prea mulţi doritori la cursa lui. Probabil că îi rămânea destul timp să sune la birou şi să lase un mesaj secretarei, Linda, că avea să urce în avionul acela; şi gândi el, poate avea să-l sune pe Malcolm. Privind împrejur, văzu pe zidul din dreapta un şir de telefoane publice purtând inscripţia ICT TELEFONOS INTERNATIONAL, dar acestea erau puţine şi ocupate toate. Mai bine să folosească telefonul pentru satelit din bagaj, gândi el în vreme ce-şi cobora rucsacul de pe umăr, şi poate că…

Se opri încruntat.

Privi înapoi către zid.

Patru persoane foloseau telefoanele. La primul se afla o femeie blondă cu pantaloni scurţi şi tricou, legănând în braţe un copil ars de soare. La cel de alături stătea un bărbos în haină safari, care arunca priviri dese ceasului de aur marca Rolex. La următorul vorbea în spaniolă o femeie cu păr sur şi înfăţişare de bunică, având lângă ea pe cei doi fii maturi, care dădeau din cap cu emfază.

Ultima persoană era pilotul elicopterului. Îşi scosese jacheta şi rămăsese într-o cămaşă cu

mâneci scurte şi cravată. Era întors cu spatele, privind către perete, cu umerii aplecaţi în faţă.

Levine se apropie şi-l auzi vorbind în engleză. Lăsă jos rucsacul şi se aplecă peste el, prefăcându-se a-i potrivi curelele, în vreme ce asculta. Pilotul continua să vorbească, întors cu spatele.

Îl auzi spunând:

— Nu, nu, profesore. Nu e aşa. Nu...

Făcu apoi o pauză.

— Nu, continuă pilotul. Vă spun că nu. Îmi pare rău, profesore Baselton, dar asta nu se ştie. E o insulă, dar care dintre ele... Trebuie să mai aşteptăm. Nu, pleacă în noaptea asta. Nu, cred că nu ştie nimic şi nici fotografii nu are. Nu înţeleg. Adios!

Levine lăsă capul în jos atunci când pilotul trecu grăbit către ghişeul LACSA de la celălalt capăt al aeroportului.

„Ce naiba?” gândi el.

„O insulă, dar care dintre ele...”

De unde ştiau că e vorba de o insulă? Nici Levine nu era prea sigur. Şi doar “lucrase intens la prelucrarea datelor, zi şi noapte, punând cap la cap toate datele pe care le avusese la îndemână. De unde veniseră animalele... De ce se-ntâmpla ceea ce se-ntâmpla...

Se opri după colţ, la adăpost de priviri indiscrete, şi scoase telefonul din rucsac. Formă la iuţeală un număr din San Francisco.

Apelul declanşă un clinchet o dată cu legătura la satelit. Auzi sunând, apoi un bip. O voce electronică spuse:

— Vă rog să introduceţi codul de acces.

Levine formă pe taste un număr de şase cifre.

Se auzi un alt bip. Vocea electronică interveni din nou:

— Lăsaţi mesajul.

— Am sunat să-ţi spun rezultatele călătoriei, vorbi Levine. Un singur specimen, în condiţie nu prea bună. Locaţia: BB-17 pe harta ta. Asta e departe în sud, ceea ce se potriveşte cu ipotezele noastre. N-am reuşit să fac o identificare precisă înainte ca ei să incinereze specimenul. Dar bănuiesc că era un omitholestes. După cum ştii, animalul nu se află pe listă – descoperirea este importantă.

Aruncă o privire împrejur, dar nu zări pe nimeni în preajmă care să-i acorde atenţie.

— Mai mult, zona laterală a femurului avea o tăietură adâncă. Asta e tulburător.

Ezită, nu voia să spună prea multe.

— Am să trimit o probă care necesită examinare atentă. Mai cred că sunt şi alţii interesaţi. Oricum, orice s-ar întâmpla aici, e un fenomen nou, Ian. De peste un an de zile n-au mai apărut specimene de felul ăsta, acum apar din nou. Se întâmpla ceva şi noi nu înţelegem.

Sau înţelegem? gândi Levine. Apăsă butonul care întrerupea legătura, strânse telefonul şi-l puse înapoi în buzunarul exterior al rucsacului. Poate, gândi el, ştim mai multe decât ne dăm seama. Privi cu grija către poarta de acces. Venise vremea să prindă cursa aeriană.

Palo Alto

La ora două dimineaţa, Ed James opri în parcarea aproape goală a restaurantului Mărie Callender de pe Carter Road. BMW-ul negru se afla deja acolo, parcat aproape de intrare. Dincolo de fereastră, îl zări pe Dodgson aşezat la o masă, încruntat. Nu-l vedeai niciodată pe Dodgson bine dispus. În clipa aceea, vorbea cu bărbatul solid de lângă el şi arunca priviri către ceasul de la mână. Bărbatul solid era Baselton. Profesorul care apăruse la televizor. James se simţea întotdeauna uşurat când îl avea în preajmă pe profesorul Baselton. Dodgson îi dădea fiori, dar îi venea greu să-şi imagineze că Baselton ar putea fi amestecat în lucruri murdare.

James opri motorul, potrivi oglinda retrovizoare ca să verifice dacă era încheiat la nasturele de la gulerul cămăşii şi-şi îndreptă cravata. Îşi zări figura în oglindă – figura unui om obosit, răvăşit, cu barbă de două zile. Ce naiba? gândi el. De ce să nu pară obosit? Era miezul nopţii.

Dodgson îşi programa întotdeauna întâlnirile în toiul nopţii şi întotdeauna la blestematul de restaurant Mărie Callender. James nu înţelesese niciodată de ce făcea asta; cafeaua era îngrozitoare. Oricum, erau multe lucruri pe care nu le înţelegea.

Luă plicul şi ieşi din maşină, trântind uşa. Se îndreptă către intrare, clătinând din cap. De câteva săptămâni, Dodgson îl plătea cu cinci sute de dolari pe zi ca să urmărească o mână de savanţi. La început, James crezuse că era vorba despre un fel de spionaj economic. Dar nici unul dintre savanţi nu lucra pentru industrie; cu toţii lucrau în universităţi,

în domenii destul de plicticoase. Aşa cum era paleobotanista Sattler, a cărei specialitate era studiul polenului preistoric. James asistase odată la una dintre conferinţele ei şi abia dacă reuşise să rămână treaz. Un diapozitiv după altul, înfăţişând sfere palide ca nişte mingi de vată, în vreme ce ea bolborosea ceva despre unghiul legăturilor din polizaharide şi despre graniţa Campanian-Maastrichtiană. Doamne, ce plictisitor!

Cu siguranţă că nu valora cinci sute de dolari pe zi, gândi el. Intră, clipi orbit de lumină şi se apropie de masă. Se aşeză, îi salută cu o mişcare a capului pe Dodgson şi Baselton şi făcu semn chelneriţei ca să-i aducă o cafea.

Dodgson îi aruncă o privire scurtă.

— N-am la dispoziţie toată noaptea, spuse el. Hai să-i dăm drumul.

— Bine, spuse James, lăsându-şi mâna în jos. Cum doriţi.

Deschise plicul, începu să scoată foi de hârtie şi fotografii, întinzându-le lui Dodgson peste masă, în vreme ce vorbea.

— Alan Grant: paleontolog la universitatea din Montana, în clipa asta este în concediu şi se află la Paris, să studieze ultimele descoperiri despre dinozauri. Se pare că are nişte idei noi despre tiranozaurii care ar fi fost prădători şi...

— Treci peste asta, spuse Dodgson. Continuă.

— Ellen Sattler Reiman, spuse James, împingând înainte o fotografie. Botanist, amestecată când va într-o relaţie amoroasă cu Grant. Acum e căsătorită cu un fizician de la Berkeley şi are un băiat şi o fată. Lucrează o jumătate de normă la universitate. Petrece restul timpului acasă pentru că...

— Treci peste amănunte.

— Bine. Mai toţi ceilalţi au murit. Donald Gennaro, avocat... a murit de dizenterie într-o călătorie de afaceri. Dennis Nedry, angajat la Integrated Computer Systems... a murit şi el. John Hammond, care a pus bazele companiei International Genetic Technologies... a murit în vreme ce vizita laboratoarele de cercetări din Costa Rica. La vremea aceea, Hammond era cu nepotul său; copilul trăieşte cu mama lui în est şi...

— I-a contactat cineva? Vreunul de la InGen?

— Nu, nici un contact. Băiatul a început colegiul şi fata este la şcoala pregătitoare. Iar InGen a înaintat un dosar în instanţă invocând paragraful 11. De la moartea lui Hammond se tot judecă. Bunurile cele mai importante au fost în sfirşit vândute. De fapt, afacerea s-a încheiat abia cu două săptămâni în urmă.

Baselton vorbi pentru prima dată:

— În vânzarea asta a fost implicată şi Zona B?

James privi în gol.

— Zona B?

— Da. A pomenit cineva despre ea?

— Nu. N-am mai auzit despre asta. Ce înseamnă?

— Dacă auzi ceva despre Zona B, spuse Baselton, vrem să aflăm.

Stând alături de Baselton în separeu, Dodgson răsfoi printre fotografii şi hârtii, apoi le dădu la o parte nerăbdător. Ridică privirile către James.

— Ce alte informaţii mai ai?

— Asta-i tot, doctore Dodgson.

— Asta-i tot? făcu Dodgson. Şi despre Malcolm? Dar despre Levine? Mai sunt încă prieteni?

James îşi consultă notiţele.

— Nu sunt sigur.

Baselton se încruntă.

— Nu eşti sigur? făcu el. Ce înseamnă că nu eşti sigur?

— Malcolm l-a întâlnit pe Levine la Institutul Santa Fe. Au petrecut ceva timp acolo cu vreo doi ani în urmă. Dar Malcolm n-a mai dat în ultima vreme pe la Santa Fe. E în schimb de experienţă la departamentul de biologie de la Berkeley. Predă modelele matematice ale evoluţiei. Şi se pare c-a pierdut legătura cu Levine.

— S-au despărţit?

— Poate. Mi s-a spus că s-au certat de la expediţia lui Levine.

— Ce expediţie? întrebă Dodgson, aplecându-se peste masă.

— De vreun an încoace, Levine pune la cale o expediţie. A comandat vehicule speciale la o companie numită Mobile Field Systems. E o întreprindere mică în Woodside, condusă de unul, Jack Thorne. Thorne pregăteşte jeepuri şi camioane pentru oamenii de ştiinţă care fac cercetări pe teren. Savanţii din Africa, din Sichuan şi din Chile au cu toţii legături cu el.

— Malcolm ştie despre expediţia asta?

— Cu siguranţă. Din când în când, trece pe la Thorne. Cam o dată pe lună. Şi, fireşte, Levine trece pe acolo în fiecare zi. Aşa a şi căpătat o condamnare.

— Condamnare? făcu Baselton.

— Mda, făcu James, aruncând o privire prin notiţe. Să vedem. Pe zece februarie, Levine a fost arestat pentru depăşirea vitezei legale. Conducea cu o sută douăzeci de mile pe oră într-o zonă cu restricţie de

cincisprezece mile pe ora. Chiar în faţa Colegiului Woodside Junior. Judecătorul i-a confiscat Ferrari-ul, i-a ridicat carnetul şi l-a condamnat la muncă forţată. De fapt, i-a ordonat să ţină un curs la şcoală.

Baselton zâmbi.

— Levine, profesor la colegiu. Mi-ar plăcea s-o văd şi pe asta.

— E destul de conştiincios. Fireşte, oricum petrecea mult timp în Woodside, cu Thorne. Asta până ce a părăsit tara.

— Când a plecat din ţară? întrebă Dodgson.

— Acum două zile. A plecat în Costa Rica. O călătorie scurtă, trebuia să se-ntoarcă azi dimineaţă.

— Şi unde-i acum?

— Nu ştiu. Mi-e teamă că va fi greu să aflăm.

— De ce?

James ezită, tuşi.

— Pentru că era pe lista de pasageri a zborului din Costa Rica, dar nu era în avion atunci când acesta a aterizat. Legătura mea din Costa Rica spune că a verificat la hotelul din San Jose după plecarea avionului şi că nu s-a întors. Nici n-a luat vreun alt avion. Aşa că, pentru moment, mi-e teamă că l-am pierdut pe Levine.

Se aşternu o tăcere lungă. Dodgson se lăsa pe spate în scaun, şuierând printre dinţi. Privi către Baselton, care clătina din cap. Dodgson ridică cu grijă toate hârtiile, le bătu de tăblia mesei ca să le stivuiască. Le strecură înapoi în plic şi plicul i-l înmână lui James.

— Acum asculta, idiotule, spuse Dodgson. Un singur lucru mai vreau de la tine. E foarte simplu. Eşti atent? James înghiţi în sec.

— Ascult.
Dodgson se apleacă peste masă.
— Găseşte-l, şuiera el.

Berkeley

Aflat în biroul lui înghesuit, Malcolm ridică privirile către asistenta sa, Beverly, care intră în încăpere, urmată de un bărbat de la DHL ducând în mână o cutie.

— Îmi pare rău că vă deranjez, doctore Malcolm, dar trebuie să semnaţi hârtiile astea... E o mostră venită din Costa Rica.

Malcolm se ridică şi ocoli biroul. În ultimele săptămâni, reuşise să păşească bine fără baston. Piciorul îl mai durea din când în când, dar era hotărât să depăşească situaţia. Chiar şi medicul terapeut, Cindy, o femeie întotdeauna veselă, remarcase mirată progresele lui.

— Măi să fie, după toţi anii ăştia, brusc aţi căpătat o motivaţie, doctore Malcolm, spusese ea. Ce se petrece?

— Ştiţi, îi spusese Malcolm. Nu te poţi baza la nesfirşit pe un baston...

Adevărul era altul. Confruntat cu entuziasmul neobosit al lui Levine faţă de ipoteza lumii pierdute, cu telefoanele lui agitate la ore nepotrivite din zi şi din noapte, Malcolm începuse să-şi reconsidere propriile vederi. Ajunsese chiar să creadă în posibilitatea – ba chiar în probabilitatea – existenţei unor animale considerate dispărute, într-un loc îndepărtat şi nebănuit de nimeni. De fapt, Malcolm avea propriile lui motive de a crede asta, motive pe care i le pomenise doar în treacăt lui Levine.

Dar posibilitatea existenţei unei alte insule îl făcuse să-şi dorească mersul fără sprijin. Voia să se

pregătească pentru călătoria viitoare spre acea insulă. Şi, astfel, începuse să facă eforturi, zi de zi.

Împreună cu Levine, îşi îndreptase atenţia asupra unui şir de insule aflat de-a lungul coastei costaricane, iar Levine era, ca de obicei, entuziasmat. Dar, pentru Malcolm, toate astea rămâneau la stadiul de ipoteză.

Refuza să se entuziasmeze şi el până ce nu avea o dovadă solidă – fotografii sau chiar probe de ţesuturi – care să demonstreze existenţa acelor animale. Şi, până acum, Malcolm nu văzuse nimic. Nu era sigur dacă asta îi aducea dezamăgire sau linişte.

Oricum, proba lui Levine sosise.

Malcolm luă planşeta din mâna poştaşului şi semna iute primul formular: „Livrare de materiale excluse / Probe: cercetări biologice."

— Trebuie să completaţi formularul, spuse poştaşul.

Malcolm privi lista de întrebări din josul paginii, fiecare flancată de o căsuţă liberă. Dacă specimenul era viu. Dacă specimenul era mediu de cultură pentru bacterii, fungi, viruşi sau protozoare. Daca specimenul era înregistrat într-un protocol de cercetare. Dacă specimenul era contagios. Dacă specimenul a fost luat dintr-o fermă sau dintr-o crescătorie. Dacă specimenul era material vegetal, seminţe cu capacităţi de propagare sau bulbi. Dacă specimenul era insectă sau cu legături în regnul precizat...

Marcă „Nu" la toate punctele.

— Şi pe pagina următoare, domnule, spuse poştaşul, privind împrejur prin birou, la teancurile de hârtii stivuite neglijent, la hărţile de pe pereţi cu

bolduri colorate înfipte din loc în loc. Faceţi cercetări medicale aici?

Malcolm dădu pagina, mâzgăli semnătura pe formularul următor.

— Şi asta, şi altele, domnule...

Al treilea formular era o adeverinţă de primire de la curier. Malcolm o semnă şi pe aceea.

— O zi bună, spuse poştaşul şi plecă.

Imediat, Malcolm oftă, sprijinindu-şi greutatea pe marginea biroului. Se schimonosi.

— Încă mai doare? întrebă Beverly, aşezând specimenul pe masa de alături, împingând câteva hârtii mai încolo şi începând să despacheteze.

— Mi-e bine.

Privi către bastonul care se odihnea lângă scaunul din spatele biroului. Apoi trase adânc aer în piept şi traversă încet încăperea.

Beverly termină de despachetat, descoperind un cilindru mic de oţel, de mărimea unui pumn. Pe capacul înşurubat era desenat semnul cu trei raze al biohazardului. Prins de cilindru era un al doilea recipient cu valvă metalică în care se afla gaz refrigerant.

Malcolm îndreptă lumina lămpii de birou asupra cilindrului şi spuse:

— Ia să vedem de ce era el atât de entuziasmat.

Rupse sigiliul şi deşurubă capacul. Se auzi un şuierat şi un norişor alb de condens scăpă din cilindru. Exteriorul cilindrului se acoperi cu gheaţă.

Aruncă o privire înăuntru şi văzu un săculeţ de plastic şi o foaie de hârtie. Răsturnă cilindrul, vărsând conţinutul pe masă. Săculeţul conţinea o bucată sfişiată de carne verzuie, cam de doi inci pătraţi, cu o etichetă mică, verde, prinsă de ea. O

ridică la lumină, o cercetă cu o lupă, apoi o aşeză din nou jos. Privi pielea verde, cu textură de pavaj.

Poate, gândi el.

Poate...

— Beverly, sun-o pe Elizabeth Gelman, la grădina zoologică. Spune-i că am ceva la care vreau să se uite. Şi mai spune-i că afacerea este confidenţială.

Beverly dădu din cap şi ieşi din încăpere, îndreptându-se către telefon. Rămas singur, Malcolm despături bucata de hârtie care însoţea mostra. Foaia fusese ruptă dintr-un carneţel galben. Cu litere de tipar, se spunea:

EU AM AVUT DREPTATE, TU AI GREŞIT. Malcolm se încruntă. Ticălosul, gândi el. – Beverly? După ce-o suni pe Elizabeth, caută-l pe Richard Levine la biroul lui. Vreau să vorbesc cu el imediat.

Lumea pierdută

Richard Levine îşi presă faţa de piatra caldă şi se opri să-şi tragă răsuflarea. La cinci sute de picioare dedesubt, oceanul fierbea, valurile cu luciri albe izbeau stâncile întunecate. Vasul care îl adusese până la ţărm se îndepărta deja, o pată mică, albă, la orizont. Fusese nevoit să se întoarcă, nu găsiseră nici un loc bun pentru ancorare lângă această insulă părăsită şi neprimitoare.

Acum erau singuri.

Levine trase puternic aer în piept şi privi în jos către Diego, aflat la douăzeci de picioare sub el, pe stâncă. Diego era împovărat cu rucsacul care conţinea echipamentul, dar era tânăr şi puternic. Zâmbi vesel şi ridică bărbia.

— Curaj. Nu mai e departe, senor.

— Sper, făcu Levine. Când cercetase de pe vas insula cu binoclul, i se păruse un loc uşor de escaladat. De fapt, stânca era aproape verticală şi incredibil de primejdioasă, pentru că roca vulcanică se disloca uşor şi era friabilă.

Levine ridică braţul, cu degetele îndreptate în sus, căutând sa se agaţe de următorul sprijin. Se prinse de stâncă; piatra se sfărâmă şi mâna îi alunecă. Se prinse din nou, apoi se trase în sus. Răsufla greu, de epuizare şi de teamă.

— Încă douăzeci de metri, senor, spuse Diego încurajator. O să reuşiţi.

— Sigur c-o să reuşesc, mormăi Levine. N-am altă alternativă.

Cu cât se apropia de vârf, vântul bătea mai tare, îi şuiera pe la urechi, îi răvăşea hainele, de parcă ar fi

vrut să-l smulgă de pe stâncă. Ridică privirea, văzu desişul care creştea pornind chiar de pe marginea stâncii.

Aproape am ajuns, gândi el. Aproape.

Apoi, cu o ultimă opintire, se trase peste margine şi se prăbuşi, rostogolindu-se în ferigile moi şi umede. Gâfiind, privi înapoi şi-l văzu pe Diego apărând cu mişcări agile; sări pe iarba moale şi zâmbi. Levine se întoarse, privind către ferigile uriaşe de deasupra capului, şi încercă să scape de tensiunea acumulată în timpul urcuşului prin răsuflări lungi şi zguduitoare. Picioarele îi ardeau.

Dar nu conta – ajunsese! în sfirşit!

Privi jungla din jurul lui. Era o pădure virgină. Exact aşa cum arătaseră fotografiile din satelit. Levine fusese forţat să se bazeze pe aceste fotografii din satelit pentru că nu existau hărţi ale insulelor proprietate particulară, precum aceasta. Insula era un fel de lume pierdută, izolată în mijlocul oceanului Pacific.

Levine ascultă şuieratul vântului, fişâitul frunzelor de palmier de pe care-i picura apă peste faţă. Apoi auzi un alt sunet, depărtat, ca un strigăt de pasăre, dar mai profund, mai rezonant. Ascultă şi-l auzi din nou.

Un sfirâit tăios îl făcu să-şi întoarcă privirile. Diego aprinsese un chibrit şi-l ridică să-şi aprindă o ţigară. Iute, Levine se ridică, împinse deoparte mâna tânărului şi clătină din cap în semn de negaţie.

Diego se încruntă, nedumerit.

Levine puse un deget la buze.

Arătă în direcţia din care se auzea pasărea.

Diego ridică din umeri cu o expresie indiferentă. Nu era impresionat. Nu vedea nici un motiv de îngrijorare.

Asta din pricină că nu înţelege spre ce se-ndreaptă, gândi Levine pe când deschidea fermoarul rucsacului verde-ânchis şi începea să monteze puşca Lindstradt de mare calibru. Puşca fusese fabricată special pentru el în Suedia şi reprezenta ultima noutate în tehnologia de control al animalelor. Înşurubă camera încărcătorului în locaş, introduse un încărcător Fluger, verifică rezerva de gaz şi înmână arma lui Diego. Tânărul o luă, ridicând din nou din umeri.

În acest timp, Levine scoase pistolul Lindstradt negru, împreună cu tocul pe care-l prinse în jurul mijlocului. Scoase pistolul, îi verifică de două ori piedica şi-l puse înapoi în toc. Levine se ridică în picioare, făcu un gest către Diego să-l urmeze. Diego închise fermoarul rucsacului şi-l puse din nou pe umăr.

Cei doi bărbaţi începură să coboare panta abruptă a dealului, sa se îndepărteze de stânci. Aproape imediat, hainele se îmbibară cu umezeala frunzişului ud. Nu aveau vizibilitate; erau înconjuraţi din toate părţile de jungla deasă şi nu puteau vedea decât la câţiva iarzi înainte. Desişurile de ferigi erau enorme, plantele aveau grosimea unui trup uman, înălţimea de douăzeci de picioare şi tulpini aspre şi pline de ţepi. Mult deasupra ferigilor, coroanele arborilor opreau cea mai mare parte a luminii soarelui. Mergeau prin semiântuneric, fără zgomot, pe pământul îmbibat ca un burete.

Levine se oprea des ca să-şi consulte busola de la mână. Se îndreptau spre vest, coborând o pantă

abruptă către interiorul insulei. Ştia că insula era un străvechi crater vulcanic, erodat şi preschimbat de secole întregi de vânt şi ploaie.

Interiorul nu era decât un şir de creste care duceau în jos către podeaua craterului. Dar mai ales aici, pe versantul răsăritean, relieful era abrupt, aspru şi înşelător.

Levine putea simţi sentimentul izolării, al întoarcerii la o lume primordiala. Inima îi bătea cu putere; continuă să coboare panta, trecu peste un pârâu nămolos, apoi urcă din nou. Pe vârful culmii următoare, găsi un luminiş şi simţi o binevenită briză. Din locul în care se afla, putea să vadă până în partea cealaltă a insulei, un inel de stânci mari şi negre, la depărtare de câteva mile. Între luminiş şi stânci nu văzu nimic altceva decât jungla unduitoare.

Alături de el, Diego spuse:

— Fantastico!

Levine îi făcu iute semn să tacă.

— Dar senor, protestă Diego, arătând priveliştea. Suntem singuri aici...

Levine scutură din cap, enervat. Mai discutase asta o dată cu Diego, în timp ce traversau cu barca. O dată ajunşi pe insulă, să nu mai vorbească. Să nu folosească pomadă de păr, apă de colonie sau ţigări. Toată hrana să fie bine sigilată în saci de plastic. Totul să fie împachetat cu mare grijă. Nimic care sa producă miros sau zgomot... Îl prevenise pe Diego, de mai multe ori, de importanta acestor măsuri de precauţie.

Dar acum era clar că Diego nu lua în serios nimic. Nu înţelesese. Levine îl zgudui cu furie şi clătină din nou din cap.

Diego zâmbi.

— Senor, vă rog. Nu sunt decât păsări aici!

În clipa aceea, un sunet adânc, zguduitor, un strigăt nepământean se ridică din pădurea de sub ei. După o clipă, strigătul primi răspuns, din altă parte a pădurii.

Diego făcu ochii mari.

Levine mimă cu buzele:

— Păsări?

Diego tăcu. Îşi muşcă buzele şi rămase cu privirea ţintă către pădure.

Înspre sud, vârfurile copacilor porniră să unduiască, o întreagă parte a pădurii păru să învie, ca şi cum ar fi fost răvăşită de vânt. Dar restul pădurii era nemişcat. Nu era deci vântul…

Diego îşi făcu iute cruce.

Auziră mai multe strigăte; concertul ţinu aproape un minut, apoi liniştea se lăsă din nou.

Levine coborî de pe culme şi pomi în jos către junglă, adâncindu-se în interiorul insulei.

Înainta iute, privind în pământ, atent la şerpi, când auzi un şuierat uşor înapoia lui. Se întoarse şi-l văzu pe Diego arătând către stânga.

Levine se întoarse pe drum, se strecură prin frunziş şi-l urmă pe Diego spre sud. În scurt timp, ajunseră lângă două şanţuri paralele, de mult acoperite de ierburi şi ferigi, dar încă uşor de recunoscut: erau urmele unui jeep care străbătuse jungla. Fireşte, trebuiau să le urmeze. Aveau sa înainteze mult mai rapid pe o cărare decât prin desiş.

Levine făcu un gest şi Diego se despovără de rucsac. Era rândul lui Levine; îşi potrivi greutatea pe umeri, ajustă curelele.

În tăcere, porniră pe cărare.

Din loc în loc, jungla era atât de deasă, încât urmele jeepului abia dacă se mai cunoşteau. Era limpede că nimeni nu mai folosise de mulţi ani drumul, iar jungla era întotdeauna dispusă să-şi recupereze teritoriul.

Înapoia lui, Diego mormăi ceva, înjură încetişor. Levine se întoarse şi-l văzu scuturându-şi scârbit piciorul; călcase până la jumătatea gleznei în balegă verde.

Diego îşi curăţă cizma cu un şomoiog de ferigi. Balega părea compusă din paie decolorate amestecate cu verdeţuri. Materialul era uşor şi sfărâmicios – uscat, vechi. Nu mirosea.

Levine cercetă terenul cu grijă până ce găsi vechile urme de atunci. Bălegarul era bine închegat, în grămăjoare de doisprezece centimetri în diametru. Era limpede că acestea fuseseră lăsate în urmă de un ierbivor mare.

Diego tăcea, cu ochii larg deschişi.

Levine clătină din cap şi continuă să meargă. Atâta vreme cât dădeau peste urme de ierbivore, nu aveau de ce să se îngrijoreze. Cel puţin, nu prea mult. Cu toate astea, îşi sprijini degetele de patul pistolului, ca să fie mai liniştit.

Ajunseră la un pârâu cu maluri noroioase. Aici, Levine se opri. Văzu în noroi urme clare cu trei degete, unele dintre ele destul de mari. Palma lui, cu degetele răsfirate, ar fi încăput înăuntrul uneia dintre aceste urme fără să-i atingă marginile.

Când ridică privirile, Diego îşi făcea cruce cu o mâna, ţinând puşca în cealaltă.

Aşteptară la pârâu, ascultând gâlgâitul uşor al apei. Ceva luci în apă, atrăgându-i privirea. Se aplecă şi scoase obiectul. Era un tub de sticla, spart,

de mărimea unui creion. Unul dintre capete era spart. Latura era gradată. Îşi dădu seama că avea dinainte o pipetă, dintre acelea folosite în toate laboratoarele din lume. Levine o ridică în lumină, răsucind-o între degete. Ciudat, gândi el. O pipetă ca asta înseamnă...

Levine se întoarse şi zări cu coada ochiului mişcare. O creatură mică şi maronie scurma prin noroiul de pe mal. O creatură de mărimea unui şobolan...

Diego icni de surpriză. Animalul dispăru în tufişuri.

Levine înaintă şi se aplecă spre mâlul pârâului. Privi îndelung urmele lăsate de animalul cel mic. Urmele aveau trei degete, ca acelea ale unei păsări. Văzu şi alte urme cu trei degete, chiar şi unele mai mari, de câţiva inci.

Levine mai văzuse asemenea urme, în straturile de la Purgatoire River din Colorado, unde străvechiul mal era acum fosilizat, păstrând urmele pietrificate ale dinozaurilor. Dar aceste urme fuseseră făcute în noroi proaspăt de către animale încă vii!

Stând pe vine, Levine auzi un chirăit uşor venind de undeva dinspre dreapta. Întoarse privirile şi văzu ferigile foşnind uşor. Rămase nemişcat, aşteptând. După un timp, din desiş se ivi un animal mic. Era de mărimea unui şoarece; pielea îi era lucioasă, lipsită de păr, iar ochii mari i se ridicau proeminenţi pe cap. Avea o culoare verde-maronie şi scotea sunete continue, enervante, îndreptate către Levine, ca şi cum ar fi vrut să-l îndepărteze. Levine rămase nemişcat, abia îndrăznind să răsufle.

Recunoscuse creatura, fireşte. Era un mussaurus, un mic prosauropod din triasicul târziu. Se găsiseră

astfel de schelete doar în America de Sud. Era unul dintre cei mai mici dinozauri cunoscuţi.

Un dinozaur, gândi el.

Chiar dacă se aşteptase să-i vadă pe insulă, era uimit de confruntarea cu un membru viu al Dinosauriei. Mai ales cu unul atât de mic. Nu-şi putea desprinde privirile de la el. Parcă se afla în transă. După toţi aceşti ani, după toate scheletele acelea prăfuite – un dinozaur viu!

Micul musaur se aventură mai departe de frunzişul protector. Acum, Levine reuşi să vadă că era mai lung decât îşi închipuise la început. Avea vreo zece centimetri lungime, cu o coadă surprinzător de groasă. Semăna destul de mult cu o şopârlă. Stătea ridicat pe labele din spate şi scurma. Văzu cutia toracică mişcându-i-se o dată cu respiraţia. Îşi clătina labele din faţă, subţiri, agitându-le în aer către Levine şi chirăia repetat.

Încet, foarte încet, Levine întinse mâna. Creatura scheună din nou, dar nu fugi. Părea mai degrabă curioasă, ridicându-şi capul, aşa cum o făceau foarte puţine animale, pe când mâna lui Levine se apropia.

În sfirşit, degetele lui Levine atinseră frunzişul. Musaurul stătea pe labele din spate, ţinându-şi echilibrul pe coada întinsă. Fără să arate nici un semn de teamă, păşi uşor în palma lui Levine şi rămase în căuş. Abia dacă îi simţea greutatea, atât era de uşor. Musaurul se plimbă, îi mirosi degetele. Levine zâmbi, fermecat.

Apoi, brusc, creatura cea mică şuieră speriată şi-i sări din mână, dispărând printre copaci. Levine clipi, nereuşind să înţeleagă motivul.

Simţi un miros ciudat şi auzi un foşnet greu în tufele de pe malul celălalt, apoi un mârâit uşor. Alt foşnet.

Într-o clipă, Levine îşi aminti că animalele carnivore vânau pe lângă apele curgătoare, atacându-şi prada în postura ei cea mai vulnerabilă, atunci când se apleca să bea apă. Dar ideea îi veni prea târziu; auzi un strigăt ascuţit de groază şi, când se întoarse, îl văzu pe Diego ţipând, în vreme ce trupul îi era târât în tufişuri. Diego se lupta; tufele se scuturau furioase; Levine prinse fulgerarea unui picior uriaş, a unui deget mijlociu cu gheară scurtă şi curbată. Apoi piciorul se retrase. Tufele continuară să se scuture.

Brusc, pădurea se cutremură de mugete înspăimântătoare.

Levine zări un animal uriaş care se repezea spre el. Se întoarse şi fugi, simţind adrenalina invadându-l de panică; nu ştia încotro fugea, ştia doar că nu mai avea nici o speranţă. Simţi o greutate mare sfişiindu-i rucsacul, forţându-l să îngenuncheze în noroi şi-şi dădu seama în acel moment că, în ciuda tuturor planurilor şi deducţiilor deştepte, lucrurile merseseră îngrozitor de prost şi că era pe cale să moară.

Şcoala

— Când luăm în discuţie dispariţia în masă cauzată de un impact meteoritic, spuse Richard Levine, trebuie să ne punem mai multe întrebări. Mai întâi, exista pe planeta noastră vreun crater de impact cu diametru mai mare de nouăzeci de mile – dimensiunea minimă necesară pentru a cauza un eveniment de acest tip la scară planetară? Şi a doua întrebare, perioada formării craterelor este aceeaşi cu cea a dispariţiei? Vom afla că există o duzină de cratere în lume, dintre care cinci sunt contemporane cu dispariţia speciilor în cauza...

Kelly Curtis căscă în întunericul clasei a şaptea. Stând la pupitrul ei, îşi sprijini bărbia în mâini şi încercă sa rămână trează. Ştia deja lucrurile astea. Televizorul din faţa clasei arăta un lan de porumb, filmat din avion, cu rândurile abia vizibile. Recunoscu craterul din Manson. Din întuneric, vocea înregistrată a doctorului Levine spunea:

— Acesta este craterul din Manson, statul Iowa, datând de acum şaizeci şi cinci de milioane de ani, din aceeaşi perioadă cu dispariţia dinozaurilor. Să fi fost acest meteorit cel care a ucis dinozaurii?

Nu, gândi Kelly, căscând. Probabil acela din peninsula Yucatan. Manson era prea mic.

— Credem că acest crater are dimensiuni insuficiente, iar candidatul actual este craterul de lângă Merida, în Yucatan. Pare greu de imaginat, dar impactul a golit întregul Golf Mexic, producând valuri de două mii de picioare care au spălat întregul Pământ. Trebuie să fi fost incredibil. Dar exista dispute şi în jurul problemei acestui crater, mai ales

asupra structurii sale inelare şi a ratei dispariţiei fitoplanctonului din depozitele oceanice. S-ar putea să sune complicat, dar nu vă bateţi capul cu asta acum. Vom intra în detalii data viitoare. Asta a fost tot pentru azi.

Se aprinseră luminile. Profesoara, doamna Menzies, păşi în faţa clasei şi stinse computerul care afişase datele, ca şi casetofonul.

— Ei bine, spuse ea, mă bucur că doctorul Levine ne-a dat aceste înregistrări. Mi-a spus că s-ar putea să nu ajungă la timp pentru lecţia de astăzi, dar cu siguranţă că va fi din nou cu noi atunci când o să ne întoarcem din vacanţa de primăvară, săptămâna viitoare. Kelly, tu şi cu Arby lucraţi pentru doctorul Levine, aşa v-a spus el?

Kelly aruncă o privire către Arby, care se cufundase în scaun, încruntat.

— Da, doamna Menzies, spuse Kelly.

— Bine. Acum ascultaţi cu toţii, tema pentru vacanţă este capitolul şapte integral – în clasă se auziră mormăituri de nemulţumire – plus toate exerciţiile de la sfirşitul primei părţi, ca şi cele din partea a doua. Să aduceţi neapărat temele cu voi, atunci când vă întoarceţi. Vacanţă plăcută. Ne vedem peste o săptămână.

Sună clopoţelul; clasa se ridică în picioare, târşâind scaunele, umplând brusc sala de zgomot. Arby se strecură lângă Kelly. O privi îmbufnat. Arby era cu un cap mai scund decât Kelly; era, de fapt, cel mai scund elev din clasă. Şi cel mai tânăr. Kelly avea treisprezece ani, la fel ca şi ceilalţi elevi de clasa a şaptea, Arby, în schimb, nu avea decât unsprezece. Sărise deja peste două clase, din pricină că era prea isteţ. Şi mergea zvonul că era pe cale să sară din

nou un an. Arby era un geniu, mai ales în domeniul computerelor.

Arby îşi puse stiloul în buzunarul cămăşii albe, închisă în nasturi până jos şi-şi împinse spre rădăcina nasului ochelarii cu ramă de os. R.B. Benton era negru; amândoi părinţii lui erau medici în San Jose şi aveau întotdeauna grijă să-l îmbrace foarte curat, ca pe un elev de colegiu. Ceea ce, reflectă Kelly, avea să ajungă probabil peste vreo doi ani, după felul în care mergea cu învăţătură.

Alături de Arby, Kelly se simţea întotdeauna stângace şi slabă la minte. Kelly trebuia să poarte hainele surorii mai mari, pe care mama le cumpărase de la Kmart acum un milion de ani. Era nevoită să încalţe chiar şi pantofii Reeboks cei vechi ai lui Ernily, care erau atât de scâlciaţi şi de murdari, încât nu se curăţau niciodată, nici după ce Kelly îi spăla la maşină. De fapt, Kelly îşi spăla şi-şi călca singură toate hainele; mama nu avea niciodată timp. Privi cu invidie pantalonii curaţi, cu dungă, ai lui Arby şi pantofiorii lui lustruiţi şi oftă.

Cu toată gelozia, Arby era însă singurul ei prieten – singura persoană care o credea isteaţă. Kelly se temea că Arby avea să treacă direct în clasa a noua şi că nu avea să-l mai vadă niciodată.

Arby era încă încruntat. Ridică privirea spre ea şi întrebă:

— De ce nu-i aici doctorul Levine?

— Nu ştiu, spuse ea. Poate că s-a întâmplat ceva.

— Ce?

— Nu ştiu. Ceva.

— Dar a promis c-o să fie, izbucni Arby. Să ne ducă În excursie. Era aranjat totul. Aveam permisiunea şi toate formele în regulă.

— Şi ce? încă putem pleca.

— Dar el ar trebui să fie aici, insistă, încăpăţânat, Arby.

Kelly îl mai văzuse comportându-se astfel. Arby era obişnuit ca adulţii să fie de încredere. Amândoi părinţii lui erau oameni de cuvânt. Kelly nu era tulburată de asemenea idei.

— Lasă, Arb, spuse ea. Hai să mergem singuri la doctorul Thorne.

— Crezi?

— Sigur. De ce nu?

Arby ezită.

— Poate c-ar fi mai bine s-o sun mai întâi pe mama.

— De ce? întrebă Kelly. Ştii c-o să-ţi spună să te duci acasă. Hai, Arb. Hai să mergem.

Arby ezita, încă tulburat. Arby era isteţ, dar orice schimbare de planuri îl deranja. Kelly ştia din experienţă că urma să se înfurie şi să se certe dacă avea să-i forţeze mâna spunându-i c-o să meargă singură. Trebuia să-l aştepte să se hotărască singur.

— Bine, spuse el în sfirşit. Hai la Thorne.

Kelly zâmbi cu subânţeles.

— Ne întâlnim în faţa şcolii peste cinci minute, spuse ea.

Pe când cobora treptele de la etajul al doilea, cântecelul începu din nou. „Kelly e deşteaptă, Kelly e deşteaptă...”

Ţinu capul sus. Era idioata aceea de Alison Stone şi prietenele ei, la fel de idioate. Stăteau în capătul scărilor, cu intenţia s-o necăjească.

„Kelly e deşteaptă...”

Trecu pe lângă fete fără să le bage în seamă. În apropiere o zări pe Miss Enders, supraveghetoarea

holului, care nu dădea nici o atenţie şicanelor, ca de obicei. Chiar dacă domnul Canosa, directorul adjunct, luase de curând poziţie în cancelarie faţă de aceste ieşiri supărătoare.

Înapoia ei, fetele strigau: „Kelly e deşteaptă... E şopârlă... pe ecran... şi-o să ajungă într-un borcan...” Bufniră cu toate în râs.

Îl văzu pe Arby aşteptând la uşă, cu un ghem de cabluri cenuşii în mână. Kelly se grăbi să-l ajungă.

Când ajunse lângă el, Arby spuse:

— Nu le băga în seamă.

— Sunt nişte canalii.

— Aşa-i.

— Oricum, nici nu-mi pasă.

— Ştiu. Nu pune la inimă.

Înapoia lor, fetele chicoteau:

— Kel-ly şi cu Ar-by... merg să se distreze... mate' să viseze...

Ieşiră afară la soare şi vocile fetelor se înecară în sfirşit în vacarmul elevilor care plecau spre casă. Autobuzele galbene ale şcolii aşteptau în parcare. Mulţimea de copii era împrăştiată de pe trepte până la maşinile părinţilor aliniate împrejurul clădirii. Domnea o mare agitaţie.

Arby se aplecă să se ferească de un ghemotoc care îi trecu pe deasupra capului, apoi privi către stradă.

— Uite-l, iarăşi!

— Nu te uita la el, spuse Kelly.

— Nu mă uit, nu mă uit.

— Aminteşte-ţi ce spunea doctorul Levine...

— Of, Kel. Îmi amintesc, bine?

Peste stradă era parcat sedanul Taurus cenuşiu pe care-l tot văzuseră în ultimele două luni. La volan, prefăcându-se a citi un ziar, stătea acelaşi bărbat cu

barbă răvăşită. Bărbosul îl urmărea pe doctoral Levine încă de când acesta începuse să predea la Woodside. Kelly credea că prezenţa bărbatului era adevăratul motivul pentru care doctorul Levine îi rugase, pe ea şi pe Arby, să-i fie asistenţi.

Levine le spusese că treaba lor era să-l ajute să care echipamentul, să facă fotocopii după materialele de la oră, să strângă temele şi tot felul de lucruri din astea, de rutină. Credeau că e o mare onoare să lucreze pentru doctorul Levine – sau, oricum, că ar fi interesant să lucreze pentru un savant adevărat – aşa încât acceptaseră.

Dar observaseră mai târziu că nu aveau nimic de făcut pentru clasă; doctorul Levine făcea singur toată treaba. Îi trimitea, în schimb, într-o mulţime de locuri. Şi le spusese să aibă grijă să-l evite pe bărbosul din maşină. Nu era greu; bărbatul nu le dădea nici o atenţie, pentru că erau copii.

Doctorul Levine le explicase că bărbosul îl urmărea dintr-o pricină legată de condamnarea lui, dar Kelly nu-l crezuse. Şi mama ei fusese amendată de două ori pentru conducere în stare de ebrietate şi nimeni n-o urmărise după aceea. Până la urmă, Kelly nu ştia de ce-l urmărea omul acela pe Levine, dar era limpede că doctorul făcea nişte cercetări secrete şi că nu voia să le afle nimeni. Kelly ştia un singur lucru – doctorului Levine nu-i păsa prea mult de clasa în care preda. De obicei, făcea lecţia din ce-i venea în minte pe loc. Alteori, venea până în faţa şcolii, le dădea o casetă cu lecţia înregistrată şi pleca prin spate. Nimeni nu ştia unde se ducea în zilele acelea.

Drumurile pe care le făceau erau şi ele ciudate. O dată, îi trimisese la Stanford să ia de la un profesor

cinci pătrăţele de plastic. Plasticul era uşor şi oarecum spumos. Altă dată, ajunseseră până în centrul oraşului, la un magazin de electronice, de unde cumpăraseră un aparat triunghiular; omul de la tejghea fusese atunci foarte încordat, de parcă ar fi făcut o ilegalitate. Altădată transportaseră un tub metalic care în care crezuseră că se găsesc ţigări. Nu se putuseră stăpâni să nu-l deschidă; descoperiseră înăuntru patru balonaşe de plastic, sigilate, care conţineau un lichid gălbui. Balonaşele erau marcate PERICOL EXTREM! TOXICITATE LETALĂ! şi aveau simbolul internaţional, cel cu trei raze groase, al biohazardu-lui. Însă cele mai multe sarcini pe care le primeau erau dintre cele obişnuite. Deseori îi trimitea la bibliotecile de la Stanford să copieze la xerox tot felul de subiecte: manufactura săbiilor japoneze, cristalografia cu raze X, liliecii-vampiri mexicani, vulcanii din America Centrală, curenţii oceanici El Nino, comportamentul de împerechere la oile de munte, toxicitatea castravetelui de mare, contraforturile suspendate ale catedralelor gotice...

Doctorul Levine nu le spunea niciodată de ce îl interesau aceste subiecte. Deseori, îi trimitea înapoi, zi după zi, să caute mai multe materiale. Apoi, brusc, lăsa baltă subiectul, nu mai pomenea niciodată despre el şi se apuca de altceva.

Fireşte, puteau să-şi facă o imagine aproximativă. O mulţime de probleme aveau de-a face cu vehiculele pe care le construia doctorul Thorne pentru expediţia doctorului Levine. Dar, de cele mai multe ori, subiectele erau complet misterioase.

Uneori, Kelly se întreba la ce i-ar fi folosit bărbosului să afle toate astea. Se întreba dacă nu

cumva ştia ceva ce ei încă nu aflaseră. De fapt, bărbosul nu părea foarte deştept. Niciodată nu-i bănuise pe Kelly şi Arby că fac drumuri pentru doctorul Levine.

Acum, bărbosul privea către intrarea şcolii, fără să-i bage în seamă. Merseră până la capătul străzii şi se aşezară pe o bancă, aşteptând autobuzul.

Marcajul

Puiul de leopard de zăpadă aruncă sticla şi se rostogoli pe spate, cu labele în aer. Scoase un mieunat uşor.

— Vrea să fie mângâiat, spuse Elizabeth Gelman.

Malcolm întinse mâna să mângâie puiul pe burtă. Puiul se răsuci şi-şi înfipse colţii în degetele lui. Malcolm ţipă.

— Mai face asta, din când în când, spuse Gelman. Dorje! Fetiţă rea! Aşa te porţi tu cu distinsul nostru vizitator?

Luă mâna lui Malcolm şi o cercetă.

— Nu a sfişiat pielea, dar n-ar fi rău să curăţăm locul.

Se aflau în laboratorul de cercetări de la grădina zoologică din San Francisco; era ora trei a după-amiezii. Elizabeth Gelman, tânăra şefă a cercetătorilor, ar fi trebuit să-i raporteze descoperirile, dar fusese nevoită să întârzie pentru masa de prânz a animalelor din creşă. Malcolm urmărise hrănirea puiului de gorilă, care refuza mâncarea ca un copil, apoi a unui pui de Koala şi, la sfirşit, a drăguţului de pui de leopard de zăpadă.

— Îmi pare rău, spuse Gelman pe când îl trăgea către un lavoar să-i spele mâna cu săpun. Dar m-am gândit că ar fi mai bine să vii aici, acum când tot personalul se află la conferinţa săptămânală.

— De ce?

— Pentru că există un mare interes faţă de materialul pe care ni l-ai dat, Ian. Mare. Îi uscă mâinile cu un prosop şi le cercetă din nou. Cred c-ai să supravieţuieşti.

— Ce-aţi descoperit? o întrebă Malcolm.
— Trebuie sa recunoşti că subiectul este o provocare. Că veni vorba, e din Costa Rica?
Păstrându-şi un ton neutru, Malcolm spuse:
— De ce mă-ntrebi asta?
— Pentru că au apărut zvonuri despre animale necunoscute în Costa Rica. Şi ăsta e, cu siguranţă, un animal necunoscut, Ian!
Îl conduse afară din creşă, într-o sală de conferinţe. El se aruncă într-un scaun, sprijinindu-şi bastonul de masă. Ea stinse luminile şi pomi un diaproiector.
— Bine. Uite o fotografie mărită a materialului original, făcută înainte să ne începem examinarea. După cum vezi, este un fragment de ţesut animal în stare de necroză avansată. Ţesutul măsoară patru pe şase centimetri. De el este prinsă o etichetă verde de plastic, măsurând doi centimetri pătraţi. Ţesutul a fost tăiat cu un cuţit, dar nu unul foarte ascuţit.
Malcolm dădu din cap.
— Ce-ai folosit, Ian, briceagul?
— Cam aşa ceva.
— Bine. Hai să ne ocupăm mai întâi de proba de ţesut. Diapozitivul se schimbă; Malcolm văzu o secţiune microscopică. Este o secţiune histologică grosieră prin epidermul superficial. Golurile astea zdrenţuite sunt locurile în care modificările necrotice au erodat suprafaţa pielii. Dar e interesantă aranjarea celulelor epidermale. Observă densitatea cromatoforelor, a celulelor pigmentare. În secţiune se vede diferenţa dintre melanoforele de aici şi aloforele de dincoace. Modelul general este caracteristic pentru lacerta sau amblyrhynchus.
— Adică o şopârlă? remarca Malcolm.

— Da. Pare o şopârlă – deşi datele nu suportă în întregime această idee, spuse ea, apoi bătu cu arătătorul în partea stângă a ecranului. Vezi celula asta de aici, care are un inel uşor, în secţiune? Cred că avem de-a face cu o fibră musculară. Cromatoforul se poate deschide şi închide. Asta înseamnă că animalul îşi poate schimba culoarea, precum cameleonul. Şi aici, vezi forma asta mare, ovala, cu centru palid? Este porul unei glande odorante femurale. În centru este o substanţă ceroasă pe care încă o analizăm. Presupunem că avem de-a face cu un mascul, pentru că doar şopârlele mascul au glande femurale.

— Înţeleg, spuse Malcolm.

Elizabeth schimbă diapozitivul. Malcolm văzu o imagine care părea fotografia mărită a unui burete.

— Mergem mai în adâncime. Aici se vede structura straturilor subcutanate. Apar foarte distorsionate, din pricina bulelor de gaz eliberate de infecţia cu clostridia. Dar mai poţi sesiza direcţia vaselor de sânge – vezi, unul aici... şi încă unul aici – înconjurate de fibre musculare netede. Asta nu-i caracteristic şopârlelor. De fapt, întreaga imagine de pe diapozitiv nu se potriveşte şopârlelor, nici vreunui alt soi de reptilă.

— Vrei să spui ca pare un animal cu sânge cald?

— Aşa-i, spuse Gelman. Nu-i chiar un mamifer, dar poate un aviar. Ar putea fi, deşi nu ştiu sigur, un pelican mort. Ceva de genul ăsta...

— Mda.

— Numai că nici un pelican nu are asemenea piele...

— Înţeleg, spuse Malcolm.

— Şi nu există pene...

— Mda.

— Am reuşit să extragem o cantitate infimă de sânge din spaţiile intraarteriale. Nu mult, însă destul ca să facem un examen microscopic. Iată...

Diapozitivul se schimbă iarăşi. Malcolm văzu un amestec de celule, cele mai multe fiind hematii, rar câte o leucocită rătăcită şi deformată. Imaginea îl nedumeri.

— Nu-i chiar specialitatea mea, Elizabeth.

— Ei, am să te luminez eu, spuse ea. Mai întâi, observă hematiile nucleate. Asta e o caracteristică a păsărilor, nu a mamiferelor. În al doilea rând, hemoglobina este atipică, diferă în câteva perechi de bază de cea a şopârlelor. În al treilea rând, structura aberantă a leucocitelor. Nu avem destul material să facem o determinare, dar suspectăm că animalul ar avea un sistem imunitar cu totul neobişnuit.

— Nu ştiu ce-nseamnă asta, spuse Malcolm, ridicând din umeri.

— Nu ştim nici noi, iar proba nu ne ajunge ca să aflăm. Mai poţi face rost de un alt fragment?

— S-ar putea, spuse el.

— De unde, din Zona B?

Malcolm păru nedumerit.

— Zona B?

— Asta e gravat pe marcaj. Elizabeth schimbă diapozitivul. Trebuie să spun, Ian, că marcajul ăsta e foarte interesant. Aici, la grădina zoologică, marcăm animale tot timpul şi suntem obişnuiţi cu toate mărcile comerciale din lume. Nimeni n-a mai văzut un asemenea marcaj. Uite-l, mărit de zece ori. Obiectul are cam dimensiunile unei unghii. Suprafaţă exterioară uniformă de plastic, prinsă de

probă cu un clip de oţel acoperit cu teflon, care străpunge pielea dintr-o parte în alta. E un clip destul de mic, dintre acelea folosite la marcarea puilor. Animalul pe care l-aţi văzut era adult?

— Probabil.

— Deci marcajul fusese prins de ceva timp, de când animalul era tânăr, spuse Gelman. Pare logic, după gradul de uzură. Observă piturarea suprafeţei. E ceva tare neobişnuit. Plasticul ăsta e Duralon, materialul din care se fabrică căştile de fotbal american. Este extrem de dur şi această degradare nu putea avea loc prin simplă uzură.

— Atunci cum?

— Sunt aproape sigură de o reacţie chimică, aşa cum ar fi expunerea la un acid, poate în formă de aerosoli.

— Cum ar fi, de exemplu, emanaţiile vulcanice? întrebă Malcolm.

— S-ar putea, mai ales după celelalte lucruri pe care le-am descoperit. Observă că eticheta e destul de groasă, are nouă milimetri. Şi e goală pe dinăuntru.

— Goală? făcu Malcolm, încruntându-se.

— Da. Conţine o cavitate internă. N-am vrut s-o deschidem, aşa că am radiografiat-o. Uite...

Diapozitivul se schimbă. În interiorul marcajului, Malcolm văzu o îngrămădire de linii albe şi spaţii goale.

— Coroziunea pare serioasă; poate fi, după cum spui, din pricina fumului vulcanic. Dar n-am nici o îndoială asupra funcţiei originale. Ian, ăsta-i un marcaj radio! Ceea ce înseamnă că acest animal neobişnuit, această şopârlă cu sânge cald sau ce-o fi fost ea, a fost marcată şi îngrijită încă de la naştere.

De aceea s-au supărat cei de-aici. Cineva are o crescătorie de astfel de animale. Ştii cum de s-a întâmplat aşa ceva?

— N-am nici cea mai mică idee, spuse Malcolm.

Elizabeth Gelman oftă.

— Minţi, ticălosule.

Malcolm întinse mâna.

— Îmi pot recăpăta proba?

— Ian, făcu ea. După câte am făcut pentru tine?

— Proba!

— Cred că-mi datorezi o explicaţie.

— Îţi promit că ai s-o capeţi. Cam în două săptămâni. Fac cinste cu o cină.

Elizabeth aruncă pe masă un pacheţel învelit într-o folie argintie. Malcolm îl ridică şi-l strecură în buzunar.

— Îţi mulţumesc, Liz, spuse el şi se ridică să plece. Îmi pare rău că trebuie să fug, dar am de dat un telefon urgent.

Porni către uşă, iar ea spuse:

— Apropo, cum a murit animalul ăsta, Ian?

Malcolm se opri.

— De ce întrebi?

— Pentru că, atunci când am cercetat celulele pielii, am găsit câteva celule străine sub stratul extern al epidermei. Celule aparţinând altui animal.

— Ce vrea să însemne asta?

— E tipic pentru lupta dintre două şopârle. Se freacă una de alta. Celulele sunt împinse sub straturile superficiale.

— Da, recunoscu el. Cadavrul avea semne de luptă. Animalul fusese rănit.

— Şi-ar mai trebui să ştii că existau semne de vasoconstricţie cronică a vaselor arteriale. Animalul

acela era stresat, Ian. Şi nu numai din pricina luptei în care a primit rănile. Tipul ăsta de vasoconstricţie ar fi dispărut la primele modificări postmortem. Vorbesc despre un stres continuu, cronic. Acolo unde a trăit creatura asta, mediul era extrem de primejdios.

— Înţeleg.

— Cum poate un animal marcat să ducă o viaţă atât de înspăimântătoare?

La ieşirea din grădina zoologică, privi în jur să se asigure că nu era urmărit, apoi se opri la un telefon public şi formă numărul lui Levine. Răspunse robotul; Levine nu era acasă. Tipic, gândi Malcolm. Când aveai nevoie de el, nu era de găsit. Probabil Se chinuia din nou să-şi scoată Ferrari-ul de la poliţie.

Malcolm închise şi se îndreptă către maşină.

Thorne

La capătul îndepărtat al zonei Industrial Park, firma „Thorne Mobile Field Systems” era pictată cu litere negre pe o uşă de garaj, mare, metalică. La stânga ei se găsea o uşă obişnuită. Arby apăsă butonul soneriei de la interfon. O voce pufni supărată:

— Plecaţi!

— Noi suntem, doctore Thome. Arby şi Kelly.

— A, bine...

Se auzi clinchetul zăvorului. Intrară într-un atelier spaţios. Lucrătorii făceau modificări la câteva vehicule; aerul mirosea a acetilenă, a ulei de motor şi a vopsea proaspătă. Chiar în fată, Kelly văzu un Ford Explorer verde-închis, decapotabil; două ajutoare stăteau pe scări, fixând pe acoperişul maşinii un panou solar, mare şi plat. Capota Explorer-ului era ridicată şi motorul V-6 fusese scos; în locul său, lucrătorii coborau cu macaraua un alt motor, mai mic – părea o cutie de pantofi, rotundă, cu lucirea plată dată de aliajul de aluminiu. Alţii aduceau dreptunghiul larg al convertorului Hughes care avea să fie montat peste motor.

La dreapta, Kelly văzu cele două caravane RV la care echipa lui Thome muncise în ultimele două săptămâni. Nu erau caravane obişnuite, dintre acelea pentru ieşiri la iarbă verde. Una era enormă şi suplă, aproape cât un autobuz, transformată în dormitor şi adăpost pentru patru oameni, ca şi pentru tot felul de echipament ştiinţific special. Se numea „Challenger” şi avea o caracteristică neobişnuită: o dată parcată, pereţii puteau glisa în afară, extinzând spaţiul interior.

Caravana Challenger era în aşa fel construită încât să se poată cupla, printr-un pasaj de tip acordeon, cu o a doua caravana, oarecum mai mică decât prima şi tractată de către aceasta. Caravana conţinea echipament de laborator şi câteva rafinamente de înaltă tehnologie, deşi Kelly nu prea era sigură care erau acelea. În acel moment, a doua caravană era aproape ascunsă de un uriaş şuvoi de scântei ţâşnind printr-o deschizătură din acoperiş. În ciuda acestei activităţi, vehiculul părea aproape terminat – deşi înăuntru se mai lucra încă, iar tot mobilierul era împrăştiat pe afară.

Thorne stătea în mijlocul halei, strigând către deschizătura din acoperişul caravanei.

— Haide, haide, trebuie s-o dăm gata astăzi! Eddie, haide... Se întoarse, ţipă din nou. Nu, nu, nu. Uită-te la planuri! Henry: nu poţi pune stâlpul acela lateral. Trebuie sa fie încrucişat, pentru rezistenţa. Uită-te pe planuri!

Doc Thorne era un bărbat la vreo cincizeci şi cinci de ani, cu părul sur şi pieptul larg. Dacă n-ar fi fost ochelarii lui cu rama metalica, ar fi avut înfăţişarea unui vânător de recompense ieşit la pensie. Lui Kelly îi venea destul de greu să şi-l imagineze pe Thorne drept profesor universitar; era imens de puternic şi în continuă mişcare.

— La naiba, Henry! Henry! Henry, mă auzi?

Thorne înjură din nou şi-şi scutură pumnul în aer. Se întoarse către copii.

— Tipii ăştia, făcu el. Era vorba că mă ajută...

Dinspre Explorer se auzi un pocnet şi se văzu un fulger alb-incandescent. Cei doi bărbaţi aplecaţi sub capotă săriră în laturi, în vreme ce un nor de fum acru se ridică peste maşină.

— Ce v-am spus? strigă Thorne. Împământarea! Primul lucru e împământarea! Avem voltaje serioase aici, băieţi! O să vă frigeţi dacă nu sunteţi atenţi!

Întoarse din nou privirile către copii şi clătină din cap.

— Nu vor să priceapă, spuse el. IUD-ul ăsta e un sistem de apărare serios.

— IUD?

— Internai Ursine Deterrent – aşa-i spune Levine. După părerea lui, asta-i un fel de glumă, făcu Thorne. De fapt, am dezvoltat sistemul ăsta cu câţiva ani în urmă pentru îngrijitorii din parcul Yellowstone, unde urşii atacă maşinile. Cu o apăsare de buton, dai drumul la zece mii de volţi pe învelişul exterior al caravanei. Bum! Până şi celui mai mare urs îi piere cheful de trântă. Dar voltajul ăsta îi aruncă pe băieţi din maşină. Şi ce credeţi că se-ntâmplă? O să trebuiască să le plătesc lucrătorilor compensaţii. Pentru prostia lor. Thorne clătină din cap. Deci? Unde-i Levine?

— Nu ştim, spuse Arby.

— Cum adică? N-a predat la clasa voastră astăzi?

— Nu, n-a venit.

Thorne înjură din nou.

— Pai, am nevoie de el azi, ca sa facă ultimele revizii, înainte să trecem la probele de teren. Trebuia să se întoarcă astăzi.

— Să se întoarcă de unde? întrebă Kelly.

— Ei, a plecat într-una dintre excursiile lui, spuse Thorne. Era foarte entuziasmat înainte de plecare. L-am pregătit cu mâna mea – l-am încărcat cu cel mai nou echipament de teren. Tot ce şi-ar fi putut dori într-un bagaj de numai patruzeci şi şapte de livre. I-

a plăcut. A plecat lunea trecută, cu patru zile în urmă.

— Unde?

— De unde să ştiu? spuse Thorne. Nu mi-a spus. Şi nici eu nu l-am mai întrebat. Toţi sunt la fel acum. Toţi savanţii cu care ai de-a face sunt secretoşi. Dar nu-i poţi învinui. Cu toţii se tem să nu fie jefuiţi sau daţi în judecată. Asta-i lumea de azi. Anul trecut, am construit echipamentul unei expediţii pe Amazon, l-am impermeabilizat – lucru de dorit în pădurea tropicală amazoniană, unde aparatura electronică pur şi simplu nu funcţionează – iar conducătorul expediţiei a fost acuzat de proasta folosire a fondurilor. Pentru impermeabilizare! Un birocrat din universitate a spus că e o „cheltuială inutila”! Pe cuvântul meu, e o nebunie. Nebunie curată! Henry... tu ai auzit ce ţi-am spus? Pune-o încrucişat!

Thorne traversă încăperea făcând semne disperate din mâini. Puştii îl urmară.

— Uite cum stă treaba, spuse Thorne. De luni de zile îi modificăm maşinile de teren şi, în sfirşit, suntem gata. Le-a vrut uşoare, i le-am construit uşoare. Le-a vrut puternice, i le-am construit puternice – şi uşoare şi puternice, pretenţiile lui sunt imposibile, dar cu destul titaniu şi materiale compozite i-am dat de capăt. Le-a vrut fără benzină şi fără cabluri, şi am făcut-o şi pe asta. Aşa că, până la urmă, a căpătat ce-a vrut, un laborator imens, puternic şi portabil, care să poată merge oriunde fără benzină şi fără curent electric din afară. Acum sunt gata... nici nu-mi vine să cred. Chiar nu s-a arătat pe la oră?

— Nu, spuse Kelly.

— Deci a dispărut, făcu Thorne. Minunat! Perfect! Şi cu proba noastră de teren cum rămâne? Eram gata să scoatem maşinile astea pentru o săptămână şi să le punem la încercări.

— Ştiu, spuse Kelly. Părinţii ne-au dat voie, aşa că putem merge şi noi.

— Şi acum nu-i aici, pufni Thome. Cred că trebuia să mă aştept. Copiii ăştia de bani gata fac ce le trece prin cap. Un tip ca Levine te face să crezi că răsfăţul e un păcat.

O cuşcă mare de metal se prăbuşi din tavan lângă ei. Thome sări în lături.

— Eddie! La naiba! Fii mai atent!

— Îmi pare rău, Doc, spuse Eddie Carr, căţărat pe schele. Dar specificaţiile spun că nu trebuie să se deformeze la douăsprezece mii de psi. Trebuie s-o testăm.

— Corect, Eddie. Dar nu când suntem noi dedesubt!

Thorne se aplecă să cerceteze cuşca circulară, construită din bare de titaniu de un inci grosime. Suportase căderea fără probleme. Şi era uşoară; Thorne o ridică într-o mână. Avea cam şase picioare înălţime şi patru picioare în diametru. Părea o uriaşă cuşcă de păsări. Avea o uşă cu balamale, încuiată cu un lacăt greu.

— La ce foloseşte? întrebă Arby.

— De fapt, e doar o parte componentă, spuse Thome, arătând spre cealaltă parte a încăperii, unde un lucrător monta o stiva de bare telescopice de aluminiu. O platformă de observaţie, gândită să poată fi asamblată pe teren. Un pliant care se transformă într-o structură rigidă cam de

cincisprezece picioare înălţime. Prevăzută cu un mic adăpost în vârf, şi acela demontabil.

— O platformă din care să se observe ce? întrebă Arby.

— Nu v-a spus? făcu Thorne.

— Nu, recunoscu Kelly.

— Nu, repetă Arby.

— Ei bine, nici mie nu mi-a spus, spuse Thorne, clătinând din cap. Nu ştiu decât că vrea totul nemaipomenit de rezistent. Uşor şi rezistent, uşor şi rezistent. Imposibil! Oftă. Fereşte-mă doamne de academicieni...

— Credeam că şi dumneata eşti academician, îi reaminti Kelly.

— Fost, rosti scurt Thorne. Acum mă ocup efectiv de construcţii. Nu doar vorbesc despre ele...

Colegii care-l cunoscuseră pe Jack Thorne erau de acord că retragerea îi marcase cea mai fericită perioadă a vieţii sale. Ca profesor de inginerie aplicată şi specialist în materiale exotice, întotdeauna demonstrase simţ practic şi dragoste pentru studenţi. Cel mai faimos curs al lui de la Stanford, Ingineria structurală 101a, era cunoscut printre studenţi ca „Problemele lui Thorne”, pentru că Thome întotdeauna îi provocase să rezolve probleme de inginerie aplicată, special pregătite pentru ei. Unele dintre acestea intraseră în folclorul studenţesc. De exemplu, problema Dezastrului Hârtiei Igienice: Thorne le ceruse studenţilor să arunce un cofraj cu ouă de la înălţimea turnului Hoover fără să producă stricăciuni. Ca protecţie, nu puteau folosi decât tuburile de carton din mijlocul rolelor de hârtie igienică. Piaţeta de dedesubt fusese o vreme plină de ouă sparte...

Apoi, în alt an, Thome ceruse studenţilor să construiască un scaun care să suporte greutatea unui om de două sute de livre, folosind doar agrafe de birou şi sfoară. Altă dată, atârnase foaia cu răspunsuri pentru examenul de sfirşit de an de tavanul sălii de cursuri şi invitase studenţii să o dea jos, folosind după voie, dintr-o cutie de pantofi, o livră de lipici şi câteva scobitori.

Când nu avea cursuri, Thome servea deseori drept martor specialist în procesele în care era amestecată ingineria materialelor. Se specializase în explozii, prăbuşiri de avioane, demolări de clădiri şi alte dezastre. Aceste legături cu lumea din afară îi ascuţiseră simţul realităţii, atât de necesar savanţilor. Obişnuia să spună: „Cum poţi construi pentru oameni când nu le cunoşti istoria şi psihologia? Nu poţi. Formulele matematice pot fi perfecte – oamenii le pot da peste cap. Şi dacă se întâmplă asta, greşeala îţi aparţine”. Îşi presăra cursurile cu citate din PI aton, Chaka Zulu, Emerson şi Chang-tzu.

Deşi atât de popular printre studenţi – şi un predicator al culturii generale – Thome se văzuse luptând împotriva curentului. Lumea academică se îndrepta către o specializare tot mai mare, se exprima într-un limbaj din ce în ce mai încifrat. În asemenea climat, a fi iubit de studenţi era un semn de superficialitate, iar interesul faţă de problemele lumii reale era o dovada de sărăcie intelectuală şi o indiferentă întristătoare faţă de teorie. Până la urmă, faptul hotărâtor din pricina căruia se văzuse nevoit să renunţe fusese dragostea lui pentru Chang-tzu. Într-o şedinţă de departament, unul

dintre colegi se ridicase şi declarase că „un rahat de chinez legendar îşi bate joc de ingineria noastră”.

Thorne s-a pensionat, înainte de vreme, o lună mai târziu; la scurt timp după aceea, şi-a creat propria companie. Îi plăcea munca lui migăloasă, dar ducea dorul studenţilor. De aceea, îi plăceau cei doi foarte tineri asistenţi ai lui Levine. Puştii ăştia erau isteţi, erau entuziaşti şi destul de tineri pentru ca şcoala să nu le fi distrus tot interesul pentru învăţătură, încă-şi mai puteau folosi creierul, ceea ce, în concepţia lui Thome, însemna că nu-şi terminaseră încă educaţia formală.

— Jerry! strigă Thorne către unul dintre lucrători. Echilibrează stâlpii de ambele părţi! Adu-ţi aminte de testele de ciocnire!

Thome arătă către un monitor video aşezat pe podea; o secvenţă de animaţie computerizată arăta una dintre caravane ciocnindu-se de o barieră: mai întâi frontal, apoi din lateral, apoi după o rostogolire. De fiecare dată, vehiculul rezista, cu foarte mici stricăciuni. Programul de computer fusese dezvoltat de companiile de automobile, care renunţaseră mai apoi la el. Thom îl cumpărase şi-l modificase.

— Fireşte, companiile de autovehicule l-au respins – era o idee prea bună. Nu vor să scoată idei bune dintr-o companie mare. Asta ar duce la un produs bun! oftă el. Folosind acest computer, am ciocnit maşinile astea de zece mii de ori: făceam planul, le ciocneam, modificam, le ciocneam iarăşi. Fără teorie, numai din probe. Aşa ar trebui să se facă peste tot…

Refuzul lui Thome fată de teorie era legendar. În concepţia lui, o teorie nu era altceva decât un

substitut pentru experienţă, scos în faţă de cineva care nu ştia despre ce vorbeşte.

— Ia uită-te acum. Jerry? Jerry! De ce mai facem toate simulările astea daca voi nu vă ţineţi de planuri? Vi s-a amputat creierul la toţi de pe-aici?

— Regret, Doc...

— Nu mai regreta! Acţionează corect!

— Păi, construcţia e prea încărcată oricum...

— Ce spui? Aşa gândeşti tu? De când eşti şi proiectant? Urmează planurile şi-atât!

Arby se ţinea după Thome.

— Mă îngrijorează doctorul Levine, spuse el.

— Serios? Pe mine, nu.

— Dar a fost întotdeauna de cuvânt. Şi foarte bine organizat.

— Asta-i adevărat, admise Thome. Dar mai e şi complet impulsiv şi acţionează după cum are chef.

— S-ar putea, spuse Arby, dar nu cred c-ar lipsi fără un motiv bine întemeiat. Mi-e teamă că are vreun necaz. Chiar săptămâna trecută ne-a dus în vizită la Berkeley, la doctorul Malcolm, care avea harta aceea a lumii în birou şi ne-a arătat...

— Malcolm! pufni Thome. Las-o moartă! Ăştia doi sunt ca sacul şi peticul. Unul mai puţin practic decât celălalt. Dar mai bine aş lua legătura cu Levine acum.

Se întoarse pe călcâie şi se îndreptă către biroul lui.

— O să folosiţi telefonul prin satelit? întrebă Arby.

— Ce să folosesc? se opri Thome.

— Telefonul prin satelit, spuse Arby. Nu avea doctoral Levine un telefon de felul ăsta cu el?

— Cum aşa? făcu Thome. Doar ştii că sistemul cel mai mic de transmisie prin satelit este de mărimea unei serviete.

— Mda, dar nu neapărat, spuse Arby. Aţi fi putut face unul foarte mic.

— Serios? Cum?

Thome se amuza, fără voie, de vorbele puştiului. Nu puteai să nu-l iubeşti.

— Cu placa aceea VLSI pe care am luat-o noi, spuse Arby. Cea triunghiulară. Are două microcircuite Motorola BSN-23, tehnologie secretă dezvoltată de CIA, care permite construcţia unei...

— Hei, hei, făcu Thome, întrerupându-l. De unde-ai aflat toate astea? V-am prevenit să nu spargeţi sistemele computerizate...

— Nu vă faceţi griji, sunt precaut, spuse Arby. Dar am dreptate în privinţa plăcii, nu? Puteţi s-o folosiţi ca să construiţi un telefon prin satelit care să cântărească numai o livră. Deci: aţi construit aşa ceva?

Thome îl privi fix multă vreme.

— Poate, spuse el în sfirşit. Şi ce?

Arby rânji.

— Mişto, făcu el.

Micul birou al lui Thorne era amplasat într-un colt al atelierului. Înăuntru, pereţii erau tapetaţi cu planuri, formulare de comandă prinse pe panouri şi secţiuni tridimensionale modelate pe calculator. Pe birou zăceau împrăştiate componente electronice, cataloage de echipament şi teancuri de faxuri. Thome cotrobăi printre ele şi scoase în sfirşit un receptor cenuşiu.

— Uite-l, făcu el, arătându-i-l lui Arby. Destul de bun, nu? Planul îmi aparţine.

— Arată ca un telefon celular obişnuit.

— Da, dar nu e. Telefonul celular foloseşte o reţea locală. Telefonul prin satelit se leagă direct de sateliţii de comunicaţie din spaţiu. Cu unul din ăsta pot vorbi oriunde în lume.

Thome formă un număr la repezeală.

— La început, avea nevoie de o antenă parabolica de trei picioare. Apoi, de una cu diametrul de un picior. Acum, nu mai are nevoie deloc – ajunge receptorul. Nu-i rău, ca să zic aşa. Să vedem dacă răspunde.

Deschise difuzorul. Auziră cu toţii tonul printre şuierăturile zgomotului static.

— După cum îl ştiu eu pe Richard, spuse Thome, probabil că a pierdut avionul sau a uitat că trebuia să se întoarcă azi la ultimele verificări. Şi noi am cam terminat treaba aici. Când ai să ne vezi lucrând la barele exterioare şi la îmbrăcămintea interioară, înseamnă că, de fapt, am terminat. Din pricina lui, o să întârziem. E foarte urât din partea lui.

Telefonul sună îndelung.

— Dacă nu dau de el, am s-o sun pe Sarah Harding.

— Sarah Harding? întrebă Kelly, ridicând privirile.

Cine-i Sarah Harding? făcu Arby.

— Doar cea mai faimoasă expertă din lume în comportamentul animalelor, Arb!

Sarah Harding era una dintre eroinele personale ale lui Kelly. Citise toate articolele în care se vorbea despre ea. Sarah Harding fusese o studentă săracă, bursieră la Universitatea din Chicago, dar acum, la treizeci şi trei de ani, ajunsese asistentă la Princeton. Era frumoasă şi independentă, o răzvrătită care făcea după cum o tăia capul. Alesese cercetarea de teren, trăia singură în Africa, unde

studia leii şi hienele. Asprimea ei era cunoscută în toată lumea. Odată, când i se stricase Land Rover-ul, mersese pe jos douăzeci de mile, prin savană, de una singură, alungind leii cu pietre.

În fotografii, Sarah poza de obicei în pantaloni scurţi şi cămaşă kaki, cu binoclul la gât, alături de un Land Rover. Cu, părul ei scurt şi negru, cu trupul puternic şi musculos, părea dură şi strălucitoare în acelaşi timp. Cel puţin, aşa îi părea lui Kelly, care cercetase întotdeauna fotografiile cu atenţie, fără să scape nici un detaliu.

— N-am auzit niciodată de ea, spuse Arby.

— Petreci cam prea mult timp în faţa calculatorului, nu-i aşa, Arby? făcu Thome.

— Nu mi se pare, spuse Arby.

Kelly îl văzu lăsându-şi umerii în jos, ca şi cum s-ar fi retras în sine, aşa cum făcea de obicei atunci când primea vreo observaţie.

— Comportamentul animalelor, zici? făcu el îmbufnat.

— Exact, spuse Thome. Ştiu că Levine a vorbit cu ea de câteva ori în ultimele săptămâni. O să-l ajute cu echipamentul ăsta, atunci când o să pornească pe teren. Sau o să-i dea sfaturi. Ceva de genul ăsta. Sau poate că e legătura dintre el şi Malcolm. Doar se ştie că a fost iubita lui Malcolm!

— Nu cred, ripostă Kelly. Poate că el a fost îndrăgostit de ea…

Thome o privi cu atenţie.

— Ai întâlnit-o vreodată?

— Nu. Dar ştiu o mulţime de lucruri despre ea.

— Înţeleg.

Thome nu mai spuse nimic. Vedea în purtarea ei toate semnele adoraţiei şi nu avea nimic împotrivă.

Erau lucruri şi mai rele pentru o fetiţă decât admiraţia pentru Sarah Harding. Bine măcar că nu era o atletă sau o stea rock. De fapt, considera benefic pentru un puşti să admire pe cineva care încerca să facă ştiinţa să avanseze...

Telefonul continua să sune. Nu răspundea nimeni.

— Ei, măcar ştim că echipamentul lui Levine e în stare de funcţionare, spuse Thome. Pentru că apelul capătă răspuns. Măcar atâta ştim.

— Nu-l poţi localiza? întrebă Arby.

— Din nefericire, nu. Şi dacă o mai ţinem mult aşa, o să consumăm bateriile, ceea ce-ar însemna...

Se auzi un clic şi vocea unui bărbat, remarcabil de clară:

— Levine.

— Bine. Perfect. E acolo, spuse Thome, dând din cap, apoi apăsă butonul de transmisie. Richard? Aici Doc Thome...

Prin difuzor, auziră un zgomot static continuu. Apoi o tuse şi o voce răguşită spunând:

— Alo? Alo? Aici Levine.

Thorne apăsă butonul telefonului.

— Richard. Aici Thorne. Mă auzi?

— Alo? spuse Levine de la celălalt capăt. Alo?

Thorne oftă.

— Richard. Trebuie să apeşi butonul „T” ca să transmiţi. Terminat.

— Alo? O altă tuse, adâncă şi aspră. Aici Levine. Alo?

Thome clătină din cap cu dezgust.

— E clar că nu ştie cum funcţionează. La naiba! I-am explicat în detaliu. Fireşte, n-a dat nici o atenţie. Geniile nu-s niciodată atente. Au impresia că ştiu totul. Lucrurile astea nu sunt jucării. Thome apăsă

butonul de transmisie. Richard, ascultă-mă. Trebuie să apeşi butonul „T” ca să...

— Aici e Levine. Alo? Levine. Vă rog... Am nevoie de ajutor. Se auzi un fel de geamăt. Dacă mă puteţi auzi, trimiteţi ajutor. Ascultaţi, sunt pe insulă, am reuşit să ajung aici cu bine, dar...

Un pocnet. Un şuierat.

— Hopa..., făcu Thome.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Arby, aplecându-se înainte.

— Îl pierdem.

— De ce?

— Bateria, răspunse Thome. Se duce repede. La naiba! Richard, unde eşti?

Prin difuzor, auziră vocea lui Levine:

— ... e mort deja... situaţia a devenit... acum... foarte serioasă... nu ştiu... puteţi să mă auziţi... dar dacă... aduceţi ajutor...

— Richard. Spune-ne unde te afli!

Telefonul şuieră, transmisia se înrăutăţi. Îl auziră pe Levine spunând:

— ... m-au înconjurat şi... răi... Îi pot mirosi, mai ales... noaptea...

— Despre ce vorbeşte? întrebă Arby.

— ... să... rănit... nu pot... multă vreme... vă rog... Apoi se auzi un fişâit care slăbi încetul cu încetul. Brusc, legătura se întrerupse.

Thome închise telefonul şi difuzorul. Se întoarse către copiii care păliseră amândoi.

— Trebuie să-l găsim, spuse el. Chiar acum.

A DOUA CONFIGURAŢIE

„Autoorganizarea devine din ce în ce mai complexă, pe măsură ce sistemul avansează spre marginea haosului.”
IAN MALCOLM

Indicii

Thorne descuie uşa apartamentului lui Levine şi aprinse lumina. Rămaseră uimiţi.

— Parcă-i un muzeu, spuse Arby.

Apartamentul cu două dormitoare al lui Levine era decorat într-un stil vag asiatic, cu comode scumpe de lemn şi antichităţi valoroase. Apartamentul era curat, fără pată, iar cele mai multe antichităţi erau protejate în cutii de plastic. Totul era etichetat şi catalogat. Păşiră încet prin încăpere.

— Chiar aici trăieşte? întrebă Kelly.

Îi venea greu să creadă. Apartamentul îi părea atât de impersonal, aproape inuman. În apartamentul în care trăia ea era întotdeauna aşa o dezordine...

— Da, aici trăieşte, răspunse Thome, băgând cheia în buzunar. Întotdeauna arată aşa. De aceea nu poate trăi cu vreo femeie. Nu suportă pe nimeni să atingă ceva.

Fotoliile din sufragerie erau aranjate în jurul unei măsuţe de sticlă pentru servit cafeaua. Pe masă erau patru teancuri de cărţi, fiecare aranjat frumos la marginea sticlei. Arby aruncă o privire peste titluri: Teoria catastrofelor şi structurile emergente. Procesele inductoare ale evoluţiei moleculare. Automatul celular. Metodologia adaptării neliniare. Tranziţia de fază în sistemele evolutive. Mai erau şi alte cărţi, mai vechi, cu titluri în germană.

Kelly adulmecă.

— Se pregăteşte ceva de mâncare?

— Nu ştiu, spuse Thorne.

Intrară în sufragerie. Lângă perete se afla un reşou şi un rând de farfurii acoperite. În mijlocul încăperii

se afla o masă de lemn lăcuit, cu un singur scaun, iar pe masă, un servici de argint şi sticlă. Dintr-un castron, supa scotea aburi.

Thorne se apropie şi luă de pe masă o foaie de hârtie. Citi: „Supă de raci, verdeţuri, ahi tuna fierbinte” De foaie era prins un bileţel galben, autocolant: „Sper ca excursia să-ţi fi priit! Romelia.”

— Măi să fie, spuse Kelly. Are pe cineva care-i pregăteşte masa în fiecare zi?

— Cred că da, făcu Thome.

Nu părea impresionat; răsfoi printr-un teanc de scrisori nedeschise care fusese aşezat alături de farfurie. Kelly îşi îndreptă atenţia spre câteva faxuri de pe masa de alături. Primul era de la muzeul Peabody din Yale, New Haven.

— E în germană? întrebă ea, înmânându-l lui Thome.

Dragă doctore Levine,

Documentul pe care l-aţi cerut:

„Geschichtliche Forschungsarbeiten über die Geologie Zentralamerikas, 1922-1929”

v-a fost trimis astăzi, prin Federal Express.

Mulţumesc.

(semnat)

Dina Skrumbis, arhivist

— N-o pot traduce, spuse Thome. Dar cred că înseamnă „Nu-ştiu-ce-cercetări de geologie din America Centrală”. Şi e de prin anii douăzeci – nu teribil de nouă.

— Mă întreb de ce avea nevoie de ea.

Thome nu-i răspunse. Se îndreptă către dormitor.

Dormitorul era mobilat doar cu strictul necesar, fără pretenţii; patul avea o saltea neagră şi aşternutul era bine întins. Thome deschise uşile dulapului şi descoperi şiruri întregi de haine, toate călcate, bine aranjate, cele mai multe protejate în saci de plastic. Deschise sertarul de sus: ciorapi împăturiţi, aranjaţi după culoare.

— Nu ştiu cum de poate trăi în felul ăsta, spuse Kelly.

— Nu-i mare lucru, spuse Thome. Nu-ţi trebuie decât nişte servitori.

Deschise celelalte sertare repede, unul după altul.

Kelly se îndreptă agale către măsuţa de lângă pat. Acolo se aflau câteva cărţi. Cea de deasupra era mică şi îngălbenită de vreme. Titlul era în germană: Die Fiinf Todesarten. O răsfoi, dădu peste imagini în care apăreau costume multicolore, asemănătoare celor aztece. Aproape ca o carte ilustrată pentru copii, gândi ea.

Dedesubt, erau articole de ziar strânse într-un dosar cu copertă roşie aparţinând institutului Santa Fe şi cărţi: Algoritmi genetici şi reţele euristice. Geologia Americii Centrale. Automatul mozaicat al dimensiunii arbitrare. Raportul anual pe 1989 al Corporaţiei InGen. Alături de telefon, observă o notiţă cu scris grăbit. Recunoscu scrisul de mână, sigur, atât de caracteristic lui Levine.

Spunea:

„ZONA B”
Vulkanische
Tacano?
Nublar?

1 dintre 5 Morţi?
În min.? Nu!!!
poate Guitierrez
atenţie

— Ce e Zona B? întrebă Kelly. A notat ceva despre ea.

Thome se apropie să vadă.

— Vulkanische, spuse el, înseamnă „vulcanic”, cred. Iar Tacano şi Nublar... suna a nume de locuri. Putem verifica pe atlas...

— Şi ce înseamnă asta: una dintre cinci morţi? spuse Kelly.

— Să mă ia naiba dacă ştiu!

Mai priveau încă biletul, atunci când Arby intră în dormitor şi spuse:

— Ce-nseamnă Zona B?

Thorne ridică privirile.

— De ce întrebi?

— Mai bine aţi veni în birou să vedeţi, spuse Arby.

Levine transformase al doilea dormitor în birou. Era, ca şi restul apartamentului, admirabil de curat. Se afla acolo un birou cu hârtii aşezate în stive ordonate, alături de calculatorul acoperit cu o învelitoare de plastic. În spatele biroului, un afişier mare acoperea aproape tot peretele. Pe acest afişier, Levine prinsese în pioneze hărţi, schiţe, decupaje din ziare, imagini primite de la sateliţii Landsat şi fotografii aeriene. În partea de sus a afişierului era un bilet mare pe care scria „Zona B?”

Alături, un instantaneu neclar arăta silueta unui chinez cu ochelari, în halat alb de laborator, stând în junglă alături de un indicator de lemn care spunea

„Zona B”. Haina îi era descheiată şi i se vedea tricoul cu inscripţia de pe piept.

Alături de fotografie, era imaginea mărită a tricoului, aidoma celui din fotografie. Inscripţia era greu descifrabilă, fiind acoperită din ambele părţi de halat, dar pe tricou părea să scrie:

nGen Zona B
oratorul Cercetă

Cu mâna, Levine notase: „ InGen Zona B Laboratorul de Cercetări??? UNDE???”

Chiar dedesubt era prinsă o pagină tăiată din raportul anual InGen. Într-un paragraf încercuit se putea citi:

În plus fată de cartierul general din Palo Alto, unde InGen menţine un laborator de cercetări ultramodern cu suprafaţă de doua sute de mii de picioare pătrate, compania mai administrează încă trei laboratoare de teren, răspândite în întreaga lume. Un laborator geologic în Africa de Sud, de unde se primesc răşini şi alte specimene biologice; o fermă de cercetări în munţii din Costa Rica, unde se cultivă varietăţi exotice de plante; şi un laborator pe insula Isla Nublar, la 120 de mile vest de Costa Rica.

Alături, Levine scrisese: „ Nu e B-ul! Mincinoşilor!”

— E de-a dreptul obsedat de Zona asta B, spuse Arby.

— Aşa s-ar spune, făcu Thome. Şi crede că e pe vreo insulă, pe undeva.

Apropiindu-se de afişier, Thome privi mai atent imaginile din satelit. Observă că, deşi printate în

culori false, la diferite grade de mărire, toate păreau să arate aceeaşi zona geografică: o coastă stâncoasă şi câteva insule de lângă ţărm. Linia coastei avea o plajă şi o junglă deasă; putea fi Costa Rica, dar era imposibil de spus cu siguranţă. De fapt, imaginea putea reprezenta oricare dintre cele o duzină de locuri luate în discuţie.

— Spunea ceva despre o insulă, sublinie Kelly.

— Da, ridică din umeri Thome. Dar asta nu ne ajută prea mult. Privi atent către afişier. Trebuie să fie vreo douăzeci de insule aici, poate chiar mai multe.

Thome cercetă o foaie ruptă dintr-o agendă, prinsă aproape de partea de jos a afişierului.

ZONA B @#$#CĂTRE TOATE DEPARTAMENTELE DE []****

AMINTIM CĂ %$#@#!VITAREAPRES*****

~~Dl. Hammond doreste sa reaminteasca tuturor~~****după <s*&” marketing

*%**Planul de marketing pe termen lung

Studiul de piaţa pentru laboratoarele propuse care necesită întreaga complexitate a tehnologiei JP nu trebuie ~~dezvăluit~~ anunţat ~~făcut cunoscut~~.

Dl. Hammond doreşte să reamintească tuturor departamentelor că laboratorul de Producţie nu va fi subiect de discuţii pentru nici un articol de presă ~~sau discuţie~~ niciodată.

Producţia/manufacturarea nu poate fi#@#$#
referinţa la poziţia insulei de produ
doar referinţe interne despre Isla S.
strict pres ***”%$** direcţii

— E ciudat, spuse el. Ce înţelegi din asta?

Arby se apropie şi cerceta cu atenţie mesajul.

— Literele astea care lipsesc şi toată încâlceala, spuse Thome. Înţelegi ceva din ea?

— Da, încuviinţă Arby.

Pocni din degete şi se îndreptă direct către biroul lui Levine. Acolo, trase învelitoarea de plastic de pe computer şi spuse:

— Am ştiut eu.

Computerul de pe biroul lui Levine nu era maşina moderna la care se gândise Thome. Avea câţiva ani vechime, era voluminos, cu carcasa scorojită în multe locuri. Pe carcasă avea o bandă neagră pe care scria "Design Associated, Inc.", iar mai jos, chiar lângă comutator, o etichetă mică, strălucitoare, de metal, anunţa: „Proprietate International Genetics Technology, Inc., Palo Alto, CA".

— Ce-nseamnă asta? făcu mirat Thome. Levine are un computer InGen?

— Da, spuse Arby. Ne-a trimis să-l cumpărăm săptămâna trecută. Vindeau echipamente de calcul.

— Şi te-a trimis pe tine? spuse Thome.

— Mda. Pe mine şi pe Kelly. N-a vrut să meargă el însuşi, îi e teamă să nu fie urmărit.

— Dar chestia asta e o maşină CAD-CAM şi trebuie sa aibă vreo cinci ani vechime, spuse Thome. Computerele CAD-CAM sunt folosite de arhitecţi, de graficieni şi de ingineri mecanici. De ce ar fi vrut-o Levine?

— Nu ne-a spus niciodată, spuse Arby, anclanşând comutatorul de putere. Dar acum ştiu.

— Chiar?

— Prinţul acela, spuse Arby, arătând cu bărbia către perete.

Ştii de ce arata aşa? E un fişier recuperat... Levine recuperează fişierele InGen din calculatorul ăsta.

După cum explică Arby, toate computerele pe care le vânduse InGen în ziua aceea avuseseră hard-discurile reformatate ca să se distrugă toate datele aflate pe ele. Dar maşinile CAD-CAM făcuseră excepţie. Toate aveau software special instalat de către firma producătoare. Software-ul era specific fiecărui calculator în parte şi folosea coduri individuale. Din aceasta pricină, acele computere nu fuseseră reformatate: software-ul ar fi trebuit reinstalat pentru fiecare în parte, iar lucrul acesta ar fi durat ore întregi.

— Aşa că n-au făcut-o, spuse Thome.

— Aşa-i, recunoscu Arby. Au şters numai structura de directoare şi au vândut calculatoarele.

— Asta înseamnă că fişierele originale se mai află încă pe disc.

— Exact.

Monitorul se aprinse. Pe ecran apăru următorul mesaj:

NUMĂR TOTAL DE FIŞIERE RECUPERATE: 2387

— Mai să fie, făcu Arby.

Se apleca, privind atent, cu degetele aşezate pe tastatură. Ceru structura de directoare şi, rând după rând, defilă întreaga listă cu numele fişierelor. Mii de fişiere.

— Cum ai să..., spuse Thome.

— Dă-mi puţin timp, îl întrerupse Arby, apoi începu să tasteze cu iuţeală.

— Bine, Arby, făcu Thorne.

Era amuzat de felul imperativ în care se comporta Arby atunci când lucra la un calculator. Părea să uite

cât de tânăr era, iar neâncrederea în sine şi timiditatea dispăreau. Lumea electronică era elementul lui. Şi el ştia că se pricepe la asta.

— Orice ajutor ne-ai putea da, ar fi..., mai spuse Thome.

— Doc, făcu Arby. Haide. Du-te şi, ăăă, fă ceva, nu ştiu ce. Ajut-o pe Kelly sau ceva.

Şi se întoarse cu spatele, continuând să lucreze.

Raptor

Velociraptorul avea şase picioare înălţime şi o nuanţă de verde-ânchis. Hotărât să atace, şuiera puternic, cu gâtul musculos împins înainte, cu fălcile larg deschise. Tim, unul dintre modelatori, spuse:

— Ce părere aveţi, doctore Malcolm?

— Nu pare ameninţător, spuse Malcolm, în trecere.

Se aflau în aripa din spate a departamentului de biologie, în drum către biroul lui.

— Nu-i ameninţător? se miră Tim.

— Velociraptorii nu stau niciodată în felul ăsta, cu amândouă tălpile pe pământ. Dă-i o carte – apucă un carnet de pe un birou şi-l puse în braţele animalului – şi ai putea spune că e gata să cânte o melodioară de Crăciun.

— Măi să fie, spuse Tim. N-am crezut să fie atât de rău.

— Rău? spuse Malcolm. E o insultă la adresa unui mare prădător. Trebuie să-i simţi iuţeala, şi ameninţarea, şi puterea. Deschide-i mai mult fălcile. Coboară-i gâtul. Încordează-i muşchii, întinde pielea. Şi ridică piciorul acela. Aminteşte-ţi, raptorii nu atacă cu fălcile – îşi folosesc pintenii, spuse Malcolm. Vreau să văd gheara ridicată, gata să biciuiască şi să sfişie maţele victimei sale.

— Chiar credeţi că aşa ar trebui făcut? spuse neâncrezător Tim. S-ar putea să sperie copiii...

— Adică s-ar putea să te sperie pe tine. Malcolm continuă să meargă pe coridor. Şi încă ceva: schimbă şuieratul. Sună de parcă ar face pipi. Dă-i animalului un mârâit. Dă-i prădătorului ce-i al prădătorului.

— Măiculiţă, spuse Tim. Nu ştiam că puneţi atâta suflet în treaba asta.

— Trebuie să copieze realitatea, spuse Malcolm. Ştii, există pe lumea asta o calitate, numită acurateţe. N-are nimic de-a face cu sufletul.

Continuă să meargă, ignorând durerea de moment din picior. Modelatorul îl enerva, deşi trebuia să recunoască că Tim era doar un reprezentant al curentului, un tip cu mentalitate confuză – ceea ce Malcolm numea „ştiinţă sănătoasă”.

Malcolm fusese mult timp intolerant faţă de aroganţa colegilor lui savanţi. Aceştia continuau să privească totul de sus, ignorând complet istoria ştiinţei luată ca metodă de gândire. Savanţii pretindeau că istoria nu contează, din moment ce erorile trecutului erau acum corectate de descoperirile modeme. Dar, fireşte, înaintaşii lor crezuseră exact acelaşi lucru. Greşiseră atunci. Iar savanţii moderni greşeau şi ei acum. Nici un episod din istoria ştiinţei n-o dovedea mai bine decât felul în care fuseseră portretizaţi dinozaurii de-a lungul deceniilor.

Era trist, dar cea mai corectă imagine asupra dinozaurilor fusese chiar prima. În 1840, când Richard Owen descrisese pentru prima dată oasele gigantice din Anglia, le numise Dinosauria: şopârlele înfricoşătoare. Aceasta fusese cea mai precisă descriere a acestor creaturi, gândi Malcolm. Semănau, într-adevăr, cu şopârlele şi erau îngrozitoare.

Dar, de pe vremea lui Owen, viziunea „ştiinţifică” trecuse prin multe schimbări. Pentru că victorienii credeau în progresul continuu, insistau asupra ideii că dinozaurii ar fi fost inferiori – altfel, de ce-ar fi

dispărut? Astfel, victorienii îi făcuseră graşi, letargici şi proşti – uriaşii cretini ai trecutului. Această concepţie s-a modificat, astfel că, pe la începutul secolului douăzeci, dinozaurii deveniseră atât de slabi încât nu-şi mai puteau suporta propria greutate. Apatozaurii trebuiau sa stea cufundaţi în apă până la burtă, riscând altfel să-şi zdrobească picioarele. Întreaga imagine a lumii străvechi fusese infiltrată de ideea de animale slabe, proaste şi lente.

Viziunea aceasta nu s-a schimbat până prin anii '60, atunci când unii savanţi răzvrătiţi, conduşi de John Ostrom, au început să descrie dinozauri iuţi, agili, cu sânge cald. Din pricină că savanţii avuseseră curajul de a pune la îndoială dogma, fuseseră criticaţi brutal vreme de ani de zile, chiar dacă acum se părea că ideea lor era corectă.

Dar în ultimul deceniu, interesul crescând faţă de comportamentul social condusese la o altă viziune. Dinozaurii erau închipuiţi acum drept fiinţe sentimentale care trăiseră în grupuri şi avuseseră grijă de puii lor. Deveniseră animale bune, chiar drăguţe. Uriaşii cei blânzi nu aveau nimic de-a face cu soarta îngrozitoare care se abătuse asupra lor, o dată cu meteoritul lui Alvarez. Iar această viziune sănătoasă făcuse să apară oameni ca Tim, care se codeau sa privească reversul monedei, cealaltă faţetă a vieţii. Fireşte, unii dinozauri fuseseră sociali şi cooperativi. Dar alţii fuseseră vânători – şi ucigaşi de o nemaiântâlnită ferocitate. Pentru Malcolm, cea mai adevărată imagine a vieţii din trecut cuprindea toate aspectele vieţii, şi binele şi răul, şi puterea şi slăbiciunea. Nu folosea la nimic să se prefacă.

Să sperie copiii, asta-i bună! Pe când se îndepărta pe coridor, Malcolm pufni enervat.

De fapt, Malcolm era obsedat de ceea ce-i spusese Elizabeth Gelman despre fragmentul de ţesut şi mai ales despre marcaj. Marcajul acela prevestea necazuri, era sigur de asta.

Dar nu ştia ce să facă.

Dădu colţul, trecu pe lângă panoul cu vârfuri de săgeţi şi de lance din perioada Clovis, aparţinând primilor oameni din America. Văzu uşa biroului său la capătul holului. Beverly, asistenta lui, stătea înapoia biroului ei, aranjând hârtiile şi pregătindu-se să plece acasă. Îi înmână câteva faxuri şi spuse:

— I-am lăsat vorbă doctorului Levine la birou, dar n-a răspuns până acum. Nimeni nu ştie unde este.

— Ca de obicei, oftă Malcolm.

Se lucra atât de greu cu Levine; era atât de împrăştiat, încât niciodată nu ştiai la ce să te aştepţi. Malcolm fusese cel care-i plătise cauţiunea atunci când Levine fusese arestat din pricina Ferrari-ului său. Răsfoi prin faxuri: înştiinţări de conferinţe, cereri de revenire... nimic interesant.

— Bine. Mulţumesc, Beverly.

— A! Au venit şi fotografii. Au terminat cam acum o oră.

— Ce fotografi? întrebă el.

— De la Chaos Quarterly. Ca să fotografieze biroul dumneavoastră.

— Ce tot vorbeşti? făcu Malcolm.

— Au venit să fotografieze biroul, răspunse ea. Fac un serial despre matematicieni faimoşi. Aveau o scrisoare de la dumneavoastră, în care se spunea că...

— N-am trimis niciodată vreo scrisoare, spuse Malcolm. Şi n-am auzit niciodată de Chaos Quarterly:

Intră în birou şi privi împrejur. Beverly, cu îngrijorarea citindu-i-se pe chip, se grăbi să-l urmeze.

— E-n regulă? Toate lucrurile sunt la locul lor?

— Da, spuse el, trecând totul iute în revistă. Pare să fie bine. Deschise sertarele biroului, unul după altul. Nimic nu părea să lipsească.

— Atunci, m-am liniştit, spuse Beverly, pentru că…

Malcolm se întoarse şi privi către peretele. Îndepărtat al încăperii.

Harta.

Malcolm avea o hartă mare a lumii, cu bolduri înfipte în locurile în care fuseseră văzute ceea ce Levine numea „forme aberante”. Numărând la repezeală – după cum o făcuse Levine – trebuiau să fie acum vreo douăsprezece, de la Rangiroa în vest, la Baja California şi Ecuador în est. Puţine dintre ele fuseseră verificate. Dar acum exista o probă de ţesut care confirma existenţa unui specimen şi care dădea mai multă credibilitate celorlalte locaţii.

— Au fotografiat şi harta asta?

— Da, au fotografiat totul. Era importantă?

Malcolm privi harta, încercând să o vadă cu ochii unui străin. Să vadă ce-ar fi putut înţelege un străin din ea. Împreună cu Levine, petrecuse multe ore în faţa acestei hărţi, gândindu-se la posibilitatea unei „lumi pierdute”, încercând să-i descopere poziţia exactă. Îşi îngustaseră perimetrul cercetărilor la cinci insule aparţinând lanţului de lângă ţărmul costarican. Levine era convins ca trebuia sa fie una dintre acele insule, iar Malcolm începuse să creadă

că Richard avea dreptate. Dar insulele acelea nu erau marcate pe hartă.

— Era un grup foarte simpatic, spuse Beverly. Foarte politicos. Străini – elveţieni, cred.

Malcolm dădu din cap şi oftă. La naiba cu toate, gândi el. Mai devreme sau mai târziu, tot s-ar fi aflat.

— E în regulă, Beverly.

— Sunteţi sigur?

— Da, e bine. O seară plăcută.

— Noapte bună, doctore Malcolm.

Rămas singur în birou, formă numărul lui Levine. Telefonul sună, apoi se declanşă robotul. Levine încă nu ajunsese acasă.

— Richard, eşti acolo?? Dacă da, ridică receptorul, e important.

Aşteptă, dar nu se petrecu nimic.

— Richard, aici Ian. Ascultă, avem o problemă. Harta nu mai e în siguranţă. Şi am analizat proba – cred că putem afla localizarea Zonei B, dacă..

Se auzi declicul telefonului ridicat. Auzi zgomotul unei răsuflări.

— Richard? spuse el.

— Nu, se auzi vocea, aici Thome. Cred c-ar fi mai bine să veniţi până aici imediat.

Cele Cinci Morţi

— Am ştiut eu, spuse Malcolm, intrând În apartamentul lui Levine şi privind iute împrejur. Am ştiut c-o să facă aşa ceva. Ştii cât de nerăbdător este. I-am spus: nu te duce până nu avem toate informaţiile. Dar ar fi trebuit să mă aştept. Fireşte, s-a dus.

— Da, s-a dus.

— Mândria, spuse Malcolm, clătinând din cap. Richard trebuia să fie primul. Trebuia să vadă primul, să ajungă acolo primul. Sunt foarte îngrijorat, ar putea strica totul. Comportarea asta impulsivă e un fel de furtună în creier, care împinge neuronii la marginea haosului. Obsesia e doar o formă de dependenţă. Ce-ar fi dacă savanţii ar avea autocontrol? Se obişnuiesc din timpul şcolii cu ideea că echilibrul strică. Uită că Neils Bohr nu era doar un mare fizician, ci şi un atlet olimpic. Acum, toţi vor să fie pedanţi şi agasanţi. Ăsta-i stilul profesioniştilor.

Thorne îl privi pe Malcolm cu atenţie. I se păru că vede semnele mândriei rănite.

— Ştiţi pe ce insulă a plecat? întrebă el.

— Nu, nu ştiu, răspunse Malcolm, cotrobăind prin apartament, atent la fiecare lucru. Ultima data când am vorbit, îşi restrânsese căutările la cinci insule din sud. Dar nu se hotărâse la nici una dintre ele.

Thome arătă către afişier, la imaginile din satelit.

— Insulele astea?

— Da, spuse Malcolm, aruncând o privire scurtă. Sunt cuprinse într-un arc de cerc, cam la zece mile în larg de golful Puerto Cortes. Se presupune c-ar fi nelocuite. Localnicii le numesc Cele Cinci Morţi.

— De ce? întrebă Kelly.

— E o poveste veche a indienilor, răspunse Malcolm. Ceva despre un războinic curajos, capturat de un rege care l-a lăsat să-şi aleagă felul în care să moară. Ars, înecat, zdrobit, spânzurat, decapitat. Războinicul a răspuns că vrea să le încerce pe toate şi a mers din insulă în insula, trecând prin diferite încercări. Un fel de versiune din Lumea Nouă a muncilor lui Hercule...

— Deci asta e! spuse Kelly şi ieşi în fugă din încăpere.

Malcolm părea nedumerit.

Se răsuci înspre Thome, care ridică din umeri.

Kelly se întoarse, aducând cartea cu poze în limba germană. I-o înmână lui Malcolm.

— Da, spuse el. Die Fünf Todesarten. Cele cinci feluri de a muri. Interesant, e în germana...

— Are o mulţime de cărţi în germană, spuse Kelly.

— Chiar? Ticălosul! Nu mi-a spus niciodată...

— Asta înseamnă ceva? se interesă Kelly.

— Da, ceva foarte important. Vrei să-mi dai lupa?

Kelly îi întinse o lupă de pe birou.

— Ce înseamnă?

— Cele Cinci Morţi sunt insule vulcanice vechi. Ceea ce semnifică, din punct de vedere geologic, că sunt foarte bogate. Prin anii douăzeci, nemţii aveau de gând să le exploateze minier, spuse el, privind chioriş către imagini. Ah! Da, astea-s insulele, fără îndoială. Matanceros, Muerte, Tacano, Soma, Pena... Toate sunt nume ale morţii şi ale distrugerii... Bine. S-ar putea să fim pe-aproape. Avem vreo imagine din satelit cu analiza spectrografică a stratului de nori?

— Asta o să vă ajute să găsiţi Zona B? spuse Arby.

— Ce? făcu Malcolm, răsucindu-se pe călcâie. Ce ştii tu despre Zona B?

Arby mai lucra încă la calculator.

— Nimic. Doar că doctorul Levine căuta această Zonă B. Şi că numele apare în fişiere.

— Ce fişiere?

— Am recuperat unele fişiere InGen din computerul ăsta. Şi, căutând prin înregistrări vechi, am găsit referinţe la Zona B... Dar sunt cam confuze. Cum ar fi asta.

Se lăsă pe spate, ca să-i permită lui Malcolm să vadă ecranul.

Sumar: Planul de revizie nr.35

Productie	Zona B
Manevranti aer	Grad 5 pina la 7
Structuri laboratoare	intre 400cmm si 510cmm
Securitate bio	Nivel PK/3 pina la PK/5
Viteza banda	intre 3 mpm si 2.5 mpm
Depozite	intre 13 si 26 hectare
Ehipa Q	intre 17 (4 admin) si 19 (4 admin)
Protocol Com ET(VX)	pina la RTD()VX

Malcolm se încruntă.

— Curios, dar nu ne ajută prea mult. Nu ne spune care dintre insule – nici măcar dacă e vorba despre o insulă. Ce mai ai acolo?

— Păi... Arby bătu la iuţeală câteva taste. Să vedem. Mai e asta.

ZONA B REŢEAUA INSULARĂ	PUNCTE NODALE
ZONA 1 (RIU)	1-8

ZONA 2 (COASTĂ)	9-16
ZONA 3 (CULME)	17-24
ZONA 4 (VALE)	25-32

— Bine, deci e vorba despre o insulă, spuse Malcolm, iar Zona B are o reţea – dar ce fel de reţea? De computere?

— Nu ştiu, făcu Arby. Poate o reţea radio.

— Cu ce scop? întrebă Malcolm. La ce-ar folosi o reţea radio? Nu-i văd utilitatea.

Arby ridică din umeri. O lua ca pe o provocare. Începu din nou să tasteze furios. Apoi spuse:

— Stai puţin!... Uite încă una... dac-aş putea s-o aranjez în pagină... Gata! Am făcut-o!

Se îndepărtă de ecran ca să-i lase pe ceilalţi să vadă. Malcolm privi şi spuse:

— Foarte bine. Chiar foarte bine!

ZONA B – LEGENDĂ

ARIPA ESTICĂ	ARIPA VESTICĂ	CHEI DE ÎNCĂRCARE
LABORATOR	CHEI DE ASAMBLARE	INTRARE
PERIFERIC	MIEZ PRINCIPAL	GEO TURBINĂ
DEPOZIT	SAT LUCRĂTORI	MIEZ GEO
STAŢIE DE BENZINĂ	PISCINĂ/TENIS	GRĂDINĂ LEGUME
CASĂ MANAGERI	CĂRARE	CONDUCTE GAZ
SECURITATE UNU	SECURITATE DOI	CONDUCTE TERMICE
DOC RÎU	HANGAR	NAVE SOLAR UNU
DRUM MLAŞTINĂ	DRUM RÎU	DRUM CULME
DRUM MUNTE	DRUM STÎNCĂ	STAUL

— Acum ai ajuns undeva, spuse Malcolm, trecând cu ochii peste listă. O poţi scoate pe imprimantă?

— Sigur, jubilă Arby. E chiar atât de bună?

— Chiar aşa, spuse Malcolm. Kelly privi către Arby şi spuse:

— Arb. Asta e legenda unei hărţi!

— Da, cred că da. Fain, nu?

Apăsă o tastă şi trimise imaginea către imprimantă.

Malcolm mai privi o dată lista, apoi îşi îndreptă din nou atenţia către hărţile de satelit, studiindu-le pe fiecare de aproape cu lupa, cu nasul aproape lipit de fotografii.

— Arb, spuse Kelly, nu mai sta acolo degeaba. Haide! Recuperează harta! De ea avem nevoie!

— Nu ştiu dacă am să reuşesc, spuse Arb. E în format pe treizeci şi doi de biţi.

— Nu te mai plânge, Arb. Fă-o!

— Nu-i nevoie, spuse Malcolm, îndepărtându-se de imaginile de satelit prinse în bolduri de afişier. Nu e important.

— Nu? făcu Arb, puţin rănit în amorul propriu.

— Nu, Arb. Te poţi opri. Pentru ca, din ce-ai descoperit până acum, sunt sigur că putem identifica insula pe loc.

James

Ed James căscă şi împinse mai tare casca în ureche. Voia să fie sigur că prinde totul. Se foi în scaunul şoferului din Taurus-ul lui cenuşiu, încercând să se aşeze mai confortabil şi să rămână treaz. Reportofonul continua să înregistreze, aşezat alături de carneţel şi de ambalajele mototolite ale două Big Mac-uri. James privi peste stradă, către apartamentul lui Levine. La ferestrele celui de-al treilea etaj, luminile erau aprinse.

Microfonul miniatural pe care-l pusese săptămâna trecută funcţiona bine. Prin casca din ureche, auzi vocea unuia dintre puşti:

— Cum?

Apoi, tipul cu piciorul beteag, Malcolm, spuse:

— Esenţa verificării este convergenţa într-un singur punct a mai multor cai de raţionament.

— Adică? întrebă puştiul.

— Uită-te la imaginile Landsat, spuse Malcolm.

Pe carneţel, James scrise LANDSAT.

— Ne-am mai uitat la ele, spuse fata.

James se simţi prost că nu-şi dăduse seama mai devreme că puştii lucrau pentru Levine. Îi ţinea bine minte, erau în clasa în care preda Levine. Un băiat scund, negru, şi o fetiţă albă, stângace. Nişte copii obişnuiţi: să fi avut vreo unsprezece, doisprezece ani. Trebuia să-şi fi dat seama.

Acum nu mai conta, gândi el. Căpătase, oricum, informaţia. James vârî mâna în torpedo, scoase ultimii doi cartofi pai şi-i mâncă, aşa sleiţi cum erau.

— Bine, îl auzi spunând pe Malcolm. E insula de aici. Pe insula asta s-a dus Levine.

— Credeţi? spuse fata cu îndoială în glas. Asta-i... Isla Soma.

James scrise ISLA SORNA.

— Asta-i insula pe care-o căutăm, spuse Malcolm. De ce? Din trei motive care n-au legătură unul cu altul. Mai întâi, pentru că este proprietate privată, deci nu a fost cercetată cu atenţie de către guvernul costarican. Mai apoi, e proprietatea privată a cui? A nemţilor, care au concesionat drepturile de exploatare minieră în anii douăzeci.

— Cărţile acelea în germană!

— Exact. În al treilea rând, din lista lui Arby – şi din altă sursă independentă – reiese limpede că există gaz vulcanic în Zona B. Deci, care insulă are gaze vulcanice? Ia lupa şi uită-te singură. După cum vezi, numai una dintre insule.

— Adică aici? spuse fata.

— Exact. Ăsta-i fum vulcanic.

— De unde ştiţi?

— Din analiza spectrografică. Vezi vârful de aici, de pe grafic? E semnul prezenţei sulfului în pătura de nori. Nu există alte surse de sulf în afară de cele vulcanice.

— Ce înseamnă vârful celălalt? întrebă fetiţa.

— Metan, spuse Malcolm. Se pare că există acolo o sursă importantă de gaz metan.

— Şi asta e vulcanică? întrebă Thome.

— S-ar putea. Metanul este eliberat prin activitate vulcanică, dar cel mai adesea în timpul erupţiilor. Cealaltă posibilitate ar fi o sursă organică.

— Organică? Ce înseamnă?

— Ierbivore mari şi...

James nu reuşi să audă restul replicii, apoi puştiul spuse, parcă supărat:

— Vreţi să-mi termin recuperarea fişierelor sau nu?

— Nu, răspunse Thome. Nu mai contează acum, Arby. Ştim ce avem de făcut. Hai să mergem, copii!

James ridică privirile către apartament şi văzu luminile stingându-se. Câteva minute mai târziu, Thome şi copiii ieşiră prin uşa din faţă. Urcară într-un jeep şi plecară. Malcolm se îndreptă către maşina lui, intră stângaci şi plecă în direcţia opusă.

James se gândi să-l urmărească pe Malcolm, dar avea altceva de făcut acum. Pomi motorul, ridică telefonul şi formă un număr.

Sisteme de teren

O jumătate de oră mai târziu, când ajunseră înapoi la biroul lui Thome, Kelly făcu ochii mari, uimită. Majoritatea lucrătorilor plecaseră şi atelierul fusese curăţat. Cele două caravane şi Explorer-ul stăteau una lângă alta, proaspăt vopsite în verde-închis şi pregătite de plecare.

— Le-au terminat!

— Ţi-am spus, făcu Thome, apoi se întoarse către şeful echipei, Eddie Carr, un tânăr solid la vreo douăzeci de ani. Eddie, cum stăm?

— Tocmai am terminat, Doc, spuse Eddie. Vopseaua e încă proaspătă în unele locuri, dar se usucă până dimineaţă.

— Nu putem aştepta până dimineaţă. Plecăm acum.

— Plecăm? Şi noi?

Kelly şi Arby schimbară ocheade. Era ceva nou şi pentru ei.

— Am nevoie de tine să conduci una dintre maşini, Eddie, spuse Thome. Trebuie să fim la aeroport până la miezul nopţii.

— Dar credeam c-o să facem nişte teste de teren…

— N-avem vreme pentru asta. Mergem direct la ţintă.

Se auzi soneria de la uşa din faţă.

— Probabil e Malcolm, spuse Thome, apăsând butonul care debloca uşa.

— Nu facem probele de teren? insistă Eddie cu o privire îngrijorată. Părerea mea e să le scuturăm puţin, Doc. Am făcut nişte modificări destul de complexe aici şi...

— Nu-i vreme, spuse Malcolm intrând în atelier. Trebuie să plecăm de îndată. Se întoarse către Thome. Sunt foarte îngrijorat în privinţa lui.

— Eddie! făcu Thome. Ne-au venit actele de ieşire din ţară?

— Sigur, le avem de două săptămâni.

— Bine, adu-le şi sună-l pe Jenkins, spune-i să vină la întâlnire la aeroport şi să se ocupe de detalii. Vreau ca peste patru ore să fim în avion.

— Bine, Doc, dar...

— Taci şi fă ce ţi-am spus!

— Plecaţi în Costa Rica? întrebă Kelly.

— Exact. Trebuie să-l recuperăm pe Levine. Dacă nu e prea târziu.

— Venim cu dumneavoastră, spuse Kelly.

— Aşa-i, întări Arby. Mergem.

— Sub nici o formă, spuse Thome. Nici nu discutăm.

— Dar o merităm!

— Doctorul Levine a vorbit cu părinţii noştri!

— Deja avem permisiunea!

— Aveţi permisiunea, spuse cu severitate Thome, să ieşiţi la testele de teren în pădurea aflată la o sută de mile de aici. Dar noi nu facem asta. Mergem într-un loc care ar putea fi foarte periculos, iar voi n-aveţi ce căuta acolo, asta să fie clar!

— Dar...

— Copii, făcu Thome; Nu mă pisaţi la cap. Vreau să dau un telefon. Adunaţi-vă lucrurile. Plecaţi acasă!

Se întoarse şi se îndepărtă.

— Măi să fie, mormăi Kelly.

Arby scoase limba către spatele lui Thome şi mormăi:

— Ce dobitoc!

— Încadrează-te în program, Arby, spuse Thome, fără să privească înapoi. Voi doi mergeţi acasă. Punct.

Intră în birou şi trânti uşa.

Arby îşi vârî mâinile în buzunare.

— N-ar fi putut găsi locul fără ajutorul nostru.

— Ştiu, Arb, spuse ea. Dar nu-l putem obliga să ne ia.

Se întoarseră spre Malcolm.

— Doctore Malcolm, nu puteţi, vă rugăm...

— Îmi pare rău, spuse Malcolm. Nu pot.

— Dar...

— Răspunsul e nu, copii. E prea primejdios.

Învinşi, se îndreptară către maşinile care luceau sub luminile din tavan. Explorer-ul avea montate pe acoperiş şi capotă panourile fotovoltaice negre, iar interiorul era înghesuit cu echipament electronic lucitor. Imaginea în sine a Explorer-ului era suficientă să le dea senzaţia aventurii – o aventură la care ei nu aveau să participe.

Arby aruncă o privire în caravana cea mai mare, făcând palmele streaşină între ochi şi fereastră.

— Măiculiţă, ia uită-te la asta!

— Eu intru, spuse Kelly şi deschise uşa.

Fu surprinsă pe moment de rezistenţa şi de greutatea ei. Apoi urcă treptele.

Înăuntru, caravana era capitonată cu material cenuşiu şi avea o mulţime de echipament electronic. Era împărţită în secţiuni, pentru diferitele funcţii ale laboratorului. Zona principală era un laborator de biologie, cu tăviţe pentru probe, măsuţe de disecţie şi microscoape conectate la monitoare video. Laboratorul mai conţinea echipament biochimic,

spectrometre şi o serie de analizoare automate. Alături se afla o secţiune computerizată, o bancă de date şi o secţiune pentru comunicaţii. Tot echipamentul de laborator fusese miniaturizat şi fixat pe panouri rabatabile, care se prindeau în bolţuri pe pereţi.

— Asta-i mişto, spuse Arby.

Kelly nu-i răspunse, absorbită de cercetările ei. Doctorul Levine făcuse planurile pentru caravană cu un scop bine precizat. Nu se vedeau provizii de substanţe pentru geologie, botanică sau chimie şi lipseau o mulţime de alte aparate necesare unei echipe de teren. Nu era un laborator ştiinţific general. Părea să fie doar o unitate de biologie şi o unitate mare computerizată.

Biologie şi computere.

Punct.

Pentru ce fel de stadii fusese construită această caravană?

De perete era prins un raft mic, în care cărţile erau fixate cu bandă Velcro. Trecu peste titluri: *Modelarea sistemelor adaptative biologice, Dinamica comportamentului vertebratelor, Adaptarea în sistemele naturale şi artificiale, Dinozaurii din America de Nord, Preadaptare şi evoluţie*... Setul de cărţi părea ciudat pentru o expediţie în sălbăticie; dacă fuseseră alese după o anumită logică, aceasta îi scăpa.

Păşi mai departe. Din loc în loc, de-a lungul pereţilor, putea vedea locurile unde caravana fusese întărită; pereţii erau străbătuţi de bare închise la culoare, din fibră de carbon, în formă de fagure. Îl auzise pe Thome spunând că acelaşi material era folosit şi la construcţia supersonicelor. Foarte uşor şi

foarte rezistent. Şi mai observă că toate geamurile fuseseră înlocuite cu o sticlă specială în care se găsea încastrată o plasă fină metalică.

De ce trebuia să fie atât de rezistentă această caravană?

Se simţea puţin stânjenită. Îşi aminti de legătura telefonică cu doctorul Levine de mai devreme. Richard spusese că era înconjurat.

Cine îl înconjurase?

Mai spusese: „Le pot simţi mirosul, mai ales noaptea”.

La ce se referea?

Cine erau EI?

Încă tulburată, Kelly se îndreptă spre partea din spate a caravanei, unde se afla o zonă de odihnă cu aspect intim; acolo, ferestrele aveau perdele cadrilate. O bucătărie compactă, o toaletă şi patru paturi. Compartimente de bagaje deasupra şi dedesubtul paturilor. Exista chiar şi o cabină de duş. Era drăguţ.

De acolo, Kelly trecu prin burduful dintre caravane. Părea legătura dintre două vagoane de tren, un scurt pasaj de trecere. Intră în cealaltă caravană, care părea mai mult a fi destinată depozitării: cauciucuri de rezervă, piese, echipament de laborator, rafturi şi cufere. Toate proviziile care trebuiau unei expediţii lungi. Exista chiar şi o motocicletă prinsă la spatele caravanei. Kelly încercă să deschidă câteva cufere, dar erau încuiate.

Dar chiar şi aici existau stâlpi de rezistenţă suplimentari. Această secţiune fusese construită foarte solid.

De ce? se întrebă ea. De ce atâta rezistenţă?

— Uită-te la asta, spuse Arby, stând dinaintea unui instrument de lângă perete.

Era un panou complex cu afişaje cu LED-uri şi o mulţime de butoane; lui Kelly îi făcea impresia unui termostat complicat.

— La ce serveşte? întrebă Kelly.

— Monitorizează întregul trailer, spuse el. Poţi face orice din locul ăsta. Controlează toate sistemele, tot echipamentul. Uite, sunt şi camere video...

Arby apăsă un buton şi unul dintre monitoare prinse viaţă. Îl văzură pe Eddie îndreptându-se către ei.

— Hei, dar asta ce-i? făcu Arby. La partea de jos găsise un buton acoperit cu un căpăcel de siguranţă. Butonul era argintiu şi avea gravat pe el DEF.

— Pariez că declanşează sistemul defensiv contra urşilor de care vorbea mai înainte.

O clipă mai târziu, Eddie deschise uşa caravanei şi spuse:

— Mai bine aţi termina cu prostiile, o să consumaţi bateriile. Haide. Aţi auzit ce-a spus doctorul. E vremea să vă întoarceţi acasă.

Kelly şi Arby schimbară ocheade.

— Bine, spuse Kelly. Plecăm.

Părăsiră caravana fără tragere de inimă.

Traversară atelierul către biroul lui Thome, să-şi ia rămas-bun.

— Aş fi vrut să ne lase să mergem, spuse Arby.

— Şi eu.

— Nu vreau să stau acasă în vacanţă. O să mă pună la treabă tot timpul, făcu el, referindu-se la părinţi.

— Ştiu.

Nici Kelly nu voia să meargă acasă. Ideea testelor de teren din timpul vacanţei de primăvară fusese perfectă din punctul ei de vedere, pentru că, în felul ăsta, ieşea din casă şi scăpa dintr-o situaţie dezagreabilă. În timpul zilei, mama ei lucra la introducerea datelor pe calculator într-o companie de asigurări, iar noaptea lucra ca ospătar la Denny's. Era tot timpul ocupată cu slujba, iar ultimul ei prieten, Phil, avea obiceiul să rămână deseori peste noapte în casă. Fusese bine câtă vreme o avusese pe Emily aproape, dar acum Emily studia la colegiul de asistente medicale, iar Kelly rămăsese singură în casă. Iar Phil era cam ciudat. Dar mamei îi plăcea Phil, aşa că nu voia s-o audă pe Kelly spunând ceva rău despre el. Îi spunea tot timpul să aibă răbdare şi să mai crească.

De aceea se îndrepta Kelly către biroul lui Thome, sperând inutil să-l convingă în ultima clipă. Thome vorbea la telefon, cu spatele la ei. Pe ecranul computerului, văzură una dintre imaginile de satelit pe care le luaseră din apartamentul lui Levine. Thome tot mărea imaginea. Bătură la uşă, o deschiseră puţin.

— Pa, doctore Thome.

— La revedere, doctore Thome.

Thome se întoarse, ţinând receptorul la ureche.

— Pa, copii.

Le făcu un gest slab din mână.

Kelly ezită.

— Ştiţi, n-am putea vorbi o clipă despre...

— Nu, scutură Thorne din cap.

— Dar...

— Nu, Kelly. Trebuie să prind legătura asta telefonică, spuse el. Acum e patru dimineaţa în Africa şi peste puţin timp, o să se ducă la culcare.

— Cine?

— Sarah Harding.

— Vine şi Sarah Harding? spuse ea, întârziind în prag.

— Nu ştiu, ridică Thorne din umeri. Vacantă plăcută, copii. Ne vedem peste o săptămână. Mulţumesc pentru ajutor. Plecaţi acum.

Privi prin atelier.

— Eddie, copiii pleacă. Condu-i la uşă şi dă-i afară! Adu-mi actele acelea! Şi fă-ţi bagajele, mergi cu mine! Apoi, cu voce indiferentă, spuse: Da, centrala, încă mai aştept.

Şi se întoarse cu spatele.

Harding

Prin binoclul cu infraroşii, lumea apărea în umbre de un verde-fluorescent. Sarah Harding privea savana africană. Chiar în fată, deasupra ierburilor înalte, văzu o colină stâncoasă. Înapoia bolovanilor se vedeau clipind puncte verzi, lucitoare. Hyraxii de stâncă, gândi ea, sau nişte rozătoare mici de-acelaşi soi.

Stătea în picioare în jeep; purta un tricou absorbant ca să se ferească de aerul rece al nopţii; resimţind greutatea binoclului, întoarse încet capul. Auzea ţipătul şi încerca să-i localizeze sursa.

Ştia că animalele erau ascunse privirii, chiar şi din punctul înalt unde se afla, chiar şi ridicată în picioare în maşină. Se răsuci încet către nord, căutând mişcări în ierburi. Nu văzu nici una. Se întoarse iute, lumea verde se-nvârteji brusc. Acum privea către sud.

Şi văzu.

Iarba se despica după un model complicat, o dată cu înaintarea grupului care ţipa şi lătra, gata să atace. Preţ de o clipă, prinse imaginea femelei pe care ea o numea Figura Unu, sau F1. F1 se deosebea de ceilalţi printr-o dungă albă între ochi. F1 înainta în salturi, în felul caracteristic hienelor, pe o parte; îşi arăta colţii; aruncă o privire către restul grupului, notând poziţia fiecărui membru.

Sarah Harding se răsuci cu binoclul la ochi, privind înaintea grupului. Văzu prada: o turmă de bivoli africani, îngropaţi până la piept în iarbă, agitaţi. Bivolii mugeau şi băteau din picioare.

Hienele ţipară şi mai tare; în felul ăsta, prada devenea mai confuză. Trecură în goană prin turmă, încercând s-o spargă, să separe viţeii de mamele lor. Bivolii africani păreau proşti şi înceţi – în realitate, erau printre cele mai primejdioase mamifere africane mari, creaturi greoaie cu coame ascuţite şi cu o dispoziţie proastă, cunoscută de toţi. Hienele nu puteau spera să doboare un adult, decât dacă acesta era rănit sau bolnav.

Dar aveau să încerce să prindă un viţel.

De la volanul jeepului, Makena, asistentul ei, spuse:

— Vreţi să mă apropii mai mult?

— Nu, distanţa asta e bună.

De fapt, era mai mult decât bună. Jeepul se afla pe o mică ridicătură şi aveau un câmp vizual mai bun decât de obicei. Cu ceva noroc, avea să înregistreze întreaga strategie a atacului. Pomi camera video aşezată pe un trepied de cinci picioare înălţime şi dictă rapid în reportofon.

— F1 la sud, F2 şi F5 pe flancuri, la douăzeci de iarzi, F3 în centru, F6 ocolind de departe prin est. Nu-l văd pe F7. F8 ocoleşte prin nord. FI drept înainte. Rup rândurile. Turma se mişcă, bate din picioare. Uite-l pe F7. Direct înainte, prin turmă. F8 intră dinspre nord. Iese, încercuieşte din nou.

Era comportamentul clasic al hienelor. Animalele conducătoare alergau prin turmă, în vreme ce celelalte îi dădeau ocol, apărând mai apoi dinspre laturi. Bivolii nu-i puteau urmări pe atacatori. Ascultă mugetele turmei, semn că aceasta intrase în panică şi că avea să rupă curând formaţia compactă. Animalele masive se despărţiră, se răsuciră, priviră neputincioase. Harding nu putea

zări viţeii; erau sub nivelul ierbii. Dar le putea auzi strigătele plângăreţe.

Hienele se întorceau. Bivolii bătură din picioare şi-şi aplecară capetele ameninţător. Hienele despicau ierburile, dând ocol, ţipând şi lătrând; sunetele căpătară un ritm staccato. Zări pentru o clipa femela F8, cu botul deja înroşit de sânge. Dar Harding nu văzuse atacul.

Turma de bivoli fagi pe o distanţă scurtă către est, apoi se regrupă. O femelă se separase de turmă. Mugea fără încetare către hiene. Viţelul pe care-l luaseră fusese al ei.

Harding se simţi frustrată. Atacul fusese atât de iute – prea iute – ceea ce însemna ca hienele avuseseră noroc sau că viţelul fusese rănit dinainte. Sau poate că fusese foarte tânăr, poate chiar un nou-născut: mai erau câţiva bivoli cu viţei. Trebuia să revadă videocaseta, să încerce să reconstituie ceea ce se întâmplase. Riscul studierii animalelor nocturne rapide, gândi ea. Fără nici o îndoială, hienele răpiseră un animal. Se adunaseră cu toate în acelaşi loc; ţipau şi săreau. Îl văzu întii pe F3, apoi pe F5, cu boturile însângerate. Acum apărură şi căţelandrii, scheunând să ajungă la pradă. Adulţii le făcură loc de îndată, îi ajutară să mănânce. Uneori, smulgeau came de pe oase şi o întindeau celor mici ca s-o poată mânca.

Sarah Harding era obişnuită cu acest comportament al lor şi devenise în ultimii ani cel mai mare expert din lume în problema hienelor. Când îşi raportase pentru prima oară descoperirile, colegii o întâmpinaseră cu neâncredere, ba chiar cu furie şi-i discutaseră rezultatele în termeni obraznici. Fusese atacata pentru că era femeie, pentru că era

atrăgătoare, pentru că ar avea „o perspectivă feministă împovărătoare”. Rectorul universităţii îi reamintise că nu era încă titulară pe post. Colegii clătinaseră din cap, ameninţători. Dar Harding perseverase şi, încetul cu încetul, acumulând tot mai multe date, viziunea er asupra hienelor ajunsese să fie acceptată.

Cu toate astea, hienele nu aveau să fie niciodată nişte fiinţe atrăgătoare, gândi ea, privindu-le cum se hrănesc. Păreau jalnice, cu capul prea mare şi trup uscăţiv, cu blana peticită şi mototolită, neândemânatice, cu un glas amintind prea tare de un hohot isteric. Într-o lume tot mai urbanizată, cu zgârie-nori de beton, animalele sălbatice erau romanţate, clasificate drept nobile şi jalnice, drept eroi şi tâlhari. În această lume condusă de mijloacele de informare, hiena era pur şi simplu prea nefotogenică pentru a putea fi admirată. De mult catalogate drept răufăcători ai câmpiei africane, nu se făcuse nici un studiu sistematic până ce nu-şi începuse Harding cercetările.

Descoperirile ei aruncau o altă lumină asupra hienelor. Vânători curajoşi şi părinţi sensibili, trăiau într-o structură socială remarcabil de complexă – care, pe deasupra, mai era şi matriarhat. În ceea ce privea binecunoscutul ţipăt, el reprezenta de fapt o formă de comunicare extrem de complexă.

Auzi un răget şi prin binoclul cu infraroşii văzu primul dintre lei apropiindu-se de pradă. Era o femelă mare, dând târcoale tot mai aproape. Hienele lătrară şi atacară leoaicele, îndepărtându-şi puii. După câteva clipe, alţi lei apărură şi se aşezară să mănânce din prada hienelor.

Leul, gândi ea. Era un animal destul de urâcios. Deşi era numit regele fiarelor, leii erau de fapt răi şi…

Sună telefonul.

— Makena, făcu ea.

Telefonul sună din nou. Cine putea s-o caute la ora asta?

Se încruntă. Prin binoclu, văzu leoaica ridicând privirea, întorcând capul să scruteze noaptea.

Makena cotrobăia sub torpedo, căutând telefonul. Soneria se mai auzi de trei ori până ce-l găsi.

Îl auzi spunând:

— Jambo, mzee. Da, doctor Harding este aici.

Îi înmână telefonul.

— E doctor Thome.

Fără tragere de inimă, renunţă la binoclul de noapte şi luă receptorul. Îl cunoştea bine pe Thome; el concepuse cea mai mare parte a echipamentului aflat în jeepul său.

— Doc, ar fi bine să fie important.

— Este, spuse Thome. Te sun în privinţa lui Richard.

— Ce s-a-ntâmplat?

Sarah îi simţi îngrijorarea, dar nu-i înţelegea motivul. În ultima vreme, Levine fusese o pacoste, îi telefonase aproape zilnic din California, obosind-o cu întrebări despre lucrul pe teren cu animalele. Avea o mulţime de întrebări despre ascunzişuri, despre paravane, despre protocolul de date şi înregistrări, şi tot aşa…

— Ţi-a spus vreodată ce are de gând să studieze? întrebă Thome.

— Nu, răspunse ea. De ce?

— Chiar nimic?

— Nu, repetă Harding. Era foarte secretos. Dar am înţeles că a localizat o populaţie de animale de care s-ar putea folosi ca să aducă un argument valabil asupra sistemelor biologice. Ştii cât de obsedat este de problema asta. De ce?

— Pentru că a dispărut, Sarah! Malcolm şi cu mine credem că a intrat într-un soi de necaz. L-am localizat pe o insulă din Costa Rica şi acum vrem să mergem să-l recuperăm.

— Acum? spuse ea.

— În noaptea asta. Zburăm lă San Jose peste câteva ore. Ian merge cu mine. Am vrea să vii şi tu.

— Doc, făcu ea. Chiar dacă iau primul zbor din Seronera mâine dimineaţă către Nairobi, o să-mi trebuiască aproape o zi să ajung acolo. Şi asta dacă am noroc. Adică...

— Tu hotărăşti, o întrerupse Thome. Am să-ţi dau detaliile şi tu ai să hotărăşti.

Îi dădu informaţiile, iar ea le notă pe carneţelul prins de încheietura mâinii. Apoi Thome închise.

Sarah rămase privind noaptea africană, simţind în faţă briza rece. Din beznă, auzi mârâitul leilor lângă pradă. Munca ei era aici. Viaţa ei era aici...

— Doctor Harding? Ce facem? întrebă Makena.

— Ne întoarcem, spuse ea. Trebuie să-mi fac bagajele.

— Plecaţi?

— Da. Plec.

Mesaj

Thorne conduse către aeroport, lăsând în urmă luminile din San Francisco. Malcolm stătea pe locul de alături. Privi către Explorer-ul care venea în urmă şi spuse:

— Eddie ştie care-i situaţia?

— Da, răspunse Thome. Dar nu-s sigur că o şi crede.

— Iar copiii nu ştiu, aşa-i?

— Aşa-i, spuse Thome.

Se auzi un semnal scurt. Thome scoase pagerul radio, un aparat mic, negru, marca Envoy. Una dintre lumini clipea. Ridică ecranul şi-i înmână aparatul lui Malcolm.

— Citeşte mesajul în locul meu.

— E de la Arby, făcu Malcolm. Spune: „Călătorie plăcută. Dacă aveţi nevoie de noi, sunaţi-ne. Suntem aici, gata să vă ajutăm”. Şi dă un număr de telefon.

Thome râse.

— Sunt adorabili puştii ăştia. Nu renunţă niciodată. Apoi îi veni un gând şi se încruntă. Ce oră arată mesajul?

— E transmis acum patru minute, răspunse Malcolm. Vine prin reţeaua de calculatoare.

— Bine. Verificam şi eu...

Făcură la dreapta, către aeroport. Văzură luminile de la distanţă. Malcolm privea sumbru înainte.

— Nu e foarte înţelept din partea noastră să ne grăbim în felul ăsta. Nu aşa trebuie procedat.

— Ar trebui să meargă totul bine, făcu Thome. Dacă nimerim pe insula care trebuie.

— Nimerim, spuse Malcolm.
— De unde ştii?
— Cel mai important indiciu a fost unul despre care copiii nu ştiu. Cu câteva zile în urmă, Levine a văzut cadavrul unuia dintre animale.
— Ce spui?
— Da. A reuşit să arunce o privire înainte ca oficialităţile să-l ardă. Şi a descoperit că era marcat. A tăiat eticheta şi mi-a trimis-o.
— Marcat? Adică...
— Da. Ca un specimen biologic. Marcajul era vechi şi avea eroziuni datorate acidului sulfuric.
— Trebuie să fie de provenienţă vulcanică, spuse Thome.
— Exact.
— Spui că era un marcaj vechi?
— De câţiva ani, răspunse Malcolm. Dar descoperirea cea mai interesantă a fost felul în care a murit animalul. Levine a tras concluzia că animalul a fost rănit încă din timpul vieţii – o sfişietură la picior care ajungea până la os.
— Adică animalul a fost rănit de către un alt dinozaur? întrebă Thome.
— Da. Exact.
Merseră un timp în tăcere.
— Cine mai ştie, în afară de noi, despre insula asta?
— Nu ştiu, răspunse Malcolm. Dar cineva încearcă să afle. Biroul meu a fost spart astăzi şi fotografiat.
— Grozav, oftă Thome. Dar atunci nu ştiai unde era insula, nu?
— Nu. Încă nu adunasem toate datele.
— Crezi că le-a adunat altcineva?
— Nu, spuse Malcolm. Suntem singurii.

Exploatare

Lewis Dodgson deschise brusc uşa purtând însemnul DEPOZIT ANIMALE şi imediat toţi câinii începură să latre. Dodgson traversă coridorul dintre rândurile de cuşti stivuite de ambele părţi până la zece picioare înălţime. Clădirea era mare; corporaţia Biosyn din Cupertino, statul California, avea nevoie de o clădire mare pentru animalele de laborator.

Mergând alături de el, Rossiter, şeful companiei, îşi perie cu un gest sumbru reverele costumului italian.

— Urăsc amărâtul ăsta de loc, spuse el. De ce-ai insistat să vin aici?

— Pentru că trebuie să vorbim despre viitor, spuse Dodgson.

— Ce duhoare, făcu Rossiter, aruncând o privire la ceasul de la mână. Dă-i drumul, Lew.

— Putem discuta aici.

Dodgson îl conduse la ghereta de sticlă a supraveghetorului, aflată în mijlocul clădirii. Sticla înăbuşea lătratul câinilor. Dar, prin fereastră, puteau vedea şirurile de animale.

— E simplu, spuse Dodgson, începând să se plimbe cu mâinile la spate. Dar cred că e important.

Lewis Dodgson, la cei patruzeci şi cinci de ani ai săi, era un tip copilăros şi obraznic. Trăsăturile îi erau tinereşti, iar felul de a se purta, blând. Dar aparenţele înşelau – Dodgson cel cu chip de copil era unul dintre cei mai mârşavi şi agresivi geneticieni din generaţia lui. Cariera îi era controversată: îşi terminase studiile la Hopkins, dar fusese suspendat pentru că pusese la punct o terapie genetică pe oameni fără permisiunea

procuraturii. Mai târziu, după ce se alăturase companiei Biosyn, dirijase un controversat test de vaccinare antirabică în Chile – fermierii, nişte bieţi analfabeţi, nu fuseseră informaţi de faptul că serviseră drept cobai pentru teste.

De fiecare dată, Dodgson explicase că era un savant grăbit şi că nu putea fi ţinut pe loc de nişte reglementări făcute pentru cei inferiori. Se descria pe sine drept „orientat în funcţie de rezultate”, ceea ce însemna de fapt că făcea orice lucru pe care-l consideră necesar pentru a-şi atinge scopurile. Era şi un neobosit promotor de sine. În cadrul companiei, Dodgson se prezenta drept cercetător, chiar dacă îi lipsea capacitatea de a conduce o cercetare originală; de fapt, nici nu făcuse vreuna vreodată. Intelectul lui era fundamental derivativ; niciodată nu se gândea la ceva până nu-i venea altcuiva ideea. Se pricepea foarte bine la „dezvoltarea” unei cercetări, însemnând, de fapt, că fura munca altuia, aflată într-un stadiu incipient. În treburi din astea era fără scrupule. Condusese, vreme de mulţi ani, secţia de inginerie reversă de la Biosyn, care, teoretic, examina produsele concurenţei şi determina felul în care erau concepute. Dar, practic, „ingineria reversă” se referea, în bună parte, la spionajul economic.

Rossiter, fireşte, nu-şi făcea iluzii în privinţa lui Dodgson. Nu-l plăcea şi-l evita pe cât putea. Dodgson risca întotdeauna, sărea etape; îl făcea pe Rossiter să se simtă stânjenit. Dar Rossiter mai ştia şi că biotehnologia modernă însemna o luptă teribilă. Ca să rămână în competiţie, fiecare companie avea nevoie de un om precum Dodgson. Iar Dodgson era foarte bun în munca lui.

— Am să trec direct la subiect, spuse Dodgson, întorcându-se către Rossiter. Dacă acţionăm iute, cred că avem şansa să punem mâna pe tehnologia de la InGen.

— Iar...? oftă Rossiter.

— Ştiu, Jeff. Ştiu ce simţi. Recunosc, e o adevărată poveste aici.

— Poveste? Singura poveste este că ai ratat – ori de câte ori ai avut ocazia. Am tot încercat – şi pe uşa din fată şi pe cea din spate. La naiba, am încercat chiar să cumpărăm compania, când se afla sub Capitolul 11, pentru că ne-ai spus atunci c-ar fi disponibilă. Dar s-a dovedit a nu fi aşa. Japonezii nu voiau să vândă.

— Înţeleg, Jeff. Dar să nu uităm...

— Ce nu pot eu să uit, spuse Rossiter, este că am plătit şapte sute cincizeci de mii de dolari prietenului tău Nedry şi nu am căpătat nimic în schimb.

— Dar, Jeff...

— Apoi am plătit cinci sute de mii de dolari spărgătorului acela de mariaje, Dai-Ichi. Nici de aici n-a ieşit nimic, încercările noastre de a acapara tehnologia InGen au fost complet ratate. Asta nu pot eu să uit.

— Important, sublinie Dodgson, este să continuăm lupta. Tehnologia asta este vitală pentru viitorul companiei noastre.

— Aşa spui tu.

— Lumea se schimbă, Jeff. Încerc să rezolv una dintre problemele majore cu care se va confrunta compania asta în secolul douăzeci şi unu.

— Şi anume?

Dodgson arătă pe geam către câinii care lătrau.

— Testele pe animale. Hai s-o recunoaştem, Jeff: an de an, suntem din ce în ce mai presaţi să nu mai folosim animale pentru teste şi cercetări. În fiecare an, tot mai multe demonstraţii, dezvăluiri, articole de presă. La început, aveam de-a face numai cu nişte indivizi plini de zel şi fără minte, susţinuţi de celebrităţile de la Hollywood. Dar acum avem pe cap o mişcare adevărată: chiar şi filozofii de la universitate au început să spună că testele pe maimuţe, pe câini şi chiar pe cobai sunt lipsite de etică; cică animalele ar fi tratate nedemn. Am primit chiar şi unele proteste referitoare la „exploatare”, deşi animale de felul ăsta se găsesc în farfurii, ca meniu, peste tot. Îţi spun, Jeff, mişcarea asta n-o să se termine niciodată. Până la urmă, cineva o să ajungă să spună că nu mai putem exploata nici măcar bacteriile pentru a crea produse genetice.

— Ei, haide...

— Aşteaptă şi-ai să vezi. O să se ajungă şi-aici. Singura şansă ar fi sa avem animale create în întregime prin procedee genetice. Ia gândeşte-te – un animal care a dispărut şi este readus la viaţă este doar un obiect cu scopuri practice, nu un animal. Nu poate avea nici un drept. A dispărut deja. Deci, dacă există, e numai pentru că noi l-am fabricat. L-am făcut, l-am patentat, e proprietatea noastră. Şi e un câmp de teste perfect. Cred că sistemele enzimatice şi hormonale ale dinozaurilor sunt identice cu acelea ale mamiferelor. Pe viitor, medicamentele vor putea fi testate pe dinozauri mici la fel de bine ca pe câini sau cobai – cu mult mai puţine riscuri din punct de vedere juridic.

Rossiter clătină din cap.

— Aşa crezi tu.

— Ştiu că aşa o să fie. De fapt, sunt nişte şopârle mari, Jeff.

Şi nimeni nu are la inimă şopârlele. Nu seamănă cu căţeluşii ăştia drăguţi care-ţi ling mâna şi-ţi rup inima. Şopârlele n-au personalitate. Sunt nişte şerpi cu picioare.

Rossiter oftă.

— Jeff... Vorbim despre libertatea adevărată. Pentru că, în momentul ăsta, orice acţiune asupra animalelor vii este blocată de piedici morale şi legale. Vânătorii de mare calibru nu mai pot împuşca un leu sau un elefant – aceleaşi animale pe care taţii şi bunicii lor obişnuiau să le împuşte, apoi să pozeze mândri alături de ele. Acum există formulare, licenţe, cheltuieli – şi o mare povară morală. În zilele noastre, nu îndrăzneşti să împuşti un tigru şi mai apoi s-o recunoşti. În lumea de azi, eşti mai vinovat dacă împuşti un tigru decât dacă-ţi împuşti părinţii. Tigrii au avocaţi. Dar ia imaginează-ţi: o rezervă specială păstrată pentru vânătoare, poate undeva prin Asia, unde indivizi bogaţi şi importanţi pot vâna tiranozauri şi triceratopşi în mediul lor natural. Ar fi o atracţie incredibilă. Câţi vânători au pe perete un cap de cerb împăiat? Lumea-i plina de astfel de trofee. Dar câţi se pot lăuda că au un cap de tiranozaur atârnat deasupra barului?

— Doar nu vorbeşti serios!

— Încerc să subliniez un lucru, Jeff: animalele astea sunt exploatabile în întregime. Putem face cu ele orice!

Rossiter se ridică de la masă şi-şi vârî mâinile în buzunare. Oftă, apoi ridica privirile spre Dodgson.

— Animalele mai există încă?

Dodgson dădu încet din cap.

— Şi ştii unde sunt?

Dodgson repetă mişcarea.

— Bine, spuse Rossiter. Fă-o!

Se întoarse către uşă, apoi se opri şi privi înapoi.

— Dar, Lew, spuse el. Hai să ne lămurim. Asta-i tot. E pentru ultima oară. Ori capeţi animalele acum, ori s-a terminat. E pentru ultima oară. Ai priceput?

— Nu-ţi face griji, spuse Dodgson. De data asta, pun mâna pe ele.

A TREIA CONFIGURAŢIE

„În faza intermediară, complexitatea aflată în dezvoltare rapidă în interiorul sistemului ascunde riscul haosului iminent. Dar acest risc e acolo, prezent.”

IAN MALCOLM

Costa Rica

În Puerto Cortes ploua cu găleata. Ploaia bătea darabana pe acoperişul gheretei metalice de lângă aeroport. Ud până la piele, Thome stătea şi aştepta, în vreme ce ofiţerul costarican verifica şi răsverifica actele. Se numea Rodriguez şi era doar un puşti de douăzeci de ani, îmbrăcat într-o uniformă care-i venea prost – un puşti îngrozit să nu facă vreo greşeală.

Thorne privi afară către pistă, unde, în lumina blândă a răsăritului, containerele erau scoase cu macaraua din burţile a două elicoptere mari Huey. Eddie Carr era acolo, în ploaie, lângă Malcolm, strigând ordine lucrătorilor care fixau cablurile.

Rodriguez răsfoi printre hârtii.

— Deci, senor Thome, după cele scrise aici, destinaţia dumneavoastră este Isla Soma...

— Corect.

— Iar containerele conţin doar vehicule?

— Exact. Vehicule de cercetări.

— Soma e un loc primitiv. Nu există petrol, nici provizii, nici măcar drumuri care să-şi merite numele...

— Ai fost pe-acolo?

— Eu însumi, nu. Pe cei de aici nu-i interesează insula aceea. E un loc sălbatic, numai stânci şi junglă. Nu există nici un loc sigur ca să tragi la mal cu barca, decât în condiţii foarte speciale. De exemplu, astăzi nimeni nu poate ajunge acolo.

— Înţeleg, spuse Thome.

— Vreau doar să vă avertizez, continuă Rodriguez, de greutăţile peste care o să daţi la fata locului.

— Cred că suntem pregătiţi.

— Aţi luat rezerve de benzină pentru maşini?

Thome oftă. De ce să se mai obosească să-i explice?

— Da, am luat.

— Şi sunteţi numai trei, doctor Malcolm, dumneata şi asistentul dumitale, senor Carr?

— Corect.

— Şi aveţi de gând să staţi mai puţin de o săptămână?

— Aşa-i. Mai precis, vreo două zile; cu ceva noroc, sperăm să plecăm de pe insulă mâine.

Rodriguez răsfoi din nou actele, ca şi cum ar fi căutat un indiciu ascuns.

— Ei...

— E vreo problemă? făcu Thome, aruncând o privire către ceasul de la mână.

— Nici una, senor. Permisele dumneavoastră sunt semnate de directorul general al Rezervaţiilor Naturale. Sunt în regulă... Rodriguez ezită. Dar e un lucru tare neobişnuit că s-a acordat un asemenea permis.

— De ce?

— Nu ştiu detalii, dar acum câţiva ani a fost o problemă pe una dintre insule şi, de atunci, Departamentul Rezervaţiilor Naturale a închis pentru turişti toate insulele din Pacific.

— Noi nu suntem turişti, preciză Thome.

— Înţeleg asta, senor Thome.

Rodriguez răsfoi încă o dată actele.

Thome aştepta.

Afară, pe pistă, sistemele de prindere ale containerului intrară în funcţiune şi containerul se ridică.

— Foarte bine, senor Thome, spuse în sfirşit Rodriguez, ştampilând actele. Vă urez noroc!

— Mulţumesc, făcu Thome.

Vârî actele în buzunar, îşi aplecă fruntea sub bătaia ploii şi fugi înapoi, către pistă.

La trei mile în afara ţărmului, elicopterele străpunseră stratul de nori al coastei, ieşind în lumina dimineţii. Din cabina elicopterului din faţă, Thome putea privi în sus şi-n jos, de-a lungul coastei. Văzu cinci insule la distanţe diferite faţă de ţărm – stânci înalte, ascuţite şi aspre, ieşind din marea albastră şi agitată. Insulele se aflau la distanţă de câteva mile una de alta, fără îndoială făcând parte dintr-un vechi lanţ vulcanic.

Apasă butonul difuzorului.

— Care e Soma?

Pilotul arătă înainte.

— Noi le spunem Cele Cinci Morţi, spuse el. Isla Muerte, Isla Matanceros, Isla Pena, Isla Tacano şi Isla Soma, care e cea mai mare şi cea mai departe către nord.

— Ai fost pe-acolo?

— Niciodată, senor. Dar cred c-o să găsim un loc de aterizare.

— De unde ştii?

— Cu câţiva ani în urmă, s-au făcut nişte zboruri într-acolo. Am auzit c-au venit nişte americani şi că au făcut nişte zboruri din când în când.

— Nu germani?

— Nu, nu. N-au mai fost nemţi pe-aici... de nu ştiu când. De prin război. Americanii au venit...

— Când se petrecea asta?

— Nu ştiu exact. Să fi trecut vreo zece ani...

Elicopterul se răsuci către nord, trecând pe lângă cea mai apropiată insulă. Thome zări terenul chinuit, vulcanic, acoperit cu junglă deasă. Nu se vedea nici un semn de viaţă, nici o construcţie.

— Pentru localnici, insulele astea nu sunt tocmai locuri de distracţie, observă pilotul. Se spune ca de-aici nu vine nimic bun, zâmbi el. Dar ce ştiu ei? Nu-s decât nişte indieni superstiţioşi...

Acum survolau apa, îndreptându-se direct către Isla Soma. Se vedea limpede că era un vechi crater vulcanic: golaş, cu pereţi de stâncă roşii-cenuşii, erodat de intemperii.

— Unde acostează navele?

Pilotul arată către un loc în care marea fierbea şi se lovea de stânci.

— Pe partea de răsărit a insulei sunt multe peşteri, făcute de valuri. Unii dintre localnici numesc insula asta Isla Gemido. Înseamnă „geamăt”, după sunetele pe care le scot valurile înăuntrul peşterilor. Unele peşteri merg până în interior şi, uneori, cu o barcă, se poate face şi traversarea. Dar asta nu pe vremea pe care o vedeţi acum.

Thome se gândi la Sarah Harding. Dacă avea să vină, avea să aterizeze mai târziu în acea zi.

— Am o colegă care s-ar putea să sosească în după-amiaza asta, spuse el. Ai putea s-o aduci?

— Îmi pare rău, făcu pilotul. Avem o treabă în Golfo Juan. Nu ne întoarcem decât la noapte.

— Cum ar putea să ajungă?

Pilotul scruta marea.

— Poate reuşeşte cu vreo barcă. Marea se schimba de la o ora la alta. Poate că are noroc.

— Ai să te-ntorci mâine după noi?

— Da, senor Thome. Venim dimineaţă devreme. Atunci e vântul cel mai bun.

Elicopterul se apropie dinspre apus, ridicându-se la câteva sute de picioare, trecând pe deasupra culmilor stâncoase ca să descopere interiorul Islei Gemido. Insula părea la fel cu celelalte: rigole vulcanice şi ravine, bine acoperite cu junglă deasă. Din aer, era frumoasă, dar Thome ştia că deplasarea pe un astfel de teren avea să fie îngrozitoare. Privi atent în jos, căutând trasee abordabile.

Elicopterul se lăsă în jos, dând roată zonei centrale. Thome nu văzu nici clădiri, nici drumuri. Elicopterul coborî către junglă. Pilotul spuse:

— Din pricina stâncilor, vânturile de aici sunt foarte proaste. Multe rafale şi curenţi ascendenţi. Un singur loc de pe insulă e sigur pentru aterizare. Privi pe fereastră. Ah, da. Acolo!

Thorne văzu un luminiş năpădit de ierburi înalte.

— O sa aterizam acolo, spuse pilotul.

Isla Sorna

Eddie Carr coborî în iarba înaltă a luminişului şi se întoarse cu spatele, să se ferească de norii de praf; cele două elicoptere se desprinseră de la sol şi se ridicară în aer. După numai câteva clipe, se vedeau abia ca nişte pete mici, cu zgomot din ce în ce mai slab. Eddie făcu mâna streaşină la ochi şi ridică privirile.

— Când se-ntorc? întrebă el, pe un ton de om părăsit.

— Mâine dimineaţă, spuse Thome. O să-l găsim pe Levine până atunci.

— Cel puţin, aşa ar trebui, observă Malcolm.

Elicopterele dispărură după creasta înaltă a craterului.

Carr rămase alături de Thome şi Malcolm, în luminişul scăldat în dogoarea dimineţii şi în liniştea profundă a insulei.

— Locul asta îţi cam dă fiori, spuse Eddie, trăgându-şi pe ochi şapca de baseball.

Eddie Carr avea douăzeci şi patru de ani şi crescuse în Daly City. Era brunet, îndesat şi puternic. Trupul îi era musculos, dar mâinile i se păstraseră elegante, cu degete lungi şi subţiri. Eddie avea un talent deosebit – Thome îi spunea mai degrabă geniu – pentru mecanică. Eddie putea construi şi repara orice. Îşi putea da seama de cum funcţionează un dispozitiv doar privindu-l. Thorne îl angajase cu trei ani în urma, oferindu-i prima lui slujbă după ce ieşise din colegiu. Ar fi trebuit să fie o slujbă temporară, să câştige bani cu care să se întreţină la o şcoală superioară. Dar Thome

devenise de multă vreme dependent de Eddie. Iar Eddie, dinspre partea lui, nu prea era interesat să treacă din nou cu nasul în cărţi.

Totuşi, privind de jur împrejur prin luminiş, nu se gândise niciodată că o să ajungă într-o asemenea situaţie. Eddie era un produs al oraşului, obişnuit cu mişcarea, cu zgomotul claxoanelor şi cu traficul. Liniştea asta dezolantă îl făcea să nu se simtă în apele lui.

— Haide, spuse Thome, punându-i o mână pe umăr. Să pornim.

Se întoarseră către containerele lăsate de elicoptere la câţiva iarzi distanţă, în iarba înaltă.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Malcolm.

— Nu te supăra, dar nu, spuse Eddie. E mai bine să ne ocupăm noi înşine de despachetat.

Trecu o jumătate de oră până ce desfăcură bolţurile panourilor din spate, le coborâră la pământ şi pătrunseră în containere. Le trebuiră apoi doar câteva minute să scoată maşinile. Eddie urca la volanul Explorer-ului şi porni motorul. Torsul uşor al injectorului abia daca se auzi.

— Cum stăm cu bateria? întrebă Thome.

— Plină, răspunse Eddie.

— Solarele sunt bune?

— Mda. Par în regulă.

Eddie se simţea uşurat. Supraveghease personal transformarea maşinilor pe energie electrică, dar fusese o treabă grăbită şi nu avuseseră timp să le testeze minuţios. Deşi maşinile electrice foloseau o tehnologie mai puţin complicată decât cele cu motor cu combustie internă – relicvă a secolului nouăsprezece – Eddie ştia că un echipament netestat era riscant pe teren.

Mai ales atunci când echipamentul folosea ultima tehnologie. Acest fapt îl tulbura pe Eddie mai mult decât voia el să recunoască. Precum cei mai mulţi mecanici cu talent nativ, era un tip profund conservator. Îi plăcea să lucreze – orice, fără să conteze – dar asta presupunea să folosească tehnologie testată şi dovedită. Din nefericire, de această dată nu avusese nici un cuvânt de spus.

Eddie era îngrijorat în privinţa a două lucruri. Mai întâi, în privinţa panourilor negre fotovoltaice, cu şirurile lor de faguri octogonali de silicon, montate pe acoperişul şi pe capota maşinilor. Aceste panouri erau eficiente şi mult mai puţin fragile decât vechile panouri solare. Eddie le fixase cu sisteme speciale de reducere a vibraţiilor de concepţie proprie. Rămânea însă un risc incalculabil: în cazul în care panourile ar fi suferit vreo stricăciune, nici vehiculele, nici aparatele electronice n-ar mai fi fost în stare să se alimenteze. Toate sistemele ar fi cedat.

Cealaltă grija a lui era faţă de baterii. Thome alesese noile baterii cu ioni de litiu de la Nissan, extrem de eficiente şi de rezistente. Dar erau încă în stadiul de experiment, ceea ce pentru Eddie însemna doar o forma politicoasă de a spune că nu se putea pune încă bază pe ele.

Eddie voise cu tot dinadinsul să ia şi rezerve; insistase pentru un mic generator cu motorină, pentru orice eventualitate; insistase să mai ia o mulţime de alte lucruri. De fiecare dată fusese respins. În asemenea circumstanţe, Eddie făcuse singurul lucru raţional posibil: încorporase în sistem câteva rezerve fără să spună nimănui.

Era aproape sigur că Thome ştia. Dar Thorne nu spusese niciodată nimic. Iar Eddie nu adusese subiectul în discuţie. Dar acum, aici, pe această insulă izolată, era bucuros c-o făcuse. Pentru că, de fapt, niciodată nu există siguranţă absolută.

Thome privi manevrele lui Eddie: Explorer-ul ieşi din container cu spatele şi se opri în iarba înaltă. Eddie lăsă maşina în mijlocul luminişului, acolo unde soarele bătea în panouri şi încărca bateriile.

Thome se aşeză la volanul primei caravane şi pomi în marşarier. Părea ciudat să conduci un vehicul atât de tăcut; cel mai puternic zgomot era cel al cauciucurilor pe podeaua de metal a containerului. Iar după ce ajunse pe iarbă, abia dacă se mai auzi ceva. Thome ieşi din cabină şi legă cele două caravane între ele cu burduful flexibil de oţel.

În sfirşit, îşi îndreptă atenţia asupra motocicletei. Şi aceasta era tot electrică; Thome o duse până în spatele Explorer-ului, o ridică pe suporturi şi o conectă la cablul electric al vehiculului ca să-şi reâncarce bateriile. Făcu apoi câţiva paşi în spate.

— Gata.

Din luminişul înfierbântat şi liniştit, Eddie privi spre coama circulară a craterului ridicându-se mult deasupra junglei dese. Stâncile golaşe, cu pereţii abrupţi şi imposibil de escaladat, tremurau în căldura dimineţii. Se simţea izolat, prins în capcană.

— De ce-ar veni vreodată cineva aici? făcu el.

Malcolm, sprijinindu-se în baston, zâmbi.

— Ca să se îndepărteze de toată lumea, Eddie. Tu n-ai vrut niciodată să te izolezi?

— Numai atunci când a fost nevoie, răspunse Eddie. Mie îmi place să am întotdeauna o pizzerie prin apropiere, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Ei bine, acum n-o mai ai.

Thome se întoarse către panoul din spate al caravanei şi scoase două puşti grele. Sub încărcătorul fiecăreia erau prinse, unul lângă altul, două rezervoare de aluminiu. Îi înmâna unul dintre ele lui Eddie, iar pe celălalt i-l arăta lui Malcolm.

— Ai mai văzut vreodată aşa ceva?

— Am citit despre ele, spuse Malcolm. E o chestie suedeză, nu?

— Aşa-i. Puşca Lindstradt cu aer comprimat. Cea mai scumpă armă din lume. Rezistentă, simplă, precisă şi de încredere. Trage o săgeată Fluger, cu viteză subsonică şi descărcare la impact, conţinând orice substanţă doreşti.

Thome deschise încărcătorul, descoperind un rând de baterii de plastic pline cu un lichid de culoarea paiului. Fiecare cartuş avea în vârf un ac de trei inci lungime.

— Le-am încărcat cu extract otrăvitor de conus purpurascens. Este cea mai puternică neurotoxină din lume. Acţionează în două miimi de secundă. E mai rapidă decât conducţia nervoasa. Animalul cade înainte să simtă înţepătura.

— E mortală? Thome dădu din cap.

— Nu ne jucăm aici. Aminteşte-ţi, să nu te-mpuşti singur în picior cu asta, pentru c-ai să mori înainte să-ţi dai seama c-ai apăsat pe trăgaci.

Malcolm dădu din cap.

— Există vreun antidot?

— Nu. Dar la ce-ar folosi? N-ai avea timp să-l administrezi.

— Asta simplifică lucrurile, făcu Malcolm, luând puşca.

— Am vrut doar să te avertizez, spuse Thome. Eddie? Hai să mergem.

Pârâul

Eddie urcă în Explorer. Thorne şi Malcolm urcară în cabina caravanei. O clipă mai târziu, radioul intră în funcţiune.

— Porneşti baza de date, Doc? întrebă Eddie.

— Chiar acum, răspunse Thome.

Introduse discul optic în fanta din torpedo. Pe micul monitor din faţă apăru insula, dar imaginea era în mare parte acoperită de nori.

— La ce-mi foloseşte? spuse Malcolm.

— Aşteaptă, făcu Thome. Sistemul mai prelucrează încă. O să însumeze datele.

— Care date?

— Radar.

În scurt timp, o imagine radar de satelit se suprapuse peste fotografie. Radarul putea penetra prin stratul de nori. Thome apăsă un buton şi computerul întări marginile, mări calitatea detaliilor, marcând reţeaua slabă, ca o plasă de păianjen, a sistemului de drumuri.

— Destul de isteţ, făcu Malcolm pe un ton care lui Thome îi păru încordat.

— Am căpătat imaginea, anunţă Eddie prin radio.

— Vede şi el acelaşi lucru? întrebă Malcolm.

— Da. Pe monitorul lui.

— Dar nu am SPG-ul, continuă neliniştit Eddie. Nu funcţionează?

— Măi băieţi, spuse Thome. Nu fiţi aşa nerăbdători. Sistemul încă mai citeşte discul optic. Aşteaptă datele şi de la staţiile nod.

Pe acoperişul caravanei era montat conul Senzorului de Poziţionare Globală. Preluând date de

la sateliţii orbitali de navigaţie, aflaţi la mii de mile deasupra, SPG-ul putea calcula poziţia vehiculelor cu o precizie de câţiva iarzi. După o clipă, un X roşu clipitor apăru pe harta insulei.

— Perfect, spuse Eddie prin staţie. Am imaginea. Se pare că un drum iese din luminiş către nord. Într-acolo mergem?

— Aşa aş propune, răspunse Thome.

După cum arăta harta, drumul şerpuia preţ de câteva mile în interiorul insulei, înainte să ajungă în locul în care se uneau toate drumurile. Acolo se ghicea forma unor clădiri, dar era greu de spus cu siguranţă.

— Bine, Doc. Pornim.

Eddie trecu pe lângă ei şi preluă conducerea. Thome acceleră şi caravana porni bâzâind, urmând Explorer-ul. Pe locul pasagerului, Malcolm tăcea, preocupat de un notebook pe care-l ţinea în braţe. Nu privi nici o clipă pe fereastră.

În scurt timp, părăsiră luminişul şi intrară în desiş. Luminile de pe consola lui Thome clipiră: maşina trecea pe baterii. Prin coroanele arborilor nu pătrundea suficientă lumină solară pentru a alimenta caravana. Continuară drumul.

— Cum merge, Doc? întrebă Eddie. Te ţin bateriile?

— E bine, Eddie.

— Pare nervos, observă Malcolm.

— E îngrijorat din pricina echipamentului.

— Pe naiba, se amestecă Eddie în discuţie. Sunt îngrijorat din pricina mea.

Deşi drumul era prost şi năpădit de ierburi, înaintau bine. După zece minute, ajunseră la un pârâu cu maluri noroioase. Explorer-ul porni să-l

traverseze, apoi se opri. Eddie ieşi din cabină, păşi pe stânci în apă, întorcându-se din drum.

— Ce s-a întâmplat?

— Am văzut ceva, Doc.

Thome şi Malcolm ieşiră şi ei din caravana şi rămaseră pe mal. Auzeau strigătele îndepărtate ale unor păsări. Malcolm ridică privirea, încruntat.

— Păsări? întrebă Thome.

Malcolm clătină din cap în semn ca nu.

Eddie se aplecă şi scoase din noroi o bucată de pânză. Gore-Tex verde-ânchis, cu o fişie de piele pe una dintre margini.

— Asta-i de la un rucsac de-al nostru, spuse el.

— Cel făcut pentru Levine?

— Da, doctore.

— Ai pus un senzor în rucsac? întrebă Thome.

Aveau obiceiul să coasă un senzor de localizare înăuntrul rucsacurilor.

— Da.

— Pot s-o vad? ceru Malcolm.

Luă bucata de pânză şi o ridică la lumină. Trecu cu atenţie degetele peste marginea sfişiată.

Thome scoase un mic receptor de la centură. Părea un pager de dimensiuni ceva mai mari. Privi datele afişate pe ecranul cu cristale lichide.

— Nu capăt nici un semnal…

Eddie cercetă cu privirea malul noroios. Se apleca din nou.

— Încă o bucată de pânză. Şi încă una. Se pare că rucsacul a fost sfişiat în bucăţi, doctore.

Un alt strigăt de pasăre trecu pe lângă ei, distant, fără înţeles. Malcolm scrută depărtarea, încercând să localizeze. sursa. Apoi îl auzi pe Eddie spunând:

— A-aa... Avem oaspeţi.

Erau vreo şase animale cu piele verde-strălucitoare, cu înfăţişare de şopârlă, strânse în grup lângă caravană. Aveau mărimea unor găini şi ciripeau agitat, în timp ce stăteau pe labele din spate, sprijinindu-se pe cozile întinse. Când păşeau, capul li se bălăbănea în sus şi-n jos, cu tresăriri nervoase. Scoteau sunete clare, aducând foarte tare cu ale unor păsări. Cu toate astea, semănau cu nişte şopârle cu coadă lungă. Aveau figuri atente, nedumerite şi-şi plecau capul pe-o parte, atunci când priveau către oameni.

— Ce-i asta, un congres al salamandrelor? făcu Eddie. Şopârlele verzi stăteau şi-i priveau. Mai apărură câteva, dinapoia caravanei şi din frunzişul din apropiere. Curând, se strânseseră o duzină de şopârle care-i priveau şi chirăiau.

— Compi, spuse Malcolm. Numele adevărat este procompsognathus triassicus.

— Adică, vreţi să spuneţi că sunt...

— Da. Dinozauri.

Eddie se încruntă, fără să-şi desprindă privirile nici o clipă.

— Nu ştiam că sunt atât de mici, spuse el până la urmă.

— Cei mai mulţi dinozauri erau mici, răspunse Malcolm. Lumea a crezut întotdeauna că erau uriaşi, dar dimensiunea medie era aceea a unei oi sau a unui ponei.

— Parcă-s găini, comentă Eddie.

— Da. Seamănă foarte mult cu păsările.

— Sunt primejdioase? întrebă Thome.

— Nu prea, răspunse Malcolm. Sunt prădători mici, precum şacalii. Se hrănesc cu animale moarte. Dar eu nu m-aş apropia. Muşcătura lor e uşor veninoasă.

— Nu mă apropii, spuse Eddie. Îmi dau fiori. În schimb, ei parcă nici n-ar fi speriaţi.

Malcolm observase şi el asta.

— Cred că n-au mai văzut oameni pe insulă. Animalele astea n-au nici un motiv să se teamă de om.

— Ei, atunci hai să le dăm un motiv, spuse Eddie, ridicând o piatră.

— Hei! strigă Malcolm. Nu face asta! Ideea e să...

Dar Eddie aruncase deja piatra, care ateriză lângă un grup de compi; şopârlele din apropiere se retraseră, celelalte abia dacă se mişcară. Câteva dintre ele ţopăiră, arătându-se agitate. Dar grupul rămase pe loc. Nu făcură decât să chiraie şi să-şi plece capul pe-o parte.

— Ciudat, zise Eddie, adulmecând. Simţiţi mirosul?

— Da, spuse Malcolm. Au un miros distinct.

— Aţi putea să-i spuneţi mai degrabă putred, fu de părere Eddie. Miroase a carne putredă. Miroase a mortăciune. Şi dacă m-aţi întreba pe mine, eu aş spune că nu-i firesc ca animalele astea să nu se teamă deloc. Dacă sunt turbate?

— Nu sunt, spuse Malcolm.

— De unde ştiţi?

— Pentru că turbarea este o boală a mamiferelor.

Dar, chiar pe când rostea aceste cuvinte, se întrebă dacă avea cu adevărat dreptate. Animalele cu sânge cald erau purtătoare de turbare. Compii erau oare animale cu sânge cald? Nu era sigur.

Se auzi un fisâit, undeva deasupra. Malcolm ridică privirile spre coroanele arborilor. Văzu o mişcare în

frunziş, ca şi cum un grup de animale mici ar fi sărit din creangă în creangă. Auzi chelălăituri şi ţipete, sunete clare de animal.

— Cele de sus nu sunt păsări, spuse Thome. Să fie maimuţe?

— Poate, făcu Malcolm. Deşi mă îndoiesc.

Eddie tremură.

— Eu spun s-o ştergem de-aici.

Se întoarse la pârâu şi urcă în Explorer. Malcolm păşi cu atenţie, împreună cu Thome, către uşa caravanei. Compii le făcură loc, dar nu fugiră. Li se încurcau printre picioare, chirăind agitaţi. Malcolm şi Thome urcară în caravană şi închiseră uşile, având grijă să nu prindă cu portiera vreuna dintre micile vietăţi.

Thome se aşeză la volan şi pomi motorul. În faţă, îl Văzură pe Eddie plecând deja cu Explorer-ul prin apă şi îndreptându-se către malul ridicat.

— Ăştia, procomso-nu-ştiu-cum, spuse Eddie prin staţie. Sunt adevăraţi, nu?

— O, da, rosti încetişor Malcolm. Sunt adevăraţi.

Drumul

Thorne nu se simţea în apele lui. Începea să înţeleagă simţămintele lui Eddie. Construise cu mâna lui maşinile astea şi avea senzaţia tulburătoare de izolare, din pricină că se afla în locul acela îndepărtat la cheremul unui echipament netestat. Drumul continuă să urce abrupt prin junglă preţ de încă un sfert de oră. Înăuntrul caravanei, căldura devenise supărătoare.

— Aer condiţionat? întrebă Malcolm.

— Nu vreau să consum bateriile.

— Te superi daca deschid fereastra?

— Dacă tu crezi că e bine, spuse Thome.

Malcolm ridică din umeri.

— De ce nu?

Apăsă butonul şi fereastra acţionata electric coborî. Un vânt cald bătu în maşină. Se uită înapoi către Thome.

— Eşti nervos, doctore?

— Fireşte, răspunse Thome. Cum naiba să nu fiu?

Chiar şi cu fereastra deschisă, îşi simţea sudoarea curgându-i pe piept, în timp ce conducea.

Prin staţia radio, Eddie spuse:

— Părerea mea e că ar fi trebuit să testăm mai întâi echipamentul, Doc. Trebuia să fi făcut totul ca la carte. Nu vii într-un loc cu găini veninoase, dacă nu eşti sigur că te ţine maşina.

— Maşinile se comportă bine, zise Thome. Tu cum stai?

— Normal, răspunse Eddie. Perfect. Dar n-am mers decât cinci mile. E abia ora nouă dimineaţa, Doc.

Drumul coti la dreapta, apoi la stânga, urmând o serie de curbe; terenul deveni mai abrupt. Având de tras după el caravanele, Thome trebuia să fie atent la condus; într-un fel, asta îl mai uşura, pentru că-l distrăgea de la gânduri.

Înaintea lor, Explorer-ul coti la stânga, urcând pe drum.

— Nu mai văd animale, remarcă Eddie, parcă uşurat.

În sfirşit, drumul deveni drept, urmând creasta. După datele afişate pe monitorul SPG, se îndreptau acum spre nord-vest, către mijlocul insulei. Dar jungla continua să-i înconjure din toate părţile; nu puteau vedea prea mult dincolo de zidul des de frunze.

Ajunseră la o intersecţie în Y şi Eddie trase pe marginea drumului. Thome văzu în unghiul Y-ului un indicator de lemn cu săgeţi în ambele direcţii. La stânga, indicatorul spunea „Către Mlaştină”. La dreapta era o altă săgeată şi cuvintele „Către Zona B”.

— Băieţi? Pe unde? întrebă Eddie.

— Către Zona B, spuse Malcolm.

— Am înţeles.

Explorer-ul pomi pe drumul din dreapta. Thome îl urmă. Pe partea dreaptă a drumului, ţâşneau aburi galbeni de sulf din pământ, decolorând frunzişul din apropiere. Mirosul era extrem de puternic.

— Origine vulcanică, rosti Thome către Malcolm, exact cum ai prevăzut!

Trecură pe lângă o baltă care părea să fiarbă, având marginile acoperite cu cruste groase, galbene.

— Mda, spuse Eddie, numai că vulcanul ăsta e activ. De fapt, aş spune că… Ei, fir-aş al naibii!

Semnalizatoarele de frână de la maşina lui Eddie clipiră şi maşina se opri brusc.

Thome se văzu nevoit să facă o manevră bruscă de ocolire, culcând la pământ ferigile de lângă drum, ca să evite coliziunea. Trase alături de Explorer şi privi către Eddie.

— Eddie, pentru numele lui Dumnezeu, ce…

Dar Eddie nu-l asculta.

Se holba drept înainte, cu gura larg deschisă.

Thorne se întoarse să privească la rândul lui.

Drept în faţa, copacii de lângă drum fuseseră doborâţi, lăsând o spărtură în frunziş. Puteau vedea de acolo toată partea vestica a insulei. Dar Thome nu era interesat de panoramă. Pentru că văzuse un animal de mărimea unui hipopotam traversând drumul. Doar că nu era un hipopotam. Animalul era brun, cu pielea acoperită de solzi mari ca nişte plăci. În jurul capului avea o creastă osoasă şi, din această creastă, se ridicau două coame boante. Un al treilea com îi ieşea din bot.

Prin radio, îl auzi pe Eddie răsuflând împiedicat.

— Ce-i asta?

— Un triceratops, spuse Malcolm. După cum arată, e un exemplar tânăr.

— Probabil, spuse Eddie. Pentru că uite-o pe maică-sa…

Înaintea lor, un alt animal, mult mai mare, traversă drumul. Era cel puţin de două ori cât primul, iar coamele îi erau lungi, curbate şi ascuţite.

Apăru al treilea triceratops, apoi al patrulea… O întreagă turmă, legănându-se încet peste drum. Nu dădură nici o atenţie maşinilor, trecură prin spărtura

dintre copaci şi coborâră dealul, dispărând din vedere.

Abia după aceea se simţiră în stare să cerceteze spărtura dintre copaci. Thome văzu o câmpie mlăştinoasă, traversată prin centru de un râu larg. De fiecare parte a râului se zăreau animale. Către sud, se afla o turmă de vreo douăzeci de dinozauri mijlocii, cu pielea de un verde închis, ce-şi vârau din când în când capul mare în iarba de lângă râu. În apropiere, Thome văzu opt dinozauri cu cioc de raţă şi creste mari, tubulare; sorbeau din apa râului, apoi îşi ridicau capul, gâlgâind morocănos. Chiar în faţă, zări un stegozaur singuratic, cu spatele curbat subliniat de un rând vertical de placi. Turma de triceratops trecu încet pe lângă stegozaurul care nu le dădu nici o atenţie. Către vest, ridicându-se deasupra unui pâlc de copaci, văzu o duzină de gâturi lungi, graţioase, de apatozaur; trupurile erau ascunse de frunzişul pe care-l păşteau leneş. Era o scenă idilică – dar o scenă dintr-o altă lume.

— Doctore? făcu Eddie. Ce loc e ăsta?

Zona B

Din maşină, priviră peste câmpie, la dinozaurii ce se mişcau alene prin ierburile adânci. Auziră chemările uşoare ale ciocurilor de raţă. Turmele, separate, treceau paşnic pe lângă râu.

— Care va să zică, ce avem aici? Un loc scăpat din vedere de către evoluţie? Sau unul în care s-a oprit timpul? întrebă Eddie.

— Ba deloc, îl contrazise Malcolm. Există o explicaţie perfect raţională pentru tot ce vezi. Şi o să...

Dinspre panoul de comandă se auzi un semnal ascuţit. Pe harta SPG se suprapuse o grilă albastră, cu un semn triunghiular marcat LEVN.

— El e! strigă Eddie. L-am găsit pe nenorocitul ăla!

— Auzi? făcu Thome. E destul de slab...

— Ba e destul de bun – semnalul are destulă putere să transmită identitatea. E limpede că-i Levine. Parcă vine dinspre valea de colo.

Pomi Explorer-ul şi, derapând, începu să urce.

— Haide, spuse Eddie. Vreau să scap naibii de-aici.

Cu o apăsare de buton, Thome aprinse motorul electric al caravanei, auzind oftatul injectorului şi tânguitul transmisiei automate. Băgă în viteză şi-l urmă pe Eddie.

Jungla impenetrabilă se închise iarăşi înjurai lor, deasă şi fierbinte. Copacii de deasupra blocau aproape toată lumina soarelui. Pe măsură ce înaintară, semnalul deveni tot mai neregulat. Thome aruncă o privire către monitor, văzu triunghiul clipitor dispărând, apoi apărând iarăşi.

— Ce se-ntâmplă, Eddie, îl pierdem?

— Nu mai contează, răspunse Eddie. L-am localizat şi putem merge direct către el. De fapt, ar trebui să fie chiar la capătul drumului. Chiar după ghereta aceea sau ce-o fi ea...

Thome privi dincolo de Explorer şi văzu o clădire mică de beton şi o barieră de metal. Semăna, într-adevăr, cu o gheretă de pază. Era însă năruită şi năpădită de liane. Ajunseră pe un drum pavat. Se vedea limpede că desişul de pe marginea drumului fusese odată defrişat mult mai larg, la vreo cincizeci de picioare de fiecare parte. Curând, ajunseră la o a doua ghereta de pază şi la o a doua barieră.

După încă o sută de iarzi, drumul continua să se curbeze de-a lungul coastei. Desişul dimprejur deveni mai rar; prin golurile dintre ferigi, Thome văzu clădiri de lemn, toate vopsite la fel, în verde. Păreau clădiri anexe, poate depozite pentru echipament. Se părea că pătrund într-un complex serios...

Brusc, după o curbă, văzură întregul complex întinzându-se în vale. Se afla cam la o jumătate de milă distanţă.

— Ce naiba e asta? mormăi Eddie.

Thome, uimit, făcu ochii mari. În mijlocul luminişului, văzu acoperişul plat al unei clădiri enorme care acoperea o suprafaţă de mai mulţi acri. Era de mărimea a două terenuri de fotbal. Dincolo de acoperişul larg, se ridica un bloc mare cu acoperiş metalic, care părea a fi o centrală electrică. Dacă destinaţia clădirii era chiar aceea pe care o bănuiau, energia electrică generată acolo ar fi fost suficientă pentru a alimenta un orăşel întreg.

Pe latura îndepărtată a clădirii principale, Thorne văzu rampe de încărcare şi plăci turnante pentru camioane. Către dreapta, ascunse în parte de copaci, se vedeau o serie de clădiri mai mici care păreau cabane. Dar de la distanţa aceea, era greu de spus.

Pentru Thome, întregul complex avea aspectul unei uzine. Se încruntă, încercând să înţeleagă.

— Bănuieşti ce poate fi? făcu Thome către Malcolm.

— Da, spuse Malcolm, dând încet din cap. Am bănuit de multă vreme.

Chiar?

— E o fabrică, spuse Malcolm. Un fel de fabrică.

— Dar e uriaşă, exclamă Thome.

— Da, răspunse Malcolm. Trebuia să fie aşa.

Prin radio, Eddie spuse:

— Mai primesc încă semnal de la Levine. Şi ştiţi ce? Se pare că vine din clădirea aceea...

Trecură cu maşinile pe lângă intrarea din faţă a clădirii principale, pe sub porticul spânzurând într-o balama. Clădirea avea un design modem, numai oţel şi sticlă, dar jungla o năpădise de mult. Liane atârnau de pe acoperiş. Unele geamuri erau sparte; din crăpăturile betonului se iţeau ferigi.

— Eddie? Ai vreun semnal? întrebă Thome.

— Mda. Dinăuntru. Ce vreţi să facem? se interesă Eddie.

— Să ne-aşezăm tabăra pe câmpul de colo, răspunse Thome, arătând la o jumătate de milă către stânga, unde se părea că fusese cândva o peluză, rămasă acum ca un luminiş în junglă; acolo,

măcar, aveau destul soare pentru panourile fotovoltaice. Apoi o să aruncăm o privire primprejur.

Eddie parcă Explorer-ul, întorcându-l cu faţa în direcţia din care veniseră. Thorne manevră caravanele lângă maşina de teren şi stinse motorul. Ieşi în aerul nemişcat, fierbinte, al dimineţii. Malcolm ieşi şi el şi rămase alături. Aici, în mijlocul insulei nu se auzea nimic, în afară de bâzâitul insectelor.

Eddie se apropie, pălmuindu-se.

— Grozav loc, nu? Nu duci lipsa de ţânţari. Nu vreţi să mergem o dată să-l recuperăm pe ticălosul ăla?

Scoase receptorul de la centura şi-şi făcu mâna streaşină peste ecran, încercând să citească în bătaia soarelui.

— Mai e încă acolo, făcu el, arătând înspre clădirea principală. Ce spuneţi?

— Hai să-l luăm, fu de acord Thome.

Cei trei se întoarseră, urcară în Explorer şi, lăsând caravanele în urmă, plecară prin soarele fierbinte către clădirea uriaşă, ruinată.

Caravana

Înăuntrul caravanei, sunetul motorului slăbi, apoi se lăsă liniştea. Panoul de comandă clipi, harta SPG rămase vizibilă pe monitor; cu un X clipitor care le marca poziţia. O mică fereastră pe monitor, intitulată „Sisteme active”, indica încărcarea bateriei, eficienţa fotovoltaică şi uzura din ultimele douăsprezece ore. Toate datele luceau în nuanţe aprinse de verde.

În sectorul de locuit, unde se aflau bucătăria şi paturile, rezerva de apa recirculată din chiuvetă gâlgâi uşor. Din compartimentul de bagaje de deasupra, de lângă tavan, se auzi o bufnitură. Zgomotul se repetă, apoi se lăsă liniştea.

După o clipă, prin crăpătura uşii compartimentului apăru o cartela de credit. Cartela alunecă în sus, ridicând încuietoarea panoului. Uşa se deschise, vărsând pe podea un pachet de rufe albe care ateriză cu o bufnitură. Pachetul se desfăcu şi Arby Benton gemu, întinzându-şi trupul micuţ.

— Dacă nu fac pipi, ţip, strigă el şi se grăbi, cu picioarele tremurându-i, către baia minusculă.

Oftă uşurat. Ideea de a se ascunde fusese a lui Kelly, care însă îl lăsase pe Arby să se gândească la amănunte. Şi el se gândise la toate, sau cel puţin aşa crezuse. Arby anticipase corect că avea să fie ger în avion şi că trebuiau să se învelească; îşi umpluseră compartimentul cu toate păturile şi cearşafurile din; caravană. Anticipase că aveau să stea acolo cel puţin douăsprezece ore şi pusese deoparte prăjituri şi sticle cu apă. De fapt, anticipase totul, mai puţin faptul că, în ultima clipă,

Eddie Carr avea să treacă prin caravană şi să încuie toate compartimentele pe dinafară. Blocându-i pentru următoarele douăsprezece ore, nu fuseseră în stare să meargă la baie. Douăsprezece ore!

Oftă din nou, relaxându-se. Şuvoiul continuu de urină se scurgea în bazin. Nici nu era de mirare! Ferească Dumnezeu! Şi-ar mai fi fost încă închis acolo, gândi el, dacă nu i-ar fi venit ideea să...

Înapoia lui, auzi strigăte înfundate. Trase apa şi se întoarse. Se aplecă spre compartimentul de bagaje de sub pat, îl descuie grăbit şi un alt pachet se rostogoli, aducând-o la lumină pe Kelly.

— Hei, Kel, spuse el mândru. Am reuşit!

— Trebuie să merg undeva, rosti fata, sărind pe călcâie.

Trânti uşa în urma ei.

— Am reuşit! Am ajuns! spuse Arby.

— Ai răbdare o clipă. Bine, Arb?

Pentru prima dată, Arby se uită pe fereastra caravanei. De jur împrejurul lor se întindea un luminiş cu iarbă, iar dincolo de el, ferigile şi copacii înalţi ai junglei. Sus, pe deasupra vârfurilor copacilor, văzu stâncă neagră a conului vulcanic.

Deci asta era Isla Soma...

Perfect!

Kelly ieşi din baie.

— Vai! Am crezut c-am să mor! făcu ea. Îl privi, apoi îşi plesniră reciproc palmele deasupra capului. Auzi, dar tu cum ai descuiat uşa?

— Cu o cartelă de credit.

— Ai tu o cartelă de credit? se încruntă ea.

— Mi-au dat-o părinţii, pentru cazuri disperate, spuse el. Şi mi-am spus că ăsta-i un caz într-adevăr disperat.

Încerca să glumească, să mai destindă atmosfera. Arby ştia cât de sensibilă era Kelly în privinţa banilor. Întotdeauna făcea comentarii referitoare la hainele lui, la faptul că el avea mereu bani pentru taxi sau pentru o Cola la cofetăria lui Larson, după ore. Odată, Arby spusese că nu crede în importanţa banilor, iar ea îi răspunsese pe un ton amuzat: „Ce motiv ai avea tu să dai importanţă banilor?”. De atunci, încercase să evite subiectul asta în prezenţa ei.

Arby nu ştia întotdeauna cum să se poarte cu oamenii. Cu toţii îl tratau atât de ciudat! Pentru că era mai mic, fireşte. Şi pentru că era negru. Şi pentru că era ceea ce copiii numeau „căpos”. Se trezise angajat într-un efort permanent de a fi acceptat, de a se integra. Numai că nu reuşea niciodată. Nu era alb, nu era mare, nu era bun la sport şi nu era prost. Cele mai multe ore la şcoală erau atât de plicticoase, încât Arby abia dacă se putea ţine treaz. Profesorii se supărau pe el uneori, dar ce putea face? Şcoala, era ca un joc video rulat la viteza cea mai mică. Puteai să arunci câte o privire la fiecare oră, fără să pierzi nimic. Iar când se afla prin preajma altor copii, cum putea el să se arate interesat de serialele TV de genul „Melrose Place” sau de meciurile echipei San Francisco 49ers sau de reclamele de la programul „Shaq”? Nu putea. Chestiile alea nu erau importante.

Dar Arby descoperise de mult că nu făcea bine la imaginea publică să spui asta. Era mai bine dacă-şi ţinea gura. Pentru că nimeni nu-l înţelegea, în afară de Kelly. Ea părea să ştie, de cele mai multe ori, importanţa lucrurilor despre care vorbea el.

Apoi, apăruse doctorul Levine. Cel puţin, şcoala avea acum o programă alternativă mai avansată, ceea ce-i trezea lui Aby un interes moderat. Nu era foarte interesantă, fireşte, dar, oricum, mai bună decât la celelalte discipline. Iar când doctorul Levine se hotărâse să predea la clasa lui, Arby se trezise, pentru prima dată în viaţă, entuziasmat de faptul că merge la şcoală. De fapt...

— Deci, asta-i Isla Soma, spuse Kelly, privind pe fereastră către junglă.

— Mda. Aşa cred.

— Spune-mi, când au oprit maşina mai devreme, ai auzit ce spuneau? întrebă Kelly.

— Nu prea. Din pricina bagajelor.

— Nici eu, recunoscu Kelly. Dar păreau destul de preocupaţi.

— Mda, mi s-a părut şi mie.

— Parcă vorbeau despre dinozauri, spuse Kelly. Ai auzit ceva?

Arby râse, scuturând din cap.

— Nu, Kel.

— Mie mi s-a părut că da.

— Haide, Kel.

— Mi s-a părut că Thome a pomenit ceva despre „triceratops”.

— Kel, făcu el. Dinozaurii au dispărut cu şaizeci şi cinci de milioane de ani în urmă!

— Ştiu asta...

Arby arătă pe geam.

— Vezi vreun dinozaur afară?

Kelly nu răspunse. Se îndreptă către cealaltă parte a caravanei şi privi pe fereastră. Îi văzu pe Thome, Malcolm şi Eddie dispărând în clădirea principală.

— Or să fie tare supăraţi când or să ne găsească, fu de părere Arby. Cum facem să le spunem?

— Am putea să-i luăm prin surprindere.

— Or să se-nfurie.

— Şi ce dacă? Ce mai pot face? întrebă Kelly.

— Poate c-or să ne trimită înapoi...

— Cum? Nu pot.

— Mda. Cred că ai dreptate.

Arby ridică din umeri într-o doară, dar era mai tulburat de acest gând decât voia s-o recunoască. Fusese numai ideea lui Kelly. Lui Arby nu-i plăcuse niciodată să încalce regulile sau să intre în vreun necaz. Când primea chiar şi cea mai mică observaţie din partea unui profesor, roşea şi asuda. În ultimele douăsprezece ore, se gândise numai la felul în care aveau să reacţioneze Thome şi ceilalţi.

— Uite ce e, puse lucrurile la punct Kelly. Suntem aici doar ca să ajutăm la găsirea prietenului nostru, doctorul Levine, asta-i tot. Deja l-am ajutat pe doctorul Thome...

— Da...

— Şi-o să-i mai putem ajuta şi-n continuare.

— Poate...

— Au nevoie de ajutorul nostru.

— S-ar putea, făcu Arby nu prea convins.

— Mă întreb ce-au de mâncare pe-aici, spuse Kelly, deschizând frigiderul. Ţi-e foame?

— Sunt lihnit, recunoscu Arby, dându-şi brusc seama de asta.

— Ce vrei să mănânci?

— Ce avem?

Se aşeză pe canapeaua cenuşie şi se întinse, privind-o pe Kelly cum cotrobăie prin frigider.

— Vino şi uită-te, făcu ea supărată. Nu-s idioata ta de menajeră...

— Gata, gata, ia-o uşor!

— Te aştepţi să te servească cineva? continuă ea pe acelaşi ton.

— Ba deloc, ripostă el, ridicându-se iute de pe canapea.

— Eşti aşa o pacoste, Arby...

— Hei, se revoltă el. Care-i problema? Linişteşte-te. Te-am enervat cu ceva?

— Cu nimic, spuse ea.

Kelly scoase din frigider un sandvici ambalat. Stând lângă ea, Arby aruncă o privire înăuntru şi înşfăcă primul sandvici pe care-l văzu.

— N-ai să-l vrei.

— Ba da.

— E cu salată de ton.

Arby detesta salata de ton. Puse iute pachetul înapoi şi cercetă iarăşi conţinutul frigiderului.

— Vezi că ai curcan în stânga, spuse ea. Pe uşă.

Arby scoase un sandwich cu came de curcan.

— Mersi!

— Să creşti mare!

Aşezată pe canapea, Kelly desfăcu ambalajul şi începu să înfulece.

— Uite ce-i, măcar te-am adus până aici, spuse el, desfăcându-şi pachetul cu grijă.

Împături ambalajul şi-l puse alături.

— Mda. Aşa-i. Recunosc... Te-ai descurcat bine cu partea ta.

Arby muşcă din sandvici. I se părea cel mai bun din viaţa lui. Era mai bun chiar decât tartinele cu came pregătite de mama.

Gândul ăsta îi făcu inima să-i tresalte. Mama era ginecolog şi era foarte frumoasă. Era foarte ocupată şi nu dădea prea mult pe-acasă, dar atunci când o vedea, i se părea atât de blândă... În prezenţa ei, şi Arby se simţea mai liniştit. Între ei se stabilise o relaţie deosebită. Deşi, în ultima vreme, mama părea stânjenită de mulţimea de lucruri pe care le ştia el. Într-o noapte, intrase în birou; ea tocmai citea nişte articole de revista despre nivelul progesteronului şi al FSH-ului[5]. Privise peste umărul ei coloanele de numere şi-i sugerase să încerce o ecuaţie neliniară ca să analizeze datele. Mama îl privise amuzată, într-un fel gânditor şi distant; în clipa aceea, simţise că...

— Eu mai iau unul, spuse Kelly, îndreptându-se iarăşi către frigider.

Se întoarse cu încă doua sandviciuri, câte unul în fiecare mână.

— Crezi ca or să ne-ajungă?

— Ce-mi pasă? Mor de foame, răspunse ea, sfişiind primul ambalaj.

— Poate ca n-ar trebui să mâncăm...

— Arb, dacă ai de gând să-ţi tot faci atâtea griji, mai bine ai fi rămas acasă.

Arby trebui să recunoască în sinea lui că avea dreptate. Descoperi cu surprindere că-şi terminase, fără să-şi dea seama, sandviciul. Aşa că-l luă şi pe acela care i se oferea.

Kelly mânca privind pe fereastră.

— Mă întreb ce clădire o fi aceea în care-au intrat? Pare părăsită.

— Mda. Şi încă de ani de zile...

---

5 Progesteron, FSH (hormon foliculo-stimulant) = hormoni sexuali feminini cu acţiune asupra gestaţiei (n.tr.).

— De ce-ar construi cineva o clădire atât de mare, pe o insulă pustie din Costa Rica? întrebă ea.

— Poate că făceau aici ceva secret...

— Sau primejdios, adăuga Kelly.

— Mda. Sau asta.

Ideea primejdiei îl tensiona şi-l făcea să se-nfioare. Se simţea atât de departe de casă!

— Mă întreb ce-or fi făcând? spuse ea.

Continuând să mănânce, se ridică de pe canapea şi merse să privească pe geam.

— Clădirea e mare de tot. Hopa, făcu ea. Asta-i ciudat.

— Ce?

— Uite-aici. Clădirea asta-i năpădită de ierburi, de parcă n-ar mai fi folosit-o nimeni, de ani şi ani de zile. Iar câmpul e şi el plin de bălării. Iarba-i chiar foarte înaltă.

— Da...

— Dar acolo, continuă ea, arătând în apropierea caravanei, acolo e o cărare umblată.

Mestecând, Arby se apropie şi privi. Kelly avea dreptate. La doar câţiva iarzi de caravană, iarba fusese călcată în picioare şi era îngălbenită. În multe locuri se vedea pământul gol. Cărarea era îngustă, dar clară, venind dinspre stânga, trecând peste luminiş, dispărând către dreapta.

— Deci, spuse Kelly. Dacă n-a mai trecut nimeni pe-aici de ani de zile, cine-a făcut cărarea?

— Trebuie să fi fost făcută de animale, propuse Arby, nereuşind să găsească altă soluţie. O potecă de animale.

— Ce fel de animale?

— Nu ştiu. Animale de pe-aici... Căprioare sau altceva.

— N-am văzut nici o căprioară.

Arby ridică din umeri.

— Poate capre. Ştii tu, capre sălbatice, ca acelea din Hawaii...

— Cărarea e prea largă pentru căprioare sau capre.

— Poate că e o turmă mare de capre sălbatice...

— Prea largă, insistă Kelly, apoi ridică din umeri şi se îndepărtă de lângă fereastră, întorcându-se la frigider. Mă întreb dacă avem ceva la desert.

Amintirea desertului îi dădu lui Arby o idee. Se apropie de compartimentai de deasupra patului, urcă şi bâjbâi.

— Ce faci?

— Caut prin bagaj.

— Ce?

— Cred că mi-am uitat periuţa de dinţi.

— Şi ce?

— N-o să ma pot spăla pe dinţi.

— Arb, făcu ea. Cui îi pasă de asta acum?

— Dar eu mă spăl întotdeauna pe dinţi…

— Ce naiba, spuse Kelly. Trăieşte şi tu puţin! Arby oftă.

— Poate că doctorul Thome a luat cu el una de rezervă. Se întoarse şi se aşeză pe canapea, lângă Kelly. Ea îşi încrucişă braţele la piept şi clătină din cap.

— Nici un desert?

— Nimic. Nici măcar un iaurt rece. Aşa-s adulţii. Niciodată nu-şi fac planul cum trebuie.

— Mda. Asta cam aşa-i.

Arby căscă. În caravana era cald. Se simţea toropit. Câtă vreme stătuse înghesuit în compartiment, în ultimele douăsprezece ore, tremurând şi ghemuit, nu dormise deloc. Acum se simţea brusc obosit.

Se uită la Kelly, care căsca şi ea.

— Vrei să ieşim? Să ne mai dezmorţim?

— Ar trebui sa aşteptăm aici, spuse el.

— Mi-e teamă că-n felul ăsta o s-adorm, spuse Kelly. Arby ridică din umeri. Somnul punea repede stăpânire pe el. Se întoarse în compartimentul de locuit şi se ghemui pe salteaua de lângă fereastră. Kelly îl urmă.

— Eu n-am de gând să dorm.

— Cum vrei, Kel, spuse el cu pleoapele grele, dându-şi seama că nu mai putea ţine ochii deschişi.

— Dar, căscă ea din nou, poate că o să mă întind şi eu o clipa.

O văzu întinzându-se pe patul de vizavi, apoi închise ochii şi adormi de îndată. Visă că se afla în avion, simţind legănarea uşoară, auzind mârâitul uşor al motoarelor. Dormi uşor şi, o dată, se trezi convins că maşina se legăna cu adevărat şi că auzea chiar un mârâit de dincolo de fereastră. Dar adormi imediat la loc şi de data asta visa dinozauri, din aceia pomeniţi de Kelly; în visul lui se făcea că veneau două animale, atât de uriaşe încât nu le putea vedea pe fereastră capul, ci doar picioarele groase şi solzoase, care treceau pe lângă maşină făcând pământul să duduie. În visul lui, cel de-al doilea animal se oprea şi se apleca să privească pe fereastră curios, iar Arby îşi dădea seama că vede capul uriaş al unui Tyrannosaurus rex, mestecând din fălcile lui uriaşe, cu colţii albi lucind în soare; în vis, Arby îl privea liniştit şi se întorcea să doarmă mai departe.

Înăuntru

Cele două batante mari de sticlă de la intrarea în clădirea principală se deschideau către holul întunecat de dincolo de ele. Sticla era zgâriată şi murdară, iar mânerele cromate aveau puncte de coroziune. Dar se vedea limpede că praful, sfărâmăturile şi frunzele uscate din faţa uşii fuseseră deranjate în două arcuri de cerc gemene.

— Cineva a deschis recent uşile astea, spuse Eddie.

— Da. Cineva încălţat cu cizme Asolo, spuse Thome, apoi deschise uşa. Intrăm?

Păşiră în clădire. Înăuntru, aerul era fierbinte, nemişcat şi fetid. Holul era mic şi nu lăsa o impresie prea grozavă. Tejgheaua recepţiei, aflată chiar în faţă, fusese odată îmbrăcată cu un material cenuşiu, care acum era acoperit cu un muşchi întunecat. Pe peretele din spate, o inscripţie cromată spunea „Noi construim viitorul", dar cuvintele erau parţial ascunse de o împletitură de liane. Din covor răsăreau ciuperci şi muşchi. La dreapta, văzură o sală de aşteptare, cu o măsuţă de cafea şi două canapele lungi.

Una dintre canapele era murdărită cu noroi maroniu, uscat; cealaltă fusese acoperită cu o folie de plastic. Alături de această canapea se aflau rămăşiţele rucsacului lui Levine, cu câteva sfişieturi adânci în material. Pe masă se aflau două sticle goale de apă minerală Evian, un telefon de satelit, o pereche de pantaloni scurţi, plini de noroi şi câteva ambalaje de bomboane mototolite. Un şarpe verzui se îndepărtă iute pe când se apropiau.

— Deci asta,ar fi o clădire InGen? întrebă Thome, privind inscripţia de pe perete.

— Absolut, răspunse Malcolm.

Eddie se aplecă spre rucsacul lui Levine şi-şi trecu degetele peste rupturi. La gestul lui, un şobolan sări din rucsac.

— Isuse!

Şobolanul fugi chiţcăind. Eddie privi precaut înăuntrul rucsacului.

— Nu cred să dorească cineva să mănânce restul de bomboane, comentă el şi-şi îndreptă atenţia spre grămada de haine. Aveţi vreun semnal de la astea?

Unele haine de expediţie aveau microsenzori cusuţi în căptuşeală.

— Nu, spuse Thome, mişcând dintr-o parte în alta detectorul de mână. Am un semnal, dar… parcă ar veni de acolo!

Arătă către uşile metalice de lângă biroul recepţiei, conducând în interiorul clădirii. Uşile fuseseră cândva blocate şi încuiate cu nişte lacăte, acum ruginite. Lacătele zăceau pe podea, sparte.

— Hai să-l găsim, spuse Eddie, îndreptându-se către uşi. Ce fel de şarpe credeţi că era?

— Nu ştiu.

— Să fi fost veninos?

— Nu ştiu.

Uşile se deschiseră cu un scârţâit puternic. Cei trei se treziră într-un coridor gol, cu ferestre sparte de-a lungul unuia dintre ziduri şi cu podeaua plină de frunze moarte şi sfărâmături. Pereţii erau murdari şi pătaţi în unele locuri cu un lichid care părea a fi sânge. Câteva uşi se deschideau de pe coridor. Nici una nu părea încuiată.

Prin rupturile carpetei de pe podea creşteau ierburi. În dreptul ferestrelor, acolo unde lumina era mai puternică, lianele creşteau dese peste pereţii crăpaţi. Alte liane atârnau de tavan. Thome şi ceilalţi se îndreptară către capătul îndepărtat al coridorului. Nu se auzea nimic în afară de paşii lor scrâşnind peste frunzele uscate.

— Semnalul devine mai puternic, spuse Thome, privind către detector. Trebuie să fie pe undeva prin clădirea asta.

Thome deschise prima uşă şi intră într-un birou obişnuit: o masă şi un scaun, o hartă a insulei pe unul dintre pereţi. O lampă de birou, aplecată sub greutatea împletiturii de liane. Un monitor de computer cu im strat gros de praf. La capătul îndepărtat al încăperii, lumina se filtra printr-o fereastră murdară.

Merseră pe coridor către a doua încăpere şi intrară într-un birou aproape identic: aceeaşi masă, acelaşi scaun, aceeaşi fereastră pe peretele opus.

— Se pare că ne aflăm într-o clădire cu birouri, mormăi Eddie.

Thome continua căutarea. Deschise a treia uşă, apoi a patra. Alte birouri.

Thorne deschise a cincea uşă şi se opri.

Se afla în sala de conferinţe, murdară de frunze şi sfărâmături. Pe masa lungă din mijlocul încăperii era o movilă de bălegar. Fereastra de pe peretele opus era prăfuită. Privirea lui Thome fu atrasă de o hartă mare, care acoperea un perete întreg al sălii de conferinţe. Harta era înţesată cu bolduri colorate. Eddie intră şi se încruntă.

Sub hartă se afla o comodă cu sertare. Thome încercă să le deschidă, dar erau cu toate încuiate.

Malcolm intră încet în încăpere, privind împrejur, luând aminte.

— Ce-nseamnă harta asta? spuse Eddie. Aveţi vreo idee ce marchează boldurile?

Malcolm aruncă o privire.

— Douăzeci de bolduri, în patru culori diferite. Câte cinci de fiecare culoare. Aranjate în pentagon sau, oricum, într-un model cu cinci laturi, cuprinzând întreaga insula. Ai crede că arată ca o reţea.

— Nu spunea Arby ceva despre o reţea pe insulă?

— Da, spunea... Interesant...

— Ei, să lăsăm asta acum, cern Thome.

Se întoarse pe hol, urmând semnalul detectorului de mână. Malcolm închise uşa înapoia lor şi continuară drumul. Văzură alte birouri, dar nu mai deschiseră uşile. Urmară semnalul lui Levine.

La capătul coridorului se aflau doua uşi glisante purtând inscripţia ACCESUL INTERZIS. NUMAI PENTRU PERSONALUL AUTORIZAT. Thome privi prin geam, dar nu văzu mare lucru. Avu impresia că zăreşte un spaţiu larg şi o maşinărie complexă, dar sticla prăfuită şi mânjita cu murdărie nu-l lăsa să vadă clar.

Thome i se adresa lui Malcolm:

— Chiar crezi că ştii la ce folosea clădirea asta?

— Ştiu exact pentru ce-a fost construită, replică Malcolm. E o fabrică de dinozauri.

— De ce şi-ar dori cineva aşa ceva? făcu Eddie.

— Nimeni nu-şi doreşte, zise Malcolm. De aceea a şi fost păstrat secretul.

— Nu înţeleg, spuse Eddie.

Malcolm zâmbi.

— E o poveste lungă.

Îşi strecura mâinile între uşi şi încercă sa le deschidă, fără sorţi de izbândă însă. Se opinti, înroşindu-se de efort. Şi brusc, cu un scârţâit metalic, uşile se desfăcură.

Păşiră în bezna din spatele ei.

Lanternele luminau un coridor ca de cerneală.

— Ca să înţelegi locul asta, ar trebui să te întorci cu zece ani în urmă, la un individ numit John Hammond şi la un animal numit quagga.

— Cum îi spune?

— Quagga, răspunse Malcolm, un mamifer african, un fel de zebră. A dispărut în secolul trecut. Dar în anii '80, cineva a folosit cea mai noua tehnică de extragere a ADN-ului dintr-un fragment de piele de quagga şi a reuşit să recupereze o cantitate mare de ADN. Atât de mult, încât lumea a început să discute despre posibilitatea reânvierii speciei. Şi daca s-a reuşit readucerea la viaţă a animalului quagga, de ce nu s-ar încerca şi cu alte animale dispărute? Pasărea dodo? Tigrul cu colţi-sabie? Sau chiar un dinozaur?

— De unde să faci rost de ADN de dinozaur? întrebă Thome!

— De fapt, răspunse Malcolm, paleontologii găsesc de ani de zile fragmente de ADN dinozaurian. Nu s-au vorbit prea multe despre asta, pentru că n-a existat niciodată destul material care sa poată fi folosit drept instrument de clasificare. Se părea deci că nu are nici o valoare; era doar o curiozitate.

— Dar ca sa recreezi un animal, ai nevoie de mult mai mult, nu numai de un fragment de ADN, spuse Thome. Ai nevoie de un set întreg de cromozomi.

— Asta aşa-i, spuse Malcolm. Iar omul care a imaginat metoda a fost un afacerist pe nume John

Hammond. El s-a gândit ca, pe când trăiau, dinozaurii erau probabil şi ei înţepaţi de insecte care se hrăneau cu sângele lor, după obiceiul ţânţarilor de astăzi. Unele astfel de insecte s-au aşezat mai apoi pe o ramură de copac şi-au fost prinse în răşină. În anumite cazuri, această răşină s-a transformat în chihlimbar. Hammond a decis că, dacă fora în insectele păstrate în chihlimbar şi le extrăgea conţinutul stomacului, până la urmă avea să capete şi ADN de dinozaur.

— Şi a reuşit?

— Da. A pus bazele InGen-ului, ca să-şi dezvolte mai departe descoperirea. Hammond a fost un oportunist, iar adevăratul lui talent era să înmulţească banii. A găsit metoda de a căpăta destui bani ca să continue cercetarea şi să ajungă de la un set ADN la un animal viu. Sursele de finanţare n-au apărut de la început. Pentru că, deşi reconstrucţia unui dinozaur era un lucru tulburător, nu avea aceeaşi valoare cu vindecarea cancerului.

Aşa că s-a hotărât să pună pe picioare o atracţie turistică. Plănuia să recupereze costul dinozaurilor punându-i într-un fel de grădină zoologică sau parc de distracţii, pentru care să perceapă taxă.

— Glumeşti? făcu Thome.

— Nu. Hammond chiar a reuşit lucrul ăsta. A construit parcul pe o insulă numită Isla Nublar, la nord de aici, şi a plănuit să-l deschidă pentru public la sfirşitul anului 1989. Am fost eu însumi să văd locul, la scurt timp după ce se anunţase deschiderea. Dar Hammond a avut nişte probleme, spuse Malcolm. Sistemele de securitate ale parcului au căzut şi dinozaurii au scăpat. Câţiva vizitatori au

fost ucişi. După aceea, parcul a fost închis şi toţi dinozaurii au fost distruşi.

Trecură pe lângă o fereastră de unde puteau privi peste câmpie, către turmele de dinozauri care păşteau pe lângă râu.

— Dacă au fost distruşi cu toţii, spuse Thome, ce se întâmplă pe insula asta?

— Insula asta, spuse Malcolm, este secretul murdar al lui Hammond. Este partea ascunsă a parcului lui.

Continuară să străbată coridorul.

— Vedeţi, continuă Malcolm, vizitatorilor din parcul lui Hammond de pe Isla Nublar li s-a arătat un laborator genetic impresionant, cu computere şi secvenţe de gene şi tot felul de dispozitive pentru clocit ouă şi crescut pui de dinozaur. Li se spunea că dinozaurii erau creaţi chiar acolo, în parc. Iar turul prin laborator a fost pe de-a-ntregul convingător.

Dar, de fapt, turul lui Hammond sărea peste nişte etape ale procesului. Într-o încăpere, arăta cum se extrage ADN-ul de dinozaur. În încăperea următoare, arata ouă pe cale de a ecloza. Era foarte dramatic, dar cum ajungea la un embrion viabil pornind de la ADN? Niciodată nu se arăta acest pas critic. Era prezentat ca şi cum s-ar fi întâmplat deja, între cele două încăperi.

De fapt, întregul spectacol al lui Hammond era prea frumos ca să fie adevărat. De exemplu, avea o clocitoare în care puii de dinozaur spărgeau ouăle chiar sub ochii uimiţi ai spectatorilor. Dar niciodată nu existau probleme în clocitor. Nici naşteri premature, nici diformităţi, nici un fel de greutăţi. În prezentarea lui Hammond, această tehnologie funcţiona fără eroare.

Şi dacă te gândeşti bine, nu putea fi adevărat. Hammond pretindea că fabrică animale dispărute folosind cea mai nouă tehnologie. Dar orice tehnologie nouă de fabricaţie are o rată mică de succes: abia dacă ajunge la unu la sută. Deci, de fapt, Hammond trebuie să fi crescut mii de embrioni de dinozaur ca să obţină o naştere perfectă. Acest lucru implica o operaţiune industrială gigantică, nu laboratorul cel mic şi curat pe care-l arăta tuturor.

— Te referi la acest loc, spuse Thome.

— Da. Aici, pe o altă insulă, în secret, departe de privirile publicului, Hammond era liber să-şi continue cercetările şi să rezolve neplăcuta realitate din spatele părculeţului lui drăguţ. Grădina zoo-genetică a lui Hammond era doar spectacolul. Insula asta era adevărata afacere. Aici se fabricau dinozaurii.

— Dacă animalele de la zoo au fost distruse, spuse Eddie, cum se face că nu le-au distrus şi pe cele de pe insula asta?

— O întrebare critică, remarcă Malcolm. O să aflăm adevărul în câteva minute. Îşi îndreptă fascicolul lanternei către tunel; pereţii de sticlă luciră. Pentru că, dacă nu mă înşel, prima hală de producţie se află chiar în faţa noastră.

Arby

Arby se trezi, se ridica în capul oaselor, clipind jenat de lumina dimineţii care se scurgea prin fereastra caravanei. În patul celălalt, Kelly încă dormea, sforăind zgomotos.

Privi pe fereastră, către intrarea în clădirea cea mare, însă nu văzu nici urma de adulţi. Explorer-ul era parcat la intrare, dar înăuntrul lui nu se afla nimeni. Caravana stătea izolată în luminişul invadat de ierburi înalte. Arby se simţi singur – înspăimântător de singur – şi o pornire bruscă de panică îi făcu inima să-i tresară. N-ar fi trebuit să venim aici, gândi el. Fusese o idee prostească. Şi lucrul cel mai rău era că planul fusese al lui. Cum s-au pitit în trailer şi apoi s-au întors în biroul lui Thorne. Cum vorbise Kelly cu Thome pentru ca Arby sa poată fura cheia. Cum au transmis un mesaj întârziat pentru ca Thome să creadă ca rămăseseră în Woodside. Arby se simţise deştept atunci, dar acum regreta totul. Se hotărî să-l sune pe Thorne imediat. Trebuia să se predea. Era copleşit de o dorinţă nestăpânită de a se destăinui.

Avea nevoie de glasul cuiva. Ăsta era adevărul.

Trecu din spatele caravanei, unde dormea Kelly, către partea din faţă, şi răsuci cheia în contact. Luă aparatul de transmisie şi spuse:

— Aici Arby. E cineva acolo? Terminat. Aici Arby.

Dar nu răspunse nimeni. După o clipă, privi monitorul de pe bord care înregistra toate sistemele în stare de funcţionare. Nu văzu nimic referitor la comunicaţii. Îi trecu prin minte că sistemul de

comunicaţii ţinea de computer. Se hotărî să-l pornească.

Se întoarse în mijlocul caravanei, scoase la iveală tastatura, o conectă şi deschise computerul. Pe ecran apăru un meniu care spunea „Thorne Field Systems”, având dedesubt o listă cu subsistemele caravanei. Unul dintre ele era comunicaţia radio. O selectă şi o pomi.

Ecranul computerului se umplu de purici. Pe ultima linie se putea citi: „Recepţie de frecvenţe multiple. Doriţi reglaj automat?”

Arby nu ştia ce înseamnă asta, dar nu se temea de computere. Reglaj automat suna interesant. Fără ezitare, tastă „Da”.

Puricii de pe ecran ramaseră la locul lor, în vreme ce, pe ultimele linii, rulară nişte numere. Bănui că reprezentau frecvenţe exprimate în megahertzi. Dar nu ştia sigur.

Apoi, brusc, ecranul se goli, lăsând un singur cuvânt care clipea în colţul din stânga sus:

PAROLA:

Făcu o pauză, încruntat. Era ciudat. I se cerea să pătrundă în sistemul computerizat al caravanei. Iar pentru asta avea nevoie de o parolă. Încercă: THORNE.

Nu se întâmplă nimic.

Aşteptă o clipă, apoi încercă iniţialele lui Thome: JT.

Nimic.

LEVINE.

Nimic.

THORNE FIELD SYSTEMS.

Nimic.

TFS.

Nimic.

TEREN.

Nimic.

UTILIZATOR.

Nimic.

Ei bine, gândi el, cel puţin sistemul nu-l eliminase. Cele mai multe reţele te eliminau după trei încercări ratate. Dar se părea că Thome nu se gândise la securitate. Dacă ar fi făcut-o, Arby n-ar fi reuşit niciodată. Sistemul era prea răbdător şi gata să ajute.

Încercă: AJUTOR.

Cursorul trecu pe linia următoare. Făcu o pauză. Hard-discul calculatorului porni să se rotească.

— Motor, spuse el, frecându-şi mâinile.

Laborator

După ce Thorne se obişnui cu lumina slabă, se trezi într-o încăpere enormă în care se aflau rânduri după rânduri de cutii dreptunghiulare de oţel, fiecare conectată la o tubulatură de plastic care se pierdea deasupra într-un desiş. Totul era prăfuit; multe dintre cutii erau răsturnate.

— Primele rânduri, spuse Malcolm, sunt separatoarele de gene Nishihara. Iar dincolo de ele sunt sintetizatoarele automate de ADN.

— E o fabrică, spuse Eddie. Un fel de moară.

— Cam aşa ceva.

În colţul încăperii era o imprimanta cu câteva foi de hârtie alături. Malcolm luă una dintre ele şi o privi.

[GALRERYFI] actor de trascriere eritro-specificii Gallimimus eryfl mARN, iniţializare completă. [GALRERYFI 1068 bp ss-mARN VRT 15-DEC-1989] SURSA [SRC]

Gallimimus bullatus (mascul) sânge embrionic de 9 zile, cADN la mARN, clona E120-l.

ORGANISM Gallimimus bullatus

Animalia; Chordata; Vertebrata; Archosauriaj Dinosauria; Ornithomimisauria. REFERINŢE [REF]

1 (bazele 1 la 1418) T.R. Evans, 17-IUL-1989. OBIECT [OBJ]

Locaţie/ Determinanţi

/nota='Eryfl protein gi: 212629”

/codon_start=I

/translaţie=“M E F V A L G G P D A G S P T P F P D E A G A F L G L G G G E R T E A G G L L A S Y P P S G R V S L V P W A D T G T L G T P Q W V P P A T Q M E P

P H Y L E L L Q P P R G S T P H P S S G P L L P L S S G P P P C E A R E C V N C G A T A T P L W R R D G T G H Y L C N A C G L Y H R L N G Q N R P L J R P K K R L L V S K R A G T V C S N C Q T S T T T L W R R S P M G D P V C N A C G L Y Y K L H Q V N R P L T M R K D G I Q T R N R K V S S K G K K R P P G G G N P S A T A G G G A P M G G G G D P S M P P P P P P P A A A P P T Q S D A L Y A L G P V V L S G H F L P F G N S G G F F G G G A G G Y T A P P G L S P Q I”

NUMĂR BAZE [BAS]

206 a 371 c 342 g 149 t

— E o referinţă către o bază de date, spuse Malcolm. Pentru un factor sanguin de dinozaur. Ceva care are de-a face cu hematiile.

— Iar asta e secvenţa?

— Nu, spuse Malcolm, răsfoind printre hârtii. Nu, secvenţa ar trebui să fie o serie de nucleotide... Uite-o.

Ridica o alta foaie de hârtie.

Distribuţie [DIS]
Wu /CG-Oper
Lori Ruso /Prod
Venn /Niv-l
Chang /Celula 89
NOTA PRODUCŢIE [PNOT]
Secvenţa este finală şi aprobată.

— Să aibă vreo legătură cu motivul pentru au supravieţuit animalele? întrebă Thome.

1 GAATTCCGGA AGCGAGCAAG AGATAAGTCC
61 GACGTGTGOC AGCTCCCGCA GAGGATTCAC
121 ATGGAGTTCG TGGCGCTGGG GGGGCCGGAT

181 GCCGGAGCCT TCCTGGGGCT GGGGGGGGGC
241 TCCTACCCCC CCTCAGGCCG CGTGTCCCTG
301 ACCCCCCAGT GGGTGCCGCC CGCCACCCAA
361 CAACCCCCCC GGGGCAGCCC CCCCCATCCC
421 GGGCCCCCAC CCTGCGAGGC CCGTGAGTGC
481 GCAACGCCGC TGTGGCGCCG GGACGGCACC
541 TGCGGGCTCr ACCACCGCCT CAACGGCCAG
601 CTGCTGGTGA GTAAGCGCGC AGGCACAGTG
661 TCCACCACCA CTCTGTGGCG TCGCAGCCCC
721 GCCTGCGGCC TCTACTACAA ACTGCACCAA
781 GGAATCCAAA CCCGAAACCG CAAAGTTTCC
841 GGGGGAAACC CCTCCGCCAC CGCGGGAGGG
901 TCTATGCCCC CCCCGCCGCC CCCCCCGGCC
961 GCTCTCGGCC CCGTGGTCCT TTCGGGCCAT
1021 TTTGGGGGGG GGGCGGGGGG TTACACGGCC
1081 ATAACTCTGA CGTGGGCAAG TCGGCCTTGC
1141 CCTCGGCAAT TGCAGAGGGT CGATCTCCAC
1201 CAGATAAGCA CTTTGCTCCC TGGACTGAAA
1261 GACAAAT CCC TGTGAAAGGT AAAAGTCGGA
1321 AAATTACTGT GAATATTGTA AATATATATA
138! TCGGAGGCGG CATGGACCCA GCGTAGATCA
TGGCATCAGA TACAGTTGGA GATAAGGACG
TGGAAGTGCA TTACCTATCC CATGGGAGCC
GCG GGCTCCC CCACTCCGTT CCCTGATGAA
GAGAGGACGG AGGCGGGGGG GCTGCTGGCC
GTGCCGTGGG CAGACACGGG TACTTTGGGG
ATGGAGCCCC CCCACTACCT GGAGCTGCTG
TCCTCCGGGC CCCTACTGCC ACÎCAGCAGC
GTCATGGCCA GGAAGAACTG CGGAGCGACG
GGGCATTACC TGTGCAACTG GGCCTCAGCC
AACCGCCCGC TCATCCGCCC CAAAAAGCGC
TGCAGCCACG AGCG1GAAAA CTGCCAGACA
ATGGGGGACC CCGTCTGCAA CAACATTCAC
GTGAACCGCC CCCTCACGAT GCGCAAAGAC

TCCAAGGGTA AAAAGCGGCG CCCCCCGGGG
GGCGCTCCTA TGGGGGGAGG GGGGGACCCC
GCCGCCCCCC CTCAAAGCGA CGCTCTGTAC
TTTCTGCCCT TTGGAAACTC CGGAGGGTTT
CCCCCGGGGC TGAGCCCGCA GATTTAAATA
TGAGAAGACA GTGTAACATA ATAATTTGCA
TTTGGACACA ACAGGGCTAC TCGGTAGGAC
AAGAAAGGAT TTATCTGTTT GCTTCTTGCT
CACAGCAATC GATTATTTCT CGCCTGTGTG
TATATATATA TATATCTGTA TAGAACAGCC
TGCTGGATTT GTACTGCCGG AATTC

— Nu sunt sigur, spuse Malcolm.

Să fi fost aceasta foaie legata de ultimele zile ale secţiei de fabricaţie? Sau era doar un print[6], vechi de ani de zile şi uitat din întâmplare de vreun lucrător?

Privi de jur împrejurul imprimantei şi găsi un teanc de hârtii, aranjat într-un sertar de plastic. Le scoase şi descoperi că erau notiţe scrise pe hârtie albastră, decolorată, toate foarte scurte.

De la: CC/D-P. Jenkins
Către: H. Wu

Excesul de dopamină din Alfa 5 înseamnă că receptorul Dl încă nu funcţionează la capacitatea dorită. Pentru a minimiza comportamentul agresiv în organismele finale, trebuie încercat un alt suport genetic. Trebuie să începem chiar de azi.

Alta:

6 Print = text tipărit la o imprimantă, expunând informaţiile cuprinse într-un fişier de calculator (n.tr.).

De la: CC/D
Către: H. Wu/Sup
Glicogen-sintaz-kinaza-3 izolată de la Xenopus ar putea să acţioneze mai bine decât alfa/beta GSK-3 de mamifer cu care lucram acum. Anticipeaza o stabilitate mai mare a polarităţii dorsoventrale şi un risc mai mic de rejet[7] embrionar. De acord?

Malcolm o privi pe următoarea:

De la: Backes
Către: H. Wu/Sup
Fragmenlele scurte proteice pot acţiona drept prioni. Sursa îndoielnică, dar sugerez stoparea tuturor proteinelor exogene de la org. carniv. până la lămurirea originii. Boala nu poate continua!

Thome privi peste umărul lui.
— Se pare că au avut probleme, remarcă el.
— Fară îndoială, spuse Malcolm. Ar fi fost imposibil să nu le aibă. Dar întrebarea este...
Se opri, cu ochii pe următoarea notiţă, ceva mai lungă:

PRODUCŢIE INGEN COMPLETARE 10/10/88
De la: Lori Ruso
Către: întregul personal
Subiect: Slabe rezultate de producţie
Episoadele recente de pierdere a născuţilor vii În perioada de 24- 72 ore după eclozare au fost puse în legătura cu contaminarea cu bacteria Escherichia coli. Acest fapt a redus producţia cu 60% şi rezulta

7 Rejet = reacţie de respingere, de obicei de ordin imunologic; fragmentul respins este eliminat din organism (n.tr.).

din metodele inadecvate de sterilizare a personalului, mai ales în timpul procesului H (Faza de Menţinere a Ouălor, Stimulare Hormonală 2G/H).

Braţele mobile Komera au fost înlocuite şi adaptate la roboţii 5A şi 7D, dar înlocuirea acelor trebuie să continue zilnic, în concordanţă cu condiţiile sterile (Manualul General: paragraful 5-9). În timpul următorului ciclu de producţie (10/12-10/26), vom sacrifica un ou la fiecare zece aflate în etapa H, pentru un test de contaminare, începeţi selecţia imediat. Raportaţi orice eroare. Opriţi linia oricând devine necesar, până la completa epurare.

— Au avut probleme cu germenii; li s-a contaminat linia de producţie, spuse Malcolm. Şi poate c-au avut şi alte surse de infecţie. Uite...

Îi întinse lui Thome următorul bilet:

PRODUCŢIE INGEN COMPLETARE 12/18/88

De la: H. Wu

Către: întregul personal

Subiect: DX: MARCAJ SI ELIBERARE

Născuţii vii vor fi însemnaţi cu noul tip de marcaj de teren Grumbach, după primul interval viabil. Va înceta orice program de întreţinere şi hrănire în interiorul laboratorului. Programul de punere în libertate este acum pe deplin operaţional, iar reţelele de urmărire sunt activate.

— Să însemne asta ceea ce gândesc eu că înseamnă? făcu Thorne.

— Da, spuse Malcolm. Aveau probleme cu menţinerea în viaţă a nou-născuţilor, aşa că i-au marcat şi i-au pus în libertate.

— Şi-i urmăreau printr-un fel de reţea?

— Da. Cred că da.

— Au dat drumul dinozaurilor pe insulă? întrebă Eddie. Cred că erau nebuni.

— Mai degrabă disperaţi, preciză Malcolm. Imaginează-ţi un proces uriaş, costisitor, de înaltă tehnologie, care se prăbuşeşte stupid din pricina ca animalele se îmbolnăvesc şi mor. Probabil că Hammond era furios. Aşa că au hotărât să scoată animalele din laborator şi să le dea drumul în sălbăticie.

— Dar de ce n-au descoperit cauza bolii, de ce n-au...

— A fost un proces comercial, spuse Malcolm. Totul se leagă numai de rezultate. Au crezut că, dacă pot urmări animalele, pot oricând să le aducă înapoi. Şi nu uita, chestia asta chiar a funcţionat. Scoteau animalele pe câmp, le adunau după ce mai creşteau şi le trimiteau la grădina zoologică a lui Hammond.

— Dar nu pe toate...

— Încă nu ştim detalii, spuse Malcolm. Nu ştim ce s-a întâmplat de fapt aici.

Trecură de următoarea uşă într-o încăpere mică şi goală, cu o bancă aşezată pe mijloc şi dulapuri lângă pereţi. Câteva afişe spuneau ATENŢIE LA MĂSURILE DE PROTECŢIE STERILĂ şi MENŢINEŢI STANDARDELE SK4. În dulapul aflat lângă peretele îndepărtat se aflau nişte haine îngălbenite.

— E un vestiar, spuse Eddie.

— Aşa pare, aprobă Malcolm.

Deschise un dulap; în afară de o pereche de pantofi bărbăteşti, nu mai conţinea nimic. Deschise

alte câteva dulapuri. Toate erau goale. Înăuntrul unuia, o foaie de hârtie cu un mesaj bătut la maşină:

Siguranţa ne priveşte pe toţi!
Raportaţi anomaliile genetice!
Distrugeţi prin procedee adecvate deşeurile biologice!
Opriţi răspândirea maladiei DX!

— Ce înseamnă maladia DX? întrebă Eddie.

— Cred că e numele bolii misterioase, spuse Malcolm.

La capătul îndepărtat al vestiarului se aflau două uşi. Cea din dreapta era pneumatică, deschizându-se prin apăsarea cu piciorul pe un contact de cauciuc în chip de preş. Dar uşa era încuiată, aşa ca trecură la cealaltă, care se deschise de îndată.

Trecură într-un coridor lung, cu peretele din dreapta format din panouri de sticlă. Geamul era zgâriat şi murdar, totuşi puteau întrezări încăperea din spatele lui, încăpere cu totul diferită decât oricare alta văzută de Thome până atunci în clădire.

Spaţiul era vast, de dimensiunea unui teren de fotbal. Benzi rulante se încrucişau pe două nivele, unul foarte sus, altul la înălţimea pieptului. Din loc în loc, lângă benzile rulante, se aflau maşinării cu tubulaturi încurcate şi braţe mecanice.

Thome trecu lumina lanternei peste benzi.

— O linie de asamblare, spuse el.

— Dar pare neatinsă, gata să funcţioneze, spuse Malcolm. Sunt câteva plante care au crescut prin podea acolo, dar, în general, e remarcabil de curat.

— Prea curat, spuse Eddie.

Thome ridică din umeri.

— Aerul e curat pentru că, probabil, încăperea are aer condiţionat, spuse el. Cred că poate rezista în felul ăsta ani de zile.

Eddie clătina din cap.

— Ani de zile? Doc, eu nu cred.

— Atunci, cum se explică?

Malcolm se încruntă, privind în continuare prin geam. Cum era posibil ca o încăpere de asemenea dimensiuni să rămână atât de curată, timp de atâţia ani? Nu exista nici o...

— Hei, făcu Eddie.

Malcolm văzuse şi el. În colţul îndepărtat, la jumătatea înălţimii încăperii, se afla o cutie mică, albastră, din care plecau cabluri electrice – în mod clar, un fel de conector electric. Pe cutie strălucea o luminiţa roşie...

Strălucea.

— Locul ăsta-i alimentat electric!

Thome se apropie de geam, privind o dată cu ei.

— Asta-i imposibil. Trebuie să fie un fel de acumulator sau baterie...

— După cinci ani? Nici o baterie nu poate rezista atât, spuse Eddie. Va spun, doctore, locul ăsta e alimentat!

Arby privi monitorul în vreme ce literele albe apăreau una câte una pe ecran:

SÎNTEŢI LA PRIMA UTILIZARE A REŢELEI?

Tastă: DA.

O altă pauză.

Aşteptă.

Alt mesaj apăru, la fel de încet:

NUMELE COMPLET?

Îşi scrise numele.
DORIŢI O PAROLĂ PROPRIE?
Ce gluma bună, gândi el. O sa fie floare la ureche. Era aproape dezamăgitor. Crezuse că doctorul Thome era mai deştept. Scrise: DA.
După o clipă:
NOUA PAROLĂ ESTE VIG/&*849/. VĂ RUGĂM SĂ NOTAŢI. Sigur, gândi Arby. Poţi să pariezi. Pe masa din faţa lui nu se găsea nici o bucată de hârtie; cotrobăi prin buzunare, găsi o hârtie mototolită şi îşi notă parola.
VĂ RUGĂM REINTRODUCEŢI PAROLA ACUM.
Tastă seria de litere şi cifre.
După o altă pauză, alte mesaje apărură pe ecran. Viteza lor era ciudat de mică şi uneori chiar se opreau. După atâta timp, poate că sistemul nu lucra foarte... MULŢUMESC. PAROLA CONFIRMATĂ.
Ecranul clipi şi deveni brusc albastru-închis. Se auzi un sunet de clopoţel.
Arby rămase cu gura deschisă în faţa monitorului pe care se putea citi:

INTERNATIONAL GENETIC TECHNOLOGIES
ZONA B
SERVICIUL LOCAL DE REŢEA

Nu avea nici un sens. Cum putea să existe o reţea a Zonei B? InGen închisese Zona B cu ani în urmă. Arby citise deja documentaţia. Iar InGen ieşise din afaceri, era de mult falimentara. Ce reţea? gândi el. Şi cum reuşise el să pătrundă? Caravana nu era conectată la nimic. Nu exista nici un cablu. Probabil ca era o reţea radio care se afla deja pe insulă. Reuşise cumva să se înscrie. Dar cum de mai exista

reţeaua? O asemenea facilitate avea nevoie de o sursă de energie, iar aici nu exista nici una. Arby aşteptă.

Nu se petrecu nimic. Cuvintele rămăseseră pe ecran. Aşteptă să apară un meniu, dar nu se întâmplă nimic. Arby începu să bănuiască o defecţiune a sistemului. Sau poate că reţeaua era închisă. Poate că te lăsa să te înscrii, după care nu se mai întâmpla nimic.

Sau, poate, gândi el, aştepta ceva de la el. Făcu lucrul cel mai simplu, cel de a apăsa tasta de confirmare.

Pe ecran apăru:

SERVICII DISPONIBILE REŢEA
FIŞIERE EXISTENTE Ultima modificare

C/Cercetare	10/02/89
P/Producţie	10/05/89
T/Teren	10/09/89
I/Întreţinere	11/12/89
A/Administraţie	11/11/89
BAZE DE DATE	
Ci/Cercetare (AV-AD)	11/01/89
C2/Cercetare (GD-99)	11/12/89
P/Producţie (FD-FN)	11/09/89

REŢEA VIDEO
A, l-20CCD NDC.1.1

Era într-adevăr, un sistem vechi: fişierele nu mai fuseseră modificate de ani de zile. Întrebându-se dacă încă funcţionau, selectă REŢEAUA VIDEO. Şi, spre uimirea lui, văzu ecranul umplându-se cu imagini minuscule, cincisprezece cu totul, înghesuindu-se pe ecran, arătând vederi ale

diferitelor părţi ale insulei. Cele mai multe dintre camerele video păreau montate la înălţime, probabil prin copaci, şi arătau... Rămase cu ochii holbaţi.

Arătau dinozauri.

Se uită chiorâş. Nu era posibil. Vedea doar nişte filme. Pentru că, într-un colţ, văzu o turmă de triceratops. În pătratul de alături, nişte creaturi verzi, asemănătoare şopârlelor, iţindu-şi numai capul, din ierburile înalte. Într-un alt cadran, un stegozaur singur, umblând fără ţintă.

Cu siguranţă că erau filme, gândi el. Canalul dinozaurilor.

Dar, în altă imagine, Arby văzu cele două caravane legate între ele, în luminiş. Putea zări panourile negre fotovoltaice lucind pe acoperiş. Îşi imagină că, dacă s-ar fi uitat pe fereastră, s-ar fi putut vedea pe sine.

O, Dumnezeule, gândi el.

În altă imagine îi văzu pe Thome, pe Malcolm şi Eddie urcând iute în Explorer-ul verde şi pornind către partea din spate a laboratorului. Avu un şoc:

Imaginile erau adevărate.

Energie

Conduseră Explorer-ul spre partea din spate a clădirii principale, îndreptându-se către centrala electrică. Pe drum, trecură prin stânga unui sătuc. Thorne văzu şase colibe şi o clădire mare pe care scria „Reşedinţa Managerului”. Colibele fuseseră când va arătoase, dar acum erau năpădite de ierburi şi invadate în parte de junglă. În centrul complexului, văzură un teren de tenis, o piscină fără apă, o staţie de benzină în faţa căreia se afla un magazin universal.

— Mă întreb câţi oameni or fi fost aici? spuse Thome.

— De unde ştii ca au plecat cu toţii? întrebă Eddie.

— Cum adică?

— Doctore, au energie. După atâţia ani. Trebuie să existe o explicaţie.

Eddie ocoli cu maşina prin spatele rampelor de încărcare şi conduse spre centrala electrică, ţinând-o drept înainte.

Centrala electrică era o clădire de beton, lipsită de ferestre şi fără zorzoane, având doar un cilindru de oţel pentru ventilaţie, amplasat pe acoperiş. Ventilatoarele ruginiseră de mult şi aveau o culoare maronie cu pete galbene.

Eddie ocoli clădirea cu maşina, căutând o uşă. O găsi în spate. Era o uşă metalică grea, cu o inscripţie ştearsă care spunea:

ATENŢIE! ÎNALTĂ TENSIUNE. NU INTRAŢI.

Eddie sări din maşină, iar ceilalţi îl urmară. Thome adulmecă.

— Sulf, spuse el.

— Foarte puternic, aprobă Malcolm, dând din cap.

Eddie împinse uşa.

— Băieţi, am o presimţire...

Cu un clămpănit, uşa se deschise brusc lovindu-se de zidul de beton. Eddie scrută bezna dinăuntru. Thome văzu o încâlceală de ţevi şi un fir de abur care ieşea din podea. Aerul din încăpere era foarte fierbinte. Se auzea un ţiuit puternic şi continuu.

— Să fiu al naibii, spuse Eddie.

Înainta, privind indicatoarele – multe dintre ele aveau inscripţiile şterse, iar sticla acoperită cu un strat gros de praf galben. Încheieturile ţevilor aveau şi ele cruste galbene. Eddie şterse cu degetul o parte din crustă.

— Uimitor, spuse el.

— Sulf?

— Mda, sulf. Uimitor.

Se întoarse către sursa zgomotului. Văzu un ventilator mare, circular, având înăuntru o turbină. Paletele turbinei, rotindu-se repede, erau de un galben pal.

— Şi acolo-i tot sulf? întrebă Thome.

— Nu, spuse Eddie. Probabil că e aur. Paletele turbinei sunt din aliaj de aur.

— Aur?

— Mda. Ca să fie inerte chimic. Se întoarse către Thome. Îţi dai seama ce avem aici? E incredibil. Atât de compact şi de eficient. Nimeni n-a reuşit până acum. Tehnologia e...

— Vrei să spui că e o centrală geotermică? se miră Malcolm.

— Exact, exclamă Eddie. Au dat peste o sursă de căldură, probabil gaz sau abur, pe care l-au dirijat prin ţevi din podea. Apoi, au folosit căldura ca să

fiarbă apa într-un ciclu închis – la asta foloseşte reţeaua de ţevi – şi să pună în mişcare turbina de colo, care generează curent electric. Oricare ar fi sursa de căldură, procesul geotermic e întotdeauna coroziv ca naiba, în cele mai multe cazuri, întreţinerea e de-a dreptul brutală. Dar centrala asta încă mai funcţionează. Uimitor!

Lângă zid se afla un panou de comandă care distribuia energia întregului complex de laboratoare. Panoul era pătat şi mâncat de rugină în câteva locuri.

— Parcă n-a mai trecut nimeni pe-aici de ani de zile. O mulţime de contacte electrice sunt moarte. Dar centrala încă mai funcţionează... Incredibil!

Thome tuşi din pricina aerului sulfuros şi ieşi la aer curat. Se uită la partea din spate a laboratorului. Una dintre rampele de încărcare părea în formă bună, cealaltă se prăbuşise. Geamurile din spatele clădirii erau sparte.

Malcolm veni lângă el.

— Mă întreb dacă e vina vreunui animal.

— Crezi ca un singur animal ar putea produce atâtea stricăciuni?

Malcolm aprobă cu un semn din cap.

— Unii dinozauri cântăresc patruzeci, cincizeci de tone. Un singur animal are masa unei turme de elefanţi. Stricăciunile ar putea fi foarte bine pricinuite de un animal. Observi cărarea de colo? Trece pe lângă rampe şi coboară dealul. Ar putea fi animale...

— Nu s-au gândit la asta atunci când le-au dat drumul? întrebă Thome.

— O, sunt sigur că plănuiau să le ţină în libertate doar câteva săptămâni sau luni, apoi să le strângă

iarăşi, cât mai erau încă pui. Mă îndoiesc de faptul că s-au gândit să...

Fură întrerupţi de un şuierat, un fel de zgomot static. Venea dinăuntrul Explorer-ului. De dinapoia lor, Eddie se grăbi către maşină, cu o expresie de îngrijorare pe figură.

— Ştiam eu, rosti înciudat Eddie. Modulul de comunicaţii s-a ars. Ştiam eu c-ar fi trebuit să-l pun pe celălalt.

Deschise uşa Explorer-ului şi urcă pe locul pasagerului, ridică receptorul şi apăsă selectorul automat. Prin parbriz, îi văzu pe Thome şi Malcolm întorcându-se la maşină.

Atunci, transmisia se clarifică.

— ... În maşină! spuse o voce stridentă.

— Cine-i acolo?

— Doctore Thorne! Doctore Malcolm! Urcaţi în maşină! Când Thome sosi, Eddie îl anunţă:

— Doctore! E turbatul ăla de puşti...

— Ceee!? exclamă Thome.

— E Arby.

Prin radio, Arby spunea:

— Urcaţi în maşină! îl văd venind!

— Ce tot vorbeşte? spuse Thome, încruntându-se. Nu-i aici, nu? E pe insulă?

Radioul pocni.

— Da, sunt aici! Doctore Thome!

— Cum naiba de a...

— Doctore Thome! Urcă în maşină! Thome se înroşi de furie. Strânse pumnii.

— Cum a reuşit ticălosul ăsta mic să facă aşa ceva? Apucă receptorul de la Eddie. Arby, la naiba...

— Vine!

— Ce spune? făcu Eddie. Pare complet isteric.

— Îl văd pe monitor! Doctore Thome! Malcolm privi împrejur către junglă.

— Poate c-ar trebui să urcăm în maşină, spuse el calm.

— Ce vrea să spună cu monitorul? făcu Thome furios.

— Nu ştiu, doctore, dar daca a prins ceva din caravană, putem şi noi să vedem.

Aprinse monitorul de pe bord. Privi ecranul prinzând viaţă.

— Al naibii puşti, spuse Thome. Îi rup gâtul!

— Am crezut că vă place puştiul, spuse Malcolm.

— Îmi place, dar...

— E haosul în persoană, completă Malcolm, clătinând din cap.

Eddie privi imaginea de pe ecran.

— Am dat de dracu', spuse el.

Pe monitorul micuţ de pe bord aveau imaginea în prim-plan a unui puternic Tyrannosaurus rex, îndreptându-se pe potecă spre ei. Pielea avea nuanţe de brun-roşcat, sugerând culoarea sângelui uscat în lumina puternică a soarelui, puteau să-i vadă limpede muşchii puternici ai coapselor. Animalul se mişca iute, fără nici un semn de teamă sau de ezitare.

Cu ochii lipiţi de imagine, Thome ordonă:

— Toată lumea în maşină!

Urcară grăbiţi. Tiranozaurul dispăruse din raza de acţiune a camerei video. Dar, din Explorer, îl auziră venind. Pământul tremura, făcând maşina să se legene uşor.

— Ian? şopti timid Thome. Ce crezi c-ar trebui să facem?

Malcolm nu răspunse. Îngheţase, privind înainte, cu o expresie pierdută.

— Ian? repetă Thome.

Radioul pomi.

— Doctore Thome, răsună glasul lui Arby, l-am pierdut de pe monitor. Dumneavoastră îl vedeţi?

— Isuse, gemu Eddie.

Cu o viteza uluitoare, tiranozaurul apăru din frunzişul aflat în dreapta Explorer-ului. Animalul era imens, de mărimea unei clădiri de două etaje, cu capul ridicându-i-se mult deasupra, dincolo de raza lor vizuala. Se deplasa cu o incredibilă agilitate pentru o creatură atât de mare. Thome holbă ochii în tăcere, aşteptând să vadă ce avea să se întâmple. Simţi maşina vibrând la fiecare pas bubuitor. Eddie gemu înăbuşit.

Dar tiranozaurul nu-i băgă în seamă. Continuând în acelaşi ritm rapid, trecu pe lângă Explorer. Abia avură şansa să-l vad a înainte ca trupul şi capul enorm să dispară în desişul din stânga. Acum vedeau numai coada groasă, la vreo şapte picioare în aer, legănându-se înainte şi înapoi, la fiecare pas al animalului.

Atât de iute! gândi Thome. Iute! Animalul uriaş se ivise, le blocase vederea, apoi dispăruse iarăşi. Thome nu era obişnuit să vadă o fiinţa atât de mare şi, în acelaşi timp, atât de rapida. Acum, se mai zărea doar vârful cozii, clătinându-se în urma animalului grăbit.

În momentul următor, coada lovi botul Explorer-ului, cu un sunet puternic, metalic.

Şi tiranozaurul se opri.

Auziră un mârâit gros, nedumerit. Coada biciui din nou aerul, de astă dată cu intenţii precise. Curând,

coada şterse uşor radiatorul maşinii, pentru a doua oară.

Frunzişul din stânga fişâi şi se aplecă; coada dispăru.

Asta pentru că tiranozaurul, după cum îşi dădu seama Thome, se întorcea.

Animalul ieşi din nou din junglă şi se apropie de maşină. Mârâi din nou, profund, şi-şi întoarse capul dintr-o parte în alta ca să cerceteze obiectul cel nou şi ciudat. Când tiranozaurul se aplecă, Thome zări ceva între fălcile lui – picioarele unei creaturi spânzurând de-o parte şi de alta a botului. Muştele se adunaseră într-un nor gros în jurul capului monstrului.

— Fir-aş al dracului! mormăi Eddie.

— Taci, şopti Thome.

Tiranozaurul pufăi şi privi maşina. Se aplecă şi o adulmecă de mai multe ori, mişcându-şi capul de la stânga la dreapta. Adulmeca radiatorul. Trecu apoi într-o parte şi adulmecă roţile. Apoi îşi înălţă capul uriaş, până ce ochii trecură de capotă. Privi prin parbriz. Clipi. Privirea îi era rece şi reptiliană.

Thome avu impresia clară ca tiranozaurul îi examina: ochii lui treceau de la unul la celălalt. Cu nasul bont, împinse maşina dintr-o parte, legănând-o uşurel, ca şi cum i-ar fi încercat greutatea, măsurând-o ca pe un adversar. Thome se prinse strâns de volan şi-şi ţinu răsuflarea.

Brusc, tiranozaurul se îndreptă şi reveni în faţa maşinii. Se întoarse cu spatele la ei, ridicându-şi coada. Făcu un pas în spate. Auziră frecuşul cozii de acoperişul maşinii. Fundul i se apropie şi mai mult...

Şi tiranozaurul se aşeză pe capotă, clătinând maşina, aplecând bara de protecţie până la pământ

cu greutatea lui enormă. Preţ de câteva clipe, rămase nemişcat. Apoi, începu să-şi frece coapsele înainte şi-napoi, cu o mişcare rapidă, făcând metalul să scârţâie.

— Ce naiba...? făcu Eddie.

Tiranozaurul se ridică din nou, maşina se îndreptă şi Thome văzu o pastă albă, groasă, ungând capota. Tiranozaurul se îndepărtă imediat pe cărare şi dispăru în junglă.

Îl văzură apărând din nou în luminiş, traversându-l, trecând prin spatele depozitului, apoi printre două colibe, şi dispărând iarăşi.

Thorne se uită către Eddie, care-şi aruncă privirea către Malcolm. Malcolm nu întorsese capul în urma tiranozaurului. Continua să privească drept înainte, cu trupul încordat.

— Ian? şopti Thome, atingându-l pe umăr.

— A plecat? întrebă Malcolm.

— Da. Aplecat.

Ian Malcolm se relaxă, lăsându-şi umerii să cada. Expiră încet. Capul i se lăsă.ân piept. Trase aer cu putere şi ridică iarăşi bărbia.

— Trebuie să recunoşti, spuse el. Nu vezi aşa ceva în fiecare zi.

— Te simţi bine? întrebă Thome.

— Da, sigur, răspunse el, punând mâna pe piept ca să-şi potolească bătăile inimii. Fireşte că mă simt bine. Oricum, n-a fost decât unul mic.

— Mic? făcu Eddie. Ţi s-a părut mic...

— Da, pentru un tiranozaur. Femelele sunt mult mai mari. La tiranozauri există dimorfism sexual – femelele sunt mai mari decât masculii. Şi, în general, ele se ocupă mai mult de vânătoare. Dar s-ar putea să vedem asta chiar cu ochii noştri...

— Stai puţin, spuse Eddie. Cum de eşti atât de sigur că era un mascul?

Malcolm arătă către capota maşinii, de unde pasta albă scotea acum un miros înţepător.

— Şi-a marcat teritoriul!

— Şi ce? Poate că şi femelele pot să marcheze...

— S-ar putea, acceptă Malcolm. Dar glandele anale se găsesc numai la masculi. Şi ai văzut şi tu cum a făcut-o...

Eddie privi nefericit capota.

— Sper să pot curăţa chestia asta. Am luat ceva solvent cu mine, dar nu mă aşteptam, mă-nţelegi... la mosc de dinozaur.

Radioul intră din nou în funcţiune.

— Doctore Thome, spuse Arby. Doctore Thome? Sunteţi bine?

— Da, Arby. Mulţumită ţie.

— Atunci, ce mai aşteptaţi? Doctore Thome? N-aţi dat de doctorul Levine?

— Nu, încă nu.

Thome ridică mâna să privească senzorul, dar acesta căzuse pe podea. Se aplecă şi-l ridică. Coordonatele lui Levine se schimbaseră.

— Se mişcă...

— Ştiu că se mişcă. Doctore Thome?

— Da, Arby. Stai puţin. De unde ştii tu că se mişcă?

— Pentru că-l văd, spuse Arby. Merge pe bicicletă.

Kelly veni în partea din faţă a caravanei, căscând şi îndepărtându-şi de pe figură firele de păr rebele.

— Cu cine vorbeşti, Arb? Privi la monitor şi spuse: Hei, faină treabă!

— Am intrat în reţeaua Zonei B, o lămuri el.

— Ce reţea?

— Una locală, radio. Nu ştiu cum, dar încă funcţionează.

— Chiar aşa? Cum...

— Copii, spuse Thome prin radio. Dacă nu vă e cu supărare... Îl căutam pe Levine, nu?

Arby ridică receptorul.

— Merge pe bicicletă pe o cărare prin junglă. E cam strimtă şi accidentată. Cred că urmează acelaşi traseu cu tiranozaurul.

— Cu cine? făcu Kelly.

Thome pomi maşina, îndepărtându-se de centrala electrică, îndreptându-se spre locuinţele lucrătorilor. Trecu pe lângă staţia de benzină, apoi printre case. Urmă cărarea tiranozaurului. Poteca era destul de largă şi uşor de folosit.

— Copiii ăştia n-ar trebui să fie aici, făcu Malcolm îmbufnat. Nu sunt în siguranţă.

— Nu putem face mare lucru, spuse Thorne, apoi pomi radioul. Arby, îl mai vezi pe Levine?

Maşina sălta peste ceea ce fusese odată un strat de flori şi ocoli prin spatele Reşedinţei Managerului. Era o construcţie cu două etaje, clădită în stil colonial, cu balcoane şi o balustradă de lemn împrejmuind etajul. Ca şi celelalte case, şi aceasta fusese năpădită de ierburi.

— Da, doctore Thome, se auzi prin radio. Îl vad.

— Unde e?

— Urmăreşte tiranozaurul. Pe bicicletă.

— Urmăreşte tiranozaurul, oftă Malcolm. N-ar fi trebuit să mă amestec cu el...

— Cu toţii suntem de acord., spuse Thome.

Acceleră, trecând pe lângă o porţiune de zid spart care părea să marcheze perimetrul complexului. Maşina plonja în junglă, urmând poteca.

Prin radio, Arby spuse:
— Aţi ajuns să-l vedeţi?
— Încă nu.
Poteca se tot îngusta, răsucindu-se pe măsură ce cobora panta dealului. Depăşiră o curbă şi brusc văzură un copac doborât blocând drumul. Copacul era desfrunzit pe mijloc, cu ramurile rupte – probabil pentru că animalele mari călcaseră de multe ori peste el.
Thorne frână în faţa copacului. Coborî şi merse în spatele Explorer-ului.
— Doc, spuse Eddie. Lasă-mă pe mine să merg.
— Nu, spuse Thorne. Dacă se întâmplă ceva, tu eşti singurul care poate repara echipamentul. Acum eşti şi mai important, de când avem copiii pe cap.
Din spatele maşinii, Thome scoase motocicleta de pe suporturi. O lăsa jos, îi verifică bateria şi o duse pe roţi până în faţa maşinii.
— Dă-mi puşca aceea, îi ceru el lui Malcolm.
Thorne puse puşca pe după umăr, luă un receptor radio de pe bord şi şi-l atârnă de gât. Prinse bateriile la centură, apoi îşi aranja microfonul lângă obraz.
— Voi doi întoarceţi-vă la caravană, spuse Thome. Aveţi grijă de copii.
— Dar Doc..., începu Eddie.
— Fa ce-ţi spun, insistă Thorne şi trecu motocicleta peste copacul căzut.
O puse pe partea cealaltă, apoi traversă şi el. Văzu pe trunchi aceeaşi secreţie palidă, cu miros înţepător; se mânji pe mâini. Aruncă o privire întrebătoare către Malcolm.
— Marcarea teritoriului, confirmă Malcolm.
— Grozav, mormăi Thome, ştergându-şi mâinile de pantaloni. Nemaipomenit!

Apoi urcă pe motocicletă şi plecă.

Pe când cobora cărarea în urma tiranozaurului, frunzişul îl lovea pe Thome peste umeri şi picioare. Animalul era undeva în faţă, dar Thorne nu-l putea zări. Gonea.

Radioul pârâi.

— Doctore Thome? Va vad acum.

— Bine, spuse Thome. Radioul pârâi din nou.

— Dar nu-l mai zăresc pe doctorul Levine, spuse Arby cu îngrijorare în glas.

Motocicleta electrică abia dacă făcea zgomot, mai ales că nu avea decât de coborât. Undeva, în faţă, poteca se bifurca. Thome se opri, se aplecă peste motocicletă, privind cărarea noroioasă. Văzu urmele tiranozaurului mergând spre stânga. Văzu şi şanţul subţire săpat de cauciucurile bicicletei, mergând şi el tot spre stânga.

O luă pe acelaşi drum, de astă dată mai încet.

La zece iarzi mai încolo, Thome trecu pe lângă un picior parţial devorat zăcând lângă drum. Membrul sfişiat al nefericitului animal se afla acolo de multă vreme; era plin de viermi albi şi muşte. În căldura dimineţii, mirosul fetid era insuportabil. Thome continuă să meargă şi curând dădu peste craniul unui animal mare, cu resturi de came şi piele verde prinse pe os. Şi acesta era acoperit cu muşte...

Vorbi în microfon:

— Trec pe lângă nişte cadavre pe jumătate devorate...

Radioul pârâi. Îl auzi pe Malcolm:

— De asta mi-era frica.

— Frică? De ce?

— S-ar putea să dai peste un cuib, spuse Malcolm. Ai observat prada pe care o avea tiranozaurul în

bot? Era sfişiată toată, dar n-o mâncase. S-ar putea să fi dus prada acasă, la cuib.

— Un cuib de tiranozaur..., făcu Thome.

— În locul tau, aş fi precaut, îl avertiză Malcolm.

Thome scoase motocicleta din viteză şi rulă restul drumului la vale. Când poteca se îndreptă, coborî de pe motocicletă. Simţea sub picioare vibraţiile solului; de după tufele din faţă se auzea un sunet profund, ca torsul unei pisici uriaşe. Thome privi împrejur. Nu zări nicăieri bicicleta lui Levine.

Thome luă puşca de pe umăr şi o strânse bine în mâinile umede de sudoare. Auzi din nou mârâitul. Era ceva ciudat cu sunetul ăsta. Lui Thome îi trebui ceva timp să se lămurească.

Venea din mai multe locuri: dincolo de frunziş se aflau mai multe animale.

Thorne se aplecă, culese o mână de iarbă şi-i dădu drumul în vânt. Firele îi veniră înapoi, spre picioare: avea vântul în fată. Se strecură prin desiş.

Ferigile dimprejur erau uriaşe şi dese, dar deasupra vedea soarele răzbătând din luminişul aflat în apropiere. Mârâitul răsună acum foarte puternic. Şi se mai auzea un sunet – un schelălăit ciudat, cu tonuri înalte, ca scârţâitul unei roţi prost unse.

Thome ezită. Apoi, foarte încet, coborî o creangă. Şi rămase cu privirile blocate.

Cuib

Doi tiranozauri enormi – fiecare de câte douăzeci de picioare înălţime – se iviră deasupra lui. Pielea lor roşcata părea tăbăcită. Capetele uriaşe erau mândre, cu falei grele şi dinţi mari, ascuţiţi. Dar animalele nu-i trezeau lui Thome nici o senzaţie de ameninţare. Se mişcau încet, aproape blând, aplecându-se în mod repetat către o zonă mare, circulara, delimitată cu un zid de noroi uscat, înalt de aproape patru picioare. Cei doi adulţi ţineau în dinţi bucăţi de came roşie şi-şi aplecau capetele înapoia zidului. Aceasta mişcare era întâmpinată cu sunete frenetice, scârţâitoare, care se opreau aproape imediat. Adulţii ridicau din nou capul, de aceasta dată fără pradă.

Fără nici o îndoială, era un cuib. Iar Malcolm avusese dreptate: unul dintre tiranozauri era mai mare.

După câteva clipe, scheunatul se reluă. Lui Thome, sunetul acela îi aducea aminte de puii de pasăre. Adulţii continuară să aplece capul, să hrănească puii nevăzuţi. O bucată de came sfişiata căzu pe marginea valului de pământ. Thome văzu un pui de tiranozaur ridicându-se deasupra parapetului şi bâjbâind. Puiul era cam de mărimea unui curcan, cu cap mare şi ochi bulbucaţi. Trupul îi era acoperit cu un puf roşu care-l făcea să pară rufos. Un colier de puf alb îi încercuia gâtul. Scheunând fără încetare, puiul se târî stângaci către came, folosindu-se de labele din faţă. Dar când ajunse la pradă, o prinse în fălci, muşcând hotărât din ea, cu dinţii lui mici şi ascuţiţi.

Pomi, absorbit, să mănânce, când, deodată, scoase un ţipăt alarmat şi alunecă pe partea exterioară a parapetului. Imediat, mama-tiranozaur îşi plonjă botul şi prinse puiul în cădere, apoi îl împinse blând înapoi către cuib. Thome era impresionat de delicateţea mişcărilor, de grija pe care o avea pentru pui. În acest timp, tatăl continua să sfişie bucăţele de came. Ambele animale mârâiau uşor, fără încetare, ca pentru a linişti puii.

Thome îşi schimbă poziţia. Călcă pe o creangă uscată: se auzi un pocnet puternic.

Imediat, amândoi adulţii îşi aruncară capetele în sus.

Thome îngheţă; îşi ţinu răsuflarea.

Tiranozaurii cercetară cu atenţie zona dimprejurul cuibului. Trupurile le erau încordate, privirile atente. Ochii le clipeau, însoţiţi de scurte tresăriri din cap. După un timp, se mai liniştiră. Îşi bălăbăniră capetele în sus şi-n jos şi îşi frecară boturile unul de altul. Părea un fel de mişcare rituală, aproape un dans. Apoi continuară să-şi hrănească puii.

Când se liniştiră, Thome se strecură, îndepărtându-se încet către motocicletă. Arby şopti prin receptor:

— Doctore Thome, nu va pot vedea.

Thorne nu răspunse. Lovi microfonul cu degetul în semn ca auzise.

Arby şopti:

— Cred ca ştiu unde este doctor Levine. E pe undeva, la stânga dumitale.

Thome bătu din nou în microfon şi se întoarse.

Către stânga, printre ferigi, văzu o bicicletă ruginită, purtând inscripţia „Prop. Corp. InGen”, sprijinită de un copac.

Nu-i rău, gândi Arby, stând în caravană şi privind, una câte una, imaginile video. Îşi împărţise acum monitorul în patru; făcuse astfel un bun compromis între numărul şi dimensiunea imaginilor.

Una dintre imagini arăta de sus cei doi tiranozauri din luminişul ascuns. Soarele ajunsese la jumătatea cerului de dimineaţă şi lucea puternic peste iarba umedă şi mânjită cu noroi a luminişului. În mijloc, se vedea un val circular, abrupt, de pământ. Înăuntrul cuibului erau câteva resturi de coaja de ou şi doi pui de tiranozaur, arătând ca nişte păsări golaşe. Stăteau în cuib cu capetele întinse, exact ca puii de pasare, cu gurile deschise larg, aşteptând să fie hrăniţi. Kelly privi ecranul şi spuse:

— Uite ce drăguţi sunt, apoi adăugă: Ar trebui să fim acolo.

Arby nu-i răspunse. Nu era deloc sigur că ar fi dorit să se apropie mai mult. Adulţii considerau treaba asta foarte interesanta, dar pe Arby ideea îl speria profund, fără să ştie de ce. Arby îşi dorise întotdeauna să se organizeze, să creeze ordine în viaţa lui – chiar şi aranjarea imaginilor pe monitorul calculatorului îl calma. Dar pe insula asta, totul era necunoscut şi neaşteptat. Nu ştia ce avea să se întâmple. Iar asta îl tulbura...

Pe de alta parte, Kelly era în al nouălea cer. Continua sa facă comentarii la adresa tiranozaurilor – cât de mari erau, ce dinţi aveau. Părea entuziasmată şi complet lipsită de teamă.

Arby se simţea iritat de purtarea ei.

— Oricum, spuse Kelly, ce te face sa crezi ca ştii unde e doctorul Levine?

Arby arătă imaginea cuibului de pe monitor.

— Priveşte.
— Văd.
— Nu. Ţi-am spus sa priveşti, Kel.
— Pe când priveau ecranul, imaginea se mişca uşor. Alunecă spre stânga, apoi se centră iarăşi.
— Ai văzut? făcu Arby.
— Şi ce? Poate e din pricina vântului.
Arby clătină din cap.
— Nu, Kel. E căţărat în copac. Levine e cel care mişca aparatul.
— Aşa, şovăi ea, apoi făcu o pauză, timp în care privi din nou. S-ar putea să ai dreptate.
Arby rânji. Asta era tot ce putea aştepta din partea lui Kelly.
— Mda. Cred ca da.
— Dar ce caută doctorul Levine în copac?
— Poate că potriveşte camera video.
Ascultară şuieratul respiraţiei lui Thome prin radio.
Kelly privi atentă cele patru imagini video, fiecare arătând o altă perspectivă a insulei. Oftă.
— Abia aştept să merg acolo, spuse ea.
— Mda, şi eu, o îngâna Arby.
Dar nu la asta se gândea. Aruncă o privire pe fereastra caravanei şi văzu Explorer-ul apropiindu-se, avându-i la bord pe Eddie şi Malcolm. În sinea lui, era bucuros să-i vadă întorcându-se.

Thorne stătea la poalele copacului, privind în sus. Nu-l putea vedea pe Levine prin frunziş, dar ştia că trebuie să fie pe undeva, pe sus, din pricină că făcea o mulţime de zgomot. Thome arunca o privire nervoasă către luminişul mascat de frunze. Mai putea auzi încă mârâitul continuu, neschimbat.

Thome aşteptă. Ce naiba făcea Levine în copac? Auzi fişâitul crengilor de deasupra, apoi linişte. Un mârâit. Apoi alt fişâit.

Apoi, Levine spuse cu voce tare:

— Fir-ar să fie!

Se auzi un pocnet puternic de crengi şi un urlet de durere. După care Levine se prăbuşi la pământ, în faţa lui Thome, aterizând brutal pe spate. Se rostogoli, ţinându-se de umăr.

— La naiba! înjura el. Levine purta un costum kaki mânjit cu noroi şi sfişiat în câteva locuri. Ascunsă de o barbă de trei zile, figura îi era ameţită şi murdară de noroi. Ridică privirile spre Thome şi zâmbi forţat.

— Eşti ultimul om pe care mă aşteptam să-l văd, Doc, spuse el. Dar ai venit la ţanc.

Thorne întinse mâna, iar Levine se întinse s-o apuce; atunci, din luminiş, tiranozaurii scoaseră un răget asurzitor.

— O, nu! spuse Kelly.

Pe monitor, tiranozaurii păreau agitaţi, mişcându-se iute în cerc, ridicând capul şi mugind.

— Doctore Thome! Ce s-a întâmplat? întrebă Arby;

Auziră prin radio vocea lui Levine, slabă şi stridentă, fără sa reuşească să distingă vorbele. Eddie şi Malcolm intrară în caravană. Malcolm aruncă o privire către monitor:

— Spune-le s-o şteargă imediat de-acolo!

Cei doi tiranozauri se întorseseră unul cu spatele la celălalt, îndreptându-se cu faţa către exterior, în chip de apărare. Puii erau protejaţi în centru. Adulţii îşi legănau cozile grele peste cuib, deasupra capului puilor. Chiar şi din faţa monitorului, se putea simţi tensiunea.

Apoi, unul dintre adulţi mugi şi ţâşni din luminiş.
— Doctore Thome! Doctore Levine! Plecaţi de-acolo!

Thome încălecă motocicleta şi se prinse de ghidon. Levine sari în spatele lui şi i se agăţă de mijloc. Se auzi un răget care-i stârni fiori lui Thome; privi înapoi şi văzu unul dintre tiranozauri forţând frunzişul şi atac în du-i. Animalul venea în fugă, cu cea mai mare viteză – cu capul aplecat, cu fălcile deschise, într-o postură de atac foarte clară.
Thome răsuci cheia în contact. Motorul electric şuiera, roata din spate derapă în noroi, fără să se clintească.
— Dă-i drumul! striga Levine. Dă-i drumul!
Tiranozaurul se aruncă asupra lor, mugind. Thome simţi pământul zguduindu-se. Mugetul era atât de puternic, încât îi spărgea urechile. Tiranozaurul aproape îi ajunsese, cu capul înainte, cu fălcile larg deschise...
Thome lovi pământul cu călcâiele, împingând motocicleta înainte. Brusc, roata din spate făcu priză, aruncând un val de noroi şi motocicleta ţâşni pe drumul alunecos. Accelera. Motocicleta aluneca şi derapa...
Înapoia lui, Levine striga ceva, dar Thorne nu-l asculta. Inima îi bătea mai-mai să-i spargă pieptul. Săriră peste o brazda; aproape că-şi pierdură echilibrul, apoi îl recâştigară şi continuară sa accelereze. Thome nu îndrăznea să privească în urmă. Putea, în schimb, să simtă mirosul de came putredă, sa audă răsuflarea aspră a uriaşului animal pornit în urmărire...
— Doc! Ia-o mai uşor! striga Levine.

Thorne nu-l băgă în seamă. Motocicleta mugi, zburând peste deal. Frunzişul îi lovea peste faţă; noroiul îi stropea pe figură şi pe piept. Alunecară într-o brazdă, apoi reveniră pe mijlocul potecii. Auzi un alt răget, parcă ceva mai slab, dar...

— Doc! strigă Levine, aplecându-i-se la ureche. Ce vrei, să ne omori? Doc! Suntem singuri!

Thome ajunse la o porţiune dreaptă de cărare şi riscă o privire peste umăr. Levine avea dreptate. Erau singuri. Nu văzu nici urma de tiranozaur, deşi încă-i putea auzi mugetele, undeva, în depărtare.

Încetini.

— Ia-o mai uşor, îl sfătui Levine, clătinând din cap, cu figura înnegrită de spaima. Eşti un şofer îngrozitor, ştiai? Ar trebui să mai iei nişte lecţii. Aproape că ne-ai omorât...

— Ne atacă, spuse Thome furios.

Era obişnuit cu felul critic de-a fi al lui Levine, dar...

— Absurd, ripostă Levine. Nu atacă deloc.

— Atunci, se prefăcea al naibii de bine, se răsti Thome.

— Nu, nu, nu, făcu Levine. Nu ne ataca. Rex îşi apăra cuibul. E o mare diferenţă.

— Eu nu văd nici o diferenţă, spuse Thome, oprind motorul şi privind către Levine.

— De fapt, insistă Levine, dacă rex ar fi hotărât să te urmărească, am fi fost morţi până acum. Dar s-a oprit aproape imediat.

— Chiar?

— Fără nici o îndoiala, spuse Levine în felul lui pedant. Tiranozaurul voia doar sa ne sperie, ca să-şi apere teritoriul. N-ar lăsa nici o clipa cuibul nepăzit, decât dacă am fi luat ceva din el sau daca l-am fi

dărâmat. Sunt sigur că e cu tovarăşa lui acum, păzind puii, fără să-i treacă prin cap să plece.

— Cred că suntem norocoşi că e un părinte atât de bun, făcu ironic Thorne, pornind motorul.

— Fireşte că e un părinte bun, continuă Levine. Orice prost ar vedea asta. N-ai văzut ce slab era? îşi neglijează dieta ca să-şi hrănească progenitura. Probabil că face asta de săptămâni întregi. Ţyrannosaurus rex este un animal complex, cu un comportament de vânătoare complex. Şi are şi un comportament parental complex. Nu m-aş mira dacă tiranozaurii adulţi ar avea un rol parental extins la câteva luni. Poate că-şi învaţă puiul să vâneze. Poate că începe să-i aducă animale mici şi rănite şi-i lasă pe cei mici să le termine. Ar fi interesant de văzut exact ce face. De ce stam aici?

În casca din urechea lui Thome, radioul hârâi.

— Nici nu i-a trecut prin cap să-ţi mulţumească că i-ai salvat viaţa, spuse Malcolm.

Thome mormăi.

— Fireşte că nu, spuse el.

— Cu cine vorbeşti? Cu Malcolm? E aici? întrebă Levine.

— Da, răspunse Thome.

— E de acord cu mine, nu? spuse Levine.

— Nu chiar, făcu Thome, scuturând din cap.

— Uite ce-i, Doc, rosti apăsat Levine. Îmi pare rău că te-ai supărat. Dar n-avea nici un rost. Adevărul e că n-am fost nici o clipă în primejdie – în afară de momentele când ai condus motocicleta.

— Bine. Foarte bine.

Inima lui Thome încă mai bubuia. Trase puternic aer în piept, întoarse motocicleta către stânga şi se

îndreptă pe cărarea acum mai largă, înapoi către tabără.

Stând în spate, Levine spuse:

— Ma bucur foarte mult că te văd, Doc. Pe cuvânt!

Thome nu răspunse. Urmă cărarea, străbătând desişul.

Către vale, prinseră viteză. Curând, văzură caravanele în luminişul de dedesubt.

— Bine, spuse Levine. Aţi adus totul. Echipamentul funcţionează? Totul e în stare bună?

— Aşa se pare.

— Perfect, jubilă Levine. Atunci totul e perfect.

— Eu n-aş pune mâna în foc, spuse Thome.

Prin fereastra din spate a caravanei, Kelly şi Arby făceau veseli din mână.

— Asta-i bună! exclamă Levine.

A PATRA CONFIGURAŢIE

„Apropiindu-se de marginea haosului, elementele demonstrează conflicte interne. O regiune instabilă şi potenţial letală.”

IAN MALCOLM

Levine

Se apropiară în fuga prin luminiş, strigând:

— Doctore Levine! Doctore Levine! Sunteţi întreg!

Îl îmbrăţişară, iar Levine zâmbi fără să vrea. Se întoarse către Thome.

— Doc, spuse Levine. Asta-i o mişcare tare greşită.

— De ce nu le explici lor, direct? replică Thome. Sunt elevii tăi.

— Nu te înfuria, doctore Levine, spuse Kelly.

— Noi am hotărât aşa, explică Arby. Am venit pe cont propriu!

— Pe cont propriu? repetă Levine.

— Ne-am gândit că ai nevoie de ajutor, explică Arby. Şi chiar ai avut.

Arby se întoarse către Thome. Acesta dădu din cap:

— Da. Ne-au ajutat.

— Şi promitem că n-o să vă-ncurcăm, adăugă Kelly. Faceţi-vă treaba şi noi o să...

— Puştii erau îngrijoraţi din pricina ta, spuse Malcolm, apropiindu-se de Levine. Au crezut că eşti în primejdie.

— Voiam sa va întreb de ce vă grăbiţi atât? făcu Eddie. Adică, aţi construit toate maşinile astea, ca în final să plecaţi fără ele...

— N-am avut de ales, spuse Levine. Guvernul are de-a face cu un soi nou de encefalită. S-a hotărât că există o legătură între boala asta şi cadavrele de dinozauri care ajung din când în când pe ţărmul lor. Fireşte, ideea e cretină, dar asta n-o să-i oprească să distrugă toate animalele de pe insulă, în clipa în

care or să afle despre ele. A trebuit să ajung eu primul. Timpul e scurt.

— Aşa că ai venit aici de capul tău, spuse Malcolm.

— Prostii, Ian! Nu mai fi îmbufnat, urma să te chem de îndată ce aflam sigur că asta-i insula cea bună. Şi n-am venit singur. Am avut un ghid, Diego, un localnic care mi-a jurat ca a mai fost pe insula asta când era copil. Părea un bun cunoscător al locurilor. M-a condus pe faleză fără probleme. Şi totul a mers bine, până ce-am fost atacaţi la pârâu, iar Diego...

— Atacaţi? spuse Malcolm. De către cine?

— N-am prea văzut ce era, răspunse Levine. Totul s-a petrecut foarte repede. Animalul m-a doborât şi mi-a sfişiat rucsacul, după care nu mai ştiu ce s-a întâmplat. Poate că forma rucsacului l-a indus în eroare, pentru că, atunci când m-am ridicat şi am început iarăşi să fug, n-am mai fost urmărit.

Malcolm îl privea.

— Ai fost al naibii de norocos, Richard!

— Da, am fugit mult timp. Când m-am întors să mă uit în urma, eram singur în junglă. Rătăcit. N-am ştiut ce să fac, aşa ca m-am urcat într-un copac. A fost o idee bună, pentru că, pe la căderea nopţii, s-au arătat velociraptorii.

— Velociraptori? repetă nedumerit Arby.

— Nişte carnivore mici, explică Levine. Trup de formă teropodă obişnuită, bot lung, vedere binoculară. Cam doi metri înălţime şi cântărind vreo nouăzeci de kilograme. Nişte dinozauri foarte rapizi, inteligenţi, răi din fire, organizaţi în grupuri. Noaptea trecuta erau opt, săreau întruna în jurul copacului meu, încercând să mă prindă. Toată noaptea, sărituri şi mârâituri... N-am dormit deloc.

— Vai, ce păcat, ironiză Eddie.

— Uite ce-i, replică tăios Levine. Nu e problema mea dacă...

— Ai petrecut noaptea în copac? întrebă Thorne.

— Da, iar dimineaţă raptorii plecaseră. Aşa că am coborât şi am început să mă uit împrejur. Am găsit laboratorul sau ce-o fi ăla. E limpede, au plecat în grabă şi-au lăsat nişte animale în urma. Am trecut prin clădire şi-am văzut că au încă energie electrica – unele sisteme mai funcţionează, chiar după atâţia ani. Şi, ce-i mai important, exista o reţea de camere video. Chestia asta e tare binevenita. Aşa că am hotărât să le verific, şi,ma apucasem serios de treabă când aţi apărut voi şi aţi stricat totul...

— Ia stai, dom'le, sări Eddie. Noi am venit să te salvăm...

— Nu ştiu de ce, spuse Levine. Eu n-am cerut-o.

— Prin telefon aşa părea, aminti Thome.

— A fost o neânţelegere, zise Levine. Eram supărat că nu puteam pune în funcţiune telefonul. L-ai făcut prea complicat, Doc. Asta-i problema. Deci: îi dăm drumul la treabă?

Levine făcu o pauză. Privi chipurile furioase din jurul lui. Malcolm se întoarse către Thome.

— Un mare savant, rosti el ironic, şi un mare om!

— Uite ce-i, se înfurie Levine. Nu ştiu care-i problema voastră. Expediţia ajungea mai devreme sau mai târziu pe insulă. În cazul ăsta, mai devreme e mai bine. Totul a mers perfect şi, cinstit vorbind, nu vad motivul pentru care ar trebui să continuăm discuţia. N-avem vreme de ceartă. Sunt lucruri importante de făcut – şi cred c-ar trebui să pornim la treabă. Pentru că insula asta e un prilej extraordinar şi n-o să dureze la nesfirşit.

Dodgson

Lewis Dodgson stătea ghemuit într-un colţ întunecat din Chesperito Cantina din Puerto Cortes, cu o bere în faţă. Alături de el, George Baselton, profesor doctor docent în biologie la Stanford, devora cu entuziasm o farfurie de huevos rancheros. Gălbenuşurile de ou erau împrăştiate peste verdeţuri. Lui Dodgson, priveliştea din farfurie îi făcea rău. Îşi întoarse privirea, dar continua să-l audă pe Baselton lingându-şi zgomotos buzele.

Nu mai era nimeni în bar, în afară de câţiva pui de găină care ciuguleau pe podea. Din când în când, un băieţel intra pe uşă, arunca o mână de pietricele către găini şi fugea, hlizindu-se. Un casetofon răguşit maltrata un cântec vechi de-al lui Elvis Presley, prin boxele sparte de deasupra barului. Dodgson îngână „Falling În Love With You” şi încercă să-şi ţină firea. Stătea în maghernița asta de aproape o oră.

Baselton termină ouăle şi împinse farfuria deoparte. Scoase computerul portabil pe care-l căra peste tot.

— Acum, Lew, începu el. M-am tot gândit cum s-o rezolvăm.

— Ce să rezolvăm? spuse iritat Dodgson. Nu-i nimic de rezolvat până ce nu ajungem pe insulă.

În vreme ce vorbea, bătea fotografia lui Richard Levine de marginea mesei. O întoarse. Privi imaginea cu fundul în sus. Apoi o îndreptă.

Oftă. Privi ceasul de la mână.

— Lew, făcu răbdător Baselton, ajungerea pe insulă nu e partea cea mai importantă. Important este cum o să prezentăm lumii descoperirea noastră.

Dodgson făcu o pauză.

— Descoperirea noastră, repetă el. Îmi place asta, George. E foarte bine. Descoperirea noastră.

— Ei, doar ăsta-i adevărul, nu? spuse Baselton cu un zâmbet sec. InGen e falită, tehnologia ei este pierdută pentru omenire. O pierdere tragică, după cum am spus-o de multe ori la televiziune. În aceste circumstanţe, oricine o găseşte din nou face o descoperire. Nu ştiu cum o numeşti tu. După cum spunea Henri Poincare...

— Bine, accepta Dodgson. Deci am făcut o descoperire. Şi? Vrei să ţinem o conferinţă de presă?

— Fireşte că nu, spuse Baselton cu o privire îngrozită. O conferinţă de presă ar apărea teribil de obraznică. Ne-ar expune la tot felul de critici. Nu, nu. O descoperire de asemenea dimensiuni trebuie tratata cu nonşalanţă. Trebuie raportată, Lew.

— Raportată?

— În reviste: Nature, cred. Da.

Dodgson se uita cruciş.

— Vrei s-o anunţi într-o publicaţie academică?

— Vezi tu o cale mai bună de legitimare? întrebă retoric Baselton. E un lucru foarte potrivit să-i anunţam mai întâi pe colegii noştri savanţi. Fireşte că se va declanşa o dezbatere – dar în ce consta o dezbatere? O răfuială academică, profesori care sar unul la altul, scandal care va umple paginile ziarelor vreme de trei zile, până ce va fi eclipsat de ultimele ştiri din domeniul implanturilor mamare. Iar în aceste trei zile, noi ne declarăm practic proprietatea asupra descoperirii.

— Scrii tu articolul?

— Da, spuse Baselton. Iar mai târziu, un articol în American Scholar sau poate în Natural History: O lucrare de interes general despre însemnătatea descoperirii pentru viitor, despre ce ne spune ea despre trecut, prostii din astea...

Dodgson dădu din cap. Îşi dădea seama că Baselton avea dreptate şi-şi amintea încă o dată cât de multă nevoie avea de el şi cât de înţelept fusese atunci când îl adăugase la echipă. Dodgson nu se gândea niciodată la reacţia publicului. Iar Baselton nu se gândea la nimic altceva...

— Ei, asta-i bine, spuse Dodgson. Dar nu putem face nimic până ce nu ajungem pe insulă. Îşi privi din nou ceasul.

Auzi o uşă deschizându-se înapoia lui; intră Howard King, asistentul lui Dodgson, trăgând după el un costarican solid, cu mustaţă. Omul avea o figură asprită de vreme şi o expresie posacă.

Dodgson se răsuci pe scaun.

— Ăsta-i tipul?

— Da, Lew.

— Cum îl cheamă?

— Gandoca.

— Senor Gandoca... Dodgson ridică fotografia lui Levine. Îl ştii pe omul ăsta?

Gandoca abia daca aruncă o privire fotografiei. Dădu din cap.

— Si. Senor Levine.

— Aşa-i. Blestematul de senor Levine... Când a trecut pe-aici?

— Acum câteva zile. Aplecat cu Dieguito, vărul meu. Încă nu s-au întors.

— Şi unde s-au dus? întrebă Dodgson.

— Isla Soma.
— Bine. Dodgson îşi termină berea şi puse sticla deoparte. Ai o barcă? Se întoarse către King. Are o barcă?
— E pescar, spuse King. Sigur că are barcă.
Gandoca dădu din cap.
— O barcă de pescuit. şi.
— Bine. Vreau să merg şi eu pe Isla Soma.
— şi, senor, dar azi vremea...
— Nu-mi pasă de vreme, îl întrerupse Dodgson. Vremea o să fie mai bună. Vreau să merg acum.
— Poate mai târziu...
— Acum!
Gandoca desfăcu braţele.
— Îmi pare tare rău, senor...
— Arată-i banii, Howard, făcu Dodgson.
King deschise o servieta plină cu pachete de câte cinci mii de dolari. Gandoca se uită, luă o bancnotă, o cercetă. O puse la loc cu grijă, se fiţâi puţin.
— Vreau să merg acum, repeta Dodgson.
— şi, senor, spuse Gandoca. Plecăm când sunteţi gata.
— Aşa mai zic şi eu, zâmbi Dodgson. Cât timp ne trebuie sa ajungem la insula?
— Poate vreo două ore, senor.
— Bine, încheie Dodgson. O sa fie bine.

Postul de observaţie

— Plecam!

Levine conecta cu un pocnet metalic cablul flexibil la vinciul Explorer-ului, apoi îl bloca. Cablul se răsuci încet în bătaia soarelui.

Coborâseră cu toţii pe câmpia largă şi ierboasă de la poalele dealului. Soarele amiezii se înălţa deasupra capului, strălucind peste inelul de piatră al insulei. Dedesubt, valea tremura în căldura amiezii.

În apropiere, se afla o turmă de hypsilophodons animalele verzi, asemănătoare gazelelor, îşi ridicau din când în când capul deasupra ierbii, privind către ei de fiecare dala când auzeau un clinchet metalic; Eddie şi copiii desfăceau structura de aluminiu care fusese subiectul atâtor speculaţii acasă, în California. Ansamblul arata acum ca o grămadă de tije subţiri – o versiune supradimensionată a unui joc Marocco – împrăştiata pe iarba din câmpie.

— Acum vedem noi, spuse Levine, frecându-şi mâinile.

O dată cu pornirea motorului, tijele de aluminiu începură sa mişte şi să se ridice încet. Structura părea o delicată pânză de păianjen, dar Thome ştia că dispunerea barelor avea să-i confere o rezistenţă surprinzătoare. Pe măsură ce barele se desfăceau, structura se ridică zece picioare, apoi cincisprezece, şi în sfirşit se opri. Ghereta din vârf se afla chiar sub cele mai joase crengi ale copacilor din apropiere, fapt care aproape o ascundea privirii. Însă eşafodajul lucea în soare.

— Asta e? întreba Arby.

— Da, asta e.

Thorne trecu de-a lungul celor patru laturi, strecurând în încheieturi bolţurile de blocaj.

— Dar e mult prea strălucitoare, remarca Levine. Ar fi trebuit s-o vopsim în negru mat.

— Eddie, trebuie s-o camuflam, spuse Thome.

— S-o vopsesc cu spray-ul, Doc? Cred c-am luat cu mine nişte vopsea neagră.

Levine scutură din cap.

— Nu, o sa miroasă. Ce zici de palmierii de colo?

— Sigur, o putem face.

Eddie se apropie de un pâlc de palmieri începu să taie frunze mari cu maceta.

Kelly privi în sus, la structura metalică.

— E grozavă. Dar la ce foloseşte?

— E un post de observaţie, explică Levine. Hai cu mine! Şi începu sa urce eşafodajul.

Structura de deasupra era o ghereta strimtă, cu acoperişul susţinut de bare de aluminiu distanţate la patru picioare una de alta. Podeaua gheretei era şi ea din bare de aluminiu, dar acestea erau apropiate, cam la şase inci. Picioarele riscau, însă, să trecă printre ele, aşa că Levine luă prima legătură de frunze pe care Eddie Carr o legase de frânghie şi o folosi ca să netezească podeaua. Restul frunzelor le prinse în afară, mascând structura.

Arby şi Kelly priviră către animale. Din locul acela, puteau urmări întreaga vale. Pe celălalt mal al râului, se zărea o turmă îndepărtată de apatozauri. O ceată de triceratops rătăcea către nord. Aproape de apă, nişte dinozauri cu cioc de raţă şi creste înalte se apropiau să bea. Un strigăt ca de trompetă trecu dinspre ciocurile de raţa peste vale, către ei: un sunet profund, venit parcă de pe altă lume. O

clipă mai târziu, se auzi un strigăt de răspuns, din pădurea situată în partea opusă a văii.

— Ce-a fost asta? întrebă Kelly.

— Parasaurolophus, spuse Levine. Trâmbiţează prin creasta de pe cap. Sunetele cu frecvenţă joasă sunt transmise la mare distanţă.

Către sud, văzură o turma de animale în nuanţe de verde-ânchis, cu frunţi largi, curbate, şi cu o coroană de coame noduroase. Arătau ca nişte bivoli mai mici.

— Ăstora cum le spune? întrebă Kelly.

— Bună întrebare, observă Levine. Sunt fie Gravitholus albertae, fie, mai degrabă, Pachycephalosaurus wyomlngensis. Dar e greu de spus cu siguranţă, pentru că nu s-a recuperat niciodată un schelet întreg al acestor animale. Osul frunţii este foarte gros, aşa că am găsit multe fragmente ale bolţii craniene. Dar e pentru prima data când văd un animal întreg.

— Şi coamele acelea? La ce folosesc? întrebă Arby.

— Nimeni nu ştie, spuse Levine. Cu toţii consideră că folosesc la lupte între masculi. Întreceri pentru femele, ceva de genul ăsta.

Malcolm urcă în post.

— Da, se ciocnesc între ei, spuse el în batjocură. După cum se şi vede.

— Bine, ripostă Levine, acum nu se bat. Poate că sezonul de împerechere s-a sfirşit.

— Sau poate că n-o fac deloc, spuse Malcolm, privind animalele verzi. Îmi par destul de paşnice.

— Da, aprobă Levine, dar asta nu înseamnă nimic. Bivolul african pare a fi paşnic mai tot timpul – de fapt, de obicei sta complet nemişcat. Cu toate astea, sunt animale neprevăzute şi primejdioase.

Trebuie să presupunem că acele coame folosesc la ceva – chiar daca nu ne dăm noi seama acum.

Levine se întoarse către puşti.

— De aceea am pus la punct această structură. Vrem să facem observaţii complete asupra animalelor. Pe cât posibil, vrem un dosar complet al activităţii lor.

— De ce? întrebă Arby.

— Pentru că, răspunse Malcolm, aceasta insulă prezintă o ocazie unică de a studia cel mai mare mister al planetei noastre: dispariţia speciilor.

— Vezi tu, spuse Malcolm, când InGen şi-a oprit activitatea, a făcut-o în grabă şi a lăsat câteva animale în urmă. Asta s-a întâmplat acum cinci sau şase ani. Dinozaurii se maturizează rapid; cele mai multe specii ajung la maturitate în patru sau cinci ani. Până acum, prima generaţie de dinozauri InGen – crescuţi în laborator – a ajuns la maturitate şi a început să zămislească o noua generaţie, în întregime în sălbăticie. Pe această insulă există acum un sistem ecologic complet, cu vreo duzină de specii de dinozauri trăind în grupuri sociale, pentru prima dată după şaizeci şi cinci de milioane de ani.

— Şi de ce consideraţi asta drept o ocazie? întrebă Arby.

Malcolm arătă către câmpie.

— Ia gândeşte-te. Dispariţia speciilor este un subiect foarte greu de cercetat. Există vreo duzină de teorii în competiţie. Dosarul fosil este incomplet. Şi nu poţi face experienţe... Galileo ar fi fost în stare sa urce în tumul din Pisa şi sa arunce să-şi testeze teoria gravitaţiei. N-a făcut-o niciodată, dar ar fi putut. Newton a folosit prisme pentru a pune la încercare teoria lui asupra luminii. Astronomii au

observat eclipse pentru a testa teoria relativităţii a lui Einstein. Toată ştiinţa se bazează pe încercări. Dar cum poţi proba teoria dispariţiei speciilor? Nu poţi.

— Dar aici... şovăi Arby.

— Da, spuse Malcolm. Avem aici o populaţie de animale dispărute, introduse artificial într-un mediu închis, permiţându-i-se să evolueze din nou. Niciodată nu s-a mai întâmplat aşa ceva în istorie. Ştim că aceste animale au dispărut cândva, în trecut, toate o dată. Dar nimeni nu ştie de

— Şi vă aşteptaţi să descoperiţi motivul? în doar câteva. zile?

— Da, spuse Malcolm.

— Cum? Doar nu vă aşteptaţi să dispară din nou?

— Adică în faţa ochilor noştri? râse Malcolm. Nu, nu. Nici pomeneala. Dar, pentru prima dată, nu studiem doar oase. Vedem animale vii şi le observăm comportamentul. Am o teorie şi cred ca, fie şi în scurt timp, vom avea dovada valabilităţii acestei teorii.

— Ce dovadă? întrebă Kelly.

— Ce teorie? întrebă Arby.

Malcolm zâmbi.

— Aşteptaţi, le spuse el.

Regina roşie

Apatozaurii coborâseră la râu în dogoarea zilei; gâturile lor graţioase se reflectau în apa spre care se aplecau să bea. Cozile lor lungi, ca un bici, băteau leneş oglinda lichida. Câţiva apatozauri tineri, mult mai mici decât adulţii, se hârjoneau în mijlocul turmei.

— Frumos, nu? spuse Levine. Felul în care se potrivesc între ei. Frumos... Se apleca peste margine şi strigă spre Thome: Unde-i suportul meu?

— Urcă, striga Thome.

Pe frânghie se ridică un tripod greu, având ataşat un suport circular. Pe acest suport se aflau cinci camere video şi cabluri care duceau la panourile solare. Levine şi Malcolm începură să le regleze.

— Ce faceţi cu imaginile video? întrebă Arby.

— Datele se prelucrează şi ajung direct în California. Prin satelit. Ne-am conectat şi la reţeaua de securitate a insulei Aşa ca avem acum o mulţime de puncte de observaţie.

— Şi nici nu-i nevoie să fim aici?

— Întocmai.

— Şi asta numiţi dumneavoastră un post de observaţie?

— Da. Cel puţin, aşa-i spun savanţii de felul lui Sarah Harding Thorne urcă să li se alăture. Micul adăpost era acum destul de înghesuit, dar Levine nu părea sa bage de seamă. Era absorbit de priveliştea dinozaurilor; îndreptă un binoclu spre animalele răspândite pe câmpie.

— Exact după cum am bănuit, rosti către Malcolm. Organizare spaţială. Puii şi tinerii în mijlocul turmei,

iar adulţii, ca apărare, la periferie. Apatozaurii folosesc pentru apărare cozile.

— Aşa se pare.

— O, fără nici o îndoială, oftă Levine. Ce plăcut e să vezi c-ai avut dreptate!

Dedesubt, pe pământ, Eddie despacheta cuşca circulară de aluminiu, aceeaşi pe care o văzuseră în California. Avea şase picioare înălţime, patru în diametru şi era construita din bare de titaniu, groase de un în ci.

— Ce vreţi sa fac cu asta? întrebă Eddie.

— Las-o acolo, spuse Levine. Acolo-i locul ei.

Eddie potrivi cuşca într-un colţ al eşafodajului. Levine coborî.

— La ce foloseşte? întrebă Arby, privind în jos. Să prindem un dinozaur?

— De fapt, exact pe dos. Levine prinse cuşca de latura eşafodajului. Deschise şi închise uşa, încercând-o. Uşa avea un lacăt pe care Levine îl verifică, lăsând cheia în broască. E o metodă de protecţie împotriva animalelor de pradă, un fel de cuşcă pentru rechini, spuse Levine. Dacă eşti prin preajmă şi se-ntâmplă ceva, intri şi te pui la adăpost.

— Ce să se-ntâmple? întrebă Arby cu o privire îngrijorată.

— De fapt, nu cred să se poată întâmpla ceva, spuse Levine. Pentru că mă îndoiesc că animalele ne vor da vreo atenţie, nouă sau căsuţei, o dată ce camuflăm structura.

— Adică, n-au s-o vadă?

— O, ba da, spuse Levine, dar n-au s-o bage în seamă.

— Dar daca ne miros...

Levine clătina din cap.

— Am aranjat postul în aşa fel încât curenţii de aer să bată spre noi. În plus, poate ca ai observat: ferigile astea au un miros deosebit.

Era un miros discret, uşor astringent, semănând cu acela al frunzelor de eucalipt.

Arby fremăta.

— Dar dacă le vine cheful să mănânce ferigile?

— N-au s-o facă, răspunse Levine. Sunt din specia Dicranopterus cyatheoides. Au o toxicitate medie şi produc strepezirea gurii. De fapt, există o teorie care spune că toxicitatea lor ar fi apărut pentru prima data în jurasic, ca apărare împotriva dinozaurilor.

— Asta nu-i o teorie, ripostă Malcolm. E o speculaţie pur şi simplu.

— Trebuie sa existe o logică în toate, spuse Levine. Viaţa plantelor din mezozoic trebuie sa fi fost pusă în mare primejdie de apariţia dinozaurilor mari. Turmele de ierbivore gigantice, în care fiecare animal consuma sute de livre de plante în fiecare zi, ar fi şters de pe faţa pământului orice plantă fără sistem de apărare – gust rău, spini sau toxicitate. Deci, e posibil ca cyatheoides să-şi fi dezvoltat toxicitatea pe vremea aceea. Şi e foarte eficientă, pentru că nici animalele contemporane nu mănâncă ferigile astea, nicăieri pe pământ. De aceea sunt atât de abundente. Poate că ai observat...

— Plantele au sisteme de apărare? se miră Kelly.

— Fireşte. Plantele evoluează ca oricare altă formă de viaţă şi vin cu forme proprii de agresiune şi de apărare. În secolul nouăsprezece, cele mai multe teorii se refereau la animale – natura cu dinţi şi gheare. Acum, savanţii se gândesc la natura verde

şi cu rădăcini. Ne dăm seama că plantele, în lupta lor neâncetată de a supravieţui, au pus la punct o multitudine de mijloace, de la simbioza completă cu alte animale, până la mecanisme de semnalizare ca să prevină alte plante şi până la războiul chimic.

— Semnale? se încruntă Kelly. Ce fel de semnale?

— O, sunt multe exemple, spuse Levine. În Africa, arborii de acacia şi-au dezvoltat ţepi foarte lungi şi ascuţiţi – cam de vreo trei inci – dar asta nu a făcut decât să provoace alte animale, precum girafele şi antilopele, să-şi dezvolte limbi lungi ca să treacă de bariera spinilor. Spinii, singuri, nu sunt eficienţi. Deci, în cursa evolutivă a armelor, arborii de acacia şi-au dezvoltat toxicitatea. Au început să producă în frunze mari cantităţi de tanin, substanţă care declanşează o reacţie metabolică letală la animalele care le mănâncă. Cu alte cuvinte, le ucide. În acelaşi timp, acacia a dezvoltat un fel de sistem chimic de avertizare pentru ceilalţi arbori. Dacă o antilopă începe să mănânce dintr-un copac, acel copac eliberează în aer vapori de etil care forţează ceilalţi arbori din pilc să-şi mărească producţia de tanin din frunze. În cinci sau zece minute, ceilalţi copaci produc mai mult tanin, devenind de-a dreptul otrăvitori.

— Şi ce se întâmplă cu antilopa? Moare?

— Ei, nu mai moare, spuse Levine, pentru că acea cursă a înarmărilor continuă. Până la urmă, antilopele au învăţat că pot paşte numai un timp scurt. O dată ce copacii încep să producă mai mult tanin, animalele se opresc din păscut. Ierbivorele şi-au pus la punct noi strategii. De exemplu, când o girafă mănâncă dintr-un arbore de acacia, evită să pască din copacii care se află în bătaia vântului. În

loc de asta, se mută la un arbore mai îndepărtat. Deci şi animalele s-au adaptat la acest sistem de apărare...

— În teoria evoluţiei, aceasta poartă numele de fenomenul Reginei Roşii, spuse Malcolm. Pentru că în „Alice în ţara minunilor”, Regina Roşie îi spune lui Alice să alerge cât poate de repede ca să rămână pe loc. Aşa se pare că funcţionează şi spirala evoluţiei. Toate organismele evoluează într-un ritm furios, doar ca să rămână în acelaşi echilibra. Să rămână în poziţia de dinainte.

— Şi asta e ceva comun? întrebă Arby. Cu fiecare plantă?

— Da, spuse Levine. În felul lor, plantele sunt extrem de active. Stejarii, de exemplu, produc tanin şi fenol, ca apărare împotriva omizilor. Întregul pâlc de arbori este alertat imediat ce unul dintre ei este infestat. E un mod de a proteja întregul pâlc – un fel de cooperare între copaci, după cum s-ar spune.

Arby dădu din cap şi privi către apatozaurii care adăstau lângă râu.

— Deci, spuse Arby, de aceea n-au mâncat dinozaurii toţi copacii de pe insulă? Pentru că apatozaurii aceia mari trebuie să mănânce mult. Au gâtul lung ca să mănânce frunzele de sus. Dar copacii abia dacă par atinşi...

— Foarte bine, spuse Levine, dând din cap. Am observat şi eu.

— Să fie oare din pricina sistemelor de apărare ale plantelor?

— Ei bine, s-ar putea, spuse Levine. Dar cred că mai exista o explicaţie, foarte simplă de altfel, pentru care copacii sunt feriţi.

— Care?

— Uită-te, îl îndemnă Levine. E chiar dinaintea ochilor tăi.

Arby luă binoclul şi privi turmele.

— Care e explicaţia aceea simplă?

— Paleontologii, explică Levine, duc o dispută interminabilă despre motivul pentru care sauropozii aveau gâtul lung. Animalele pe care le vezi au gâturi de douăzeci de picioare lungime. Tradiţia spune că sauropozii şi-au dezvoltat gâturi lungi pentru a mânca frunzişul înalt la care nu puteau ajunge animalele mai mici.

— Şi? spuse Arby. De ce se ceartă?

— Cele mai multe animale de pe pământ au gâtul scurt, spuse Levine, pentru că un gât lung e o... bătaie de cap. Creează tot felul de probleme. Probleme structurale: cum să aranjezi muşchii şi ligamentele ca să suporte lungimea gâtului. Probleme de comportament: impulsurile nervoase trebuie să străbată o mare distanţă de la creier la trup. Probleme de deglutiţie: hrana are cale lungă de la gură la stomac. Probleme de respiraţie: aerul trebuie împins printr-un tub lung. Probleme cardiace: sângele trebuie să fie pompat până la cap, altfel animalul leşină. În termeni evolutivi, toate astea sunt lucruri greu de făcut.

— Dar girafele au reuşit, spuse Arby.

— Aşa-i. Deşi gâtul girafei nu este nici pe departe atât de lung. Girafele şi-au dezvoltat o inimă mare şi o fascie groasă care înveleşte gâtul. De fapt, gâtul girafei este ca o manşetă de presiune.

— Şi dinozaurii au o astfel de manşetă?

— Nu ştim. Presupunem că apatozaurii au o inimă uriaşă, cu o capacitate de vreo trei sute de livre,

poate şi mai mult. Dar mai există o soluţie pentru problema pompării sângelui printr-un gât lung.

— Da?

— O ai chiar în faţa ochilor, spuse Levine.

Arby bătu din palme.

— Nu ridică capul!

— Corect, punctă Levine. Cel puţin, nu foarte des sau nu mult timp. Fireşte, acum animalele beau, deci au gâtul coborât, dar presupun că, dacă o să le urmărim ceva mai mult timp, o să ajungem la concluzia că nu stau vreme îndelungată cu gâtul ridicat.

— Şi de aceea nu mănâncă frunzele din copaci!

— Aşa-i.

Kelly se încruntă.

— Dar daca nu-şi folosesc gâtul pentru hrănire, atunci de ce şi l-au mai dezvoltat?

Levine zâmbi.

— Trebuie sa existe un motiv, spuse el. Cred că e ceva legat de apărare.

— Apărare? Un gât lung? Arby căscă ochii. Nu înţeleg.

— Mai uită-te, insistă Levine. E destul de evident.

Arby privi prin binoclu.

— Nu-mi place când mi se bagă pe gât o problemă „limpede”, şopti el către Kelly.

— Ştiu, oftă ea.

Arby arunca o privire către Thome. Acesta făcu pe furiş un V cu două degete, apoi aplecă unul. Mişcarea forţă celălalt deget să-l urmeze. Deci cele două degete erau legate între ele...

Dacă ăsta era un indiciu, nu-l înţelegea. Se încruntă.

Thorne şopti: „Punte”.

Arby se uită la cozile biciuind peste animalele tinere.

— Am înţeles! exclamă Arby. Se folosesc de cozile lor pentru apărare. Şi au nevoie de gâtul lung ca să contrabalanseze mişcarea cozii. E ca o punte de suspensie!

Levine se uită cruciş către Arby.

— Te-ai prins foarte repede, observă el.

Thorne se întoarse cu spatele, ascunzându-şi zâmbetul.

— Dar am dreptate…, sublinie Arby.

— Da, spuse Levine. Ideea ta este în esenţă corectă. Gâturile lungi există pentru că există cozile lungi. La teropode, care se deplasează în poziţie verticala, situaţia e alta. Dar patrupedele au nevoie de o contragreutate, altfel animalul pur şi simplu s-ar răsturna.

— De fapt, există un lucru şi mai uimitor la această turma de apatozauri, spuse Malcolm.

— Chiar? întrebă Levine. Care?

— Nu există adulţi adevăraţi, răspunse Malcolm. Acele animale pe care le vedem sunt foarte mari după standardul nostru. Dar, de fapt, nici unul nu a atins mărimea adultă. Mi se pare ciudat.

— Chiar? Pe mine nu mă tulbură deloc, făcu Levine. Fără îndoială, asta-i pentru că n-au avut destul timp să ajungă la maturitate. Sunt sigur că apatozaurii, ca să crească, au nevoie de mai mult timp decât alţi dinozauri. Mamiferele mari, precum elefanţii, cresc mai greu decât cele mici.

Malcolm clătină din cap.

— Asta nu-i o explicaţie, spuse el.

— Nu? Atunci care?

— Mai uită-te, făcu Malcolm, arătând către câmpie. E foarte limpede.

Copiii chicotiră.

Levine tremură puţin enervat.

— Ce mi se pare mie limpede, spuse el, e că nici una dintre specii nu pare să fi atins maturitatea. Triceratopşii, apatozaurii, chiar şi parazaurii sunt puţin mai mici decât ne-am aşteptat. Asta pune problema unui factor consistent: un element de dietă, efectul închiderii pe o insulă mică, poate chiar felul în care au fost manipulaţi genetic. Dar nu consider lucrul ăsta ca fiind remarcabil sau ca motiv de îngrijorare. – Poate ca ai dreptate, spuse Malcolm. Sau poate că nu...

Puerto Cortes

— Nici un zbor? rosti indignată Sarah Harding. Cum adică, nici un zbor?

Era ora unsprezece dimineaţa. Harding zburase preţ de cincisprezece ore, petrecând cel mai mult timp pe un avion de transport militar american pe care-l prinsese la Nairobi şi care făcea cursa spre Dallas. Era epuizată. Se simţea murdară: avea nevoie să facă un duş şi să-şi schimbe hainele. În loc de asta, se certa cu un ofiţer încăpăţânat dintr-un orăşel păduchios de pe coasta vestică a Costa Ricăi. Afară, ploaia se oprise, dar cerul era încă plumburiu, cu nori grei aşezaţi peste aeroportul pustiu.

— Îmi pare rău, spuse Rodriguez. Nu se poate aranja nici un zbor.

— Dar elicopterul care-a luat oamenii mai devreme?

— Da, avem un elicopter.

— Unde e?

— Elicopterul nu-i aici.

— Văd şi eu. Dar unde e?

Rodriguez îşi desfăcu braţele.

— A plecat la San Cristobal.

— Când se întoarce?

— Nu ştiu. Cred că mâine, poate poimâine.

— Senor Rodriguez, spuse ea hotărâtă, eu trebuie să ajung pe insulă astăzi.

— Vă înţeleg dorinţa, spuse Rodriguez, dar nu vă pot ajuta cu nimic.

— Ce sugeraţi?

Rodriguez ridică din umeri.

— N-aş putea să vă sugerez nimic.

— Există vreo barcă să mă ducă?
— Nu ştiu de nici o barcă…
— Acolo e un port, spuse Harding arătând pe fereastră. Văd tot felul de şalupe…
— Ştiu. Dar nu cred că va merge vreuna pe insulă. Vremea nu e bună.
— Dar dacă mă duc acolo…
— Da, fireşte, oftă Rodriguez. Fireşte că puteţi să încercaţi.

Astfel, se trezi singură, într-o dimineaţă ploioasă, la puţin timp după ora unsprezece, îndreptându-se cu rucsacul pe umăr către docul de lemn şubred. Patru bărci erau legate la doc, mirosind puternic a peşte, dar toate păreau părăsite. Activitatea, în întregul ei, se mutase la capătul dinspre larg al docului, unde era ancorat un vas mult mai mare. Alături de vas, un jeep Wrangler de culoare roşie fusese legat în chingi ca să fie ridicat la bord, împreuna cu câteva cutii cilindrice de metal şi cufere cu provizii. Admiră în trecere maşina; fusese modificată special, lărgită la dimensiunile unui Land Rover fender, vehiculul cel mai indicat pentru orice teren. Modificările aduse acestui jeep trebuie să fi costat o avere, gândi ea: era accesibil doar cercetătorilor cu o mulţime de bani.

Stând pe doc, o pereche de americani purtând pălării de soare cu boruri largi strigau şi gesticulau către jeepul pe care o macara ruginita tocmai îl ridica, încercând să-l treacă pe punte. Sarah îl auzi pe unul dintre ei strigând: „Atenţie! Cu grijă!” pe când jeepul se lăsă greoi pe punte. „La dracu', ai grijă!” Câţiva hamali porniră să care bagajele pe punte. Braţul macaralei se răsuci înapoi, sa ridice cutiile metalice.

Harding se apropie de primul bărbat şi spuse politicoasa:

— Scuzaţi-mă, dar mă întreb dacă nu m-aţi putea ajuta...

Bărbatul îi aruncă o privire. Era de înălţime mijlocie, cu pielea roşcată şi trăsăturile blânde; arăta stângaci în hainele noi, kaki, de safari. Părea preocupat şi tensionat.

— Acum sunt ocupat, se răsti el şi se întoarse cu spatele. Manuel! Ai grija, ăsta-i echipament sensibil!

— Îmi pare rău că vă necăjesc, insistă ea, dar ma numesc Sarah Harding şi încerc sa...

— Poţi să fii mata şi Sarah Bemhardt, ca – Manuel! La dracu'! Bărbatul făcu semne cu braţele. Tu de colo! Da, tu! Ţine cutiile alea în picioare!

— Încerc să ajung pe Isla Soma, termină ea.

La aceste cuvinte, întreaga purtare a bărbatului se schimba. Se întoarse încet către Sarah.

— Isla Soma? repeta el. Să nu-mi spuneţi că aveţi vreo legătură cu doctorul Levine...

— Ba da.

— Măi sa fie, făcu bărbatul, afişând brusc un zâmbet călduros. Ca sa vezi! întinse mâna. Eu sunt Lew Dodgson, de la corporaţia Biosyn din Cupertino. El e asociatul meu, Howard King.

— Bună, salută celălalt, dând din cap.

Howard King era mai tânăr şi mai înalt decât Dodgson şi arăta bine în costumul lui californian. Sarah recunoscu tipul: un mascul clasic de mâna a doua, servil până în străfunduri. Şi avea ceva ciudat în comportament: se îndepărtase puţin şi părea cu atât mai stânjenit de prezenţa ei, cu cât era mai prietenos Dodgson.

— Şi acolo, continuă Dodgson arătând spre punte, este al treilea dintre noi, George Baselton.

Harding văzu un bărbat solid, aplecat peste cutiile care fuseseră transportate la bord. Mânecile îi erau ude de transpiraţie.

— Sunteţi prieteni de-ai lui Richard?

— Chiar acum plecam să-l vedem, spuse Dodgson, şi să-l ajutăm. Ezită, încruntându-se. Dar el nu v-a pomenit nimic despre noi...

Sarah îşi dădu brusc seama de felul în care trebuia să le fi apărut: o femeie scundă, la treizeci de ani, purtând o cămaşă boţita, pantaloni scurţi kaki şi cizme grele, cu hainele murdare şi parul răvăşit după toată călătoria ei cu avionul.

— Îl cunosc pe Richard prin Ian Malcolm. Ian şi cu mine suntem vechi prieteni.

— Înţeleg..., spuse el, continuând să o privească de parcă n-ar fi fost sigur de sinceritatea ei.

Sarah se simţi datoare să se explice.

— Am fost în Africa. Am hotărât să vin aici în ultima clipă. M-a chemat Doc Thome.

— A, fireşte, Doc.

Bărbatul dădu din cap şi păru să se relaxeze, de parcă ar fi înţeles totul.

— Richard e bine? întrebă ea.

— Sper. Pentru el traversăm tot echipamentul ăsta.

— Plecaţi acum spre Soma?

— Da, dacă vremea ţine cu noi, spuse Dodgson, aruncând o privire spre cer. Ar trebui să fim gata în cinci sau zece minute. Dacă vreţi să mergeţi cu noi, sunteţi binevenită, adăugă vesel. Avem nevoie de tovărăşie. Unde vă e bagajul?

— Am numai asta, spuse ea, ridicându-şi rucsacul ei mic.

— Călătoriţi fără bagaje? Bine. Domnişoară Harding, bun venit la petrecere!

Dodgson părea acum pe de-a-ntregul deschis şi prietenos, complet schimbat faţă de început. Dar Sarah observă că băiatul, King, rămăsese vizibil stânjenit. King îi întorsese spatele şi se prefăcea a fi foarte ocupat, strigând la hamali să fie atenţi cu ultimele cufere marcate „Biosyn Corporation”. Avea impresia că se ferea de privirile ei. Şi încă nu se uitase bine la al treilea bărbat, cel de pe punte. Situaţia asta o făcea să ezite.

— Sunteţi sigur că e în regulă...

— Fireşte! Am fi încântaţi! insistă Dodgson. Apoi, cum altfel aţi vrea să ajungeţi acolo? Nu există avioane, iar elicopterul a plecat.

— Ştiu, am verificat...

— Vedeţi? Dacă vreţi să ajungeţi pe insulă, trebuie să veniţi cu noi.

Privi jeepul de pe vas şi spuse:

— Cred că Doc trebuie să fi ajuns deja cu echipamentul lui.

La aceste vorbe, King ridică brusc fruntea, alarmat. Dar Dodgson clătină calm din cap şi spuse:

— Da, cred că da. Aplecat astă-noapte, mi se pare.

— Aşa mi-a spus şi el.

— Bine, aprobă Dodgson. Deci a ajuns acolo. Cel puţin, aşa sper.

De pe punte, se auziră strigăte în spaniolă şi un căpitan îmbrăcat cu haine unsuroase se aplecă peste bord.

— Senor Dodgson, suntem gata!

— Bine, spuse Dodgson. Excelent! Urcaţi la bord, domnişoară Harding. Să plecăm!

King

Împrăştiind fum negru, vasul de pescuit ieşi din port pufăind, îndreptându-se către marea deschisă. Howard King simţi duduitul motoarelor navei sub picioare, auzi scârţâitul lemnului. Ascultă strigătele în spaniolă ale echipajului. King privi înapoi către târguşorul Puerto Cortas, o îngrămădire de căsuţe la ţărm. Spera ca vasul să fie în stare sa facă până la capăt cursa – pentru că se aflau deja în mijlocul neantului.

Iar Dodgson risca din nou...

Asta era situaţia de care se temea cel mai mult King.

Howard King îl cunoştea pe Lewis Dodgson de aproape zece ani, de când se alăturase companiei Biosyn ca proaspăt absolvent al facultăţii de medicină de la Berkeley, un cercetător promiţător, cu destulă energie ca să cucerească lumea. King tratase în teza de doctorat subiectul factorilor de coagulare sanguină. Intrase la Biosyn într-un moment în care se purta un mare interes pentru aceşti factori, care păreau să deţină cheia dizolvării cheagurilor la pacienţii cu atac de cord. Companiile de biotehnologie se întreceau în a dezvolta un nou medicament care, în acelaşi timp, să salveze mai multe vieţi şi sa ridice mai multe averi.

La început, King lucrase la o substanţă uimitoare pe care o numise Hemaggluttin V-5 sau HGV-5. La primele teste, reuşise să dizolve agregatul plachetar[8] într-o proporţie uluitoare. King devenise

---

8 Agregat plachetar = dop plachetar = cheag sanguin – formaţiune uscata care conţine o reţea insolubila şi depozite

cel mai promiţător tânăr cercetător de la Biosyn. Imaginea lui era scoasă în evidenţă în raportul anual. Avea propriul lui laborator şi un buget de aproape o jumătate de milion de dolari.

Apoi, fără veste, veni dezastrul. La testele preliminare pe subiecţi umani, HGV-5 nu reuşise sa dizolve cheagurile nici din infarctul miocardic, nici din embolia pulmonară. Mai rău, produsese efecte secundare severe: sângerare gastrointestinală, erupţii pe piele, probleme neurologice. După moartea în convulsii a unui pacient, compania opri testul. În câteva săptămâni, King îşi pierdu laboratorul. Îl preluă un cercetător danez, proaspăt sosit, care cerceta un extract din saliva lipitorii galbene de Sumatra, compus care se arăta mai promiţător.

King se mută într-un laborator mai mic, paraşi factorii sanguini şi-şi îndreptă atenţia spre analgezice. Avea un compus interesant, izomerul L al unei proteine extrase de la broasca-rinocer africană; proteina părea să aibă efecte narcotice. Dar îşi pierduse încrederea de mai înainte şi, atunci când compania îl verifică, ajunse la concluzia că cercetarea lui era insuficient documentată pentru a cere aprobarea procuraturii pentru teste. Proiectul se închise fără prea multe discuţii.

King avea pe-atunci treizeci şi cinci de ani şi ratase de două ori. Imaginea lui nu mai apărea în raportul

---

de hematii, constituind un baraj pentru pierderile de sânge datorate străpungerii vaselor de sânge mici şi mijlocii. Astfel de cheaguri se pot forma şi patologic, prin perturbarea coagulabilităţii; cheagurile astfel formate călătoresc prin sistemul vascular, putând produce baraje cardiace, cerebrale, pulmonare etc. (n. tr.).

anual. Se. zvonea că Biosyn avea de gând să-l pună pe liber la următoarea etapă de restructurări. Când propuse un nou proiect de cercetare, îi fu refuzat din oficiu. Intrase în perioada neagra a vieţii lui.

Atunci, Lewis Dodgson îi propusese să ia masa împreună...

Dodgson avea o reputaţie proastă printre cercetători; era cunoscut sub porecla „Deviatorul”, din pricină că prelua munca altora şi pretindea a fi a lui. În anii de început, King îl ocolise. Dar acum îi permisese lui Dodgson să-l invite la un restaurant scump, cu meniu marin, din San Francisco.

— Cercetarea e grea, făcu Dodgson pe un ton de simpatie.

— Poţi s-o mai spui o dată, exclamă King.

— Grea şi riscantă, completă Dodgson. De fapt, cercetarea inovatoare rareori iese la iveală. Dar oare înţelege conducerea? Nu. Dacă cercetarea greşeşte, tu eşti cel pe care se dă vina. Nu e drept.

— Mie-mi spui? făcu King.

— Dar asta-i treaba, ridică din umeri Dodgson şi culese cu furculiţa piciorul unui crab.

King nu spuse nimic.

— Personal, nu-mi place riscul, continuă Dodgson. Munca originala este riscantă. Cele mai multe idei noi sunt proaste, iar cele mai originale dau greş. Asta-i realitatea. Daca te simţi atras de cercetarea originală, trebuie să te aştepţi la eşecuri. Nu face nimic daca lucrezi într-o universitate, unde eşecul este o onoare, iar succesul conduce la ostracizare. Dar în industrie... nu, nu. Munca originală în industrie nu este o alegere înţeleaptă. Nu face decât

să te bage în necaz. Acolo unde te găseşti tu acum, prietene...

— Ce pot să fac? întrebă King.

— Ei bine, spuse Dodgson, am propria mea versiune fată de metoda ştiinţifică. O numesc «dezvoltarea focalizată a cercetării». Dacă numai câteva idei sunt bune, de ce să încerci să le găseşti singur? E prea greu. Lasă-i pe ceilalţi să le găsească... lasă-i pe ei să rişte... lasă-i pe ei să urmărească gloria. Eu mai degrabă aş aştepta şi aş dezvolta ideile care se arată deja a fi promiţătoare. Iau ce-i bun şi-l fac şi mai bun. Sau, cel puţin, îl fac destul de diferit ca să-l pot patenta. Atunci, se cheamă că-i al meu.

King era uimit de felul direct în care recunoştea Dodgson hoţia. Nu părea câtuşi de puţin deranjat. King amestecă o vreme prin salată.

— De ce-mi spui toate astea?

— Pentru ca văd ceva în tine, răspunse Dodgson. Văd ambiţia. Ambiţia frustrata. Îţi spun, Howard, nu trebuie sa te simţi frustrat. Nu trebuie nici să fii concediat la următoarea restructurare. Lucru care are să se întâmple mai mult ca sigur. Câţi ani are puştiul tau?

— Patru, răspunse King.

— Îngrozitor, să rămâi fără slujbă când ai o familie tânără... Şi nu va fi prea uşor să capeţi o alta slujbă. Cine crezi tu c-o să-ţi mai dea vreo şansă acum? Până la treizeci şi cinci de ani, un savant sau s-a remarcat deja, sau n-are s-o mai facă niciodată. Nu spun ca e adevărat, dar aşa cred ei.

King ştia concepţia asta. O întâlneai în toate companiile de biotehnologie din California.

— Dar Howard, spuse Dodgson, aplecându-se peste masă şi coborându-şi glasul, o lume minunată te aşteaptă, dacă te hotărăşti să vezi altfel lucrurile. Mai există o cale, complet diferită. Cred c-ar trebui să te gândeşti bine la ce-ţi spun...

Două săptămâni mai târziu, King devenise asistentul personal al lui Dodgson la departamentul de concepte biogenice viitoare, titulatură care nu era altceva decât rezultatul efortului companiei Biosyn de a ascunde spionajul industrial. Iar în anii care urmară, King se ridică din nou în companie – de astă dată datorită susţinerii lui Dodgson.

Acum, King avea parte de toate beneficiile succesului: un Porsche, o ipotecă, un divorţ, un copil pe care-l vedea o dată pe săptămână. Toate – pentru că se dovedise a fi un secund perfect, care muncea multe ore, care se ocupa de detalii, care-şi scotea din necazuri şeful slobod la gură. Şi, în acest timp, King ajunsese să cunoască toate părţile lui Dodgson – partea lui carismatică, partea vizionară, ca şi partea întunecata, lipsita de milă. King crezuse c-o să poată ţine în frâu această parte diabolica.

Dar uneori nu era sigur că reuşea.

Ca acum, de pildă...

Pentru că se aflau pe un vas de pescari, împuţit şi şubred, îndreptându-se spre ocean dinspre un sat nenorocit de pe ţărmul costarican, şi pentru că, în acel moment plin de încordare, Dodgson se hotărâse brusc să intre într-un fel de joc de noroc, întâlnindu-se cu femeia asta şi hotărând s-o ia cu el.

King nu ştia ce are de gând Dodgson, dar îi văzuse lucirea din ochi, lucire care apăruse de puţine ori, dar care îl alarma întotdeauna.

Hardi<g se afla acum pe puntea din faţă, aproape de pupa. Privea oceanul. King îl văzu pe Dodgson dând ture în jurul jeepului şi bombănind nervos.

— Ascultă, spuse King, trebuie să vorbim.

— Sigur, făcu Dodgson cu uşurinţa în glas. La ce te gândeşti?

Şi zâmbi. Zâmbetul acela fermecător...

Harding

Sarah Harding privea cerul plumburiu, ameninţător. Vasul se legăna sub loviturile valurilor.

Ajutoarele de pe punte se înghesuiau să lege mai bine jeepul care ameninţa să scape din chingi.

Sarah stătea în îmbrăţişarea pupei, luptându-se cu răul de mare. La orizont, drept în faţă, vedea linia joasă a ţărmului Islei Soma.

Se întoarse, privi în urmă, şi-i văzu pe Dodgson şi pe King înghesuiţi lângă maşină, absorbiţi într-o conversaţie nervoasă. King părea supărat şi gesticula cu repeziciune.

Dodgson asculta şi scutura din cap. După o clipa, puse o mână pe umărul lui King. Părea să încerce să-l calmeze pe tânăr. Nici unul dintre ei nu băga în seamă activitatea din jurul jeepului. Ceea ce era ciudat, gândi ea, după cât de îngrijoraţi pentru echipament fuseseră mai devreme. Acum nu părea să le mai pese.

În ceea ce-l privea pe al treilea bărbat, cu siguranţă că-l recunoscuse şi era surprinsă să-l găsească aici, pe vasul aceasta mic de pescuit. Baselton îi strânsese mâna ţeapăn şi dispăruse sub punte de îndată ce vasul se desprinsese de la doc. Nu mai apăruse. Sau poate că şi el avea rău de mare.

Îl văzu pe Dodgson despărţindu-se de King şi grăbindu-se să supravegheze mateloţii. Lăsat singur, King plecă să verifice legăturile cutiilor şi butoaielor de pe puntea din spate. Cutiile erau marcate „Biosyn”.

Harding nu auzise niciodată de corporaţia Biosyn. Se întrebă ce legătură puteau să aibă Ian şi Richard cu asta. De câte ori i se oferea prilejul, Ian era critic, chiar răutăcios la adresa companiilor de biotehnologie. Iar oamenii ăştia nu prea păreau prieteni. Erau prea rigizi, prea... duşmănoşi.

Dar, mai reflectă ea, Ian avea prieteni ciudaţi. Întotdeauna apăreau pe neaşteptate în apartament – caligraful japonez, soldatul indonezian, scamatorul din Las Vegas cu jacheta lui bolero strălucitoare, ciudatul acela de astrolog francez care credea ca pământul e gol pe dinăuntru...

Apoi, prietenii lui matematicieni. Ăştia erau cu adevărat trăzniţi. Sau aşa îi păreau lui Sarah. Aveau nişte priviri atât de nebune, erau atât de prinşi de demonstraţiile lor. Pagini întregi cu demonstraţii, uneori sute de pagini… Era prea abstract pentru ea. Lui Sarah Harding îi plăcea să atingă pământul, să vadă animalele, să audă zgomotele şi să simtă mirosurile. Asta însemna realitatea pentru ea. Restul era doar o grămadă de teorii: poate ca erau adevărate, poate greşeau…

Valurile începură să se spargă de pupă, aşa că se trase mai înspre mijlocul punţii, ca să nu se ude. Căscă: nu dormise cine ştie ce în ultimele douăzeci şi patru de ore. Dodgson termină treaba la jeep şi veni spre ea.

— E totul bine? îl întrebă.

— O, da, răspunse Dodgson, zâmbind vesel.

— Prietenul dumitale, King, pare supărat.

— Nu-i plac bărcile, zise Dodgson, arătând către valuri. Dar facem un timp mai bun decât.ma aşteptam. O să tragem la ţărm în numai o oră.

— Spuneţi-mi, făcu ea. Ce înseamnă Corporaţia Biosyn? N-am auzit niciodată de ea.

— E o companie mica, o lămuri Dodgson. Facem ceea ce se cheamă produse biologice de consum. Suntem specializaţi în organisme sportive şi recreaţionale. De exemplu, manipulăm genetic noi feluri de ştiucă şi alţi peşti sportivi. Creăm noi rase de câini – animale mai mici pentru cei care locuiesc în apartamente. Lucruri din astea... Exact felul de lucruri pe care Ian le ura, gândi ea.

— De unde-l cunoaşteţi pe Ian?

— O, trebuie să ne întoarcem mult în urmă, spuse Dodgson.

Ea îi observă tonul vag.

— Cât de departe?

— Prin zilele parcului.

— Parcul, făcu ea.

El dădu din cap.

— Ţi-a vorbit vreodată despre cum s-a rănit la picior?

— Nu, spuse ea. Nu vorbim niciodată despre asta. A povestit doar că i s-a întâmplat în timpul unei munci de consultaţie... nu ştiu. Un soi de necaz. Era vorba despre un parc?

— Da, un fel de parc, zise Dodgson, privind oceanul. După o clipă, ridică din umeri. Şi dumneata? De unde-l cunoşti?

— A fost unul dintre cei care mi-au citit teza de doctorat. Sunt etolog. Studiez mamiferele mari din ecosistemul savanei africane. Africa de Est. Carnivore, mai ales.

— Carnivore?

— Am studiat hienele, spuse ea. Înainte de asta, leii.

— Multă vreme?

— Cam de zece ani. De şase ani continuu, de la doctorat.

— Interesant, spuse Dodgson, clătinând din cap. Şi ai venit aici tocmai din Africa?

— Da, din Seronera. Tanzania.

Dodgson făcu un gest vag din cap. Privi peste umărul ei, către insulă.

— Ca să vezi! Se face frumos până la urmă...

Ea se întoarse şi văzu fişii de albastru în norii de deasupra, pe cale de a se subţia.

Soarele încerca să pătrundă prin spărturi. Marea era mai calmă. Sarah fu surprinsa să vadă că insula se afla mult mai aproape decât crezuse. Vedea limpede stâncile înălţate peste mare, stânci cenuşii-roşiatice de origine vulcanică, tăioase.

— În Tanzania, spuse Dodgson, conduci o echipă mare de cercetare?

— Nu. Lucrez singură.

— Fără studenţi? făcu el.

— Mi-e teamă că da. Asta pentru că munca mea nu e spectaculoasă. Carnivorele mari din savana africană sunt mai ales nocturne. Aşa că muncesc mai ales noaptea.

— Trebuie să-i fie destul de greu soţului...

— A, nu sunt căsătorită, spuse ea cu o uşoară ridicare din umeri.

— Sunt surprins. O femeie atât de frumoasa ca dumneata...

— Niciodată n-am avut timp, rosti ea repede. Ca să schimbe subiectul, întrebă: Unde-o să tragem la ţărm?

Dodgson se întoarse să privească. Ajunseseră acum destul de aproape de insulă ca să vadă

valurile mari şi înspumate, spărgându-se de stânci. Erau doar la o milă sau două depărtare.

— O insulă neobişnuită, comentă Dodgson. Aceasta regiune a Americii Centrale este în întregime vulcanica. Există cam treizeci de vulcani activi între Mexic şi Columbia. Toate insulele astea din apropierea ţărmului au fost odată vulcani activi, parte a lanţului central. Dar, spre deosebire de partea continentală, insulele sunt acum adormite. N-au mai erupt de vreo mie de ani.

— Deci noi vedem partea exterioară a craterului?

— Exact. Stâncile astea, în forma lor de-acum, sunt rezultatul eroziunii ploii, dar şi a oceanului. Părţile acelea drepte de pe stâncă arată locurile în care oceanul a erodat la baza, iar zone uriaşe de stâncă, instabile, au clivat pur şi simplu, alunecând drept în mare. Peste tot este numai rocă moale vulcanica.

— Deci o sa tragem la ţărm...

— Există câteva puncte pe partea îndreptată spre vânt în care oceanul a săpat peşteri în stâncă. Iar în două astfel de locuri, peşterile primesc râuri care vin din interior. Aşa că sunt traversabile. Făcu un semn înainte. Vedeţi acolo, chiar se zăreşte una dintre peşteri...

Sarah Harding văzu o deschizătură întunecată şi neregulată, tăiată la baza masivului. De jur împrejurul ei, valurile se spărgeau cu violenţa, jeturi de apă înspumată ridicându-se până la cincizeci de picioare în aer.

— Ai de gând să duci vasul prin peştera de colo?

— Dacă vremea nu se mai schimbă, da. Dodgson privi înapoi. Nu-ţi face griji, nu-i atât de rău pe cât pare. Aşaa, spuneai ceva. Despre Africa. Când ai plecat din Africa?

— Chiar după ce a sunat Doc Thome. Spunea că merge cu Ian să-l salveze pe Richard şi m-a întrebat dacă nu vreau să vin şi eu.

— Şi dumneata ce-ai spus?

— Am spus c-am să mă mai gândesc.

Dodgson se încruntă.

— Nu i-ai spus că vii?

— Nu. Pentru ca nu eram sigură că vreau asta. Adică, sunt ocupată. Am munca mea. Şi e un drum prea lung...

— Pentru un vechi iubit, spuse Dodgson, dând din cap cu simpatie.

Ea oftă.

— Ei, îl cunoaşteţi pe Ian.

— Da, îl cunosc, încuviinţa Dodgson. E o figură...

— Se poate spune şi-aşa, făcu ea.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Dodgson îşi limpezi glasul.

— Sunt nedumerit, spuse el. Cui ai spus că vii aici?

— Nimănui, spuse ea. Am sărit în primul avion şi-am venit.

— Dar universitatea, colegii...

Ea ridică din umeri.

— N-a fost timp. Şi, cum am spus, lucrez singură.

Privi din nou către insula. Stâncile se ridicau mult deasupra vasului. Erau doar la câteva sute de iarzi. Peştera părea acum mult mai mare, dar valurile se spărgeau cu putere de ambele părţi ale intrării.

Sarah clătină din cap.

— Pare destul de dificil.

— Nu-ţi face griji, o linişti Dodgson. Vezi? Căpitanul a luat deja cursul. O să fim în perfectă siguranţă, o dată ce-am trecut. Apoi... O să fie foarte palpitant.

Vasul se apleacă şi se cufundă pe-o parte în mare, cu o mişcare nesigură Sarah se prinse de balustrada. Alături de ea, Dodgson rânji.

— Vezi? Palpitant, nu?

Părea brusc energizat, aproape agitat. Trupul îi deveni încordat; îşi frecă mâinile.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, domnişoară Harding, nu pot lăsa să se întâmple ceva celei care...

Ea nu ştia la ce se referă, dar înainte să poată răspunde, botul bărcii se cufundă, ridicând un jet de apă. Sarah se împletici puţin. Dodgson se apleacă iute – aparent ca s-o susţină – dar se părea că ceva mergea prost, trupul lui se lipi de picioarele ei, apoi se ridică – moment în care un alt val se izbi de navă şi ea îşi simţi trupul răsucit şi ţipa şi se prinse de balustradă...

Dar totul se întâmpla prea iute, lumea se răsuci, capul lui Harding lovi balustrada şi femeia se rostogoli, căzând prin spaţiu. Văzu vopseaua scorojită a bărcii trecându-i prin faţa ochilor, văzu oceanul verde aruncându-se spre ea, apoi fu şocată de răceala bruscă, înţepătoare, a apei, pe când cădea în marea aspră şi legănată şi se scufundă sub valuri, în beznă.

Valea

— Merge foarte bine, exclamă Levine, frecându-şi palmele. Mult peste aşteptările mele, trebuie să spun. N-aş putea fi mai mulţumit.

Stătea în foişor împreună cu Thome, Eddie, Malcolm şi copiii, privind către valea de dedesubt. Cu toţii asudau în micul post de observaţie; aerul amiezii era liniştit şi fierbinte, împrejurul lor, câmpia cu iarbă înaltă se întindea pustie; cei mai mulţi dinozauri se adăpostiseră sub copaci, la răcoare.

Excepţie făcea turma de apatozauri care se îndepărtase de copaci, îndreptându-se spre râu, de unde se adăpau din nou. Animalele uriaşe se cam înghesuiau de-a lungul malului. În apropiere, dar ceva mai împrăştiaţi, se aflau parasaurolofazaurii cu creastă; aceşti dinozauri ceva mai mici se ţineau aproape de turma de apatozauri.

Thome îşi şterse năduşeala de pe sprâncene şi întrebă:

— Şi de ce, mă rog, eşti mulţumit?

— Din pricina a ceea ce vedem aici, interveni Malcolm. Aruncă o privire către ceas şi nota ceva în carnet. Căpătăm datele pe care le căutam. E pasionant.

Thome cască, toropit de căldură.

— De ce e pasionant? Dinozaurii beau. Ei şi?

— Beau din nou, îl corectă Levine. Pentru a doua oara într-o oră. La prânz. O asemenea admisie de fluide sugerează puternic strategia termoregulatoare pe care o folosesc aceste creaturi mari.

— Adică beau mult ca să se răcorească, spuse Thome, veşnic intolerant faţă de limbajul specializat.

— Da. E limpede că asta fac. Beau mult. Dar sunt de părere că întoarcerea lor la râu are o cu totul altă semnificaţie.

— Care ar fi...?

— Haide, haide, îl îmboldi Levine, gesticulând. Priveşte turma. Uită-te cum sunt dispuşi. Vedem ceva care la dinozauri nu a mai fost văzut de nimeni, ba nici măcar bănuit. Vedem pur şi simplu simbioza dintre specii.

— Chiar aşa?

— Da, spuse Levine. Apatozaurii şi parazaurii sunt împreuna. I-am văzut împreună şi ieri. Pun pariu că stau împreună tot timpul, când se află în câmp deschis. Fără îndoială că te întrebi de ce.

— Fără îndoiala, fu de acord Thome.

— Motivul, continua Levine, este ca apatozaurii sunt foarte puternici, dar au vedere slabă, în vreme ce parazaurii sunt mai mici, dar văd foarte bine. Deci, cele două specii stau alături pentru că-şi oferă una alteia apărare. Aşa cum stau zebrele şi babuinii pe câmpiile africane. Zebrele au un miros foarte bun, iar babuinii o vedere excelentă. Amândoi sunt mai eficienţi împotriva prădătorilor decât fiecare singur.

— Şi crezi că asta rămâne valabil şi la dinozauri, pentru ca...

— E destul de evident, spuse Levine. Urmăreşte-le comportamentul. Când cele două turme sunt singure, membrii se strâng laolaltă. Dar când sunt împreuna, parazaurii se împrăştie, abandonând formaţia de dinainte, ca să formeze un inel în jurul apatozaurii or. Aşa cum îi vezi acum. Asta nu poate

să însemne decât că fiecare parazaur, în parte, va fi apărat de turma de apatozauri. Şi invers. Nu poate fi vorba decât de o colaborare defensiva…

Pe când priveau, unul dintre parazauri înălţă capul şi privi peste râu. Claxonă morocănos, emiţând un sunet melodios şi prelung. Ceilalţi parazauri ridicară şi ei privirile. Apatozaurii continuară să se adape din râu, deşi unul sau doi dintre adulţi îşi săltară gâturile lungi.

În căldură amiezii, insectele bâzâiau în jurul lor.

— Deci, unde sunt animalele de pradă? făcu Thome.

— Chiar acolo, zise Malcolm, arătând către un pâlc de copaci de pe malul celalalt, nu departe de apă.

Thorne privi şi nu văzu nimic.

— Nu-i vezi?

— Nu.

— Mai uită-te. Sunt mici, nişte animale ca şopârlele. Maroniu închis. Raptori, spuse el.

Thorne ridică din umeri. Tot nu vedea nimic. Stând lângă el, Levine pomi să mănânce o acadea. Preocupat să ţină binoclul, aruncă învelitoarea pe podeaua ascunzătorii. Bucăţele de hârtie fluturară către pământul de dedesubt.

— Cum sunt chestiile alea? întrebă Arby.

— Bune. Cam zaharoase.

— Mai ai? ceru el.

Levine se scormoni prin buzunare şi-i dădu o acadea. Arby o rupse în jumătate şi-i dădu o parte lui Kelly. Începu să-şi dezvelească jumătatea lui, împăturind cu grijă ambalajul şi aşezându-l în buzunar.

— Îţi dai seama că totul este foarte important, spuse Malcolm. Pentru problema dispariţiei, vreau

să zic. Este clar deja că dispariţia dinozaurilor reprezintă o problemă cu mult mai complexă decât a recunoscut cineva.

— Chiar este? făcu Arby.

— Ei bine, gândeşte-te la asta, explică Malcolm. Toate teoriile dispariţiei speciilor se bazează pe dosarul fosil. Dar dosarul fosil nu arată tipul de comportament pe care-l vedem aici. Nu înregistrează complexitatea interacţiunilor de grup.

— Pentru că fosilele nu-s decât nişte oase, spuse Arby.

— Aşa-i. Iar oasele n-au comportament. Când te gândeşti la asta, dosarul fosil e ca o serie de fotografii: momente îngheţate pentru o realitate mişcătoare, evolutivă. Privind prin dosarul fosil e ca şi cum ai răsfoi în mare un album de familie. Ştii că albumul nu e complet. Ştii că viaţa se scurge între două fotografii. Dar nu ai nici o înregistrare a ceea ce se petrece între, ci doar fotografiile. Aşa că le studiezi, le studiezi. Şi, destul de curând, începi să gândeşti că albumul nu este o serie de momente, ci însăşi realitatea. Şi începi să explici totul în termenii albumului şi uiţi realitatea de dedesubt. Iar tendinţa, continua Malcolm, este de a gândi în termenii evenimentelor fizice. Se presupune că un eveniment fizic extern a cauzat dispariţiile. Un meteor loveşte pământul şi schimbă clima. Sau erup vulcanii şi schimbă vremea. Sau un meteor cauzează erupţia vulcanilor şi schimbă clima. Sau se schimbă vegetaţia şi o specie flămânzeşte şi dispare. Sau apare o boală nouă şi speciile dispar. Sau apare o plantă nouă şi toţi dinozaurii se otrăvesc. În toate aceste cazuri, s-au imaginat evenimente externe. Dar nimeni nu şi-a închipuit că animalele însele s-ar

fi putut schimba – nu în privinţa oaselor, ci în felul de a se comporta. Cu toate astea, când priveşti astfel de animale şi vezi cât de complicate sunt inter-relaţiile lor, îţi dai seama că o schimbare în comportamentul unui grup poate duce cu uşurinţă la dispariţie.

— Dar de ce s-ar schimba comportamentul unui grup? făcu Thome. Dacă nici o catastrofă externă nu a forţat lucrurile, de ce să se schimbe comportamentul?

— De fapt, spuse Malcolm, comportamentul se schimbă tot timpul. Planeta noastră este un mediu dinamic, activ. Clima se schimba. Terenul se schimbă. Continentele alunecă. Oceanele se ridică şi coboară. Munţii se înalţă şi se erodează. Toate organismele de pe planetă se adaptează constant acestor schimbări. Cele mai bune organisme sunt cele care se pot adapta cel mai repede. De aceea, e greu de văzut cum o catastrofă care produce o mare schimbare poate pricinui dispariţia, de vreme ce atât de multe schimbări se petrec oricum, tot timpul.

— În cazul ăsta, zise Thome, care e cauza dispariţiilor?

— Cu siguranţă că nu numai schimbările rapide, spuse Malcolm. Faptele vorbesc limpede.

— Ce fapte?

— Fiecare schimbare majoră a mediului este urmată de obicei de un val de dispariţii – dar nu imediat. Dispariţia se petrece doar la câteva mii sau milioane de ani după aceea. Să ne uităm la ultima glaciaţiune din America de Nord. Gheţarii au coborât, clima s-a modificat sever, dar animalele n-au murit. Doar după ce gheţarii s-au retras, când

te gândeai ca lucrurile îşi vor intra în normal, o mulţime de specii au dispărut. Abia atunci au dispărut girafele şi tigrii şi mamuţii de pe acest continent. Asta-i schema obişnuită. Ca şi cum speciile ar fi slăbite de schimbarea majora, dar mor abia după ce ea se încheie. Este un fenomen recunoscut.

— Se cheamă Netezirea Capului de Pod, interveni Levine.

— Şi care ar fi explicaţia?

Levine tăcea.

— Nu există, spuse Malcolm. E un mister paleontologic. Dar cred că teoria complexităţii are multe lucruri să ne spună despre asta. Pentru că dacă noţiunea de viaţă la marginea haosului este adevărată, atunci schimbările majore împing animalele mai aproape de această margine. Destabilizează toate tipurile de comportament. Iar când mediul se întoarce la normal, nu e chiar o revenire. În termeni evolutivi, asta e o altă mare schimbare şi înseamnă prea mult pentru a ţine pasul. Cred că noul comportament al populaţiilor poate apărea în feluri neaşteptate şi cred că ştiu de ce dinozaurii...

— Ce-i asta? făcu Thorne.

Privea către copaci şi văzu apărând un dinozaur singur. Era suplu, agil pe picioarele lui din spate, balansându-şi coada ţeapănă. Avea şase picioare înălţime şi o culoare verde-brun cu dungi roşu-închis, ca un tigru.

— Ăsta, preciză Malcolm,ie un velociraptor.

Thome se întoarse către Levine.

— Unul ca ăsta te-a făcut să te caţeri în copac? Arată urât...

— Eficient, spuse Levine. Animalele astea sunt adevărate maşini de ucis. Se pare că au fost prădătoarele cele mai eficiente din istoria planetei. Cel care-a apărut trebuie să fie animalul alfa. El e conducătorul turmei.

Thome văzu o nouă mişcare sub arbori.

— Uite, alţii.

— Da, spuse Levine. Turma asta e foarte mare. Luă binoclul şi privi prin el. Mi-ar plăcea să le localizez cuibul, spuse el. N-am reuşit să dau peste nici unul pe insulă. Fireşte că sunt secretoşi, dar chiar şi-aşa...

Parazaurii ţipau cu toţii foarte tare, apropiindu-se de turma de apatozauri. Dar apatozaurii cei mari păreau destul de indiferenţi; adulţii aflaţi mai aproape de apă întoarseră spatele raptorilor care se apropiau.

— Nu le pasă? întrebă Arby. Nici măcar nu se uită la ei...

— Nu te lăsa înşelat, spuse Levine, apatozaurii sunt foarte interesaţi. Poate că seamănă cu nişte vaci uriaşe, dar nu sunt deloc aşa. Cozile alea au treizeci sau patruzeci de picioare lungime şi cântăresc câteva tone. Observă cât de iute le clatină. O lovitură de coadă ar rupe spatele oricărui atacator.

— Deci întoarcerea lor cu spatele face parte din apărare?

— Fară îndoială că da. Şi poţi vedea acum felul în care echilibrează balansul cozii cu gâtul.

Cozile adulţilor erau atât de lungi, încât ajungeau până pe celălalt mal al râului. Cum şi le tot clătinau înainte şi-napoi, iar parazaurii ţipau, raptorul conducător se întoarse. Câteva clipe mai târziu,

întreaga hoardă începu să se strecoare urmând marginea copacilor, îndreptându-se către dealuri.

— Se pare c-ai avut dreptate, zise Thome. Cozile i-au speriat.

— Câţi ai numărat? spuse Levine.

— Nu ştiu. Zece. Nu, stai puţin. Paisprezece. Poate mai mulţi. Poate că i-am trecut cu vederea pe unii.

— Paisprezece, mâzgăli Malcolm în carnet.

— Vrei să-i urmăreşti? întrebă Levine.

— Nu acum.

— Am putea lua Explorer-ul...

— Poate mai târziu, spuse Malcolm.

— Cred că trebuie să ştim unde le e cuibul, insistă Levine. Este esenţial, Ian, dacă vrem să stabilim relaţia dintre prădător şi pradă. Nimic nu-i mai important decât asta. Şi avem o ocazie perfecta de a urmări...

— Poate mai târziu, repetă Malcolm, verificându-şi din nou ceasul.

— Ea suta oară când te uiţi la ceas azi, observă Thome.

Malcolm ridică din umeri.

— Se face ora mesei, spuse el. Că veni vorba, ce ştiţi de Sarah? N-ar fi trebuit sa ajungă deja?

— Ba da. Cred că o să apară dintr-o clipă în alta, îl linişti Thome.

Malcolm îşi şterse fruntea.

— E mare zăpuşeală aici...

— Da, e zăpuşeală.

Ascultară bâzâitul insectelor în căldura amiezii şi priviră retragerea raptorilor.

— Ştii, ma tot gândesc, rosti rar Malcolm. Poate că ar trebui să ne întoarcem.

— Să ne întoarcem? se miră Levine. Acum? Şi cu observaţiile noastre cum rămâne? Şi cu celelalte camere video pe care vrem sa le aşezăm…

— Nu ştiu, poate-ar fi mai bine să facem o pauză.

Levine îl privi neâncrezător. Nu spuse nimic.

Thome şi copiii se uitară la Malcolm în tăcere.

— Ei bine, spuse Malcolm, mi se pare că dacă Sarah vine tocmai din Africa, ar trebui sa fim acolo s-o întâmpinam. Ridică din umeri. Cred că e o problemă de politeţe.

— Nu m-am gândit la asta…, recunoscu Thome.

— Nu, nu, zise Malcolm iute. Nu-i vorba de asta. Doar că... Adică, poale că nici nu vine. Păru brusc nesigur. A spus că vine?

— A spus ca se mai gândeşte.

Malcolm se încruntă.

— Atunci vine. Daca Sarah a spus asta, înseamnă că vine. O cunosc. Deci, ce spuneţi, ne întoarcem?

— Cu siguranţă că nu, zise Levine, privind prin binoclu. Nici prin gând nu-mi trece sa plec tocmai acum.

Malcolm se răsuci pe călcâie.

— Doc? Vrei să mergi?

— Sigur, se învoi Thome, ştergându-şi fruntea. E aşa o năduşeală...

— Din câte-o ştiu eu pe Sarah, spuse Malcolm, coborând eşafodajul, o să apară pe insulă şi-o să arate grozav.

Peştera

Se luptă să se ridice şi capul îi atinse suprafaţa apei, dar nu văzu decât lichid – valuri mari, ridicându-se la cincisprezece picioare deasupra ei, din toate părţile. Forţa oceanului era imensă.

Curentul o trase înainte, apoi înapoi, iar ea nu-i putea rezista. Nu reuşea să vadă barca, doar marea înspumată de jur împrejur. Nu vedea nici insula, doar apă. Peste tot, numai apă. Se împotrivi panicii care-o copleşea.

Încercă sa dea din picioare împotriva curentului, dar cizmele o îngreunau. Se scufundă din nou, luptându-se să iasă iarăşi la suprafaţa, sa tragă aer în piept.

Trebuia să-şi scoată într-un fel cizmele. Înghiţi o gură mare de aer şi-şi afundă capul în apă, încercând să-şi desfacă şireturile. Plămânii o ardeau pe când se încurca în noduri. Oceanul o arunca înainte şi înapoi, fara încetare.

Îşi scoase o cizmă, trase încă o gură de aer şi se cufundă iarăşi. Degetele îi erau înţepenite de răceală şi spaimă, pe când se ocupa de cealaltă cizmă. I se păru că-i vor trebui ore întregi. În sfirşit, îşi simţi picioarele libere, uşoare şi pomi să înoate câineşte, trăgându-şi răsuflarea. Valurile o ridicară mult, apoi o coborâră iarăşi. Nu putea vedea insula. O cuprinse din nou panica. Se răsuci şi se simţi din nou ridicată. Abia atunci zări insula.

Stâncile ascuţite erau aproape, înspăimântător de aproape. Valurile bubuiau când se izbeau de pietre. Nu se afla la mai mult de cincizeci de iarzi de ţărm, fiind trasă inexorabil către locul unde avea să fie

zdrobită. Pe valul următor, văzu peştera, la o sută de iarzi spre dreapta. Încercă să înoate către ea, dar fără speranţă. N-avea forţă să se mişte în acest curent gigantic. Simţea doar puterea mării, făcând-o să alunece către stânci.

Panica îi făcu inima să-i bată nebuneşte. Ştia că avea să fie ucisă pe loc. Un val se aplecă peste ea; înghiţi apă de mare şi tuşi. Privirea i se înceţoşă. Simţi greaţa şi o groază adâncă.

Lăsa capul în jos şi pomi sa înoate, braţ după braţ, lovind apa cu toată puterea.

Nu ştia în ce direcţie se mişcă, ştia doar că trebuia sa tragă într-o parte. Nu îndrăznea să privească în sus. Înotă cât putu de tare. Când ridică apoi capul sa tragă aer, văzu că se deplasase puţin, foarte puţin, către nord. Era ceva mai aproape de peşteră.

Se simţea încurajată, dar şi îngrozita. Avea atât de puţină forţa! Braţele şi picioarele o dureau din pricina efortului. Plămânii o ardeau. Respiraţia îi era o serie scurtă de icnete. Tuşi din nou, mai trase o dată aer, coborî capul şi continuă să înoate.

Chiar şi cu capul în apa, auzea bubuitul valurilor pe stânci. Lovi apa cu toată puterea. Curenţii o aruncau în stânga şi-n dreapta, înainte şi-napoi. Nu avea nici o speranţă. Dar continua sa încerce.

Treptat, durerea din muşchi deveni una surdă,şi continuă. I se părea că trăise cu durerea asta toată viaţa. N-o mai baga însă în seamă. Continuă să înoate.

Când simţi că valurile o ridică din nou, scoase capul să respire. Fu surprinsă să vadă că peştera era foarte aproape. Câteva lungimi de braţ, doar, şi avea să fie trasă înăuntru.

Crezuse că pe lângă peşteră curentul urma să fie mai slab. Dar nu era aşa; de ambele părţi ale deschizăturii, valurile se izbeau înalte, căţărându-se pe stânci, apoi căzând. Barca nu se vedea.

Aplecă din nou capul, înotă înainte, folosindu-se de ultimele ei puteri. Îşi simţea trupul slăbit. N-avea să mai reziste mult. Ştia că e purtată către stânci. Auzea bubuitul valurilor devenit acum mai puternic şi lovi apa cu şi mai multa forţa; brusc, un val uriaş o prinse, o ridică şi-o arunca înspre stânci. Nu avea putere să-i reziste. Ridică privirea să privească şi zări doar beznă.

În epuizarea şi durerea ei, îşi dădu seama că se află înăuntrul peşterii. Fusese trasă înăuntru! Bubuitul suna a gol, reverbera. Era prea întuneric să mai vad a pereţii. Curentul era şi ei intens, ducând-o şi mai iute înăuntru. Trase cu mare greutate aer în piept şi înotă fără rost.Trupul i se freca de stânci; o clipă simţi o durere arzătoare, apoi fu absorbită şi mai adânc în peştera. Acum însă era ceva nou. Văzu lumina slabă a tavanului, iar apa dimprejur începu să lucească. Curentul slăbi. Descoperi că-i e mai uşor să-şi ţină capul la suprafaţă. Distinse dinainte o lumină caldă, strălucitoare şi fierbinte – capătul peşterii.

Şi brusc, lucru uimitor, fu purtata şi aruncata în lumina soarelui, sub cer deschis. Se descoperi în mijlocul unui râu larg şi noroios, înconjurata de un frunziş dens şi verde. Aerul era fierbinte şi liniştit; auzi strigătele depărtate ale păsărilor de jungla.

Mai sus, dincolo de o curba a râului, zări vasul lui Dodgson, deja legat la ţărm. Nu văzu însă pe nimeni şi nici nu voia sa vadă.

Adunându-şi ultimele forţe, înota către mal şi se prinse de nişte tufe de mangrove care creşteau dese de-a lungul malului. Prea slăbită să se ţină, îşi aruncă un braţ pe după o rădăcină şi se lăsă sa plutească pe spate, în curentul blând, privind către cer şi respirând cu greutate. Nu ştiu cât timp trecu astfel, dar până la urmă se simţi îndeajuns de întremată ca să se târască pe lângă tufele de mangrove, până ce ajunse la o spărtura îngusta în frunziş, ducând la o porţiune noroioasa de ţărm. Pe când se trăgea afară din apă, pe malul alunecos, observa în noroi câteva urme de animale destul de mari. Erau urme curioase, cu trei degete, fiecare terminat printr-o gheară mare...

Se aplecă să le cerceteze mai îndeaproape şi atunci simţi pământul vibrând, tremurându-i sub mâini. O umbră uriaşă căzu peste ea. Ridică privirile către pântecul unui animal enorm, dar era prea slăbită sa reacţioneze.

Ultimul lucru pe care-l văzu fu un picior uriaş, aşezându-se lângă ea şi strivind noroiul. Auzi un sforăit uşor. Apoi, brusc, epuizarea o copleşi şi Sarah Harding se prăbuşi, căzând pe spate. Ochii i se răsuciră în orbite şi-şi pierdu cunoştinţa.

Dodgson

La câţiva iarzi mai sus de malul râului, Lewis Dodgson. urca în jeepul Wrangler modificat şi trânti uşa. Alături de el, pe unul dintre locurile pasagerilor, Howard King îşi frângea mâinile.

— Cum de-ai putut să-i faci una ca asta? ţipă el.

— Ce? făcu George Baselton, de pe Jocul din spate.

Dodgson nu răspunse. Întoarse cheia în contact. Motorul se trezi. Băgă în viteză şi îndreptă maşina cu tracţiune pe patru roţi către jungla, îndepărtându-se de barcă şi de mal.

— Cum ai putut? repetă King, agitat. Doamne!

— Ceea ce s-a întâmplat a fost un accident, spuse Dodgson.

— Un accident? Un accident, zici?

— Exact, un accident, rosti calm Dodgson. A căzut peste bord.

— Eu n-am văzut nimic, spuse Baselton.

King clatină din cap.

— Doamne, daca vine cineva şi cercetează şi...

— Şi ce? îl întrerupse Dodgson. Eram pe o mare agitată, femeia stătea pe punte, când ne-a lovit un val mare şi ea a fost măturată de pe punte. Nu putea să înoate foarte bine. Am dat ocol şi-am căutat-o, dar n-am avut nici o speranţă. Un accident nefericit. Ce te îngrijorează?

— Ce mă îngrijorează?

— Da, Howard. Exact, ce mă-sa te interesează atât?

— Am văzut, pentru numele lui Dumnezeu...

— Ba n-ai văzut nimic, replică Dodgson.

— Eu n-am văzut nimic, repetă Baselton. Am stat în cală tot timpul.

— Asta-i bine pentru tine, spuse Howard King. Dar dacă se face o investigaţie?

Jeepul sălta pe pista de pământ, adâncindu-se în junglă.

— N-o să se facă, zise Dodgson. A plecat din Africa în grabă şi n-a spus nimănui unde pleacă.

— De unde ştii? scânci King.

— Pentru că ea mi-a spus, Howard. De-aia ştiu. Acum scoate harta şi termină cu bocitul. Erai conştient ce te-aşteaptă când mi te-ai alăturat.

— N-am ştiut c-ai să ucizi pe cineva, Isuse!

— Howard, spuse Dodgson cu un oftat. N-o să se întâmple nimic. Scoate harta!

— De unde ştii? insistă King.

— Pentru că ştiu ce fac, spuse Dodgson. De aceea. Spre deosebire de Malcolm şi Thome, care se află undeva pe insula asta, rătăcind aiurea, făcând naiba ştie ce prin jungla asta blestemată.

Menţionarea celorlalţi produse o nouă îngrijorare. Fremătând, King spuse:

— Poate că dăm peste ei...

— Nu, Howard, n-o să dăm. Nici n-or să ştie că suntem aici. O să stăm pe insula asta numai vreo patru ceasuri, îţi mai aminteşti? Coborârea la sol la ora unu. Întoarcerea la barcă la ora cinci. La şapte, înapoi în port. La miezul nopţii, înapoi la San Francisco. Bang! Terminat. Finito. Şi, în sfirşit, după atâţia ani, o să am ceea ce ar fi trebuit să am de mult.

— Embrioni de dinozaur, preciză Baselton.

— Embrioni? întrebă surprins King.

— O, nu, nu mă mai interesează embrionii, spuse Dodgson. Cu ani în urmă, am încercat să capăt embrioni îngheţaţi, dar acum nu mai avem motiv să ne chinuim cu embrioni. Vreau ouă fertilizate. Şi, în patru ceasuri, o să le avem de la fiecare specie de pe insulă.

— Cum poţi face asta În numai patru ore?

— Pentru ca ştiu amplasarea precisă a fiecărui loc de împerechere al dinozaurilor de pe insulă. Harta, Howard!

King desfăcu harta. Era o descriere mare, topologică, a insulei, de două pe trei picioare, arătând elevaţia terenului cu contururi albastre. În câteva locuri din văile mai adânci, figurau câteva cercuri concentrice, roşii. În unele locuri, îngrămădiri de cercuri.

— Ce-i asta? întrebă King.

— De ce nu citeşti ce scrie acolo? făcu Dodgson.

King întoarse harta şi privi legenda.

— „Sigma data Landsat/Nordstat spectru mixat SVFR/IRCF/VBLT”. Apoi o grămadă de numere. Nu, stai. Date.

— Corect, spuse Dodgson. Date.

— Date de trecere? Asta-i o hartă rezultată din combinarea mai multor treceri ale satelitului?

— Corect.

King se încruntă.

— Iar asta pare a fi... spectrul vizibil şi imagine radar în culori false şi... mai ce?

— Infraroşii. Vedere de bandă largă termală, zâmbi Dodgson. Am căpătat totul în numai două ore. Am descărcat datele din banca de date a sateliţilor, am făcut suprapunerea şi am căpătat răspunsul pe care-l voiam.

— Am înţeles, spuse King. Cercurile roşii sunt urme infraroşii!

— Da, confirmă Dodgson. Animalele mari lasă urme mari. Am căpătat toate imaginile de satelit ale zonei, din ultimii ani, şi am localizat sursele de căldură. De asemenea, locaţiile care s-au suprapus de la o trecere la alta şi care au dus la cercurile astea concentrice. Ceea ce înseamnă că animalele tind să se adune în respectivele locuri. De ce? Se întoarse către King. Pentru că sunt cuiburi.

— Da. Aşa trebuie să fie, spuse Baselton.

— Poate că acolo mănâncă, fu de părere King.

Dodgson clătină iritat din cap.

— E limpede că cercurile nu pot fi locuri de hrană.

— De ce nu?

— Pentru că animalele astea cântăresc în medie douăzeci de tone fiecare, de aceea. Dacă ai o turmă de dinozauri de douăzeci de tone, ai o biomasă combinată, de mai mult de o jumătate de milion de funzi, mişcându-se prin pădure. Nişte animale atât de mari ar mânca o cantitate imensă de vegetale în cursul unei zile. Şi asta n-o pot face decât dacă se deplasează. Corect?

— Cred că da…

— Crezi? Uită-te împrejur, Howard. Vezi tu sectoare golite de pădure? Nu, nu vezi. Pentru că mănâncă doar câteva frunze din copaci şi trec mai departe. Crede-mă, animalele astea trebuie sa se mişte ca să se hrănească. Dar locul pe care nu şi-l schimba este cuibul. Deci, cercurile astea roşii trebuie să fie cuiburile lor. Arunca o privire către hartă. Şi dacă nu mă înşel, primul dintre cuiburi se află chiar dincolo de deal, în vale.

Jeepul traversă o baltă şi se năpusti înainte, căţărându-se pe deal.

Chemări de împerechere

Richard Levine stătea în foişor, privind turmele prin binoclu. Malcolm plecase înapoi la trailer, împreună cu ceilalţi, lăsându-l pe Levine singur. De fapt, Levine se simţea uşurat că Malcolm plecase.

Levine era mulţumit să facă observaţii asupra acestor animale extraordinare şi-şi dădea seama că Malcolm nu-i împărtăşea entuziasmul fără limite. Într-adevăr, Malcolm parcă avusese întotdeauna alte gânduri. Era lipsit de răbdare faţa de actul observaţiei – el voia să analizeze datele, dar nu voia să le colecteze.

Fireşte, printre savanţi, asta reprezenta o binecunoscuta diferenţă de personalitate.

Fizica era un exemplu perfect. Experimentatorii şi teoreticienii trăiau în lumi complet diferite, îşi treceau hârtiile de la unul la altul, dar nimic mai mult. De parcă ar fi avut discipline diferite.

În ceea ce-i privea pe Levine şi Malcolm, diferenţa dintre metodele lor ieşise repede la iveală, încă din perioada de la Santa Fe. Amândoi erau interesaţi de dispariţia speciilor, dar Malcolm aborda subiectul larg, dintr-un punct de vedere pur matematic. Detaşarea lui, formulele lui inexorabile, îl fascinaseră pe Levine şi cei doi începuseră un schimb de informaţii în timpul meselor pe care le luau frecvent împreună: Levine îl învăţase pe Malcolm,paleontologie; Malcolm îl învăţase pe Levine matematicile neliniare. Începuseră să traga anumite concluzii pe care amândoi le găsiseră pasionante. Dar începuseră şi să nu mai fie de acord.

De mai multe ori, li se ceruse să părăsească restaurantul; atunci ieşeau în dogoarea străzii Guadelupe şi se îndreptau către râu, continuând să strige unul la altul, în vreme ce turiştii din apropiere se grăbeau să treacă pe celălalt trotuar.

Până la urmă, diferenţele dintre ei ajunseseră până la personalitate. Malcolm îl considera pe Levine pedant şi ţâfnos, preocupat de detalii mărunte. Levine nu vedea niciodată cadrul general. Niciodată nu privea consecinţele acţiunilor sale. Dinspre partea lui, Levine nu ezita să-l catalogheze pe Malcolm drept autoritar şi detaşat, indiferent fata de detalii.

— Dumnezeirea zace în detalii, îi reamintise odată Levine.

— Poate a ta, îi aruncase Malcolm drept replică. Nu a mea. A mea zace în proces.

Stând în foişor, Levine îşi spunea că acest răspuns era exact cel aşteptat din partea unui matematician. Levine era foarte satisfăcut că detaliile însemnau totul, cel puţin în biologie, şi ca cea mai obişnuită greşeala a colegilor lui de disciplina era insuficienta atenţie acordată detaliilor.

În ceea ce-l privea, Levine trăia pentru detalii şi nu putea renunţa la ele. Ca animalul care-l atacase pe el şi Diego. Levine se gândise deseori la asta, o răsucise pe toate părţile, retrăind evenimentele. Pentru ca ceva îl tulbura, o impresie pe care n-o putea înţelege.

Animalul atacase iute şi Levine simţise că fusese o formă teropoda comună – mers pe labele din spate, coadă ţeapănă, craniu mare, comun – dar la scurta vedere a creaturii, i se păruse că zăreşte ceva

deosebit în jurul orbitelor, lucru care-l făcuse să se gândească numaidecât la un Carnotauras sas trei, din formaţiunea Gorro Frigo, din Argentina. Şi în plus, pielea era cu totul neobişnuită, părea să fie de un verde strălucitor, dar avea ceva...

Ridică din umeri. Ideea care-l tulbura rămăsese undeva în urmă, dar n-o putea înţelege.

Pur şi simplu, nu o putea înţelege.

Fără tragere de inimă, Levine îşi concentră atenţia asupra turmei de parazauri, rătăcind pe lângă râu, alături de apatozauri. Ascultă sunetele de trompeta, joase, distincte, pe care le scoteau parazaurii. Levine observase că parazaurii emiteau cel mai adesea un sunet scurt, un fel de claxon răguşit. Uneori, câteva animale scoteau acest sunet dintr-o dată sau aproape simultan; părea deci un mod auditiv de a indica turmei unde se află toţi membrii ei. Mai era un şi strigăt lung, dramatic. Acesta era scos rareori şi numai de către două animale din turmă, care-şi ridicau capul şi trâmbiţau tare şi lung. Dar ce însemna sunetul acela?

Stând în soarele fierbinte, Levine se hotărî să facă un mic experiment. Făcu mâinile căuş la gură şi imită sunetul de trompetă al parazaurilor. Nu era o imitaţie foarte bună, dar imediat parazaurul conducător al turmei ridică privirea, întorcându-şi capul într-o parte şi-n alta. Şi scoase un strigăt gros, răspunzându-i lui Levine.

Levine mai chemă o dată.

Din nou, parazaurul răspunse.

Levine era mulţumit de răspunsul acesta şi notă ceva în carnet. Dar când ridică privirea din nou, fu surprins să vadă că turma de parazauri se îndepărta

de apatozauri. Se adunară la un loc, formară un singur şir şi începură să se îndrepte direct către foişor.

Levine începu să asude.

Ce făcuse? Se întreba dacă nu cumva imitase într-un fel chemarea de împerechere.

Atâta îi mai trebuia, să atragă un dinozaur în călduri! Cine ştie cum se comportau aceste animale în perioada rutului? Cu o nelinişte crescândă, îi privi apropiindu-se. Probabil ar trebui să-l cheme pe Malcolm şi să-l ceară sfatul. Dar în timp ce se gândea la asta, îşi dădu seama că, imitând chemarea aceea, interferase cu mediul, introdusese o nouă variabilă. Făcuse exact ceea ce îi spusese lui Thome că nu avea de gând să facă. Era un lucru negândit, fireşte. Şi cu siguranţă că nu conta prea mult în schema. Dar Malcolm avea să facă un caz întreg din asta.

Levine îşi coborî binoclul şi cercetă din priviri locurile. Un trâmbiţat profund reverberă prin aer, atât de tare, încât îi răni auzul. Solul începu să tremure, făcând foişorul să se clatine în mod periculos.

„Doamne”, gândi el. „Vin chiar spre mine”. Se aplecă şi, cu degete nerăbdătoare, căută în rucsac radioul.

Probleme de evoluţie

În trailer, Thorne scoase porţiile rehidratate din cuptorul cu microunde şi împărţi farfuriile celor din jurul măsuţei. Fiecare şi-o desfăcu din învelitoare şi începu să mănânce.

Malcolm înfipse furculiţa în mâncare.

— Ce-i asta?

— Piept de pui copt cu ierburi, spuse Thome.

Malcolm lua o înghiţitură şi clătină din cap.

— Nu-i minunata tehnologia? se strâmbă el. Reuşeşte s-o facă să semene la gust cu cartonul.

Malcolm privi către cei doi puşti care mâncau energic, aşezaţi în faţa lui. Kelly îi aruncă o privire şi gesticulă cu furculiţa către cărţile prinse într-un raft, alături de masă.

— Un lucru nu înţeleg.

— Ce te frământă? întrebă Malcolm.

— Toată chestia asta despre evoluţie. Darwin şi-a scris cartea cu mult timp în urmă, nu?

— Darwin a publicat Originea speciilor în 1859, spuse Malcolm.

— Şi până acum, toată lumea a crezut-o, nu?

— Cred că mai corect ar fi să spunem că toţi savanţii din lume sunt de acord că evoluţia este o realitate a vieţii pe Pământ, preciza Malcolm. Şi că provenim din strămoşi animali. Da.

— Bine, zise Kelly. Deci acum, care-i treaba?

Malcolm zâmbi.

— Treaba, spuse el, este că toată lumea recunoaşte faptul ca evoluţia se petrece, dar nimeni nu înţelege cum funcţionează. Teoria asta are mari

probleme. Şi tot mai mulţi savanţi o recunosc deschis.

Malcolm împinse farfuria deoparte.

— Trebuie să urmăreşti teoria, spuse el, pornind de acum două sute de ani. Să începi cu baronul Georges Cu vier, anatomistul astăzi faimos în toată lumea, care a trăit în centrul intelectual al lumii, Paris. Pe la 1800, oamenii au început să scoată la iveală oase vechi şi Cuvier şi-a dat seama că aparţin unor animale care nu mai există pe Pământ. Asta era o problemă, pentru că în 1800 lumea era convinsă că toate speciile de animale create trăiau în continuare. Ideea părea rezonabilă, pentru că se credea că pământul avea doar câteva mii de ani vechime. Şi pentru că Dumnezeu, care crease toate animalele, nu ar fi lăsat vreuna dintre creaţiile sale sa piară. Deci dispariţia speciilor se credea a fi imposibilă. Cuvier s-a tot chinuit cu oasele acelea, dar până la urmă a tras concluzia că, din voia lui Dumnezeu sau nu, multe animale dispăruseră – ca rezultat, credea el, al catastrofelor mondiale, gen potopul lui Noe.

— Bine…

— Deci, Cuvier a început să creadă, fără să fie prea convins, în dispariţia speciilor, spuse Malcolm, dar nu a acceptat niciodată evoluţia. În mintea lui, evoluţia nu s-a petrecut. Unele animale mureau, altele supravieţuiau, dar nu evoluau, în mintea lui, animalele nu sufereau modificări. Atunci a apărut Darwin, care-a spus că animalele evoluau şi că oasele dezgropate aparţineau de fapt predecesorilor dispăruţi ai animalelor vii. Implicaţiile ideii lui Darwin au deranjat pe toată lumea. Nu le plăcea să creadă că creaţiile lui Dumnezeu se schimbau şi nici că

maimuţele aparţineau arborelui lor genealogic. Era deranjant şi ofensator. Dezbaterile au fost aprinse. Dar Darwin a adunat o cantitate uriaşă de fapte – a construit un caz demolator. Aşa s-a făcut că ideea lui asupra evoluţiei a fost, treptat, treptat, acceptată de savanţi şi de întreaga lume.

Dar întrebarea rămânea: cum se petrece evoluţia? Pentru asta, Darwin nu avea un răspuns bun.

— Selecţia naturală, spuse Arby.

— Da, asta a fost explicaţia lui Darwin. Mediul exercită o presiune care favorizează anumite animale şi ele se înmulţesc mai repede, astfel petrecându-se şi evoluţia. Dar mulţi şi-au dat seama că selecţia naturală nu este o explicaţie. E doar o definiţie: dacă un animal reuşeşte, trebuie să fi fost selectat. Dar ce caracteristică îl favorizează? Şi cum operează selecţia naturală? Darwin nu avea nici o idee. Şi nici altcineva, n-a avut, vreme de cincizeci de ani.

— Dar e vorba despre gene, interveni Kelly.

— Bine, spuse Malcolm. Bine. Am ajuns în secolul douăzeci. Lucrările lui Mendel asupra plantelor au fost redescoperite. Fischer şi Wright au făcut studii despre populaţie. Destul de repede am cunoscut că genele controlează ereditatea – orice ar fi acestea. Aminteşte-ţi, în prima jumătate a secolului, în tot timpul primului şi celui de-al doilea război mondial, nimeni nu ştia ce înseamnă genele. Abia după Watson şi Crick, în 1953, am ştiut că genele sunt nucleotide cu model de elice dublă. Grozav! Şi am aflat despre mutaţii. Deci pe la mijlocul secolului douăzeci, aveam o teorie a selecţiei naturale care spunea că mutaţiile apar spontan în gene, că mediul favorizează mutaţiile binefăcătoare şi că evoluţia

rezultă din acest proces de selecţie. Este simplu şi bine ţintit: Dumnezeu n-are nici un amestec. Nu este implicat nici un principiu superior de organizare. La sfirşit, evoluţia este doar rezultatul unei grămezi de mutaţii care supravieţuiesc sau mor. Corect?

— Corect, acceptă Arby.

— Dar există probleme şi pentru ideea asta, continuă Malcolm. Mai întâi, este problema timpului. O singură bacterie – prima formă de viaţă – înglobează două mii de enzime. Savanţii au estimat cât timp ar lua asamblarea la întâmplare a acestor enzime, în supa primordiala. Estimările au dus la un rezultat cuprins între patruzeci şi patru sute de miliarde de ani. Dar Pământul nu are decât vreo patru miliarde de ani. Deci, şansele par să fie puţine. Mai ales când ne gândim ca bacteria a apărut la patru sute de milioane de ani după naşterea Pământului. Viaţa a apărut foarte repede – drept pentru care unii savanţi au hotărât că viaţa pe Pământ trebuie să fie de origine extraterestră. Deşi eu cred că asta nu-i decât o evadare din problemă.

— Bine...

— Apoi, mai este şi problema coordonării. Dacă ar fi sa crezi în teoria curentă, atunci toată minunata complexitate a vieţii este un nimic faţa de acumularea de evenimente întâmplătoare – o grămadă de accidente genetice, adunate la un loc. Cu toate astea, când privim mai atenţi animalele, parcă multe dintre elemente au evoluat simultan. De exemplu liliecii, care posedă ecolocaţia – navighează după sunet. Ca să facă asta, multe structuri trebuiau să evolueze.

Liliecii au nevoie de un aparat special pentru a scoate sunetele, au nevoie de urechi speciale pentru a auzi ecourile, au nevoie de creier special pentru a interpreta sunetele şi – bineânţeles – de un trup special pentru acrobaţii aeriene cu care să prindă insectele. Dacă lucrurile nu evoluează simultan, nu există nici un avantaj. Şi ca să-ţi imaginezi că toate acestea s-au petrecut din întâmplare, e ca şi cum ţi-ai imagina că un vârtej ar intra într-o curte cu fier vechi şi-ar asambla un avion 747. E foarte greu de crezut.

— Bine, spuse Thome. Sunt de acord.

— Următoarea problemă. Evoluţia nu acţionează întotdeauna aşa cum ar face-o o forţă oarbă. Anumite nişe de mediu nu se completează. Anumite plante nu sunt mâncate. Şi anumite animale nu prea evoluează. Rechinii nu s-au schimbat deloc în o sută şaizeci de milioane de ani. Oposumii nu s-au modificat de la dispariţia dinozaurilor, cu şaizeci şi cinci de milioane de ani în urmă. Mediul acestor animale s-a transformat dramatic, dar ele au rămas aceleaşi. Nu exact la fel, dar aproape. Cu alte cuvinte, se pare că nu au răspuns mediului lor.

— Poate că sunt încă bine adaptate.

— Poate. Sau poate că mai e ceva, pe care noi încă nu-l înţelegem.

— De exemplu?

— De exemplu, alte reguli care influenţează rezultatul.

— Vrei să spui că evoluţia este dirijată? spuse Thome.

— Nu, răspunse Malcolm. Ăsta-i creaţionism şi e greşit. Dar spun că selecţia naturală care acţionează asupra genelor nu reprezintă probabil totul. E prea

simplu. Mai sunt şi alte forţe. Molecula de hemoglobină este o proteină împachetată ca un sandvici în jurul unui atom de fier care fixează oxigenul – un fel de plămân molecular minuscul. În prezent, cunoaştem secvenţa de aminoacizi care duce la crearea hemoglobinei. Dar nu ştim cum s-o împăturim. Din fericire, nici nu avem nevoie să ştim, pentru că dacă creezi molecula, ea se împachetează singură. Se organizează de la sine. Şi reiese, de fiecare data, că fiinţele vii par să aibă o calitate de autoorganizare. Proteinele se împachetează. Enzimele interacţionează. Celulele se aranjează singure pentru a forma organe, iar organele se aranjează pentru a forma un individ coerent. Indivizii se organizează apoi de la sine pentru a forma o populaţie. Şi populaţia se organizează, tot de la sine, pentru a crea o biosferă coerentă. De la teoria complexităţii, am pomit sa avem o idee despre cum se petrece această autoorganizare şi ce înseamnă ea. Iar asta implica o modificare majoră în felul în care vedem noi evoluţia.

— Dar, spuse Arby, până la urmă, evoluţia trebuie să rămână rezultatul mediului acţionând asupra genelor.

— Nu cred că ajunge, Arb, spuse Malcolm. Cred că este implicat mult mai mult – cred că trebuie să fie mai mult, chiar şi pentru d explica felul în care a apărut specia noastră.

— Cam cu trei milioane de ani în urmă, continuă Malcolm, nişte maimuţe africane care trăiseră până atunci în copaci au coborât pe sol. Nu aveau nimic deosebit. Creierul le era mic şi nu deosebit de inteligent. Nu aveau gheare sau dinţi ascuţiţi drept arme. Nu erau deosebit de puternice sau de rapide.

Nu constituiau un adversar pentru leopard. Dar pentru că erau scunde, au început să se ridice în picioare ca să vadă peste înalta iarbă africană. Aşa a început totul. Nişte maimuţe obişnuite, care priveau peste ierburi!

Pe măsură ce a trecut timpul, maimuţele au rămas tot mai multă vreme în picioare. Au avut mâinile libere pentru treburi. Ca toate maimuţele, foloseau unelte. Cimpanzeii, de exemplu, se folosesc de rămurele ca să prindă termite. Chestii din astea... Pe măsură ce a trecut timpul, aşadar, strămoşul nostru maimuţă şi-a dezvoltat unelte tot mai complexe. Asta le-a stimulat creierul să crească şi să devină mai complex. S-a pomit o spirală: unelte mai complexe care provoacă creiere mai complexe care provoacă unelte şi mai complexe... Iar creierul nostru practic a explodat, asta în termeni evolutivi. Creierul nostru a crescut de mai mult de două ori în ultimul milion de ani. Şi asta ne-a adus o serie de necazuri...

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu, să ne naştem. Creierele mari nu pot trece prin canalul de naştere – înseamnă că şi mama şi copilul mor la naştere. Asta nu-i bine... Care-a fost răspunsul evoluţiei? Să-i facă pe copiii umani să se nască foarte devreme în cursul dezvoltării, când creierul lor este destul de mic să traverseze pelvisul. Este soluţia marsupială – majoritatea creşterii se petrece în interiorul trupului mamei. Creierul unui copil uman se dublează în primul an de viaţă. Asta-i o soluţie bună pentru problema naşterii, dar creează alte probleme. Înseamnă că puii umani vor fi neajutoraţi multă vreme după naştere. Puii multor mamifere pot

merge la câteva minute după ce s-au născut. Alţii merg după câteva zile sau săptămâni. Dar copiii nu pot păşi vreme de un an întreg. Nu se pot hrăni singuri încă mult timp. Deci un preţ pentru creier mare a fost faptul că strămoşii noştri au trebuit să dezvolte o organizare nouă, stabilă social, pentru a permite îngrijirea pe termen lung a copiilor, care să dureze mulţi ani. Aceşti copii cu creier mare, complet neajutoraţi, au schimbat societatea. Dar nu asta-i cea mai importanta consecinţă.

— Nu?

— Nu. Pentru că se nasc într-un stadiu imatur, copiii umani au creiere nemodelate. Nu sosesc cu prea mult comportament instinctiv. Din instinct, un nou-născut poate suge şi apuca, dar cam atât.

Comportamenul complex uman nu este deloc instinctiv. Deci societăţile umane au trebuit să-şi dezvolte educaţia ca să antreneze creierele copiilor lor. Ca să-i înveţe cum să acţioneze.

Fiecare societate umană cheltuieşte enorm de mult timp şi energie pentru a-şi învăţa copiii calea cea bună de a se purta. Uită-te la o societate mai simplă, undeva în jungla tropicală, şi-ai să vezi ca fiecare copil se naşte într-o reţea de adulţi responsabili de creşterea lui. Nu numai părinţi, ci şi mătuşi, unchi, bunici şi bătrânii tribului. Unii îl învaţă să vâneze sau să adune hrană ori sa ţească; alţii îl învaţă despre sex sau război. Dar responsabilităţile sunt clar definite, iar dacă un copil nu are, să spunem, o mătuşă din partea mamei care să-l înveţe o anumită treabă, lumea se adună şi desemnează un înlocuitor.

Pentru că a creşte copii reprezintă, într-un fel, motivul primordial de existenţă al societăţii. Este cel

mai important lucru care se petrece, culmea tuturor uneltelor, a limbajului şi a structurii sociale care a evoluat. Şi până la urmă, câteva milioane de ani mai târziu, au apărut puşti care folosesc computere...

Acum, dacă tabloul ăsta ţi se pare coerent, spune-mi unde intervine selecţia naturală? Acţionează ea asupra trupului, mărind creierul? Acţionează asupra secvenţei de dezvoltare, făcându-i pe copii sa se nască mai devreme? Acţionează asupra comportamentului social, provocând cooperare şi îngrijirea copilului? Sau acţionează peste tot deodată – asupra trupului, dezvoltării şi comportamentului social?

— Peste tot dintr-o dată, decretă Arby.

— Aşa cred şi eu, spuse Malcolm. Dar poate că unele părţi din această poveste se petrec automat, ca rezultat al autoorganizarii. De exemplu, puii tuturor speciilor au o înfăţişare caracteristică. Ochi mari, cap mare, faţă mică, mişcări necoordonate... E acelaşi lucru şi la copii, şi la căţeluşi, şi la puii de păsări. Şi pare să provoace tandreţe din partea adulţilor. Într-un fel, s-ar putea spune că înfăţişarea puiului pare să autoorganizeze comportamentul adulţilor. Iar în cazul nostru, ăsta e un lucru benefic.

— Ce are de-a face totuşi cu dispariţia dinozaurilor? întrebă Thome.

— Principiile autoorganizării pot acţiona în bine sau rău. Tot aşa cum autoorganizarea poate coordona schimbarea sau poate duce o populaţie la declin, făcând-o să-şi piardă vitalitatea. Pe insula asta, speranţa mea este să vedem adaptări de autoorganizare în comportamentul dinozaurilor adevăraţi – şi asta ne va spune de ce au dispărut.

De fapt, sunt aproape sigur că ştim deja de ce au dispărut dinozaurii…

Radioul scoase un clic.

— Bravo, interveni Levine prin intercom. N-aş fi putut fi niciodată mai clar... Dar mai bine ai vedea ce se petrece aici. Parazaurii fac ceva foarte interesant, Ian.

— Ce?

— Vino şi vezi.

— Copii, spuse Malcolm, voi rămâneţi şi urmăriţi monitoarele. Apăsă butonul radio. Richard? Suntem pe drum.

Parazauri

Richard Levine se prinse de balustrada foişorului şi privi încordat împrejurimile. Chiar în fată, apărând de dincolo de o ridicătură scundă, văzu capul magnific al unui Parasaurolophus walkeii. Craniul cu bot în cioc de rată al hadrozaurului avea trei picioare lungime, dar părea mai mare din pricina unei creste lungi, ca un com, care se întindea în sus şi înapoi.

Pe când animalul se apropia, Levine îi văzu pielea pătată cu verde a capului. Remarcă gâtul lung şi puternic, trupul greu, cu pântecul de un verde-deschis. Parasaurolophus avea douăsprezece picioare înălţime şi dimensiunile unui elefant mare. Capul îi ajungea aproape în dreptul podelei foişorului. Animalul înainta fără ezitare către el, paşii lui făcând să duduie pământul.

Câteva clipe mai târziu, văzu un al doilea cap apărând de dincolo de ridicătură – apoi al treilea şi al patrulea. Animalele trâmbiţară şi se îndreptară în şir indian către Levine.

În câteva clipe, animalul din frunte trecu pe lângă foişor. Levine îşi tinu răsuflarea. Animalul îl privi, rostogolindu-şi ochii mari, căprui. Îşi linse buzele cu o limbă purpuriu-închis. Foişorul se clătină sub zdruncinăturile paşilor lui. Apoi uriaşul plecă la pas, continuându-şi marşul către jungla din spate. Curând, trecu şi al doilea animal.

Al treilea se frecă de structura, zguduind-o uşor. Dar dinozaurul nu păru să remarce nimic; continua să meargă. La fel şi ceilalţi. Unul câte unul, dispărură în desişul din spatele foişorului. Pământul

încetă să mai vibreze. Abia atunci Levine observă poteca, trecând pe lângă foişor şi intrând în junglă.

Levine oftă.

Luă binoclul şi trase puternic aer în piept, calmându-se. Trupul i se relaxă încet. Panica trecu. Începu să se simtă mai bine.

Apoi gândi: Ce fac ei? Unde se duc? Pentru că, după cum considera Levine, comportamentul parazaurilor părea teribil de ciudat. Păstraseră un grup defensiv câtă vreme se hrăniseră, dar în timp ce se deplasau se înşirau, ceea ce spărgea modelul obişnuit de turmă şi făcea ca fiecare animal să devină vulnerabil pentru prădători. Cu toate acestea, comportamentul era clar organizat. Mişcarea în şir indian trebuia să servească unui scop.

Dar care?

Acum că se aflau în junglă, animalele începuseră să scoată sunete, scurte şi joase, de trompetă. Din nou avu senzaţia că auzea un fel de semnale de poziţie. Poate pentru ca membrii să poată ţine urma celorlalţi, în vreme ce se mişcau prin junglă, schimbându-şi permanent poziţia.

Dar de ce-şi schimbau permanent poziţia?

Unde se duceau? Ce făceau?

Cu siguranţă că nu putea spune de acolo, din foişor. Ezită, îi ascultă. Apoi, într-un moment de hotărâre, îşi săltă picioarele peste balustradă şi coborî iute eşafodajul.

Căldură

Îi era cald şi era uda. Ceva aspru ca şmirghelul se freca de faţa ei. Apoi, mişcarea se repetă. Sarah Harding tuşi. Ceva îi sări de pe gât. Simţi un miros ciudat, dulceag, ca de bere africană fermentată. Auzi un şuierat profund. Apoi din nou frecuşul, pornind de la gât şi urcând spre obraz.

Încet, deschise ochii şi privi figura unui cal. Ochii mari, tâmpi, ai calului o priveau de sus, cu gene moi. Calul o lingea. Era aproape plăcut, gândi ea, aproape liniştitor. Să zacă pe spate în noroi, ca un cal...

Nu era un cal.

Capul îi era prea îngust, văzu ea brusc, botul prea turtit, toate proporţiile greşite. Se răsuci să privească şi văzu un cap mic, legat de un gât surprinzător de gros şi de un trup greoi...

Sări în sus, ajungând în genunchi.

— Doamne!

Mişcarea ei bruscă sperie animalul care pufăi alarmat şi se dădu încet înapoi. Făcu câţiva paşi pe malul noroios şi se întoarse, privind-o plin de reproş.

Acum putea să-l vadă bine: cap mic, gât gros, trup uriaş şi îndesat, cu două rânduri de placi pentagonale de-a lungul şirei spinării. O coadă pe care o târa, plină cu ţepi...

Harding clipi.

Nu putea să fie adevărat.

Confuză şi uimită, se chinui să-şi amintească numele creaturii şi reuşi, apelând la imagini readuse tocmai din copilărie.

Stegosaurus...

Era un stegozaur adevărat!

În uimirea ei, mintea îi fugi înapoi la o cameră albă de spital, atunci când îl vizitase pe Ian Malcolm care delira, mormăind numele câtorva dinozauri. Întotdeauna avusese bănuieli.

Dar chiar şi acum, confruntată cu un dinozaur viu, reacţia ei imediată fu aceea că trăia un soi de glumă proastă. Sarah privi atentă către animal, căutând o cusătură a costumului, încheieturile mecanice de sub piele. Dar pielea nu avea nici o cusătură, iar animalul se mişca într-un fel integrat, organic. Ochii lui clipiră din nou, încet. Apoi stegozaurul se întoarse cu spatele, se apropie de mal şi lipăi apa cu limba lui lată şi aspră.

Limba îi era de culoare albastru-ânchis.

Cum putea să fie aşa? Albastra închis din pricina sângelui venos? Să fi fost un animal cu sânge rece? Nu. Animalul ăsta se mişca prea bine; avea siguranţa – şi indiferenţa – unui animal cu sânge cald. Şopârlele şi reptilele întotdeauna dădeau atenţie temperaturii mediului. Creatura asta nu se comporta deloc aşa. Stătea în umbră şi lipăia apă rece, complet indiferent.

Privind în jos către cămaşă, Sarah văzu saliva curgându-i pe gât. O atinse cu degetele. Era caldă.

Deci un animal cu sânge cald...

Un stegozaur.

Se holbă la el.

Pielea stegozaurului părea mozaicată, dar nu era solzoasă ca a reptilelor. Semăna mai mult cu pielea rinocerului, gândi ea. Sau cu a unui porc sălbatic. Doar că era complet lipsită de păr, fără smocurile porcului.

Stegozaurul se mişca leneş. Părea paşnic, chiar stupid. Şi probabil că era într-adevăr stupid, gândi ea, privind din nou către cap. Cutia craniană era mult mai mică decât a unui cal. Foarte mică pentru restul trupului.

Se ridică în picioare şi gemu. Trupul o durea. Fiecare membru şi fiecare muşchi era îndurerat. Picioarele îi tremurau. Trase aer în piept.

La câţiva iarzi depărtare, stegozaurul se opri, privind-o, studiind noua ei înfăţişare verticală. Cum ea nu se mişcă, deveni din nou indiferent şi se reântoarse la adăpat.

— Ei, fir-aş a naibii, spuse Sarah.

Privi către ceas. Era unu şi jumătate după-amiază, soarele se afla încă deasupra capului.

Nu putea folosi soarele ca să se orienteze, iar amiaza era foarte fierbinte. Se hotărî ca mai bine să pornească şi să încerce să-i găsească pe Malcolm şi pe Thome. Cu picioarele goale, mişcându-se ţeapănă, cu muşchii îndureraţi, se îndreptă către junglă, îndepărtându-se de râu.

După ce merse o jumătate de oră, i se făcu foarte sete, dar se antrenase să meargă fără apă mult timp, în savana africană. Continuă, indiferentă faţă de propriul disconfort.

Pe când se apropia de o creastă, ajunse lângă o potecă de animale, largă şi noroioasă, care străbătea jungla. Era mai uşor să meargă de-a lungul potecii şi o urma deja de un sfert de oră, când auzi un scheunat excitat, de undeva din faţă. Sunetul îi aduse aminte de cel scos de un câine şi Sarah îşi continuă drumul strecurându-se cu grijă.

Câteva clipe mai târziu, un zgomot de lemn zdrobit răsună dinspre tufe, venind din mai multe părţi deodată şi, brusc, un animal aducând cu o şopârlă verde-ânchis cam de patru picioare înălţime ţâşni din desiş, cu o iuţeală îngrozitoare, ţipă şi sări peste ea. Sarah se aplecă instinctiv, abia având timp să-şi revină, când un al doilea animal apăru şi trecu pe lângă ea. În câteva clipe, o întreagă turmă de animale se prelinse pe lângă ea din toate părţile, scoţând ţipete speriate, apoi unul se ciocni de ea şi o doborî la pământ. Sarah căzu în noroi, iar celelalte animale se împiedicară şi se prăbuşiră alături de ea.

La câţiva paşi înainte pe cărare, văzu un copac mare, cu ramuri joase. Acţionând fără să gândească, sări.ân picioare, se agăţa de o ramură şi se căţără. Ajunse sus în siguranţă chiar în clipa când un alt dinozaur, cu gheare ascuţite, gonea prin noroiul de dedesubt, în urmărirea creaturilor verzi. Pe când animalul se îndepărtă de ea, îi zări trupul întunecat, de circa şase picioare înălţime, acoperit cu benzi roşiatice ca un tigru. Curând după aceea, un al doilea animal dungat apăru, apoi al treilea – un grup de prădători, şuierând şi mârâind, în urmărirea dinozaurilor verzi.

Din experienţa de ani de zile pe teren, se descoperi numărând din reflex animalele care treceau pe lângă ea. După numărătoarea ei, erau zece prădători dungaţi, iar asta îi stârni pe loc interesul. De îndată ce ultimul prădător dispăru, se lăsă la pământ şi se grăbi să-i urmărească. Ii trecu prin minte că e o prostie, dar curiozitatea era mai puternică.

Urmări dinozaurii-tigri pe deal, dar chiar înainte de a ajunge pe creastă, ştiu după mârâituri că deja

doborâseră un animal. De pe culme, privi în jos către pradă. Dar asta nu semăna cu nimic din ce ştia din Africa. Pe câmpia Seronera, locul unde cădea prada era organizat într-un mod previzibil, aproape ca după o lege. Cei mai mari prădători, leii şi hienele, stăteau aproape de pradă, hrănindu-şi puii. Mai departe, aşteptându-şi rândul, erau vulturii şi berzele marabou, iar mai departe, şacalii şi alte animale mici, care dădeau ture atenţi. După ce terminau prădătorii, animalele mai mici se apropiau, la rândul lor.

Animale diferite mâncau diverse părţi ale cadavrului: hienele şi vulturii mâncau oasele; şacalii curăţau complet carcasa. Asta era schema oricărei vânători şi de aceea în jurul prăzii rareori se petreceau certuri sau lupte.

Dar acolo, Sarah văzu o înghesuială vecină cu frenezia. Animalul căzut era acoperit de prădătorii dungaţi, toţi rupând carnea cu furie, cu pauze dese ca sa mârâie şi să se lupte cu ceilalţi. Luptele lor erau violente – un prădător muşcă animalul de alături, făcându-i o rană adâncă în coaste. Imediat, alţi câţiva se aruncară la cel muşcat, care se îndepărtă şchiopătând, şuierând şi sângerând, grav rănit. O dată ajuns la periferie, animalul rănit se răzbună muşcând coada altei creaturi, producând iarăşi o rană serioasă.

Un tânăr, având cam jumătate din înălţimea celorlalţi, se tot împingea înainte, încercând să capete şi el o bucată, dar adulţii nu-i făceau loc. Ba chiar mârâiau şi se repezeau la el furioşi. Puiul era deseori forţat să sară înapoi, ca să se ferească de colţii ascuţiţi ai celor mari. Harding nu văzu pui mici. Era un grup de adulţi răi.

Pe când privea prădătorii cei mari, cu capul şi trupul uns de sânge, observă modelul încrucişat al cicatricilor vindecate, de pe coaste şi gâturi. Părea limpede că erau nişte animale rapide, inteligente, şi cu toate astea se luptau continuu. Să fi fost vorba de felul în care evoluase organizarea lor socială? Dacă da, ăsta era un eveniment rar.

Animalele multor specii luptau pentru hrană, teritoriu şi sex, dar luptele respective implicau cel mai adesea o agresiune rituală; rareori apăreau răni serioase. Fireşte, existau şi excepţii. Când masculii de hipopotam luptau pentru câştigarea unui harem, se răneau serios. Dar oricum, nimic nu semăna cu ceea ce vedea acum.

Pe când privea, animalul rănit de la margine se aruncă înainte şi muşcă un alt adult care mârâi şi sări la el, sfişiindu-l cu ghearele de la picioare. Pe loc, prădătorul rănit fu eviscerat, rotocoale de intestine alburii alunecară prin despicătura largă. Animalul căzu mugind la pământ şi imediat trei adulţi se întoarseră şi se aruncară la trupul căzut, începând să-i sfişie carnea cu o intensitate rapace.

Harding închise ochii şi se întoarse. Asta era o lume diferită, pe care nu o înţelegea defel. Ameţită, cobori iarăşi dealul, mişcându-se fără zgomot, îndepărtându-se cu grijă de măcel.

Zgomot

Fordul Explorer înainta fara zgomot de-a lungul cărării din junglă. Urmăreau o potecă făcută de animale pe creastă, îndreptându-se către foişorul din valea de dedesubt.

Thome conducea. Îi spuse lui Malcolm:

— Spuneai mai devreme că ştii de ce au dispărut dinozaurii...

— Mda, sunt destul de sigur, spuse Malcolm. Situaţia este destul de simplă la bază. Se foi în scaun. Dinozaurii au apărut în triasic, cam acum doua sute de milioane de ani. Au proliferat în timpul jurasicului şi cretacicului de după aceea. Au fost forma de viaţă dominantă a planetei, vreme de o suta cincizeci de milioane de ani – ceea ce este foarte mult.

— Având în vedere că noi nu suntem decât de trei milioane de ani, completă Eddie.

— Hai să nu exagerăm, spuse Malcolm. De trei milioane de ani au fost nişte maimuţe jalnice. Nu noi. Fiinţele cu aspect uman există pe planeta asta doar de treizeci şi cinci de mii de ani, spuse el. Atât a trecut de când strămoşii noştri au pictat peşterile din Franţa şi Spania, imagini de vânătoare pentru a invoca succesul ei. Treizeci şi cinci de mii de ani. În istoria Pământului, asta nu înseamnă nimic. Abia am sosit.

— Bine...

— Şi, fireşte, chiar şi acum treizeci şi cinci de mii de ani, deja făceam alte specii să dispară. Oamenii peşterilor au ucis atât de multe animale, încât au eradicat specii întregi de pe unele continente. În

Europa existau lei şi tigri. În Los Angeles erau girafe şi rinoceri. La naiba, acum zece mii de ani, strămoşii indienilor americani au vânat mamutul până la dispariţia lui completă. Nu-i nimic nou, tendinţa asta a omului...

— Ian!

— Ei bine, e o realitate, deşi capetele voastre goale cred că totul e atât de curând...

— Ian! Vorbeai despre dinozauri...

— Corect. Dinozauri. Oricum, în timpul acestor o sută cincizeci de milioane de ani, dinozaurii au avut atât de mult succes încât în cretacic existau douăzeci şi unu de grupuri majore. Câteva grupuri, precum cam ar az aurii sau fabrozaurii, au dispărut. Dar majoritatea copleşitoare a grupurilor de dinozauri mai erau încă active în cretacic. Apoi, brusc, cam în urmă cu şaizeci şi cinci de milioane de ani, toate grupurile au dispărut. Au rămas doar păsările. Deci întrebarea este... Ce s-a întâmplat?

— Credeam ca ai aflat, spuse Thome.

— Nu, voiam să spun ce sunet a fost ăsta? Ai auzit ceva?

— Nu, răspunse Thome.

— Opreşte maşina, îi ceru Malcolm.

Thome opri maşina şi motorul. Coborâră geamurile şi adulmecară căldura prânzului.

Aproape că nu se simţea vreun vânticel. Ascultară o vreme.

Thome ridică din umeri.

— Nu aud nimic. Ce crezi că ai...

— Şşşt, spuse Malcolm. Îşi făcu mâna cupă la ureche şi-şi sprijini capul de fereastră, ascultând încordat. După o clipă, se întoarse. Pot să jur ca am auzit un motor!

— Un motor? Adică unul cu ardere internă?

— Exact. Arătă către est. Parcă venea de acolo...

Ascultară din nou şi nu auziră nimic.

Thome clatină din cap.

— Nu pot să-mi închipui ca cineva ar veni cu o maşina cu benzină aici, Ian. Nu există benzină pentru ea.

Radioul scoase un clic.

— Doctore Malcolm?

Era Arby, din trailer.

— Da, Arby.

— Cine mai e aici? Pe insula.

— Cum adică?

— Aprindeţi monitorul!

Thome pomi monitorul de la bord. Văzu o imagine primită de la una dintre camerele de securitate. Camera video privea în jos, către o vale îngustă şi abruptă, dinspre est. Văzură panta umbrită de copaci. O creanga bloca mult din privelişte. Dar imaginea era nemişcată. Nici un semn de activitate.

— Ce vezi, Arby?

— Priviţi înainte!

Printre frunze, Thome văzu o sclipire kaki, apoi alta. Îşi dădu seama că era o persoană, pe jumătate mergând, pe jumătate alunecând pe panta abruptă, către podeaua văii.

Trap solid, păr scurt negru...

— Să fiu al naibii, fluieră Malcolm şi zâmbi.

— Ştii cine e?

— Da, fireşte. E Sarah.

— Ei, ar fi bine să mergem s-o luăm. Thome se întinse după radio, apăsă butonul. Richard, chema el.

Nu veni nici un răspuns.

— Richard? Mă auzi?

Nici un răspuns.

Malcolm oftă.

— Grozav... Nu răspunde. Poate ca a plecat la vreo plimbare. În continuarea cercetărilor....

— De asta mi-e teamă, spuse Thome. Eddie, dă jos motocicleta şi du-te să vezi ce face Levine. Ia o puşcă Lindstradt cu tine. Noi mergem s-o luăm pe Sarah.

Poteca

Levine urma poteca, adâncindu-se în umbra junglei. Parazaurii erau undeva mai sus, făcând o mulţime de zgomot, călcând pe ferigile şi palmierii de la baza junglei. Cel puţin acum ştia de ce se aranjaseră în şir indian: nu exista alt mod mai practic de deplasare prin desişul pădurii tropicale.

Sunetele pe care le scoteau nu se opriseră niciodată, dar Levine observă că ele căpătaseră o altă nuanţă – erau mai înalte, mai excitate. Se grăbi înainte, strecurându-se prin desişul mai înalt decât el, urmărind cărarea bătută. Ascultă strigătele animalelor din faţă, începu să simtă un miros distinct, dulceag. Avu impresia că mirosul devine mai puternic.

Undeva, mai în faţa, se întâmpla ceva, nu era nici o îndoială. Glasurile parazaurilor erau acum întretăiate, deveniseră aproape nişte lătrături. Simţi în ele agitaţia. Dar ce putea agita un animal de douăsprezece picioare înălţime şi treizeci lungime?

Curiozitatea îl copleşi. Levine pomi să fugă prin junglă, dând la o parte frunzele de palmier, sărind peste copaci. În frunzişul din faţă auzi un şuierat, un fel de plesnitură, apoi unul dintre parazauri scoase un trâmbiţat lung, grav.

Eddie Carr conduse motocicleta către foişor şi opri. Levine nu era acolo. Cercetă solul din jurul structurii şi văzu multe urme adânci de animal. Urmele erau mari, cam de două picioare diametru şi păreau să se îndrepte către jungla din spate.

Cercetă mai atent şi văzu şi urme proaspete de cizme. Aveau model Asolo; le recunoscu ca fiind ale lui Levine. În unele locuri, urmele de cizme călcau peste marginea urmelor de animale, ceea ce însemna că fuseseră făcute ulterior. Şi urmele de cizme se îndreptau către junglă.

Eddie Carr înjură. Numai în junglă nu voia să intre. Ideea îi dădea fiori. Dar nu avea de ales. Trebuia să-l aducă pe Levine înapoi. Tipul ăsta, gândi el, era o adevărată pacoste. Eddie coborî arma de la umăr şi o aşeză lângă ghidonul motocicletei. Apoi răsuci mânerele şi, fără zgomot, motocicleta pomi înainte, adâncindu-se în umbră.

Cu inima bătându-i de excitare, Levine se strecură pe lângă ultimul palmier. Se opri brusc.

Chiar în faţa lui, coada unui parazaur îi trecu înainte şi înapoi pe deasupra capului. Animalul era întors cu spatele. Şi un şuvoi gros de urină ţâşni, stropind solul. Levine sări înapoi, evitând şuvoiul. Dincolo de animalul cel mai apropiat, văzu un luminiş bătătorit de nenumărate urme de animale. Parazaurii se aşezaseră în diferite locuri şi urinau împreună. Deci erau animale cu instinctul latrinei, gândi el. Ăsta era un aspect fascinant şi cu totul neaşteptat.

Multe animale contemporane, inclusiv rinocerii şi căprioarele, preferau să se uşureze în anumite locuri. Şi de multe ori mişcările turmei erau coordonate. Comportamentul acesta fusese interpretat în general a fi o metodă de marcare a teritoriului. Dar orice motiv ar fi fost, nimeni nu ar fi bănuit că dinozaurii acţionau în acest fel.

Pe când Levine privea, parazaurii terminară să urineze şi fiecare se deplasă câţiva paşi într-o parte. Apoi defecară, iarăşi la unison. Fiecare parazaur produse o mare grămadă de balegă de culoarea paiului. Asta era însoţită de un trâmbiţat grav din partea fiecărui animal din turmă – o dată cu o cantitate enormă de flatulenţă, mirosind a metan.

Înapoia lui, o voce şopti:

— Foarte drăguţ!

Se întoarse şi-l văzu pe Eddie Carr stând pe motocicletă, îşi făcea vânt cu mâna.

— Pârţuri de dinozaur, spuse el. N-ar fi bine să aprinzi un chibrit aici, ai arunca locul în aer...

— Şşşşt, şuieră Levine furios, clătinând din cap. Se întoarse către parazauri. Nu avea timp să fie întrerupt de un tânăr vulgar. Câteva animale îşi aplecară capetele şi începură să lingă bălţile de urină. Fără îndoială voiau să recupereze nutrientele pierdute, gândi eL Poate sarea. Sau poate hormonii. Sau poate era ceva legat de sezon. Sau poate... Levine se aplecă înainte.

Ştiau atât de puţine despre creaturile astea! Nu le cunoşteau nici măcar obiceiurile de bază – cum mâncau, cum eliminau excreţiile, cum dormeau şi cum se împerecheau. O întreagă lume de comportamente complicate evoluase la aceste animale de mult dispărute. A le înţelege acum ar fi putut fi munca de o viaţă a unei duzini de savanţi. Dar probabil că asta nu avea sa se întâmple niciodată. Tot ce putea să spere era să facă unele legături, câteva deducţii simple care să şteargă suprafaţa complexităţii vieţii lor.

Parazaurii trâmbiţară şi se adânciră în pădure. Levine porni după ei.

— Doctore Levine, spuse Eddie încet. Urcă pe motocicletă. Acum!

Levine nu-l luă în seamă, dar de cum plecară animalele cele mari, văzu o duzină de dinozauri mici, verzi, sărind şi ciripind prin luminiş. Îşi dădu brusc seama ce erau: Procompsognatus triassicus. Prădători mici descoperiţi de Fraas în 1913, în Bavaria. Levine se holbă, fascinat. Fireşte că ştia bine animalul, dar numai din reconstituiri, pentru că nu existau schelete complete de Procompsognatus nicăieri în lume. Ostrom făcuse cele mai multe studii, dar trebuise să lucreze cu un schelet care era zdrobit rău şi fragmentar. Coada, gâtul şi labele din fata lipseau de la animalele descrise de Ostrom. Şi iată procompsognaţii aici, compleţi şi activi, ţopăind ca nişte găinuşe. Sub ochii lui, compii începură să mănânce balega proaspătă şi să bea ce mai rămăsese din urină. Levine se încruntă. Să facă asta parte din comportamentul obişnuit al unui prădător mic? Levine nu era sigur...

Înaintă să-i privească mai de aproape.

— Doctore Levine! şopti Eddie.

Era interesant un amănunt: compii mâncau doar balega proaspătă, nu şi rămăşiţele uscate care zăceau peste tot în luminiş. Orice substanţă nutritivă ar fi obţinut din bălegar, ea se afla probabil prezenta numai în cel proaspăt. Asta ducea cu gândul la o proteină sau un hormon care se degradează în timp. Probabil ar trebui să ia o probă pentru analiză. Băgă mâna în buzunarul de la cămaşă şi scoase o pungă de plastic. Intră printre compi, care păreau indiferenţi la prezenţa lui.

Se ghemui lângă cea mai apropiată grămadă de bălegar şi întinse încet mâna.

— Doctore Levine!

Se uită în spate, deranjat, şi în acea clipă un compi făcu un salt şi-l muşcă de mână. Un altul îi sări pe umăr şi-l muşcă de ureche. Levine ţipă şi se ridică. Compii săriră jos şi fugiră.

— La naiba! spuse el.

Eddie veni cu motocicleta.

— Ajunge, spuse el. Urcă naibii pe motocicletă! Plecăm!

Cuib

Jeepul roşu Wrangler se opri. Chiar în faţă, poteca pe care o urmăreau continua prin frunziş până într-o poieniţă. Poteca era largă şi noroioasă, bătătorită de animale mari.

Puteau vedea urme mari, adânci, în noroi.

Din luminiş, auziră un sunet parcă scos de o gâsca.

— Bine, spuse Dodgson. Da-mi cutia.

King nu răspunse.

— Ce cutie? întrebă Baselton.

Fără să-şi ia ochii de la luminiş, Dodgson spuse:

— Ai o cutie neagră pe locul de alături, şi un acumulator. Dă-mi-le!

Baselton icni.

— E grea.

— Din pricina magneţilor conici.

Dodgson întinse mâna în spate şi luă obiectul din metal negru, brumat. Era de mărimea unei cutii de pantofi, doar că avea un capăt conic. Dedesubt avea un pat ca de armă. Dodgson prinse acumulatorul la centură şi îl conectă la cutie. Apoi ridică încet cutia, ţinând-o de pat. Avea un comutator în spate, către el şi un potenţiometru.

— Bateriile sunt încărcate? întrebă Dodgson.

— Încărcate, mârâi King.

— Bine, aproba Dodgson. Am sa intru eu primul în zona cuibului. Am să potrivesc cutia şi-am să scap de animale. Voi doi mă urmaţi şi, o dată ce animalele au plecat, luaţi fiecare câte un ou din cuib. Apoi plecaţi şi le aduceţi înapoi la maşină. Am să mă întorc mai târziu. După care o-ntindem. Aţi priceput?

— Da, spuse Baselton.
— Bine, spuse King. Ce fel de dinozauri sunt ăştia?
— N-am nici o idee, spuse Dodgson, ieşind din maşină. Şi nici n-are vreo importanţă. Urmaţi procedura şi-atât.
Închise uşa cu grijă.
Ceilalţi coborâră încet şi porniră înainte pe poteca umedă. Picioarele lor storceau noroiul. Sunetul din luminiş continua. Lui Dodgson îi părea că sunt multe animale.
Dădu la o parte ultima frunză de ferigă şi-i văzu.
Era un cuib mare, cu patru sau cinci împrejmuiri de pământ acoperite cu iarbă. Valurile de pământ înconjurau cuiburi cam de cinci picioare lăţime şi trei adâncime. În jurul cuiburilor stăteau vreo douăzeci de adulţi de nuanţă bej – o întreagă turmă de dinozauri. Şi adulţii erau mari, de treizeci de picioare lungime şi zece înălţime, cu toţii măcăind şi mârâind.
— O, Doamne, spuse Baselton, holbându-se.
Dodgson clătină din cap.
— Ăştia-s maiazauri, şopti el. O să fie o nimica toată.

Maiazaurii fuseseră astfel numiţi de paleontologul Jack Homer. Înaintea lui Homer, paleontologii presupuneau că dinozaurii îşi abandonau ouăle, aşa cum fac cele mai multe reptile.
Această presupunere se potrivea cu vechea imagine a dinozaurilor cu sânge rece, reptilieni. Asemenea reptilelor, se credea că sunt solitari; picturile murale de pe pereţii muzeelor rareori arătau mai mult de un exemplar din fiecare specie – un brontozaur aici, un triceratops sau un stegozaur

acolo, rătăcind prin mlaştini. Dar excavaţiile lui Homer în ţinutul Montana au scos la iveală dovezi clare că cel puţin una dintre speciile,de hadrozauri se angajaseră într-un comportament de cuib şi parental complex. Homer încorporase acest comportament în numele pe care-l dăduse acestor creaturi: maiazaur însemna „şopârla-mamă-bună”.

Privindu-i acum, Dodgson vedea că maiazaurii erau într-adevăr părinţi grijulii: adulţii cei mari dădeau ocol cuiburilor, mişcându-se cu grijă, ca să nu calce peste valurile scunde de pământ. Maiazaurii bej aveau cap mare, terminat cu un bot larg, plat, aducând cu ciocul de raţă.

Smulgeau iarbă cu gura şi o aruncau peste ouăle din cuiburi. Asta era o metodă de a regla temperatura ouălor. Dacă animalele uriaşe s-ar fi aşezat pe ouă, le-ar fi zdrobit. În loc de asta, puneau un strat de iarbă peste ouă, care oprea căldura şi pastra ouăle la o temperatură mai constantă. Animalele munceau fără oprire.

— Sunt uriaşe, spuse Baselton.

— Nu-s decât nişte vaci uriaşe, spuse Dodgson.

Deşi maiazaurii erau mari, erau ierbivori şi aveau felul de a se purta docil, uşor stupid, al vacilor.

— Gata? Pornim.

Ridică cutia ca pe o arma şi păşi înainte, la vedere.

Dodgson se aşteptase la o reacţie puternică din partea maiazaurii or, dar asta nu se întâmpla. Abia dacă păreau să-l fi observat. Unul sau doi adulţi îşi îndreptară privirile spre el cu ochi umezi, apoi priviră în altă parte. Animalele continuară să arunce iarbă peste ouăle de nuanţă palidă, ovale, de aproape două picioare lungime. Fiecare avea cam

de două ori mărimea ouălor de struţ. Niciunul nu se spărsese încă.

King şi Baselton ieşiră în luminiş şi rămaseră lângă el. Maiazaurii continuau să nu-i bage în seamă.

— Uimitor, spuse Baselton.

— Un lucru bun pentru noi, spuse Dodgson şi pomi cutia.

Un sunet înalt, scârţâitor umplu luminişul. Maiazaurii se întoarseră brusc către sursa sunetului, măcăind şi ridicându-şi capul. Păreau agitaţi, confuzi. Dodgson răsuci potenţiometrul şi scârţâitul deveni mai ascuţit, să-ţi spargă urechile. Maiazaurii clătinară din cap şi se îndepărtară de sunetul dureros. Se înghesuiră la capătul îndepărtat al luminişului.

Câţiva urinară de spaimă. Alţii intrară în desiş, abandonându-şi cuibul. Erau agitaţi, dar se ţineau deoparte.

— Acum, spuse Dodgson.

King păşi în cel mai apropiat cuib şi icni când ridică un ou. Braţele abia dacă îi cuprindeau ovalul uriaş. Maiazaurii măcăiră spre el, dar nici unul dintre adulţi nu se apropie.

Apoi Baselton intră în cuib, luă un ou şi-l urmă pe King la maşină. Dodgson paşi înapoi, ţinând cutia îndreptată către adulţi. La marginea luminişului, opri sunetul.

În momentul acela, maiazaurii se întoarseră, măcăind tare şi repetat. Dar de cum reveniră la cuiburi, se părea că adulţii uitaseră cele întâmplate. După câtva timp, încetară să mai măcăie şi se întoarseră la aruncatul ierbii peste ouă. Nu-l băgară în seamă pe Dodgson, care pleca înapoi pe potecă.

Animale proaste, gândi Dodgson pe când se apropia de maşină. Baselton şi King aşezau ouăle în containere mari de polistiren expandat şi aranjau în jurul lor, cu grijă, plăcile de protecţie. Amândoi chicoteau ca nişte copii.

— A fost uimitor!

— Teribil! Fantastic!

— Ce v-am spus eu? zise Dodgson. Floare la ureche. Îşi privi ceasul. În ritmul ăsta, terminăm în mai puţin de patru ceasuri.

Urcă la volan şi pomi motorul. Baselton urcă pe locul din spate. King se aşeză pe locul pasagerului şi scoase harta.

— Următorul, spuse Dodgson.

Foişorul

— Îţi spun că e bine, făcu Levine iritat. Transpira în zăpuşeala de sub acoperişul de aluminiu al foişorului. Uite, nici măcar nu m-au zgâriat.

Întinse mâna. Avea un semn roşu, semicircular, acolo unde compui strânsese cu dinţii, dar atât.

Alături de el, Eddie spuse:

— Da, bine, dar urechea îţi sângerează puţin…

— Nu simt nimic. Nu poate fi ceva rău.

— Nu, nu-i rău, spuse Eddie, desfăcând trusa de prim-ajutor. Dar mai bine sa o curăţ.

— Prefer să-mi continuu observaţiile.

Dinozaurii erau abia la un sfert de milă depărtare şi-i putea vedea bine. În aerul calm de după-amiază, le putea auzi răsuflarea.

Le putea auzi răsuflarea...

Sau cel puţin ar fi putut, dacă tânărul l-ar fi lăsat în pace.

— Uite ce-i, spuse Levine. Eu ştiu ce fac aici. Tu ai venit la sfirşitul unui experiment foarte interesant şi reuşit. Practic, eu am chemat dinozaurii, imitându-le strigătul.

— Chiar? spuse Eddie.

— Da, chiar. Asta i-a făcut să se îndrepte către pădure. Deci nu prea îmi vine să cred că am nevoie de ajutorul tău…

— Fapt este, spuse Eddie, că ai nişte rahat de dinozaur pe ureche şi două înţepături. Am să ţi le curăţ. Muie un tampon în dezinfectant. S-ar putea să înţepe puţin…

— Nu-mi pasă, am altceva... Au!

— Nu te mai foi, spuse Eddie. Durează o clipa.

— E absolut lipsit de necesitate...

— Daca stai locului, termin îndată. Gata.

Aruncă tamponul. Levine văzu o pată maronie slaba, dungata cu roşu. După cum se aşteptase, rana era banală. Îşi pipăi urechea. Nu-l durea.

Levine scrută câmpia, în timp ce Eddie strângea trusa medicala.

— Of, ce năduşeala e-aici, spuse Eddie.

— Mda, rosti Levine, ridicând din umeri.

— Sarah Harding a sosit şi cred că au condus-o la trailer. Vrei sa te întorci acolo?

— Nu-mi imaginez care ar fi motivul, ridica din umeri Levine.

— Am crezut că vrei măcar s-o saluţi, explică Eddie.

— Munca mea e aici, i-o tăie Levine. Se întoarse şi ridica binoclul la ochi.

— Aşa deci, zise Eddie. Nu vrei să mergi?

— Nici prin gând nu-mi trece, spuse Levine, privind prin binoclu. Nici într-un milion de ani. Nici în şaizeci şi cinci de milioane de ani!

Trailer

Kelly Curtis asculta zgomotul duşului. Nu putea crede. Privi hainele murdare de noroi, aruncate pe pat. Un pantalon scurt şi o cămaşa kaki, cu mâneci scurte.

Chiar hainele lui Sarah Harding!

Nu se putea abţine. Kelly întinse mâna şi le atinse. Observă materialul învechit şi slăbit. Nasturii cusuţi a doua oară; nu se potriveau. Şi mai erau nişte pete roşiatice lângă buzunar pe care le crezu a fi urme vechi de sânge. Se aplecă şi atinse materialul.

— Kelly?

Sarah o striga de sub duş.

A ţinut minte numele meu.

— Da? răspunse Kelly cu vocea tremurând nervoasă.

— Ai pe-acolo nişte şampon?

— Mă uit acum, doctore Harding, spuse Kelly deschizând sertarele la repezeală.

Toţi bărbaţii plecaseră în celălalt compartiment, lăsând-o singură cu Sarah, cât aceasta avea să se spele. Kelly căută disperată, deschizând sertare, apoi trântindu-le iarăşi la loc.

— Auzi, strigă Sarah, nu-i nimic dacă nu găseşti.

— Caut...

— E ceva detergent de vase pe-acolo?

Kelly făcu o pauză. Pe chiuvetă era o sticlă de plastic verde.

— Da, doctore Harding, dar...

— Dă-mi-l. E acelaşi lucru. Nu-mi pasă.

Întinse mâna prin perdeaua de la duş. Kelly i-o înmână.

— Şi mă cheamă Sarah.

— Bine, doctore Harding.

— Sarah.

— Bine, Sarah.

Sarah Harding era o persoana obişnuita. Foarte neconvenţională şi normală.

Intrată în transă, Kelly se aşeză pe scaunul din bucătărie şi aşteptă, clătinându-şi picioarele, în cazul în care doctor Harding – Sarah – ar mai fi avut nevoie de ceva. O ascultă pe Sarah fredonând „Am să-l spăl pe bărbatul ăsta din părul meu”. După câteva clipe, duşul se opri şi mâna ei se întinse şi luă prosopul din cuier. Apoi ieşi de după perdea, învelită în prosop.

Sarah îşi trecu degetele prin părul scurt, singurul gest de atenţie pentru înfăţişarea ei.

— Acum mă simt mai bine. Băiete, ăsta-i un trailer de pluş. Doc a făcut treabă bună.

— Da, spuse fata. E drăguţ.

Sarah zâmbi către Kelly.

— Câţi ani ai tu, Kelly?

— Treisprezece.

— Asta înseamnă că eşti în clasa a opta?

— A şaptea.

— Clasa a şaptea, spuse Sarah gânditoare.

— Doctorul Malcolm a lăsat nişte haine pentru dumneavoastră, spuse Kelly. Zicea că va vin.

Arătă către o pereche curată de pantaloni scurţi şi un tricou.

— Ale cui sunt?

— Cred că ale lui Eddie.

Sarah le ridică.

— S-ar putea să meargă.

Trecu dincolo de colţ, în zona de dormit, şi începu sa se îmbrace.

— Ce vrei să faci când ai să creşti? întreba ea.

— Nu ştiu, mărturisi Kelly.

Ăsta e un răspuns foarte bun.

— Chiar?

Mama lui Kelly îi dădea tot timpul ghes să-şi aleagă o meserie, să hotărască ce să facă cu viaţa ei.

— Da, spuse Sarah. Nimeni destul de isteţ nu ştie ce-o să facă, decât pe la douăzeci sau treizeci de ani.

— Aha!

— Ce-ţi place să înveţi?

— De fapt, ăă, îmi place matematica, răspunse ea pe un ton vinovat.

Sarah probabil că-i auzise tonul, pentru că spuse:

— Ce-i rău în matematică?

— Păi, fetele nu prea se pricep la asta. Adică, ştii tu…

— Nu, nu ştiu, răspunse Sarah cu voce plată.

Kelly intră în panică. Trecuse prin sentimentul acela cald alături de Sarah Harding, dar acum simţea că îl pierde, ca şi cum ar fi dat un răspuns greşit unui profesor pornit împotriva ei. Se hotărî să nu mai spună nimic. Aşteptă în tăcere.

După o clipă, Sarah ieşi din nou, purtând hainele lui Eddie. Se aşeză şi începu să-şi tragă o pereche de cizme. Se mişca foarte firesc.

— Cum adică, fetele nu se pricep la matematică?

— Păi, aşa zic toţi.

— Toţi care?

— Profesorii mei.

Sarah ofta.

— Grozav, spuse ea, clătinând din cap. Tocmai profesorii...

— Şi ceilalţi copii mă strigă „căpoasa”. Chestii din astea. Ştii tu...

Kelly aruncase totul din suflet. Nu putea sa creadă că-i spunea aşa ceva lui Sarah Harding, pe care abia dacă o cunoştea din articole şi fotografii, dar iată că era acolo şi-i destăinuia toate lucrurile astea personale. Toate lucrurile care o supărau.

Sarah zâmbi înveselită.

— Atunci, dacă zic asta, înseamnă că eşti destul de bună la mate, nu?

— Aşa cred.

Sarah zâmbi.

— Asta-i minunat, Kelly.

— Numai că băieţilor nu le plac fetele prea isteţe.

Sprâncenele lui Sarah se ridicară.

— Chiar?

— Păi, aşa spun toţi...

— Cine?

— Mama.

— Aha. Şi ea probabil ştie despre ce vorbeşte...

— Nu ştiu, recunoscu Kelly. De fapt, mama nu se întâlneşte decât cu nişte nenorociţi.

— Deci s-ar putea să se înşele? întrebă Sarah, aruncând o privire către Kelly, în timp ce-şi lega şireturile.

— Cred că da.

— Din experienţa mea, ştiu că unora le plac femeile deştepte, altora nu. Ca în toate lucrurile de pe pământ. Se ridică. Ai auzit de George Schaller?

— Sigur. Studia urşii panda.

— Aşa-i. Urşii panda, iar înainte de asta, leoparzii de munte şi leii şi gorilele. E cel mai important cercetător din secolul douăzeci – şi ştii cum lucra?

Kelly scutură din cap.

— Înainte să ajungă pe teren, George citea tot ceea ce fusese scris despre animalul pe care voia să-l studieze. Cărţi de popularizare a ştiinţei, articole de ziar, lucrări ştiinţifice, tot... Apoi se ducea şi observa animalul cu ochii lui. Şi ştii ce descoperea de obicei?

Kelly clătină din cap, parcă neavând încredere să vorbească.

— Că aproape tot ce se scrisese sau se spunea era greşit. Ca în cazul gorilei. George studiase gorila de munte cu zece ani înainte ca Dian Fossey să se fi gândit măcar la asta. Şi descoperise că ceea ce se credea despre gorile era exagerat, sau neânţeles, sau pură fantezie – ca ideea că nu poţi lua femei în expediţiile pentru studierea gorilelor, pentru că gorilele aveau să le violeze. Greşit. Totul... era... greşit.

Sarah termină de legat şireturile şi se ridică în picioare.

— Deci, Kelly, chiar şi la vârsta ta, poţi învăţa un lucru acum. Toată viaţa, oamenii au să-ţi spună câte ceva. Şi, de cele mai multe ori, poate în nouăzeci şi cinci la sută din cazuri, ce-au să-ţi spună o sa fie greşit!

Kelly nu zise nimic. Se simţea ciudat de descurajată să audă asta.

— E o realitate a vieţii, spuse Sarah. Fiinţele umane sunt îndopate cu dezinformare. Aşa că-ţi vine greu să crezi pe cineva. Ştiu cum te simţi.

— Chiar?

— Sigur. Mama îmi spunea că n-am să reuşesc niciodată să fac ceva. Zâmbi. La fel şi unii profesori.

— Chiar?

Nu i se părea posibil.

— O, da, spuse Sarah. De fapt...

Din cealaltă secţiune a caravanei, îl auzi pe Malcolm strigând:

— Nu! Nu! Idioţii! Pot distruge totul!

Sarah se întoarse imediat şi intră în cealaltă secţiune. Kelly sări de pe scaun şi se grăbi după ea.

Erau adunaţi cu toţii lângă un monitor. Vorbeau toţi dintr-o dată şi păreau supăraţi.

— Îngrozitor, spunea Malcolm. Îngrozitor!

— Ăsta-i un jeep? întrebă Thome.

— Au un jeep roşu, confirmă Harding, apropiindu-se să privească.

— Atunci e Dodgson, spuse Malcolm. La naiba!

— Ce caută el aici?

— Pot să ghicesc.

Kelly se strecură să privească. Pe ecran, văzu frunziş şi sclipiri intermitente, provenind de la un vehicul roşu cu negru.

— Unde se află acum? se întoarse Malcolm către Arby.

— Cred că-s lângă valea de răsărit, spuse Arby. Cam pe unde l-am găsit pe doctor Levine.

Radioul scoase un semnal scurt. Se auzi vocea lui Levine:

— Adică mai e cineva acum pe insula?

— Da, Richard.

— Ei bine, mai bine i-aţi opri, înainte să strice tot.

— Ştiu. Vrei să te întorci?

— Nu fără un motiv întemeiat. Dă-mi de ştire dacă apare vreunul.

Radioul lui se întrerupse.

Harding privi monitorul, urmărind jeepul.

— Da, ei sunt, confirma ea. E prietenul tău, Dodgson.

— Nu-i prietenul meu, spuse Malcolm, apoi se ridică, mustăcind din pricina durerii de la picior. Să mergem, zise el. Trebuie să-i oprim pe ticăloşii ăştia. Nu-i vreme de pierdut!

Cuib

Jeepul roşu Wrangler se opri încet. Chiar în faţă se înălţa un zid de frunziş des. Dar prin el puteau vedea soarele venind dinspre luminişul de dincolo.

Dodgson rămase liniştit în maşină, ascultând. King se întoarse către el, gata să vorbească, dar Dodgson ridică mâna, făcându-i semn să tacă.

Apoi, auzi limpede un mârâit grav, aproape un tors. Venea de dincolo de desiş. Parcă era sunetul celei mai mari pisici din junglă care se auzise vreodată. Şi intermitent, simţi o uşoară vibraţie, nimic altceva, dar destul pentru ca – o clipă – cheile maşinii să se ciocnească de butucul volanului. Pe când simţea vibraţia, îi veni în minte: Păşeşte.

Ceva foarte mare. Mergând.

Alături de el, King holba ochii, uimit; gura îi era larg deschisa. Dodgson privi înapoi către Baselton; profesorul se agăţase de scaun, cu degete albe şi asculta.

O umbră trecu peste ferigile din faţă. Judecând după umbră, animalul avea cam douăzeci de picioare înălţime şi patruzeci lungime. Păşea pe picioarele din spate şi avea un trup mare, gâtul scurt şi capul uriaş.

Un tiranozaur.

Dodgson ezită, privind către umbră. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Se gândi sa treacă la următorul cuib, dar avea încredere că şi aici cutia avea să-şi facă efectul.

Spuse:

— Hai să terminăm odată. Dă-mi cutia.

Baselton îi înmână cutia, aşa cum făcuse şi data trecută.

— Încărcată? făcu Dodgson.

— Bateriile sunt încărcate, confirmă King.

— Bine, spuse el. Pornim. Exact ca înainte. Eu merg primul, voi doi mă urmaţi şi aduceţi ouăle înapoi la maşină. Gata?

— Gata, spuse Baselton.

King nu răspunse. Încă se mai holba către umbră.

— Ce fel de dinozaur e ăsta?

— Un tiranozaur.

— Dumnezeule, exclamă King.

— Un tiranozaur? se nelinişti Baselton.

— Nu contează ce e, făcu enervat Dodgson. Urmaţi planul şi atât, la fel ca data trecută. Toată lumea e pregătită?

— O clipă, spuse Baselton.

— Şi dacă nu merge? întrebă King.

— Deja am aflat că merge, replică Dodgson.

— S-a raportat recent un fapt curios despre tiranozauri, interveni Baselton. Un paleontolog pe nume Roxton a făcut un studiu al cutiei craniene de tiranozaur şi a ajuns la concluzia că aceştia nu aveau un creier prea deosebit de al unei broaşte, deşi, fireşte, mult mai mare. Asta implică ideea că sistemul lor nervos e adaptat numai la mişcare. Nu te pot vedea dacă stai nemişcat. Obiectele staţionare le sunt invizibile.

— Eşti sigur? întrebă King.

— Asta spunea raportul, răspunse Baselton. Şi pare să aibă sens. Nu trebuie uitat că dinozaurii, cu toată mărimea lor intimidantă, aveau un intelect primitiv. E destul de logic ca un tiranozaur să aibă echipamentul mintal al unei broaşte.

— Nu văd de ce ne grăbim, spuse King nervos, privind ţintă înainte. E mult mai mare decât ceilalţi.

— Şi ce dacă? spuse Dodgson. Ai auzit ce-a zis George. Nu-i decât o broască mare. Hai Să terminăm. Ieşiţi naibii din maşină. Şi nu trântiţi portierele!

George Baselton se simţise bine, plin autoritate, atunci când îşi amintise de articolul acela obscur, apărut în ziare. Fusese în rolul cu care se obişnuise, împrăştiind informaţia către oameni care nu o aveau. Acum^ că se apropiau de cuib, era uimit să-şi vadă genunchii tremurând. Picioarele parcă-i erau de gumă. Crezuse întotdeauna că asta era o figură de stil. Era alarmat să-şi dea seama că se putea realmente întâmpla. Îşi muşcă buza şi se forţă să se controleze.

Nu voia să-şi arate frica. Era stăpân pe situaţie.

Dodgson o luase deja înainte, ţinând cutia neagră ca pe o armă. Baselton aruncă o privire înspre King, care era alb ca moartea şi asuda. Părea gata să leşine; înainta încet.

Baselton mergea lângă el, asigurându-se că se simte bine. În faţă, Dodgson aruncă o ultimă privire înapoi, clătinând din mână către Baselton şi King, să-l ajungă din urmă. Se uită la amândoi, apoi păşi prin hăţişuri, în luminiş.

Baselton văzu dinozaurul. Nu – erau doi! Stăteau de ambele părţi ale unei împrejmuiri de pământ, doi adulţi de câte douăzeci de picioare înălţime, ridicaţi pe picioarele din spate, cu pielea de culoare roşie-ântunecată, cu fălci mari şi primejdioase. Ca şi maiazaurii, animalele se holbară o clipă la Dodgson, cu o privire tâmpă, ca şi cum ar fi fost uimite să vadă un intrus. Apoi, tiranozaurii mugiră furioşi. Un

muget incredibil, bubuitor, care făcu aerul să tremure.

Dodgson ridică încet cutia şi o îndreptă către animale. Imediat, un ţiuit continuu şi ascuţit umplu luminişul.

Tiranozaurii mugiră drept răspuns, îşi aplecară capul, îşi întinseră gâturile înainte, pocniră din fălci, pregătindu-se să atace. Erau uriaşi – şi neafectaţi de sunet.

Porniră să ocolească ridicătură de pământ, către Dodgson. Pământul se clătină sub mişcările lor.

— La dracu'! răcni King.

Dar Dodgson rămase calm. Răsuci potenţiometruL Baselton îşi puse iute mâinile la urechi. Ţiuitul deveni mai puternic, gata să spargă urechile, incredibil de dureros. Răspunsul fu imediat: tiranozaurii păşiră înapoi, ca şi cum ar fi primit o lovitură. Îşi aplecară capetele. Clipiră iute. Sunetul părea să vibreze în aer. Mugiră din nou, dar mai slab, fără convingere. Un ţipăt teribil veni dinăuntrul cuibului de pământ.

Dodgson înaintă, cu cutia aţintită înspre animale. Tiranozaurii bătură în retragere, privind în cuib, apoi către Dodgson. Îşi clătinară capetele cu iuţeală, ca şi cum ar fi încercat să-şi limpezească auzul. Dodgson ajustă calm potenţiometruL Sunetul urcă şi mai mult. Acum era doborâtor.

Dodgson porni să urce valul de pământ al cuibului. Baselton şi King se poticniră, urmându-l. Baselton se descoperi privind într-un cuib cu patru ouă albe, pestriţe şi doi pui care păreau nişte curcani uriaşi. Oricum, aduceau a nişte pui de pasăre gigantici.

Cei doi tiranozauri erau la capătul îndepărtat al luminişului, ţinuţi la respect de sunet. Ca şi

maiazaurii, urinară agitaţi. Bătură din picioare. Dar nu se apropiau.

Acoperind ţiuitul îngrozitor al cutiei, Dodgson ţipă:

— Luaţi ouăle!

Ameţit, King se prăvăli în cuib şi înşfăcă oul cel mai apropiat. Îl ridică în mâinile care îi tremurau; oul îi scăpă în sus; îl prinse din nou şi se târî înapoi.

Călcă peste piciorul unui pui care ţipă de frică şi durere.

La asta, părinţii încercară să se apropie din nou, atraşi de ţipetele puilor. King sări la repezeală din cuib şi se aruncă sub frunziş. Baselton îl privi plecând.

— George! strigă Dodgson, ţintind în continuare cutia către tiranozauri. Ia celălalt ou!

Baselton se întoarse să privească tiranozaurii adulţi, văzându-le agitaţia şi furia, privindu-le fălcile pocnind şi avu impresia că, în pofida sunetului acela, animalele n-aveau să mai permită altcuiva să intre din nou în cuib. King fusese norocos, dar Baselton n-avea să fie, o putea simţi, şi...

— George! Acum!

Baselton spuse:

— Nu pot!

— Tâmpitul dracului!

Ţinând sus arma, Dodgson porni să urce el însuşi în cuib. Dar când porni, îşi răsuci trupul – şi bateria se deconecta de la cutie.

Sunetul se opri brusc. În luminiş se lăsă tăcerea.

Baselton gemu.

Tiranozaurii scuturară din cap pentru ultima oară şi mugiră.

Baselton în văzu pe Dodgson devenind nemişcat, îngheţând. Şi Baselton rămăsese nemişcat. Cumva,

îşi foita trupul să rămână acolo unde era. Îşi forţa genunchii să nu mai tremure. Îşi ţinea răsuflarea.

Şi aştepta.

Din partea cealaltă a luminişului, tiranozaurii porniră către el.

— Ce fac? strigă Arby, în caravană. Era atât de aproape de monitor, încât aproape îl atingea cu nasul. Au înnebunit? Stau acolo...

Alături de el, Kelly nu zicea nimic. Privea tăcută ecranul.

— Ai vrea să fii acum, acolo, Kel? făcu Arby.

— Taci, îl repezi Kelly.

— Nu, nu sunt nebuni, spuse Malcolm prin radio, privind la monitorul de bord.

Explorer-ul se târa pe potecă, îndreptându-se spre sectorul estic al insulei. Thorne conducea. Sarah şi Malcolm stăteau în spate.

Sarah spuse:

— Ar trebui să mai activeze o dată maşina lui de sunet. Chiar au de gând să rămână acolo?

— Da, zise Malcolm.

— De ce?

— Sunt dezinformaţi, spuse Malcolm.

Dodgson

Dodgson privea tiranozaurul conducător îndreptându-se spre el. Pentru nişte animale atât de mari, erau prevăzători. Doar unul dintre părinţi se apropie de ei şi, deşi se oprea să mugească puternic la fiecare câţiva paşi, părea ciudat de nehotărât, ca şi cum ar fi fost uimit de faptul că oamenii stăteau acolo. Sau poate că nu-i putea vedea. Poate că el şi Baselton dispăruseră din câmpul lui vizual.

Celălalt părinte rămăsese în urmă, de cealaltă parte a cuibului. Îşi clătina capul, agitat.

Agitat, dar fără să atace.

Fireşte, mugetele dinozaurului care se apropia erau îngrozitoare, îngheţau sângele în vine. Dodgson nu îndrăznea să privească spre Baselton, aflat la numai câţiva iarzi distanţă.

Baselton probabil că făcea în pantaloni. Deci nu s-a întors să fugă, gândi Dodgson. Dacă fugea, era un om mort. Dacă rămânea perfect nemişcat, totul avea să fie în regulă. Stând ţeapăn, forţându-şi trupul să rămână rigid, Dodgson ţinea cutia în dreptul brâului, în mâna stingă, aproape de centură. Cu mâna dreaptă, încet, foarte încet, ridică cablul de legătură căzut. În câteva clipe avea să simtă capătul în mână, apoi avea să-l conecteze din nou la cutie.

În acest timp, nu-şi desprindea ochii de la tiranozaurul care se apropia. Simţi pământul tremurându-i sub picioare. Auzi strigătele puiului peste care călcase King. Strigătele acelea păreau să-i enerveze pe amândoi părinţii, să-i stârnească.

Nu conta. Doar câteva secunde şi avea să conecteze din nou bateria. Atunci...

Tiranozaurul era acum foarte aproape. Dodgson putea simţi mirosul putred al carnivorului.

Animalul mugi şi-i simţi răsuflarea fierbinte. Stătea chiar lângă Baselton. Dodgson întoarse încet capul să privească. Baselton stătea complet nemişcat. Tiranozaurul se apropie şi-şi apleca capul uriaş. Pufni către Baselton. Îşi ridică din nou capul, parcă perplex.

Chiar nu-i vede, gândi Dodgson.

Tiranozaurul scoase un sunet bubuitor, feroce. Baselton reuşea cumva să rămână nemişcat. Tiranozaurul se apleca, coborându-şi din nou capul. Fălcile i se deschiseră şi se închiseră la loc. Baselton privea fix înainte, fără să clipească. Cu nări uriaşe, tiranozaurul îl mirosi, o lungă inhalare care făcu să fluture pantalonii lui Baselton.

Apoi tiranozaurul îl înghionti pe Baselton cu botul. În clipa aceea, Dodgson îşi dădu seama că animalul îl putea vedea. Tiranozaurul dădu din cap într-o parte, lovindu-l pe Baselton în coastă şi dându-l cu uşurinţă de pământ. Baselton ţipă când piciorul uriaş al tiranozaurului coborî, ţintuindu-l de sol. Ridică braţele şi strigă: „Pui de căţea!” chiar atunci când capul coborî, cu fălcile larg deschise, închizându-se peste el. Mişcarea era blândă, aproape delicata, dar în clipa următoare, capul îi zvâcni în sus, sfişiind trupul, iar Dodgson auzi un ţipăt şi văzu ceva mic şi moale atârnându-i dintre fălci şi-şi dădu seama că era braţul lui Baselton. Mâna lui Baselton se răsucea liber, brăţara metalică de la ceas lucind sub ochiul uriaş al tiranozaurului.

Baselton ţipa, un sunet continuu, nediferenţiat, şi auzindu-l, Dodgson porni să asude ameţit. Apoi se

întoarse şi fugi înapoi către maşină, înapoi către siguranţă, înapoi către orice altceva...

Fugi.

Kelly şi Arby îşi întoarseră faţa de la monitor în aceeaşi clipă. Kelly se simţea rău. Nu mai putea privi. Dar prin radio mai auzeau încă ţipetele estompate ale omului zăcând pe spate, în vreme ce tiranozaurul îl sfirteca.

— Închide-l, ceru Kelly.

O clipă mai târziu, sunetul încetă.

Kelly oftă, îşi lăsă umerii să cadă.

— Mulţumesc, zise ea.

— N-am făcut nimic deosebit, spuse Arby.

Kelly aruncă din nou o privire către ecran şi privi iute în altă parte. Tiranozaurul sfişia ceva roşu. Kelly tremură.

În caravană era linişte. Kelly auzea ticăitul contoarelor electronice şi duduitul pompelor de apă de sub podea. Afară răsuna sunetul slab al vântului foşnind prin iarba înaltă. Kelly se simţi brusc foarte singură, foarte izolată pe această insulă.

— Arby, murmură ea, ce-o să facem?

Arby nu răspunse.

Ţâşni către baie.

— Am ştiut eu, spuse Malcolm, privind monitorul de la bord. Am ştiut că aşa o să se întâmple. Încercau să fure ouă. Acum, uite – tiranozaurii pleacă! Amândoi! Apăsă butonul de transmisie radio. Arby... Kelly... Sunteţi acolo?

— Nu putem vorbi, spuse Kelly.

Explorer-ul continuă să coboare panta către zona cuibului tiranozaurilor. Thome se agăţa de volan, supărat.

— Ce încurcătura dracului!

— Kelly. Asculţi? Nu putem vedea ce s-a întâmplat acolo. Tiranozaurii au părăsit cuibul! Kelly? Ce se întâmplă?

Dodgson sprintă către jeep. Acumulatorul îi căzu de la centură în fugă, dar nu-i păsa. Lângă jeep, în faţă, îl văzu pe King aşteptând, încordat şi palid.

Dodgson se urcă la volan, pomi motorul. Tiranozaurii mugiră.

— Unde-i Baselton? întrebă King.

— N-a reuşit, spuse Dodgson.

— Cum adică?

— Adică n-a reuşit şi gata, fir-ar al dracului! ţipă Dodgson şi băgă brutal maşina în viteză. Jeepul porni, sărind către vârful dealului. Auziră tiranozaurii mugind în spatele lor.

King ţinea oul, privind în urmă.

— Poate c-ar trebui să scăpăm de ăsta, spuse el.

— Să nu dea dracu' să-ndrăzneşti! îl ameninţă Dodgson.

King cobora geamul.

— Poate-şi vrea oul înapoi.

— Nu, răcni Dodgson. Nu!

Se întinse către locul pasagerului, luptându-se cu King, în vreme ce conducea. Cărarea era îngusta, cu şanţuri adânci. Jeepul sărea înainte.

Brusc, unul dintre tiranozauri ţâşni dintre copacii din faţă. Animalul stătea acolo, mârâind, blocând drumul.

— Doamne, spuse Dodgson, călcând frânele. Maşina alunecă pe pista noroioasă şi se opri.

Tiranozaurul se apleacă spre ei, mugind.

— Întoarce! ţipă King. Întoarce!

Dar Dodgson nu întoarse. Porni în marşarier. Conducea repede, deşi drumul era îngust.

— Ai înnebunit! spuse King. Ai să ne omori!

Dodgson ridică mâna şi-l pocni pe King peste figură.

— Taci dracului! strigă el. Avea nevoie de toată atenţia ca să manevreze maşina înapoi, pe cărarea întortocheată. Oricât de repede ar fi mers, era sigur că tiranozaurul putea fi şi mai rapid. Nu aveau să reuşească. Se aflau într-un jeep nenorocit, cu un acoperiş nenorocit de pânză şi aveau să crape şi...

— Nu! strigă King.

Înapoia lor, Dodgson văzu al doilea tiranozaur aruncându-se spre ei. Privi înainte, văzu primul tiranozaur sărind spre ei. Erau prinşi în capcană.

Cuprins de panică, răsuci volanul şi maşina sări de pe drum, izbindu-se cu spatele în desiş; simţi o izbitura puternică. Apoi, spatele maşinii se lăsă brusc şi-şi dădu seama că roţile din spate atârnau peste marginea unei ravine. Forţă frenetic motorul, dar roţile se rotiră în aer.

Nu aveau nici o speranţă. Şi lent, maşina se lăsa pe spate, adâncindu-se în frunzişul atât de dens încât nu puteau vedea prin el. Dar erau peste buza prăpastiei. Alături de el, King smiorcăia. Auzi tiranozaurii mugind, foarte aproape acum.

Dodgson deschise portiera şi sări. Străbătu frunzişul, lovi un trunchi de copac şi se rostogoli pe panta abruptă. Simţi o durere ascuţită în frunte şi

pentru o clipă, văzu stele verzi, înainte ca bezna să-l învăluie. Îşi pierdu cunoştinţa.

Hotărâre

Stăteau în Explorer, pe vârful crestei care privea peste valea de est, acoperită de junglă.

Ferestrele erau coborâte. Ascultară mugetele tiranozaurilor pe când animalele forţau drumul prin tufăriş.

— Au părăsit amândoi cuibul, spuse Thome.

— Mda. Tipii aceia probabil că au luat ceva, oftă Malcolm.

Tăcură o vreme, ascultând.

Auziră un bâzâit uşor, apoi Eddie apăru lângă ei, pe motocicletă.

— M-am gândit că poate aveţi nevoie de ajutor. Vreţi sa coborâţi?

Malcolm clătină din cap.

— Nu, sub nici o formă nu. E prea periculos – nu ştim unde sunt.

— De ce stătea Dodgson aşa nemişcat? întrebă Sarah Harding. Nu aşa se face cu prădătorii. Dacă te prind leii, faci o mulţime de zgomot, dai din mâini, arunci în ei cu ce găseşti la îndemână. Încerci să-i sperii. Oricum, nu stai.

— Probabil că a citit revista care nu trebuia, spuse Malcolm, clătinând din cap. A existat o teorie care spunea că tiranozaurii n-ar putea vedea decât mişcarea. Un tip pe nume Roxton a făcut nişte mulaje ale cutiilor craniene de tiranozaur şi a ajuns la concluzia că tiranozaurii aveau creier de broască.

Radioul bâzâi. Levine spuse:

— Roxton e un idiot. Nu ştie destulă anatomie nici cât să facă sex cu nevastă-sa. Lucrarea lui a fost o glumă.

— Ce lucrare? întrebă Thorne.

Radioul bâzâi din nou.

— Roxton, spuse Levine, credea că tiranozaurii aveau sistemul vizual asemănător amfibienilor: ca o broască. O broască vede mişcarea, dar nu şi obiectele nemişcate. Dar e imposibil ca un prădător ca tiranozaurul să aibă un asemenea sistem vizual. Chiar imposibil. Pentru că apărarea cea mai obişnuită a unui animal este să rămână nemişcat. Căprioarele, dacă simt pericolul, îngheaţă. Un prădător trebuie să fie în stare s-o vadă oricum. Şi fireşte că şi tiranozaurul a putut.

Prin radio, Levine pufăi cu dezgust.

— Ca şi cealaltă teorie idioată a lui Grant de acum câţiva ani, cum că tiranozaurii puteau să fie ameţiţi de furtunile tropicale pentru că nu erau adaptaţi la climatul umed. E la fel de absurd. Cretacicul nu era deosebit de uscat. Şi oricum, tiranozaurii au fost animale ale Americii de Nord – au fost găsiţi numai în Statele Unite şi Canada. Tiranozaurii trăiau pe ţărmul unei mări interioare, la est de Munţii Stâncoşi. Pe pantele montane sunt o mulţime de furtuni electrice. Sunt convins că tiranozaurii au văzut o mulţime de ploi şi au evoluat în aşa fel încât să se poată descurca.

— Ar fi deci vreun motiv ca un tiranozaur să nu atace pe cineva? întrebă Malcolm.

— Da, fireşte. Cel mai evident, spuse Levine.

— Care?

— Dacă nu-i e foame. Dacă tocmai a mâncat un alt animal. Orice creatură mai mare ca o capră i-ar potoli foamea preţ de câteva ore. Nu, nu. Tiranozaurul vede bine, fie obiectul aflat în mişcare, fie nemişcat...

Ascultară răgetele venind din valea de dedesubt. Văzură zbuciumul tufărişului la o jumătate de milă către nord. Alte mugete. Cei doi dinozauri păreau să-şi răspundă unul altuia.

— Ce-avem la noi? întrebă Sarah Harding.

— Trei Lindstradt-uri. Pline, zise Thorne.

— Bine, spuse ea. Să mergem. Radioul pocni.

— Nu-s acolo, interveni Levine, dar v-aş sfătui să aşteptaţi.

— La naiba cu aşteptatul, se răsti Malcolm. Sarah are dreptate. Hai jos, să vedem ce-o să fie.

— Înmormântarea voastră, spuse Levine.

Arby se întoarse la monitor, ştergându-şi bărbia. Încă părea verde la fată.

— Ce-au de gând?

— Doctor Malcolm şi ceilalţi merg la cuib.

— Glumeşti? întrebă el, alarmat.

— Nu te îngrijora, zise Kelly. Sarah se descurcă.

— Aşa speri tu, spuse Arby.

Cuib

Parcară Explorer-ul chiar dincolo de luminiş. Eddie se dădu jos de pe motocicletă, o sprijini de trunchiul unui copac şi aşteptă, în vreme ce ceilalţi coborâră din Explorer.

Sarah Harding simţi mirosul familiar de carne putredă şi excremente care marca întotdeauna cuibul unui carnivor. În dogoarea amiezii, mirosul îi producea o uşoară greaţă.

Muşte bâzâiau prin aer. Harding luă una dintre puşti şi şi-o aruncă pe umăr. Privi către cei trei bărbaţi. Cu toţii stăteau nemişcaţi, încordaţi. Figura lui Malcolm era palidă, mai ales în jurul buzelor. Îi amintea de vremea când Coffmann, bătrânul ei profesor, o vizitase în Africa. Coffmann – genul de individ care, asemenea lui Hemingway, rezista mult la băutură – avea o mulţime de afaceri acasă şi îndruga o mulţime de poveşti despre aventurile lui cu urangutanii din Sumatra sau cu lemurienii din Madagascar. Aşa că l-a luat cu ea la un loc de pradă din savană, unde bătrânul a leşinat pe loc. Cântărea mai mult de două sute de livre şi a trebuit să-l târâie de guler, cu leii împrejur, mârâind către ea. Fusese o lecţie bună pentru ea.

Acum se apropie de cei trei bărbaţi şi şopti:

— Dacă aveţi vreo reţinere, nu mergeţi. Aşteptaţi aici. Nu vreau să-mi fac griji din pricina voastră. Mă descurc şi singură.

Porni.

— Eşti sigură...

— Da. Acum faceţi linişte.

Se îndreptă direct către luminiş. Malcolm şi ceilalţi se grăbiră s-o ajungă din urmă. Ea dădu la o parte frunzele de palmier şi păşi în câmp deschis. Tiranozaurii plecaseră şi conul de pământ era părăsit. Către dreapta, văzu un pantof cu o bucata de came atârnând de ciorapul sfişiat. Atât mai rămăsese din Baselton.

Din cuib, auzi un schelălăit ascuţit. Harding se căţără peste valul de pământ, cu Malcolm, în urmă, chinuindu-se să se ţină după ea. Văzu acolo doi pui de tiranozaur, mieunând. În apropiere, se aflau trei ouă mari. Urme grele de labe se întretăiau de jur împrejur, în noroi.

— Au luat un ou, spuse Malcolm. La naiba!

— Vrei ca nimic să nu strice micul tău ecosistem?

Malcolm zâmbi chinuit.

— Mda. Speram.

— Păcat, zise ea şi păşi iute de-a lungul bordurii.

Se aplecă, privind la puii de tiranozaur. Unul dintre ei plângea, cu gâtul tras între umeri. Dar al doilea se comporta foarte diferit. Nu mişcă atunci când se apropiară, ci rămase întins pe o parte, respirând cu greutate, cu ochi sticloşi.

— Ăsta a fost rănit, constată ea.

Levine stătea în foişor. Apăsă casca la ureche şi vorbi în microfonul de lângă obraz.

— Am nevoie de o descriere, ceru el.

— Sunt doi, spuse Thorne, cam de două picioare lungime, cântărind poate vreo patruzeci de livre. Au aproximativ mărimea unei păsări cazuar mici. Ochi mari. Bot scurt. Culoare maronie deschisă. Cu un inel în jurul gâtului...

— Pot sta în picioare?

— Ăă... dacă pot, n-o fac prea bine. Se cam zbat. Schelălăie întruna...

— Atunci sunt nou-născuţi, zise Levine dând din cap. Probabil au câteva zile. N-au ieşit încă din cuib. Aş fi foarte precaut.

— De ce?

— Cu progenituri atât de tinere, spuse Levine, părinţii nu-i părăsesc prea mult timp.

Harding se apropie de puiul rănit. Încă mieunând, puiul încercă să se târască spre ea, mişcându-şi trupul cu stângăcie. Un picior îi era îndoit sub un unghi ciudat.

— Cred că e rănit la piciorul sting.

Eddie se apropie, stând alături să vadă.

— E rupt?

— Mda, probabil, dar...

— Hei, făcu Eddie.

Puiul se întinse înainte şi se prinse cu fălcile de cizma lui. Eddie trase piciorul, târând puiul care se ţinea bine.

— Hei! Dă drumul!

Eddie ridică piciorul, îl scutură înainte şi înapoi, dar puiul refuza să se desprindă.

Mai trase o dată, apoi renunţă. Acum puiul zăcea pe sol, respirând slab, dar încă strângând în dinţi cizma lui Eddie.

— Măi să fie, spuse Eddie.

— Agresiv micuţul, nu? făcu Sarah. Încă de la naştere...

Eddie privi în jos către fălcile cu dinţi mici, ascuţiţi. Nu penetraseră pielea. Puiul se ţinea ferm. Cu patul puştii îl lovi în cap de câteva ori. Fară efect. Puiul zăcea pe sol, respirând greu. Ochii lui mari clipeau

încet când privea către Eddie, fără să slăbească însă strânsoarea.

Auziră răgetele depărtate ale părinţilor, undeva către nord.

— Hai să plecăm de-aici, zise Malcolm. Am văzut ce-am avut de văzut. Trebuie să găsim locul în care-a plecat Dodgson.

— Cred că am văzut nişte urme mai sus, pe potecă, spuse Thorne. Poate că au plecat într-acolo.

— Ar fi bine să aruncăm o privire.

Porniră cu toţii către maşină.

— Staţi puţin, făcu Eddie, privind în jos către picior. Ce mă fac cu puiul asta?

— Împuşcă-l, aruncă Malcolm peste umăr.

— Adică să-l ucid?

— Are un picior rupt, Eddie, spuse Sarah. Oricum o să moară.

— Da, dar...

— Ne întoarcem la potecă, Eddie, strigă Thome. Şi dacă nu-l găsim pe Dodgson, o luăm pe creastă către laborator. Apoi ne întoarcem la trailer.

— Bine, Doc. Vă urmez îndeaproape.

Eddie ridică arma, o întoarse în mâini.

— Fă-o acum, spuse Sarah, urcând în Explorer. Doar nu vrei să fii aici când or să se întoarcă Mămica şi Tăticul...

Ruina jucătorului de noroc

Conducând pe potecă în sus, Malcolm privea monitorul de pe bord, pe când imaginea trecea de la o cameră video la alta. Îl căuta pe Dodgson şi restul grupului lui.

Prin radio, Levine întrebă:

— Cât e de rău?

— Au luat un ou, spuse Malcolm. Şi a trebuit să împuşcăm unul dintre pui.

— Deci, două pierderi. Dintr-un total de şase naşteri, nu?

— Aşa-i.

— Cinstit să fiu, aş spune că nu-i mare nenorocire, zise Levine. Dacă-i opriţi să mai facă vreun rău.

— Acum îi căutăm, spuse morocănos Malcolm.

— Aşa a fost să fie, Ian, îl consolă Harding. Ştii că nu te poţi aştepta să observi animalele, fără să schimbi chiar nimic. E o imposibilitate ştiinţifică.

— Fireşte, acceptă Malcolm. Asta e singura mare descoperire ştiinţifică a secolului douăzeci. Nu poţi cerceta nimic fără să produci modificări.

De la Galileo încoace, savanţii adoptaseră ideea că ei erau observatori obiectivi ai lumii.

Asta se vedea în fiecare aspect al comportamentului lor, chiar şi în felul în care îşi scriau lucrările ştiinţifice, spunând lucruri gen „Am observat că...” De parcă nimeni nu mai observase asta până la ei. Vreme de trei sute de ani, calitatea impersonală fusese semnul de marcă al ştiinţei.

Ştiinţa era obiectivă, iar observatorul nu avea nici o influentă asupra rezultatelor pe care le descria. Această obiectivitate deosebea ştiinţa de umanism

sau religie – domenii în care punctul de vedere al observatorului era integral, unde observatorul era definitiv amestecat în rezultatele observaţiei.

Dar în secolul douăzeci, această diferenţă a dispărut. Obiectivitatea ştiinţifică a dispărut, chiar şi la nivelele cele mai fundamentale. Fizicienii ştiau acum că era imposibil să măsori chiar şi o singură particulă subatomică fără să o afectezi în totalitate. Dacă îţi îndrepţi instrumentul către o particulă ca să-i măsori poziţia, îi schimbi viteza. Dacă-i măsori viteza, îi schimbi poziţia. Adevărul de bază a devenit principiul nedeterminării al lui Heisenberg: orice studiezi, modifici în acelaşi timp. Până la urmă, a devenit limpede că toţi savanţii erau actori într-o piesă universală care nu permitea cuiva să fie simplu spectator.

— Ştiu că obiectivitatea este imposibilă, spuse Malcolm nerăbdător. Nu asta mă frământă.

— Atunci ce te frământă?

— Ruina Jucătorului, zise Malcolm, privind monitorul.

Ruina Jucătorului era un fenomen statistic notoriu şi mult dezbătut, care avea consecinţe majore atât pentru evoluţie, cât şi pentru viaţa de zi cu zi.

— Să spunem că eşti jucător de noroc, spuse el. Şi joci „cap sau pajură”. De fiecare dată când moneda cade „cap”, câştigi un dolar. De fiecare dată când cade „pajură”, pierzi un dolar.

— Bine…

— Ce se întâmplă după mai mult timp?

Harding ridică din umeri.

— Şansele să capeţi una sau alta dintre poziţiile monedei sunt egale. Deci poţi să pierzi sau să câştigi. Dar până la urmă, ajungi la zero.

— Din nefericire, nu-i aşa, spuse Malcolm. Dacă joci destul de mult, ajungi să pierzi – jucătorul se ruinează întotdeauna. De aceea mai există cazinouri. Întrebarea este ce se petrece în timp? Ce se petrece în perioada de dinainte de ruina finală a jucătorului?

— Bine, spuse ea. Ce se întâmplă?

— Dacă urmăreşti graficul norocului jucătorului în timp, ai să descoperi că acesta câştigă o perioada, apoi pierde o altă perioadă. Cu alte cuvinte, totul în lumea asta merge în etape. E un fenomen real şi-l vezi peste tot: în vreme, în curgerea apelor, în baseball, în ritmul cardiac, la bursa de mărfuri. O dată ce lucrurile merg prost, au tendinţa de a continua în felul ăsta. După vorba din bătrâni, o nenorocire nu vine niciodată singura. Teoria complexităţii ne spune că înţelepciunea din bătrâni are dreptate. Lucrurile rele se aglomerează. Toate se duc de râpă laolaltă. Asta-i lumea reală.

— Ce vrei să spui? Că acum o să se ducă totul de râpă?

— S-ar putea, mulţumită lui Dodgson, conchise Malcolm, încruntându-se spre monitor. Ce s-a întâmplat oare cu ticăloşii ăia?

King

Se auzea un bâzâit slab, ca de albină depărtată. Howard King abia îşi dădea seama de asta, pe când îşi revenea din leşin. Deschise ochii şi zări parbrizul maşinii şi ramurile copacilor, dincolo de acesta.

Bâzâitul se auzea acum mai tare.

King nu ştia unde se află. Nu-şi putea aminti cum ajunsese acolo, ce se întâmplase.

Simţea durere în umeri şi în şolduri. Fruntea îi zvâcnea. Încercă să-şi aducă aminte, dar durerea îl distrăgea, îl împiedica să gândească limpede. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era tiranozaurul din faţa lui, pe potecă. Era ultimul lucru. Apoi Dodgson privise în urmă şi...

King întoarse capul şi ţipă din pricina durerii bruşte, tăioase, care-i străbătu gâtul până în ţeastă. Închise ochii, clipind strâns. Apoi îi deschise din nou.

Dodgson nu era în maşină. Portiera şoferului era larg deschisă. Cheile mai erau încă în contact.

Dodgson plecase.

Pe porţiunea de sus a volanului se zărea o şuviţă de sânge. Cutia neagră zăcea pe podea, lângă schimbătorul de viteze. Uşa deschisă de pe partea şoferului scârţâi uşor şi se clătină.

De undeva, din depărtare, King auzi din nou bâzâitul, ca o albină uriaşă. Era un sunet mecanic, acum îşi dădea seama. Ceva mecanic.

Asta îl făcu să se gândească la barcă. Oare cât o să mai aştepte barca pe râu? Cât era ceasul? Privi cadranul. Cristalul era spart, limbile oprite la 1:54.

Auzi din nou bâzâitul. Se apropia.

Cu un efort, King se târî pe scaun către bord. Împunsături de durere îi străbătură coloana, dar cedară repede. Trase puternic aer în piept.

Sunt bine, gândi el. Cel puţin, mai sunt încă aici.

King privi portiera deschisă, bătută de soare. Soarele se afla încă sus. Trebuia să fie încă amiază. La cât pleca barca? La patru? Nu-şi mai putea aminti. Dar era sigur că pescarii aceia spanioli nu aveau să rămână prea mult timp pe-aici, după ce pornea sa se întunece.

Aveau să părăsească insula.

Şi Howard King voia să fie pe barcă atunci când aceasta urma să plece. Era singura lui dorinţă. Încruntându-se, se ridică şi alunecă dureros către locul şoferului. Se aşeză, trase cu putere aer în piept şi se aplecă să privească prin portiera deschisă.

Maşina atârna deasupra unui hău, susţinută de copaci. Văzu o pantă abruptă care ducea în adânc. Sub coroanele arborilor era întuneric. Se simţi ameţit privind în jos. Solul trebuia să fie la vreo douăzeci, treizeci de picioare dedesubt. Văzu ferigi răvăşite şi câţiva bolovani. Se răsuci să observe mai mult.

Atunci îl zări.

Dodgson zăcea pe spate, cu capul în jos, pe pantă. Trupul îi era boţit, cu membrele aruncate în poziţii stângace. Nu mişca. King nu putea distinge foarte bine prin frunzişul des, dar Dodgson părea mort.

Bâzâitul deveni brusc foarte puternic, întărindu-se rapid şi King privi înainte, descoperind, prin frunzişul care acoperea parbrizul, o maşină care se apropia, la nici zece iarzi distanţă. O maşină!

Apoi, maşina dispăru. După sunet, gândi el, părea o maşină electrică. Deci, trebuia să fie Malcolm.

Howard King era oarecum încurajat la gândul că mai erau şi alţii pe insulă. Simţi forţe proaspete, în ciuda durerii din trup. Întinse mâna şi răsuci cheia în contact. Motorul pomi să toarcă.

Băgă maşina în viteză şi apăsă uşor pe acceleraţie.

Roţile din spate se învârtiră. Schimbă tracţiunea pe faţa. De îndată, jeepul se trase înainte, strecurându-se printre crengi. O clipa mai târziu, era pe drum.

Îşi amintea acum drumul. Către dreapta, ducea la cuibul tiranozaurilor. Maşina lui Malcolm plecase spre stânga.

King făcu la stânga şi pomi pe potecă. Încercă să-şi aducă aminte cum să se întoarcă spre râu, înapoi la barcă. Îşi aminti vag că era o încrucişare în Y pe vârful dealului. Trebuia să ajungă la încrucişarea aceea, hotărî el, să coboare şi să plece de pe insula asta blestemată.

Era singurul lui ţel.

Să plece de pe insula asta, înainte să fie prea târziu.

Veşti proaste

Explorer-ul ajunse pe vârful dealului şi Thorne conduse maşina pe drumul de pe creastă.

Drumul avea serpentine tăiate în piatră. În multe locuri, era foarte abrupt, însă aveau posibilitatea de a vedea peste întreaga insulă. Până la urmă, ajunseră într-un loc din care puteau observa întreaga vale. Zăriră foişorul către stânga şi, mai aproape, luminişul cu cele două caravane. Către dreapta era complexul de laboratoare şi, dincolo de el, complexul lucrătorilor.

— Nu-l văd nicăieri pe Dodgson, spuse Malcolm cu un aer nefericit. Unde să fi plecat?

Thorne apăsă butonul radio.

— Arby?

— Da, Doc.

— Îi vezi?

— Nu, dar..., ezită el.

— Ce?

— N-aţi vrea să veniţi până aici? E destul de ciudat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Thorne.

— Eddie, spuse Arby. Tocmai s-a întors. Şi a adus puiul cu el!

Malcolm se aplecă în. faţă.

— Ce-a făcut???

A CINCEA CONFIGURAŢIE

„La marginea haosului, se petrec fenomene neaşteptate. Riscul supravieţuirii este sever.”
IAN MALCOLM

Pui

În caravană, erau adunaţi cu toţii în jurul mesei pe care puiul de Tyrannosaurus rex zăcea inconştient, pe o tăblie de oţel, cu ochii lui mari închişi, cu botul acoperit de ovalul de plastic translucid al măştii de oxigen. Masca aproape că se potrivea peste botul turtit al puiului. Oxigenul şuiera încet.

— Nu l-am putut lăsa, se scuză Eddie. Şi m-am gândit că-i putem drege piciorul...

— Dar, Eddie..., începu Malcolm, clătinând din cap.

— Aşa că l-am injectat cu morfină din trusa de prim-ajutor şi l-am adus aici. Vezi? Masca de oxigen i se potriveşte.

— Eddie, spuse Malcolm, asta a fost o greşeală!

— De ce? Se simte bine. O să-l oblojim şi-o să-l duc înapoi.

— Dar interferezi cu sistemul, spuse Malcolm.

Radioul bâzâi.

— Ar fi teribil de neânţelept, interveni Levine prin radio. Teribil!

— Mulţumesc, Richard, spuse Thorne.

— Mă opun categoric să se aducă vreun animal la caravană!

— E prea târziu acum, faptul e consumat, observă Sarah Harding.

Porni să dea ocol puiului şi să prindă senzori cardiaci de pieptul animalului; îi auziră bătăile inimii. Erau foarte iuţi, cu un ritm de peste o sută cincizeci de bătăi pe minut.

— Câtă morfină i-ai dat?

— Păi, spuse Eddie, eu... ştiţi... O seringă întreagă.

— Adică? Zece centimetri cubi?

— Cred. Poate douăzeci.

Malcolm privi către Harding.

— Cât avem până se termină?

— N-am nici o idee, ridică ea din umeri. Am sedat lei şi şacali pe teren, când îi marcam. Cu animalele astea poţi să faci o oarecare corelaţie între doză şi greutate. Dar la pui nu poţi prevedea. Poate câteva minute, poate câteva ore... Şi habar n-am despre puii de tiranozaur. În principiu, e în funcţie de metabolism şi ăsta pare rapid, ca la păsări. Inima pompează foarte repede. Nu pot să spun decât că trebuie să-l scoatem de aici cât mai iute.

Harding luă o sondă sonar şi o ţinu lângă piciorul puiului. Privi peste umăr la monitor.

Kelly şi Arby îi blocau vederea.

— Va rog, faceţi puţin loc şi pentru noi, le ceru ea şi copiii se îndepărtară. Nu avem prea mult timp. Vă rog! Când se dădură la o parte, Sarah văzu contururile verzi-albe ale oaselor. Surprinzător de asemănătoare cu ale unei păsări. Ca un vultur sau o barză. Mişcă sonda.

— Bine... acolo-s metatarsienele... aici sunt tibia şi fibula, cele două oase ale gambei...

— De ce au oasele umbre diferite? întrebă Arby.

Picioarele aveau unele secţiuni albe mai dense, cu contururi verzi-palide.

— Pentru că e pui, spuse Harding. Picioarele îi sunt aproape cartilaginoase, cu foarte puţin os calcifiat. Cred că puiul ăsta nu prea putea sa meargă, cel puţin nu foarte bine. Uite. Priveşte rotula... Se vede circulaţia din capsula articulară...

— De unde ştii atâta anatomie? întrebă Kelly.

— A trebuit s-o învăţ. Am petrecut o mulţime de timp cercetând oasele rămase după prădători,

spuse ea. Examinând bucăţile de os rămase, îmi imaginam ce animal fusese mâncat. Ca să faci asta, trebuie să cunoşti foarte bine anatomia comparată. Mişcă sonda de-a lungul piciorului. Iar tatăl meu era veterinar...

Malcolm ridică brusc privirea.

— Tatăl tău era veterinar?

— Da. La Gradina Zoologică din San Diego. Era specialist în păsări. Dar nu înţeleg... Poţi să măreşti imaginea asta?

Arby răsuci un buton. Imaginea se dublă.

— Aha. Bine. Perfect, Uite, o vezi?

— Nu.

— E la jumătatea fibulei. Vezi? O linie subţire neagră. Asta-i o fractură, chiar deasupra epifizei.

— Liniuţa asta neagră de acolo? întrebă Arby.

— Liniuţa asta neagră înseamnă moartea puiului nostru. Fibula n-o să se vindece drept, deci încheietura n-o să poată pivota când o să se ridice în picioare. Puiul n-o să poată fugi şi probabil nici măcar merge. O să fie olog şi o să-l prindă un prădător înainte să aibă câteva săptămâni.

— Dar îl putem trata, spuse Eddie.

— Bine, spuse Sarah. Ce folosim în loc de ghips?

— Diesterază, spuse Eddie. Am adus un kilogram, în tuburi de câte o sută de centimetri cubi. Le-am luat să le folosesc în loc de clei. E o răşină polimer, se întăreşte ca oţelul.

— Grozav, spuse Harding. Asta o să-l ucidă şi mai bine...

— Chiar?

— Puiul ăsta creşte, Eddie. În câteva săptămâni o să fie mult mai mare. Ne trebuie ceva rigid, dar biodegradabil, spuse ea. Ceva care să se

deterioreze sau să se spargă în trei sau cinci săptămâni, când piciorul are să i se vindece. Există în bagaje aşa ceva?

Eddie se încruntă.

— Nu ştiu.

— Nu avem prea mult timp, insistă Harding.

— Doc? făcu Eddie. Asta-i ca întrebările alea faimoase de la testul dumitale. Cum faci un ghips pentru dinozauri, folosind doar agrafe şi superglue?

— Ştiu, spuse Thorne.

Ironia situaţiei nu-i scăpase. Dăduse astfel de probleme studenţilor, vreme de treizeci de ani.

Acum era pus el însuşi în faţa uneia.

— Poate reuşim să degradăm răşina, spuse Eddie. S-o amestecăm cu ceva de felul zahărului.

Thorne clătină din cap.

— Grupurile hidroxi din zaharoză vor face răşina friabilă. Se întăreşte, dar se sparge ca sticla la prima mişcare.

— Dar dacă o amestecăm cu pânză muiată în soluţie de zahăr?

— Adică să laşi bacteriile să degradeze pânza?

— Mda.

— După care ghipsul se sparge?

— Mda.

Thorne ridică din umeri.

— S-ar putea să meargă, spuse el. Dar fără să încercăm, nu putem şti cât o să reziste ghipsul. Poate câteva zile, poate câteva luni.

— E prea mult, spuse Sarah. Animalul ăsta creşte rapid. Dacă creşterea este constrânsă, o să devină olog din pricina ghipsului.

— Avem nevoie de o răşină organică care să formeze o legătură degradabilă, spuse Eddie. Un fel de gumă.

— Gumă de mestecat? făcu Arby. Pentru că am o mulţime...

— Nu, mă gândeam la altfel de gumă. Chimic vorbind, răşina diesteraza...

— N-o să rezolvăm niciodată problema chimic, conchise Thome. Nu avem resurse.

— Ce putem face? N-avem de ales decât...

— Dar dacă facem ceva care se comportă diferit pe direcţii diferite? întrebă Arby. Puternic într-o direcţie şi slab în alta?

— Nu poţi, zise Eddie. E o răşină omogenă. E acelaşi material, un clei care se întăreşte ca piatra când se usucă şi...

— Nu, stai puţin, zise Thome, întorcându-se către băiat. Ce vrei să spui, Arby?

— Păi, explică Arby, Sarah a spus că piciorul creşte. Asta înseamnă că o să devină mai lung, ceea ce nu contează pentru ghips, şi o să se îngroaşe, ceea ce contează, pentru că o să înceapă să strângă piciorul. Dar dacă îl faci slab în diametru...

— Are dreptate, spuse Thome. O putem rezolva structural.

— Cum? întrebă Eddie.

— Îi construim o linie de fractura. Poate cu o folie de aluminiu. Avem câteva folii pentru bucătărie...

— O să fie mult prea slab, se opuse Eddie.

— Nu şi dacă o dublăm cu un strat de răşină. Thome se întoarse către Sarah. Putem face un ghips care este foarte rezistent la stresul vertical, dar slab la stresul lateral. E o problemă simplă de inginerie. Puiul poate merge cu ghipsul şi totul e bine câtă

vreme forţele sunt verticale. Dar când piciorul creşte, va sparge linia de fractură şi ghipsul va cădea.

— Da, spuse Arby, dând din cap.

— E greu de realizat? întrebă ea.

— Nu. Ar trebui să fie destul de uşor. Facem un înveliş de aluminiu şi îl tapetăm cu răşină.

— Şi cu ce o să ţinem prins aluminiul câtă vreme îl tapetăm? întrebă Eddie.

— Ce spuneţi de gumă de mestecat? insistă Arby.

— Asta-i, spuse Thorne, zâmbind.

În clipa aceea, puiul se foi, îşi strânse lăbuţele. Ridică capul, scăpă masca de oxigen şi scoase un scâncet slab şi gros.

— Repede, exclamă Sarah, prinzându-l de cap. Mai multă morfină!

Malcolm avea o seringă pregătită. Înţepă gâtul animalului.

— Doar cinci centimetri cubi de data asta, ceru Sarah.

— De ce să nu-i dăm mai mult? O să-l adoarmă mai mult timp.

— E în stare de şoc după rănire, Ian. L-ai putea ucide cu prea multă morfină. Ai să-i opreşti respiraţia. Probabil că şi glandele secretoare de adrenalină sunt forţate acum.

— Asta dacă are glande secretoare de adrenalină, preciză Malcolm. Oare Tyrannosaurus rex are hormoni? Adevărul e că nu ştim nimic despre animalele astea.

Radioul bâzâi şi Levine spuse:

— Vorbeşte pentru tine, Ian. De fapt, bănuiesc c-o să descoperim că dinozaurii au hormoni. Există motive bune să-mi imaginez asta. De vreme ce-ai

ajuns în nefericita situaţie de a lua puiul, ai putea lua şi câteva eprubete cu sânge. În timpul ăsta, Doc, vrei să ridici telefonul?

Malcolm oftă.

— Tipul ăsta începe să mă calce pe nervi!

Thorne trecu în modulul de comunicaţii aflat în partea din fată a trailerului. Cererea lui Levine era ciudată; în caravană exista un sistem perfect de microfoane. Şi Levine ştia asta; doar el făcuse planurile.

Thome ridica telefonul.

— Da?

— Doc, spuse Levine. Am să trec direct la subiect. A fost o greşeală să aduceţi puiul la caravană. O să avem necazuri.

— Ce fel de necazuri?

— Nu ştiu, asta-i problema. Şi nu vreau să alarmez pe nimeni. Dar de ce nu aduci copiii la foişor o vreme? Şi de ce nu veniţi şi tu cu Eddie?

— Adică îmi spui s-o şterg de-aici? Chiar crezi că e necesar?

— Într-un cuvânt, spuse Levine, da, aşa cred.

Când morfina fu injectată, puiul scoase un oftat şi se întinse înapoi pe tăblia de metal.

Sarah îi potrivi masca de oxigen pe figură. Privi înapoi către monitor, să verifice ritmul cardiac, dar din nou Arby şi Kelly îi stăteau în cale.

— Copii, vă rog...

Thome păşi înainte, bătând din palme.

— Gata, copii! Excursie! Hai să mergem.

— Acum? făcu Arby. Dar vrem să vedem puiul...

— Nu, nu, spuse Thome. Doctorul Malcolm şi doctorul Harding au nevoie de spaţiu să lucreze. A venit timpul să mergem la foişor. Putem privi dinozaurii şi de acolo, pentru restul după-amiezii.

— Dar, Doc...

— Nimic. Aici suntem în plus, deci plecăm, spuse Thorne. Eddie, vii şi tu. Să-i lăsăm pe porumbeii ăştia să-şi facă treaba.

În câteva clipe, plecară. Uşa caravanei se închise înapoia lor. Sarah Harding auzi bâzâitul uşor al Explorer-ului care se îndepărta. Aplecându-se peste pui, potrivindu-i masca de oxigen, spuse:

— Porumbei?

Malcolm ridică din umeri.

— Levine...

— Ce avea Levine în minte? Să-i alunge pe toţi de aici?

— Probabil.

— Ştie ceva ce noi nu ştim? Malcolm râse.

— Sunt sigur ca aşa crede.

— Atunci, hai să-i dăm drumul, spuse ea. Vreau să terminam repede şi să ducem puiul ăsta înapoi, acasă.

Foişorul

Soarele dispăruse dincolo de norii coborâţi, până ajunseră ei la foişor. Întreaga vale era scăldată într-o lumină blinda, roşiatică; Eddie parcă Explorer-ul sub eşafodajul de aluminiu şi urcară cu toţii în adăpostul mic de deasupra. Levine era acolo, cu binoclul la ochi. Nu părea bucuros să-i vadă.

— Nu vă mai foiţi atâta, le ceru el nervos.

Din adăpost, aveau o vedere magnifică peste vale. Undeva, către nord, se auzi un tunet. Aerul se răcea şi părea că se încarcă electric.

— O să fie furtună? întrebă Kelly.

— Aşa s-ar zice, răspunse Thorne.

Arby privi cu îndoială către acoperişul de metal al adăpostului.

— Cât o să mai stăm aici?

— O vreme, spuse Thorne. E singura noastră zi aici. Elicopterele ne vor lua mâine dimineaţă. M-am gândit că voi, copii, meritaţi să mai vedeţi o dată dinozaurii pe teren.

Arby se uită chiorâş la el.

— Ăsta să fie motivul real?

— Eu ştiu, rosti Kelly pe un ton înţelegător.

— Chiar? Ce?

— Doctoral Malcolm vrea să rămână singur cu Sarah, prostule.

— De ce?

— Sunt prieteni vechi, îl lămuri Kelly.

— Şi ce? Noi doar ne uitam.

— Nu, spuse Kelly. Vreau să spun că sunt vechi prieteni.

— Ştiu ce vrei să spui, făcu Arby. Nu sunt prost.

— Terminaţi, interveni Levine, privind prin binoclu. Pierdeţi partea interesantă.

— Care anume?

— Triceratopşii aceia, jos, la râu. Ceva îi deranjează...

Turma de triceratopşi se adăpase liniştită la râu, dar acum pornise să facă gălăgie.

Pentru nişte animale atât de mari, sunetele lor erau nepotrivit de ascuţite: păreau mai mult nişte schelălăituri de câini.

Arby se întoarse să privească.

— E ceva în copaci, spuse el, dincolo de râu.

Se ghicea mişcare sub copacii umbriţi.

Turma se deplasă şi pomi să dea cu spatele, până ce formară un soi de rozetă, toţi cu coamele lor curbate îndreptate în afară, împotriva ameninţării nevăzute. Singurul pui stătea în centru, scheunând de frică. Unul dintre animale, probabil mama, se întoarse şi-l linse.

După asta, puiul tăcu.

— Îi văd, spuse Kelly privind către copaci. Sunt raptori. Acolo!

Turma de triceratopşi dădu piept cu raptorii, adulţii lătrând şi clătinându-şi coamele ascuţite în sus şi-n jos. Creară un soi de barieră de ţepi mişcători. Se vedea clar coordonarea grupului în apărarea fată de prădători.

Levine zâmbea fericit.

— Nu au existat niciodată dovezi pentru asta, spuse el, brusc înveselit. De fapt, cei mai mulţi paleontologi nici nu cred ca s-a întâmplat.

— Ce să se întâmple? întrebă Arby.

— Acest fel de comportament de apărare de grup. Mai ales la triceratopşi – seamănă puţin cu rinocerii,

aşa că au presupus că ar fi singuratici, asemenea lor. Dar acum vedem... Ah. Da...

Din spatele copacilor, un singur velociraptor apăru. Se mişca iute pe picioarele din spate, balansându-şi coada ţeapănă.

Turma de triceratopşi latră zgomotos la apariţia raptorului. Ceilalţi raptori rămăseseră ascunşi după copaci. Velociraptorul singuratic făcu un semicerc în jurul turmei, intrând în apă din partea îndepărtată. O traversă, înotând cu uşurinţă, şi ieşi pe malul celălalt. Era acum la cincizeci de iarzi în amonte faţă de turma lătrătoare, care se răsuci să interpună un front unit. Toată atenţia lor era aţintită asupra velociraptorului singuratic.

Încet, ceilalţi raptori începură să iasă din ascunzişuri. Mergeau aplecaţi, cu trupurile ascunse de iarba înaltă.

— Măi să fie, făcu Arby. Vânează!

— În haită, spuse Levine, dând din cap.

Luă o bucată de învelitoare de bomboană de pe podeaua adăpostului şi o aruncă, privind-o cum flutură în vânt.

— Haita e în direcţia vântului, aşa că triceratopşii nu o pot simţi.

Ridică din nou binoclul la ochi.

— Cred, spuse el, că o să vedem o vânătoare încununată de succes.

Priviră cum raptorii se apropiau de turmă. Şi brusc, fulgerul sfişie orizontul insulei, luminând puternic valea. Unul dintre raptorii care se furişau se ridică surprins. Capul i se văzu scurt deasupra ierbii.

Imediat, turma se răsuci din nou, regrupându-se în faţa noii ameninţări. Toţi raptorii se opriră, ca şi cum ar fi regândit planul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă nedumerit Arby. De ce se opresc?

— Au probleme.

— De ce?

— Uită-te la ei. Haita e încă dincolo de râu. Sunt prea departe ca să mai atace.

— Adică renunţă? Deja?

— Aşa se pare, spuse Levine.

Unul câte unul, raptorii din iarbă ridicară capul, făcându-şi cunoscută poziţia. Pe măsură ce apăreau, triceratopşii lătrau tare. Raptorii păreau să ştie că situaţia era fără speranţă. Se retraseră spre copaci. Văzându-le retragerea, triceratopşii lătrară şi mai tare.

Atunci, raptorul singur de la marginea apei atacă. Se mişcă incredibil de iute – uimitor chiar – sărind ca o maimuţă peste cei cincizeci de iarzi care-l despărţeau de turmă. Adulţii nu avură timp să se regrupeze. Puiul era expus. Schelălăi de spaimă când văzu prădătorul apropiindu-se.

Velociraptorul făcu un salt, ridicându-şi amândouă picioarele din spate. Fulgerul sfişie din nou cerul şi la lumina lui orbitoare văzură ghearele curbate prăvălindu-se de sus. În ultima clipă, cel mai apropiat adult se întoarse, aruncându-şi capul cu coame mari şi creastă osoasă, şi lovi raptorul, trimiţându-l în noroiul de pe mal. Imediat, triceratopsul adult atacă, cu capul ridicat. Când ajunse lângă raptor, se opri brusc şi-şi lasă capul în jos, coborându-şi coamele către animalul căzut. Dar raptorul era iute; şuierând, sări în picioare şi coarnele triceratopsului sfişiară fără rost noroiul. Raptorul se răsuci într-o parte şi lovi adultul peste bot, însângerându-şi ghearele. Adultul mugi şi încă

doi triceratopşi atacară, în vreme ce ceilalţi rămaseră înapoia puiului. Raptorul fugi împiedicat, pierzându-se în ierburi.

— Măiculiţă, făcu Arby. A fost grozav!

Turma

King scoase un oftat greu de uşurare când ajunse la încrucişarea în Y a drumurilor şi conduse jeepul, către stânga, ajungând pe un drum larg, prăfos. Îl recunoscu de îndată: era drumul de coastă care ducea la barcă. Când privi către stânga, văzu valea de est. Barca era încă acolo! Bine! Scoase un strigăt şi acceleră brusc, uşurat. Pe punte, putea să-i vadă pe pescarii spanioli privind către cer. În ciuda furtunii ameninţătoare, nu păreau să se pregătească de plecare. Probabil că îl aşteptau pe Dodgson.

Ei, gândi el, asta e bine. King avea să ajungă acolo în câteva minute. După ce-şi croise drum prin junglă, putea în sfirşit să vadă unde se află. Culmea era înaltă, urmând una dintre crestele vulcanice. Aproape că nu erau copaci acolo şi drumul se răsucea, oferind priveliştea întregii insule. Către est, putea privi în prăpastie şi la barca de la ţărm. Către vest, putea vedea direct laboratorul şi cele două caravane ale lui Malcolm parcate la marginea luminişului.

Nu aflaseră ce naiba căuta acolo Malcolm, gândi el. Nu mai conta acum. King voia s-o şteargă de pe insulă. Ăsta era singurul lucru care conta. Aproape că simţea puntea sub picioare.

Poate că unul dintre pescari avea la el bere. O bere rece, În vreme ce coborau râul şi părăseau insula asta blestemată. Ar fi ciocnit şi cu Dodgson la aşa o ocazie.

Poate, gândi el, o sa beau două beri.

King ajunse la o curbă şi văzu o turmă de animale înghesuindu-se pe drum. Erau un fel de dinozauri verzi, cam de patru picioare înălţime, cu capete mari, rotunde şi cu un mănunchi de coarne mici. Îi aminteau de bivolii verzi de apă. Dar erau mulţi. Frână scurt; maşina scârţâi.

Dinozaurii cei verzi priviră către maşină, dar nu se mişcară. Turma stătea acolo, leneşă, mulţumită. King aşteptă, bătând darabana cu degetele pe volan. Nu se întâmplă nimic, claxonă şi aprinse farurile.

Animalele nu făceau decât să privească.

Erau nişte creaturi caraghioase, cu creasta aceea umflată pe frunte şi cornițele dimprejur.

Îl priveau cu ochii stupizi, ca de vacă. Băgă maşina în viteză şi înaintă lent, aşteptându-se să-şi facă dram printre animale. Nu se dădură la o parte. Până la urmă, scutul din faţă înghionti animalul cel mai apropiat, care mârâi, făcu doi paşi înapoi, aplecă capul şi lovi botul maşinii, puternic, cu un clinchet metalic.

Doamne, gândi el. Ar putea găuri radiatorul dacă nu avea grijă. Opri din nou maşina şi aşteptă, cu motorul în relanti. Animalele se potoliră iarăşi.

Câteva stăteau întinse pe drum. Nu putea trece peste ele. Privi către râu şi văzu barca, la mai puţin de un sfert de milă depărtare. Nu-şi dăduse seama că era atât de aproape. Observă că pescarii erau foarte ocupaţi pe punte. Se pregăteau să plece!

La naiba cu aşteptatul, gândi el. Deschise uşa, ieşi din maşină, părăsind-o în mijlocul drumului. Imediat, animalele săriră în picioare şi cel mai apropiat îl atacă. Lăsase portiera deschisă; animalul se izbi de ea, închizând-o, zgâriind o urmă adâncă în metal.

King se poticni peste marginea dealului ca să descopere că se afla pe vârful unei pante abrupte, de mai mult de o sută de picioare. N-avea cum s-o coboare, cel puţin nu pe acolo. Ceva mai departe, panta nu mai era atât de abruptă. Dar acum animalele îl atacau. Nu avea de ales. Fugi înapoi la maşină, chiar când un alt animal izbea în bara din spate, spărgând plasticul.

Un al treilea atacă direct spatele maşinii. King se căţără pe cauciucul de rezervă, în vreme ce animalul se lovea de tampon. Şocul îl dărâmă şi King căzu la pământ, rostogolindu-se, în vreme ce dinozaurii pufăiau în jurul lui. Se ridică în picioare şi fugi de partea cealaltă a drumului, unde se afla o cornişă; se căţără pe ea, adâncindu-se în desiş.

Animalele nu-l urmăriră. Asta nu-i folosea la nimic – acum se afla de partea de care nu avea nevoie a drumului!

Trebuia să se întoarcă cumva de cealaltă parte.

Se căţără pe vârful ridicăturii şi porni în jos, înjurând. Se hotărâse să meargă vreo sută de iarzi, până avea să treacă de animale, apoi să traverseze drumul. Dacă reuşea asta, putea ajunge la barcă.

Aproape imediat, se văzu înconjurat de jungla deasă. Alunecă, se rostogoli pe panta udă, iar când se ridică în picioare, nu mai ştia în ce direcţie să meargă. Era pe fundul unei ravine, într-un loc unde palmierii erau înalţi de zece picioare şi foarte deşi. Nu putea vedea la mai mult de câţiva paşi în orice direcţie. Într-o clipă de panică, îşi dădu seama că nu ştia încotro s-o ia. Merse înainte printre frunzele ude, sperând să-şi recapete orientarea.

Puştii încă mai priveau peste balustradă, către raptorii care se retrăgeau. Thome îl trase pe Levine deoparte şi întrebă încet:

— De ce ai vrut să venim aici?

— Doar din spirit de prevedere, răspunse Levine. Ca să aduci un pui la caravană e ca şi cum ai căuta-o cu luminarea.

— Cum adică?

Levine ridică din umeri.

— Nu ştiu, tocmai asta-i. Dar, în general, părinţilor nu le place când li se iau puii. Şi puiul ăsta are nişte părinţi foarte mari.

Din cealaltă parte a adăpostului, Arby strigă:

— Uite! Uite!

— Ce e? zise Levine.

— Un om.

Gâfiind, King ieşi din junglă şi intră pe câmpie. Cel puţin aici putea să vadă unde e! Se opri, asudat şi mânjit cu noroi, să-şi tragă răsuflarea.

Era dezamăgit să descopere că nu se află în apropierea bărcii. De fapt, părea să fie de partea cealaltă a drumului. Avea în faţă o câmpie largă, ierboasă, cu un râu curgând prin centrul ei. Câmpia era în cea mai mare parte pustie, deşi se zăreau câţiva dinozauri mai jos, pe mal. Erau dintre aceia cu coame: triceratopşi. Şi păreau un pic agitaţi. Adulţii mai mari clătinau din cap în sus şi-n jos, lătrând.

Evident, avea de urmat râul până să ajungă la barcă. Dar trebuia să treacă cu grijă pe lângă triceratopşi. Băgă mâna în buzunar şi scoase o bomboană. O desfăcu din înveliş, privind către triceratopşi, dorindu-şi să-i vadă plecaţi. Cât timp ar

fi durat până să ajungă la barcă? Asta era singura întrebare care-l chinuia.. Se hotărî să se mişte, cu toată prezenţa turmei, începu să păşească prin iarba înaltă.

Atunci auzi clar un şuierat reptilian. Venea din iarbă, de undeva din stânga. Şi remarca un miros deosebit, putred. Se opri. Bomboana parcă nu mai avea gustul atât de bun.

Apoi, din spate, auzi un plescăit. Venea dinspre râu.

King se întoarse să privească.

— E unul dintre tipii ăia din jeep, spuse Arby din foişor. Dar ce aşteaptă?

Din punctul lor de observaţie, puteau distinge umbrele întunecate ale raptorilor mişcându-se prin iarba de pe malul celălalt. Acum, doi raptori înaintară, traversând apa. Apropiindu-se de om...

— Au, nu, striga Arby.

King văzu două şopârle închise la culoare, dungate, care traversau râul. Mergeau pe labele din spate, cu un fel de ţopăit. Trupurile li se reflectau în apa curgătoare. Pocneau din fălci şi şuierau ameninţător către King.

El privi în amonte şi văzu o altă şopârlă traversând, apoi alta, în spatele ei.

Celelalte animale erau deja în apă şi începuseră să înoate.

Howard King se îndepărtă de râu, adâncindu-se în iarba înaltă. Apoi se întoarse şi fugi. Era în iarbă până la piept şi fugea tare, gâfiind, când, brusc, capul altei şopârle se ridică în faţa lui, şuierând şi mârâind. Coti, schimbă direcţia, dar şopârla cea mai

apropiată făcu un salt. Sări atât de sus, încât i se văzu limpede tot trupul; văzu întregul animal zburând prin aer, cu picioarele din spate ridicate să sfişie. Zări ghearele curbate, ca nişte pumnale.

King se întoarse din nou şi şopârlă ţipă când ateriză pe sol, înapoia lui şi se rostogoli în iarbă. King fugea. Era energizat de frică. Auzi în urmă mârâitul şopârlei.

Fugi tare: mai avea douăzeci de iarzi de iarbă, apoi începea jungla. Văzu copaci – copaci mari. Se putea căţăra într-unui şi să încerce să scape. Către stânga, văzu o altă şopârlă sărind diagonal peste luminiş, către el.

King nu-i zărea decât capul ridicat deasupra ierbii. Şopârlă părea să mişte incredibil de iute.

Gândi: N-am să reuşesc.

Dar încerca.

Gâfiind, cu plămânii aprinşi, sprintă către copaci. Doar zece iarzi. Braţele pompau, picioarele împingeau. Răsuflarea i se transformă într-un gâfiit.

Atunci, ceva greu îl lovi din spate, forţându-l să cadă; simţi o durere sfişietoare pe spinare şi ştiu că erau gheare care-i săpau în came. Lovi greu pământul şi încercă să se rostogolească, dar animalul din spate se ţinea bine, nu-l lăsa să mişte. Era ţintuit pe burtă, auzind cum animalul mârâie deasupra lui. Durerea din spate era teribilă, ameţitoare.

Apoi simţi în ceafa răsuflarea caldă a animalului şi se îngrozi. Şi, brusc, un soi de delăsare, de somnolenţă adâncă şi binevenită puse stăpânire pe el. Totul deveni lent. Ca în vis, văzu crescând firele de iarbă din faţa lui. Le văzu cu o intensitate languroasă şi aproape că nu-i mai păsa de durerea

din spate, nu-i mai păsa ca gâtul i se zbătea între fălcile fierbinţi ale animalului. Parcă totul se întâmpla altcuiva. El se afla departe. Avu o clipă de surpriză când îşi simţi oasele gâtului pocnind tare...

Apoi beznă.

Nimic.

— Nu privi, strigă Thorne, întorcându-l pe Arby de lângă balustradă. Îl trase pe băiat la piept, dar Arby îl împinse, nerăbdător să vadă ce se întâmplă. Thorne întinse atunci mâinile către Kelly, dar fata se îndepărtă şi ea, privind fix către câmpie.

— Nu te uita, continua Thorne să repete, în neştire. Nu te uita...

Copiii se uitau însă, în tăcere.

Levine reglă binoclul pe pradă. Acum erau cinci raptori mârâind în jurul trupului bărbatului, sfişiind cu poftă carcasa. Pe când privea, unul dintre raptori aruncă craniul în sus, smulgând o bucată însângerată de cămaşă cu gulerul sfişiat. Un altul scutură în dinţi capul despărţit de trup al omului, înainte să-l arunce la pământ. Tunetul bubui, iar fulgerul sclipi la orizont. Se întuneca, şi Levine avea greutăţi să vadă exact ce se întâmplă.

Dar era limpede că în faţa pradei, raptorii renunţau la orice organizare ierarhică din timpul vânătorii.

Fiecare individ era pentru sine; raptorii frenetici săreau şi-şi aplecau capul să sfişie o bucată; se înghionteau şi se luptau în neştire. Un animal se ridică cu ceva maroniu în fălci.

În timp ce mesteca de zor, căpătă o expresie ciudată. Apoi se îndepărtă de turmă şi ţinu obiectul maroniu între labele din faţă, grijuliu. În întunericul

tot mai dens, lui Levine îi trebui ceva timp ca să-şi dea seama ce făcea: mânca o acadea. Şi părea să-i placă...

Raptorul se întoarse şi-şi îngropa din nou nasul lung în trupul însângerat. De pe câmpie, alţi raptori veneau să se alăture festinului, pe jumătate fugind, pe jumătate mergând cu paşi mari. Mârâind furioşi, se aruncau asupra prăzii...

Levine lăsă jos binoclul şi privi către cei doi copii. Calmi şi tăcuţi, urmăreau scena cu ochi mari.

Dodgson

Dodgson fu trezit de un ciripit zgomotos, ca sunetul a sute de păsărele. Părea să vină de peste tot, de jur împrejur, încet, îşi dădu seama că zăcea răsturnat pe spate, pe o pantă cu sol umed.

Încercă să mişte, dar trupul îi era îndurerat şi greoi. Un fel de greutate îl presa peste picioare, stomac şi braţe; apăsarea de pe piept, mai ales, îi îngreuna respiraţia. Şi-i era somn, incredibil de somn. Nu voia nimic altceva decât să adoarmă din nou.

Dodgson pomi să alunece iarăşi în inconştientă, dar ceva îl trase de mână. Ciupindu-l de degete, unul câte unul. Ca şi cum l-ar fi împins către trezie. Încet, încet, trăgându-l înapoi, în lumea reală.

Dodgson deschise ochii. Alături de el stătea un dinozaur mic, verde. Acesta se aplecă şi-i strânse degetul între fălcile lui mici. Degetele îi sângerau; deja, bucăţele de came îi fuseseră smulse.

Îşi trase mâna deoparte, surprins, şi brusc ciripitul se înteţi. Se întoarse şi văzu că era înconjurat de o mulţime de astfel de dinozauri; îi stăteau pe piept şi pe picioare. Erau de mărimea găinilor şi-l ciuguleau aidoma lor, pişcături iuţi în stomac, coapse, pulpe…

Revoltat, Dodgson sări în picioare, împrăştiind şopârlele, care ţopăiră, ciripind deranjate. Micile animale se îndepărtară câţiva paşi, apoi se opriră. Se întoarseră şi-l priviră, fără să arate vreun semn de teamă. Dimpotrivă, păreau să aştepte.

Atunci îşi dădu el seama ce erau: procompsognathizi: Compi.

Hoitari.

Doamne, gândi el. Au crezut că sunt mort.

Se dădu înapoi, aproape pierzându-şi echilibrul. Simţi durere şi un val de ameţeală.

Animalele cele mici ciripiră, urmărindu-i fiecare mişcare.

— Plecaţi, strigă el, fluturând din mână. Plecaţi!

Nu-l părăsiră. Rămaseră acolo, aplecându-şi capul într-o parte, întrebător, şi aşteptară.

El îşi plecă privirea şi se cercetă. Cămaşa şi pantalonii îi erau sfişiate în sute de locuri. Sângele apăruse din sute de răni mici. Simţi iarăşi un val de ameţeală şi-şi puse mâinile pe genunchi. Trase puternic aer în piept şi-şi privi sângele picurând pe pământ.

Doamne, îşi spuse el, îngrozit. Trase din nou aer în piept.

Când nu făcea nici o mişcare, animalele porneau să se apropie din nou. Se ridică în picioare şi ele bătură în retragere. Dar, o clipa mai târziu, începură din nou să se apropie.

Unul se apropie mai tare. Dodgson îl lovi răutăcios cu piciorul, aruncând trupul mic prin aer. Animalul schelălăi speriat, dar ateriza ca o pisică, în picioare, fără să fie rănit.

Ceilalţi rămaseră pe locurile lor.

Aşteptând.

Privi împrejur şi-şi dădu seama că se întuneca. Îşi consultă ceasul de la mână: 6:40. Mai erau doar câteva minute de lumină. Sub coroanele arborilor, se făcuse deja destul de întuneric.

Trebuia să ajungă în siguranţă şi asta cât mai repede. Cercetă busola de pe brăţara ceasului şi se îndreptă către sud. Era destul de sigur că râul se afla către sud.

Trebuia să se întoarcă la barcă. Acolo avea să se afle în siguranţă.

Pe când începu să meargă, compii ciripiră şi îl urmară. Rămaseră la cinci sau zece paşi înapoia lui, făcând o mulţime de zgomot pe când săreau şi foşneau prin ierburi. Erau zeci, îşi dădu el seama. Se lăsa întunericul şi ochii lor luceau verzi.

Trupul îi era tot numai durere. Fiecare pas îl chinuia. Echilibrul nu-i era prea bun. Pierdea sânge şi îi era foarte, foarte somn. N-avea să reuşească niciodată să parcurgă drumul până la râu. Nu se simţea în stare să meargă mai mult de o sută de iarzi. Căzu, alunecând peste o rădăcină. Se ridică încet, cu noroiul prins de hainele muiate în sânge.

Privi peste umăr, la ochii verzi care-l urmau şi se forţă să înainteze. Mai putea merge puţin, gândi el. Atunci, chiar în faţă, văzu o lumină prin frunziş. Să fi fost barca? Se deplasă mai iute, auzind compii cârâind în spate.

Se strecură prin frunziş şi văzu un mic adăpost, ca o gheretă sau o magazie din beton, cu acoperiş de tablă. Avea o fereastră pătrată şi lumina strălucea prin fereastră. Căzu din nou, se ridică în genunchi şi se târî restul drumului până la casă. Ajunse la uşă, trase de mâner şi deschise uşa.

Înăuntru, adăpostul era gol. Câteva ţevi ieşeau din podea. Cu câtva timp în urmă, fuseseră conectate la o maşinărie, dar acum angrenajul dispăruse; rămăseseră doar nişte pete ruginii, acolo unde instalaţia fusese fixată de podeaua de beton.

Într-un colţ al încăperii se afla o lumină electrică. Era conectată la un temporizator, aşa încât se aprindea numai pe timp de noapte. Această lumină o văzuse el. Aveau electricitate pe insulă? Cum?

Nu-i păsa. Se împletici în încăpere, închise bine uşa dinapoia lui şi se prăbuşi pe betonul gol. Prin fereastra murdară văzu compii de afară, ciocănind în sticlă, ţopăind supăraţi. Era în siguranţă, cel puţin pentru moment.

Trebuia să continue, fireşte. Trebuia să scape cumva de pe insula asta blestemată. Dar nu acum, gândi el.

Mai târziu.

Avea să se gândească la asta mai târziu…

Dodgson îşi lăsă obrazul pe podeaua udă, de beton, şi adormi.

Caravană

Sarah Harding aşeză folia de aluminiu în jurul piciorului rănit al puiului. Puiul era încă inconştient, respira cu uşurinţă, fără să se mişte. Trupul îi era relaxat. Oxigenul şuiera blând.

Ea termină de înfăşurat folia într-un tub de şase inci lungime. Folosind o perie mică, începu să ungă răşina.

— Câţi raptori sunt acolo? întrebă. Eu n-aş putea spune sigur; când i-am văzut, mi s-a părut că erau vreo nouă.

— Cred că-s mai mulţi, spuse Malcolm. Cred că sunt unsprezece sau doisprezece.

— Doisprezece? întrebă Sarah, mirată, ridicând privirile. Pe insuliţa asta?

— Da.

Răşina avea un miros înţepător, ca de clei. O întinse peste folia de aluminiu.

— Ştii la ce mă gândesc, continuă ea.

— Da, răspunse Malcolm. Că sunt prea mulţi.

— Mult prea mulţi, Ian, spuse ea, fără să se oprească din lucru. N-are sens. În Africa, prădătorii activi, precum leii, sunt foarte împrăştiaţi. Găseşti câte un leu la fiecare zece km pătraţi. Uneori chiar la cincisprezece km pătraţi. Atât poate suporta ecologia. Pe o insulă ca asta, n-ar trebui să găseşti mai mult de cinci raptori... Ţine puţin, te rog!

— Îhî. Dar nu uita, prada este uriaşă... Unele animale au douăzeci, treizeci de tone.

— Factorul ăsta nu mă convinge, zise Sarah, dar de dragul discuţiei, hai să spunem că-i aşa. Am să dublez estimarea şi am să-ţi dau zece raptori pentru

insulă. Dar mi-ai confirmat că sunt doisprezece. Şi mai există şi alţi prădători mari. De pildă, tiranozaurii...

— Da. Sunt.

— Atunci, sunt prea mulţi, conchise ea, clătinând din cap.

— Animalele sunt destul de dense aici, spuse Malcolm.

— Nu destul de dense, replică ea. În general, studiile făcute pe prădători – fie tigrii din India, fie leii din Africa – par să arate toate că poţi suporta un prădător la fiecare două sute de animale. Asta înseamnă că, pentru a rezista douăzeci şi cinci de prădători aici, ai avea nevoie pe insulă de cel puţin cinci mii de animale. Ai aşa ceva?

— Nu.

— Câte animale crezi că sunt în total?

El ridică din umeri.

— Vreo două sute. Cinci sute, maximum.

— Deci depăşim cu un ordin de mărime, Ian. Ţine asta, mă duc să aduc lampa!

Sarah trecu lampa cu gaz pe deasupra bandajului, pentru a întări răşina. Potrivi masca de oxigen peste botul puiului.

— Insula nu poate suporta toţi prădătorii ăştia, continuă ea. Şi, cu toate astea, ei sunt aici.

— Cum îţi explici? întrebă Malcolm.

Ea clătina din cap.

— Trebuie să existe o sursă de hrană despre care noi nu ştim.

— Adică o sursă artificială? făcu el. Nu cred să fie vreuna.

— Nu, spuse ea. Sursele artificiale de hrană îmblânzesc animalele. Şi animalele astea nu sunt

îmblânzite. Singura posibilitate la care mă pot gândi este o rată de mortalitate diferenţiată între animalele care constituie prada. Dacă ele cresc foarte repede sau mor devreme, asta ar putea fi o sursă de hrană mai mare decât ne-am aştepta.

— Am observat, spuse Malcolm, că animalele cele mai mari par mici. Ca şi cum n-ar fi ajuns la maturitate... Poate că sunt ucise prea devreme.

— Poate, acceptă ea. Dar dacă există o diferenţă de mortalitate destul de mare ca să susţină întreaga populaţie, ar trebui să vedem cadavre şi o mulţime de schelete de animale. Tu ai văzut aşa ceva?

Malcolm scutură din cap.

— Nu. De fapt, acum că ai spus-o, n-am văzut deloc schelete.

— Nici eu, făcu ea şi îndepărtă flacăra. E ceva ciudat pe insula asta, Ian.

— Ştiu, spuse Malcolm.

— Chiar?

— Da, zise el. Am bănuit asta încă de la început.

Tunetul bubuia. Din foişor, câmpia de dedesubt era întunecată şi tăcută, exceptând mârâiturile îndepărtate ale raptorilor.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem, spuse Eddie neliniştit.

— De ce? întrebă Levine.

Trecuse la ochelari cu vedere de noapte, mulţumit de sine că se gândise să-i aducă. Prin ei, lumea era făcută din umbre verzi. Văzu limpede raptorii la locul prăzii, iarba înaltă, bătătorită şi însângerată de jur împrejur. Cadavrul fusese devorat de mult, deşi din când în când se auzea pocnetul oaselor pe care animalele încă le mai molfăiau.

— Mă gândesc, spuse Eddie, că acum e noapte, am fi mai în siguranţă în trailer.

— De ce? se interesă Levine.

— Păi, e întărit, e puternic şi foarte sigur. Are tot ce ne trebuie. Cred că ar trebui să fim acolo. Adică, doar n-ai de gând să stai aici toată noaptea?

— Nu, spuse Levine. Ce, mă crezi fanatic?

Eddie mormăi ceva.

— Dar hai să mai stăm puţin! rosti, rugător, Levine.

Eddie se întoarse către Thome.

— Doc? Ce spui? O să înceapă să plouă, în curând...

— Încă puţin, decise Thome. După aceea, ne întoarcem împreună.

— Pe insula asta există dinozauri de cinci ani, poate chiar mai de mult, spuse Malcolm, dar nici unul nu a apărut în altă parte. Şi, brusc, în ultimul an, cadavre de animale au apărut pe ţărmurile Costa Ricăi ba, din câte spun rapoartele, şi pe insulele din Pacific.

— Duse de curenţi?

— Probabil. Dar întrebarea este de ce acum? De ce brusc, după cinci ani? Ceva s-a schimbat şi noi nu ştim... Ia stai puţin...

Se îndepărtă de masă, aplecându-se peste consola computerului. Apoi se întoarse către ecran.

— Ce faci? întrebă Sarah.

— Arby ne-a cuplat la reţeaua cea veche, explică el, prin urmare mai avem încă la dispoziţie fişierele din anii optzeci. Mişcă mouse-ul peste ecran. Nu ne-am uitat la ele…

Văzu meniul apărând, arătând fişiere de lucru şi de cercetare. Începu să răsfoiască prin ecranele de text.

— Cu ani în urmă, au avut necazuri cu o boală, spuse Malcolm. Erau o mulţime de notiţe despre asta, în laborator...

— Ce fel de boală?

— Nu ştiau.

— În sălbăticie există unele boli cu acţiune lentă, spuse ea. Pot trece şi cinci sau zece ani până să iasă la iveală. Cauza: unii viruşi sau prioni. Ştii – fragmente de proteine… De exemplu, boala vacilor nebune.

— Da, fu de acord Malcolm, dar bolile astea apar numai de la hrana contaminată.

Se făcu linişte.

— Ce crezi că le dădeau să mănânce pe vremea aceea? întrebă ea. Pentru că, dacă eu aş creşte pui de dinozaur, mi-aş pune întrebarea asta. Ce mănâncă? Lapte, bănuiesc, dar…

— Lapte, da, confirmă Malcolm, citind de pe ecran. În primele şase săptămâni, lapte de capră.

— Asta-i o alegere logică, spuse ea. Întotdeauna se foloseşte lapte de capră în grădinile zoologice, pentru că este hipoalergică. Dar mai târziu?

— Dă-mi voie un minut, ceru Malcolm.

Harding ţinea piciorul puiului în mână, aşteptând ca răşina să se întărească.

Privi ghipsul, îl mirosi. Încă mirosea puternic.

— Sper să fie bine, spuse ea. Uneori, dacă există un miros distinct, animalele nu-şi mai primesc puii înapoi. Dar poate c-o să dispară după ce se întăreşte amestecul. Cât timp a trecut?

Malcolm aruncă o privire către ceasul de la mână.

— Zece minute. Încă zece şi-o să fie gata.

— Mi-ar plăcea să-l duc înapoi la cuib, spuse ea.

Tunetul bubui. Priviră pe fereastră, la noaptea neagră de afară.

— Probabil că e prea târziu ca să-l ducem înapoi în noaptea asta, spuse Malcolm, continuând să scrie la tastatură şi privind ecranul.

— Deci... cu ce-i hrăneau? Bine. În perioada 1988-1989... ierbivorele căpătau un macerat de plante, cu program, de trei ori pe zi... iar carnivorele căpătau...

Se opri.

— Ce căpătau carnivorele?

— Pare un extract de proteine animale...

— Din ce? Sursa obişnuită este curcanul sau găina, cu adaos de antibiotice...

— Sarah, spuse el. Foloseau extract de oaie!

— Nu, exclamă ea. N-au făcut asta!

— Ba da, au făcut-o. Furnizorul care le aducea proviziile, întrebuinţa drept materie primă oile.

— Glumeşti, spuse ea.

— Mi-e teamă că nu, oftă Malcolm. Acum, ia să văd dacă pot să găsesc...

O alarmă uşoară sună în cabină. Pe panoul de perete de deasupra lui, o lumină roşie pomi să clipească. O clipă mai târziu, luminile exterioare de deasupra caravanei se aprinseră, scăldând luminişul ierbos cu o puternică lumină de halogen.

— Ce-i asta? rosti întrebătoare Harding.

— Senzorii – ceva i-a declanşat.

Malcolm se îndepărtă de computer şi privi pe fereastră. Nu văzu decât iarba înalta şi copacii întunecaţi de la marginea junglei. Era linişte şi pace.

Sarah, încă preocupată de soarta puiului, spuse:

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Nu văd nimic.
— Dar ceva a declanşat senzorii!
— Aşa cred.
— Vântul?
— Nu e vânt afară, spuse el.

În foişor, Kelly strigă:
— Hei, priviţi!
Thome se întoarse. Din poziţia lor, se puteau uita către nord, spre creasta înaltă din spatele lor şi către cele două trailere de deasupra, din luminiş.
Luminile exterioare ale caravanei se aprinseseră.
Thome scoase radioul de la centură.
— Ian? Eşti acolo?
Un pocnet de moment.
— Sunt aici, Doc.
— Ce s-a întâmplat?
— Nu ştiu, răspunse Malcolm. Luminile de perimetru tocmai s-au aprins. Cred că s-au activat senzorii. Dar nu vedem nimic afară...
— Aerul se răceşte repede acum, interveni Eddie. S-ar putea să fi fost curenţi de convecţie, închideţi-le.
— Ian? chemă din nou Thome. Totul e în regulă?
— Da. Bine. Nu vă faceţi griji.
— Întotdeauna am spus că am reglat sensibilitatea la un nivel prea înalt, comentă Eddie. Asta-i tot.
Levine se încruntă şi nu spuse nimic.

Sarah termină cu puiul, îl înfăşură într-o pătură şi-l legă grijulie de masă, cu benzi de pânză. Se întoarse şi rămase alături de Malcolm. Privi pe fereastră.
— Ce crezi?
Malcolm ridica din umeri.

— Eddie spune că sistemul e prea sensibil.

— Şi este?

— Nu ştiu. N-a mai fost încercat.

Scrută copacii de la marginea luminişului, căutând vreo mişcare. Apoi i se păru că aude un pufăit, aproape un mârâit. Şi parcă i se răspundea de undeva, din spatele lui. Merse să se uite în cealaltă parte a caravanei, la copacii de pe partea opusă.

Malcolm şi Harding priviră afară, forţându-se să vadă ceva în noapte. Malcolm îşi ţinu răsuflarea, încordat. După un timp, Harding oftă.

— Nu văd nimic, Ian.

— Nu? Nici eu.

— Trebuie să fi fost o alarmă falsă...

Atunci simţi vibraţia, un duduit profund de parcă pământul ar fi intrat în rezonanţă, ajungând la ei prin podeaua caravanei. Privi către Sarah. Ochii ei se lărgiseră.

Malcolm ştia ce este. Vibraţia reveni, de astă dată fără nici un dubiu.

Sarah privi pe fereastră. Şopti:

— Ian... Îî vad!

Malcolm se întoarse şi i se alătură. Sarah arăta pe fereastră către copacii cei mai apropiaţi.

— Ce?

Atunci zări capul uriaş ieşind din frunzişul de la mijlocul unui copac. Capul se întoarse încet dintr-o parte în alta, ca şi cum ar fi ascultat. Era un Tyrannosaurus rex adult.

— Ian, şopti ea. Uite... sunt doi!

Către dreapta, văzu un al doilea animal păşind din spatele copacilor. Era mai mare, probabil femela din cuplu.

Animalele mârâiră adânc în noapte. Ieşiră încet de la adăpostul copacilor, păşind în luminiş. Clipiră în lumina dură.

— Ăştia-s părinţii?

— Nu ştiu. Cred că da.

Aruncă o privire către pui. Încă inconştient, respira liniştit, ridicând şi coborând ritmic pătura din jurul lui.

— Ce fac aici? întrebă ea.

— Nu ştiu.

Animalele stăteau încă la marginea luminişului, în apropierea perdelei de copaci. Păreau sa ezite, să aştepte.

— Caută puiul?

— Sarah, te rog...

— Sunt serioasă.

— E ridicol!

— De ce? Trebuie să-i fi luat urma până aici... Tiranozaurii ridicară capul, înălţând fălcile. Îşi întoarseră capul spre stânga şi spre dreapta, în arcuri de cerc lente. Repetară mişcarea, apoi făcură un pas înainte către caravană.

— Sarah, zise el. Se află la mile distanţă de cuib. Nu aveau cum să-i ia urma.

— De unde ştii?

— Sarah...

— Doar tu ai spus că nu ştim nimic despre animalele astea. Nu ştim nimic despre psihologia lor, despre biochimia şi sistemul lor nervos, despre comportament... Nu ştim nimic despre echipamentul lor senzorial.

— Da, dar...

— Sunt prădători, Ian. Au o vedere bună, un auz şi un miros excelente.

— Cred că da.
— Dar nu ştim dacă nu cumva mai au şi altceva, spuse Sarah.
— Ce altceva? se interesa Malcolm.
— Ian... Mai există şi alte modalităţi senzoriale. Şerpii simt infraroşiile. Liliecii au ecolocaţia. Păsările şi ţestoasele au magnetosenzori – pot detecta câmpul magnetic terestru, reuşind astfel să migreze. Dinozaurii ar putea avea alte modalităţi senzoriale pe care nu ni le imaginăm...
— Sarah, e ridicol!
— Chiar? Atunci, spune-mi şi mie: ce caută aici?
Afară, aproape de copaci, tiranozaurii tăcuseră. Nu mai mârâiau, dar continuau să-şi mişte capul înainte şi înapoi, în arcuri lente.
Malcolm se încruntă.
— Parcă... se uită primprejur...
— Cu farurile în ochi? Nu, Ian. Sunt orbiţi.
Imediat ce spuse asta, Sarah îşi dădu seama că avea dreptate. Şi totuşi, capetele li se răsuceau în mod regulat.
— Atunci ce fac? Adulmecă?
— Nu. Ţin capul sus. Nările nu li se mişcă.
— Ascultă?
Sarah clătină din cap.
— Posibil.
— Ce ascultă?
— Poate puiul...
Ian privi din nou.
— Sarah! Puiul e complet inconştient...
— Ştiu.
— Nu face nici un zgomot.
— Nici unul pe care să-l putem auzi noi, preciză ea privind către dinozauri. Dar ceva fac, Ian.

Comportamentul ăsta are sens. Numai că nu ştim noi care anume.

Din înaltul punctului de observaţie, Levine privea prin ochelarii de noapte, către luminiş. Văzu cei doi tiranozauri stând la marginea pădurii. Îşi mişcau capul într-un fel ciudat, sincronizat.

Făcură câţiva paşi ezitanţi către caravană, ridicară capul, îl întoarseră dintr-o parte în alta, apoi parcă se hotărâră. Animalele se mişcară iute, aproape agresiv, traversând luminişul.

Prin radio, îl auzi pe Malcolm spunând:

— Luminile! Luminile îi atrag.

O clipă mai târziu, luminile din exterior se stinseră şi luminişul se cufundă în întuneric. Cu toţii se încordară să vadă prin beznă. Îl auziră pe Malcolm spunând:

— Gata!

Thome se întoarse către Levine:

— Ce vezi?

— Nimic.

— Ce fac?

— Stau, pur şi simplu, acolo.

Prin ochelarii de noapte, văzu că tiranozaurii se opriseră, ca şi cum ar fi fost nedumeriţi de schimbarea intensităţii luminii. Chiar şi de la distanţă le putea auzi mugetele, acum neliniştite. Îşi clătinară capetele şi pocniră din fălci. Nu se mai apropiară.

— Ce se întâmplă? întrebă Kelly.

— Aşteaptă, spuse Levine. Cel puţin pentru moment.

Levine avea impresia clară că tiranozaurii erau neliniştiţi.

Caravana probabil că reprezenta o schimbare mare şi de temut în mediul lor. Poate că aveau să se întoarcă şi să plece, gândi el. În ciuda dimensiunilor lor enorme, erau precauţi, aproape timizi.

Mugiră din nou. Apoi îi văzu apropiindu-se de caravana cuprinsă de întuneric.

— Ian... ce facem?

— Al naibii să fiu dacă ştiu, şopti Malcolm.

Stăteau ghemuiţi alături, în burduful dintre trailere, încercând să se ferească din dreptul ferestrelor.

Tiranozaurii înaintau implacabil. Le puteau simţi fiecare pas, ca pe o vibraţie distinctă – două animale uriaşe mergând către ei.

— Vin chiar spre noi!

— Am observat, spuse el.

Primul animal ajunse lângă trailer, apropiindu-se atât de mult încât trupul lui blocă întreaga fereastră. Malcolm nu-i putea zări decât picioarele musculoase şi pântecul. Capul se afla cu mult deasupra, în afara câmpului său vizual.

Apoi sosi al doilea tiranozaur, din partea opusă. Cei doi începură să dea ocol caravanei, mârâind şi pufăind. Paşi grei scuturau podeaua de sub ei. Miroseau a putred, ca de altfel toţi prădătorii.

Unul dintre ei se frecă de latura caravanei şi oamenii auziră scârţâitul solzilor pe metal.

Malcolm se simţi brusc cuprins de panică. Asta din pricina mirosului, miros pe care-l mai simţise şi altă dată. Începu să asude. Privi către Sarah şi o văzu atentă, urmărind mişcările animalelor.

— Nu e comportament de vânătoare, şopti ea.

— Habar n-am, spuse Malcolm. Poate că este. Ştii, ăştia nu-s lei...

Unul dintre tiranozauri mugi în noapte, un sunet înspăimântător, asurzitor.

— Nu e de vânătoare, repetă ea. Sunt în căutare, Ian.

O clipă mai târziu, al doilea tiranozaur mugi drept răspuns. Apoi îşi lăsă capul în jos şi privi prin fereastra din faţa lor. Malcolm se lăsă pe burtă, lipindu-se de podea, iar Sarah se aruncă peste el. Cizma ei îl călca peste ureche.

— O sa fie bine, Sarah.

Afară, se auzeau tiranozaurii adulmecând şi mârâind.

— N-ai vrea să te mişti puţin? şopti Malcolm.

Ea se dădu mai într-o parte şi el se relaxă încet, privind cu atenţie peste pernele de pe scaune. Zări o clipă un ochi uriaş, privindu-l. Ochiul se mişcă în orbită. Văzu fălcile deschizându-se şi închizându-se. Răsuflarea fierbinte a animalului aburi geamul.

Capul tiranozaurului dispăru, îndepărtându-se de lângă trailer şi, preţ de o clipă, Malcolm respiră uşurat. Apoi însă animalul se întoarse şi izbi cu putere în trailer, legănându-l zdravăn.

— Nu-ţi face griji, Sarah. Caravana e foarte solidă.

— Nici nu ştii cât de uşurată mă simt, şopti ea.

Din partea opusă, celălalt rex mugi şi lovi trailerul cu botul. Suspensia scârţâi din pricina impactului.

Cei doi tiranozauri începură să lovească trailerul alternativ, ritmic, din ambele părţi.

Malcolm şi Sarah erau aruncaţi dintr-o parte în alta. Sarah încercă să se stabilizeze, dar fu aruncată de următorul impact. Podeaua tresălta nebuneşte la fiecare lovitură. Echipamentul de laborator sări de pe mese. Sticle se sparseră. Apoi, brusc, loviturile încetară. Se lăsă liniştea.

Gemând, Malcolm se ridică într-un genunchi. Privi pe fereastră şi văzu spatele unui tiranozaur care se îndepărta.

— Ce facem? şopti el.

Radioul pocni. Thome spuse:

— Ian, eşti acolo? Ian!

— Pentru numele lui Dumnezeu, închide drăcia aia! şopti Sarah.

Malcolm întinse mâna la centură şi şopti:

— Suntem bine.

Apoi închise radioul.

Sarah se târa în patru labe prin trailer, către laboratorul de biologie. El o urmă şi văzu tiranozaurul cel mare privind prin fereastră, la puiul prins de masă. Tiranozaurul scoase un mârâit uşor.

Apoi se opri, privind pe fereastră. Mârâi din nou.

— Îşi vrea puiul, Ian, şopti Sarah.

— Dumnezeu ştie, spuse Malcolm. Eu n-am nimic împotrivă...

Erau ghemuiţi pe podea, încercând să nu se arate.

— Cum o să i-l dăm?

— Nu ştiu. Poate să-l împingem prin uşă.

— N-aş vrea să calce pe el, spuse Sarah.

— Cui îi pasă? spuse Malcolm. Tiranozaurul de la fereastră scoase o serie de mârâituri, urmate de mugete lungi, ameninţătoare. Era femela cea mare.

— Sarah...

Dar ea deja se ridicase, stând în faţa tiranozaurului. Începu imediat să vorbească, cu voce blândă, liniştitoare.

— E bine... Gata... Puiul se simte bine... am să slăbesc curelele astea... Poţi să te uiţi la mine...

Capul de afară era atât de uriaş încât umplea fereastra. Sarah văzu muşchii puternici ai gâtului

jucând sub piele, fălcile mişcându-i-se încet. Mâinile îi tremurară când desfăcură curelele.

— Aşa... Puiul tău se simte bine... Vezi, e bine...

Ghemuit la picioarele ei, Malcolm şopti:

— Ce faci?

Ea nu-şi schimbă tonul blând şi liniştitor.

— Ştiu că pare o nebunie... Dar la lei merge... uneori... Gata... Puiul tău e liber.

Sarah desfăcu pătura şi scoase masca de oxigen, în timp ce continua să vorbească calm:

— Uite... nu mai trebuie decât să...

Ridică puiul în mâini.

— ... să ţi-l dau...

Brusc, capul femelei se dădu înapoi şi izbi dintr-o parte geamul care se crăpă cu un pocnet puternic, acoperindu-se cu o reţea fină ca a pânză de păianjen. Sarah nu mai putea vedea dincolo, dar zări umbra, apoi veni al doilea impact care sparse geamul. Sarah aruncă puiul pe masă şi sări înapoi, pe când capul pătrunse adânc în interiorul caravanei. Şiroaie de sânge curgeau peste botul femelei, de la cioburile de sticlă. Dar, după ce violenţa încetă, deveni delicată în mişcări. Adulmecă puiul, pornind de la cap şi deplasându-se apoi, încet, peste trup.

Adulmecă şi ghipsul şi-l Unse scurt. În sfirşit, îşi sprijini mandibula de pieptul puiului. Rămase aşa mult timp, fără să se mişte. Numai ochii îi clipeau încet, privind către Sarah.

Malcolm, întins la podea, văzu sânge picurând peste marginea mesei. Vru să se ridice, dar ea îi împinse capul înapoi cu mâna. Şopti:

— Şşşşt!

— Ce se întâmplă?

— Îi simte pulsul.

Tiranozaurul mormăi, deschise botul şi prinse blând puiul între fălci. Apoi se trase încet înapoi, prin geamul spart, ducând puiul afară. Aşeză puiul pe pământ, în afara razei lor vizuale.

Malcolm şopti:

— S-a trezit? Puiul e treaz?

— Şşşt!

Se auzea un lipăit repetat venind din afara trailerului, întrerupt de mârâituri blânde, guturale. Malcolm o văzu pe Sarah aplecându-se în faţă, încercând să vadă pe fereastră. El şopti:

— Ce se întâmplă?

— Îl linge. Şi-l împinge cu botul.

— Şi?

— Asta-i tot.

— Şi puiul?

— Nimic. Se rostogoleşte de parc-ar fi mort. Câtă morfină i-aţi dat ultima dată?

— Nu ştiu, spuse el. De unde să ştiu?

Malcolm rămase la podea, ascultând lipăitul şi mârâiturile. În sfirşit, după un interval de timp care i se păru o eternitate, auzi un schelălăit ascuţit.

— Se trezeşte, Ian! Puiul se trezeşte!

Malcolm se târî în genunchi şi privi pe fereastră, exact la timp ca să vadă adultul, care ducea puiul între fălci, păşind în afara luminişului.

— Ce face?

— Cred că-l duce înapoi.

Al doilea adult apăru, urmându-l pe primul. Malcolm şi Sarah priviră cum cei doi tiranozauri se îndepărtează de trailer, traversând luminişul.

Malcolm îşi lăsă umerii să-i cadă.

— A fost cât pe ce s-o păţim, spuse el.

— Da. A fost, oftă ea şi-şi şterse sângele de pe antebraţ.

În foişor, Thorne apăsă pe butonul radio:

— Ian! Eşti acolo? Ian!

— Poate că au închis radioul, îşi dădu cu părerea Kelly.

O ploaie uşoară porni să cadă, bătând darabana peste acoperişul de metal al adăpostului. Levine privea prin ochelarii de noapte către culme. Fulgerul sclipi şi Thorne întrebă:

— Poţi să vezi ce fac animalele?

— Pot eu, spuse Eddie. Parcă... parcă pleacă.

Porniră cu toţii să aclame.

Doar Levine rămase tăcut, privind prin ochelarii lui speciali. Thorne se întoarse către el.

— Te simţi bine, Richard? E bine totul?

— De fapt, nu prea cred, spuse Levine. Mi-e teamă că am făcut o greşeală serioasă.

Malcolm privi prin fereastra spartă tiranozaurii care se retrăgeau. Alături de el, Sarah tăcea.

Nu reuşea să-şi desprindă ochii de la animale.

Începu să cadă ploaia; apa picura de pe cioburile de sticlă, în depărtare, dudui tunetul şi fulgerul sfişie violent aerul, luminând animalele uriaşe care se îndepărtau.

Lângă cel mai apropiat copac, adulţii se opriră şi puseră puiul pe pământ.

— De ce fac asta? făcu Sarah. Ar trebui să se întoarcă la cuib.

— Nu ştiu, poate că...

— Poate că puiul a murit, spuse ea.

Dar nu, la următorul fulger văzură puiul mişcând. Era încă viu. Îi putură auzi scâncetul subţire, când unul dintre adulţi îl luă în fălci şi-l aşeză blând în furca dintre crengile copacului.

— Vai, nu, spuse Sarah, clătinând din cap. E greşit, Ian. E complet greşit!

Femela tiranozaur rămase câteva clipe lângă pui, mişcându-l, aşezându-l mai bine. Apoi se întoarse, deschise fălcile şi mugi.

Masculul mugi un răspuns.

Apoi amândouă animalele se aruncară înspre trailer cu cea mai mare viteză, alergând prin luminiş în direcţia lor.

— O, Doamne, exclamă Sarah.

— Ţine-te bine, Sarah! strigă Malcolm. O să fie urât de tot!

Impactul fu ameţitor, aruncându-i într-o parte, prin aer. Sarah ţipa şi se rostogoli.

Malcolm se lovi la cap şi căzu la podea, văzând stele verzi. Sub el, caravana se zguduia pe suspensii, cu scrâşnet metalic. Tiranozaurii mugiră şi izbiră din nou. Malcolm o auzi pe Sarah strigându-l pe nume, apoi caravana se rostogoli pe o parte. Malcolm se răsuci; sticlăria şi echipamentul de laborator erau împrăştiate de jur împrejur. Când ridică privirile, totul era răsturnat. Chiar deasupra lui se afla fereastra spartă de tiranozaur. Ploaia cădea pe faţa lui Malcolm. Fulgerul sclipi şi atunci văzu un cap mare, privind în jos spre el şi mârâind.

Auzi zgâriatul aspru al ghearelor tiranozaurilor pe metalul caravanei, apoi figura dispăru. O clipă mai târziu, îi auzi mugind pe când împingeau caravana prin noroi. O strigă şi el pe Sarah şi o văzu, undeva în urma lui, chiar când lumea păru să se rotească

iarăşi, iar trailerul se răsturnă cu un scrâşnet. Acum, caravana zăcea cu roţile în sus; Malcolm pomi să se târască pe tavan, încercând să ajungă lângă Sarah. Privi în sus, la echipamentul de laborator prins de mesele de laborator de deasupra capului. Din zeci de surse picura lichid. Ceva îl înţepă în umăr. Auzi un şuierat şi-şi dădu seama că era acid.

Undeva în bezna din faţă, Sarah gemu. Fulgerul lumină din nou şi Malcolm o văzu zăcând ghemuită lângă pasajul-acordeon care lega cele două caravane. Joncţiunea era răsucită şi aproape blocată, ceea ce însemna că al doilea trailer era probabil încă în picioare. Adevărată nebunie...

Afară, tiranozaurii mugiră încă o dată şi se auzi o explozie înăbuşită. Muşcaseră cauciucurile...

Gândi: Păcat ca nu muşca şi de cablul bateriei. Asta le-ar da o surpriză adevărată!

Brusc, tiranozaurii loviră din nou caravana, târând-o prin luminiş. De cum se opri, o loviră din nou. Caravana alunecă într-o parte.

Între timp, reuşise să ajungă lângă Sarah. Ea îşi aruncă braţele de gâtul lui.

— Ian, şopti.

Toată partea stângă a feţei femeii avea o culoare întunecată. Când fulgerul izbucni din nou, o văzu acoperită de sânge.

— Te simţi bine?

— Bine, spuse ea şi-şi şterse cu dosul palmei sângele de pe ochi. Vezi ce am?

La lumina altui fulger, zări lucirea unui ciob mare de sticlă, înfipt lângă rădăcina părului.

Îl scoase şi-şi apăsă palma peste şuvoiul brusc de sânge. Se aflau în bucătărie; Malcolm întinse mâna

către dulap şi scoase un prosop. Îl apăsă pe capul lui Sarah şi privi pânza întunecându-se.

— Doare?

— E bine.

— Nu cred să fie prea rău, spuse el.

Afară, tiranozaurii mugeau în noapte.

— Ce fac? întrebă ea cu voce plată.

Tiranozaurii izbiră din nou trailerul. De data aceasta, trailerul păru să se mişte mai mult ca înainte, alunecând într-o parte şi în jos.

Alunecând în jos...

— Ne împing, spuse el.

— Încotro, Ian?

— Către marginea luminişului.

Tiranozaurii izbiră din nou şi trailerul se mişcă un pic mai departe.

— Ne împing peste culme.

Culmea dădea spre o ravină cu adâncimea de cinci sute de picioare, plină de stânci tăioase, care ducea tocmai în valea de dedesubt.

În mod sigur, n-aveau să supravieţuiască şocului căderii.

Sarah ţinu singură prosopul la frunte, dând mâna lui Malcolm la o parte.

— Fă ceva!

— Da, bine, spuse el.

Se îndepărtă, încordându-se pentru următorul impact. Nu ştia ce să facă.

N-avea nici o idee. Trailerul era întors cu roţile în sus şi totul părea o nebunie. Umărul îl ardea şi Malcolm putea simţi mirosul de acid de pe cămaşă. Sau poate că aşa mirosea carnea lui... Îl ardea tare.

Caravana era cufundată în întuneric, energia era întreruptă, peste tot numai sticlă, iar el...

Energia era întreruptă.

Malcolm vru să se ridice în picioare, dar următorul impact îl arunca într-o parte şi căzu ca un sac, lovindu-se cu capul de frigider. Uşa acestuia se deschise larg şi cartoane întregi de lapte rece şi sticle de răcoritoare se răsturnară peste el. Dar în frigider nu se aprinse lumina. Pentru că energia era întreruptă...

Zăcând pe spate, Malcolm privi pe fereastră şi văzu piciorul uriaş al dinozaurului, înfipt în iarbă. Fulgerul lumină tocmai când piciorul se ridica să lovească şi imediat caravana se mişcă, alunecând uşor, cu metalul gemând.

— La naiba, înjură el.

— Ian...

Dar era prea târziu, trailerul gemea şi scârţâia, într-un protest metalic, apoi Malcolm văzu capătul cel mai îndepărtat al maşinii lăsându-se în jos şi alunecând peste creastă. Porni încet, apoi căpătă viteză, tavanul pe care stăteau cădea, totul cădea, Sarah cădea, agăţată de el, iar tiranozaurii mugeau triumfători...

O să ne zdrobim în prăpastie, gândi el.

Neştiind ce să facă, se prinse de uşa frigiderului şi se ţinu bine de ea. Uşa era rece şi alunecoasă din pricina umezelii. Caravana se clătină şi căzu, cu un scrâşnet metalic, puternic.

Malcolm îşi simţi mâinile alunecându-i pe emailul alb, alunecând... alunecând... Apoi scăpă priza şi căzu, prăbuşindu-se neajutorat către capătul îndepărtat al caravanei. Văzu scaunul şoferului venind înspre el, dar înainte de a ajunge acolo, lovi ceva prin întuneric, simţi un moment de durere sfişietoare, se prăbuşi ca secerat.

Încet, blând, totul deveni negru.

Ploaia bătea darabana pe acoperişul adăpostului, prelingându-se în şiroaie continue peste marginile acestuia. Levine şterse lentilele ochelarilor, apoi îi ridică din nou la ochi. Privi stâncile, prin întuneric.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? întrebă Arby.

— N-aş putea să spun, făcu Levine.

Era greu de văzut ceva în ploaie. Cu câteva clipe înainte, priviseră îngroziţi cum cei doi tiranozauri împing trailerul către prăpastie. Uriaşele animale o făcuseră cu uşurinţă; Levine bănuia că tiranozaurii aveau împreună o greutate de douăzeci de tone, pe când trailerul abia cântărea două tone. O dată ce reuşiseră să o răstoarne, caravana aluneca uşor peste iarba udă, împinsă cu pântecul şi lovită cu picioarele lor puternice.

— De ce fac asta? zise Thome, adresându-se lui Levine.

— Bănuiesc, răspunse acesta, pentru că le-am schimbat teritoriul.

— Cum aşa?

— Trebuie să ai mereu clară în minte situaţia cu care suntem confruntaţi, spuse Levine. Tiranozaurii poate că arată un comportament complex, dar sunt în cea mai mare parte instinctivi. E un comportament negândit, imprimat. Şi teritoriul lor este o parte a acestui instinct. Tiranozaurii îşi marchează teritoriul şi-l apără. Nu este un comportament gândit – nu au creiere mari – ci o fac din instinct. Orice comportament instinctual are şi nişte factori declanşatori. Şi mi-e teamă că, mişcând puiul, le-am redefinit teritoriul, făcându-i să includă în el şi luminişul în care a fost găsit puiul. Aşa că acum îşi apără teritoriul, îndepărtând caravana...

Fulgerul lumină şi astfel fură martori cu toţii la acelaşi moment îngrozitor. Primul trailer trecuse dincolo de creastă. Atârna deasupra hăului, legat, prin burduf, de al doilea trailer, aflat încă în luminiş.

— Conectorul n-o să reziste! strigă Eddie. Nu prea mult, în orice caz!

La lumina fulgerului, văzură tiranozaurii în acţiune. Metodic, împingeau acum către creastă al doilea trailer.

Thome se întoarse către Eddie.

— Eu mă duc acolo! strigă el.

— Vin cu tine! spuse Eddie.

— Nu! Stai cu copiii!

— Dar ai nevoie...

— Stai cu copiii! Nu-i putem lăsa singuri!

— Dar Levine poate să...

— Nu, tu ai să stai! porunci Thorne.

Deja cobora eşafodajul platformei de observaţie, alunecos din pricina ploii, către Explorer-ul de dedesubt. Îi văzu pe Kelly şi Arby privind în jos, către el. Sări în maşină, răsuci cheia în contact. Se gândea deja la distanţa până la luminiş. Erau trei mile, poate mai mult. Chiar şi conducând repede, avea să-i ia şapte sau opt minute să ajungă până acolo.

Şi atunci avea să fie prea târziu. Nu va ajunge niciodată la timp...

Dar trebuia să încerce.

Sarah Harding auzi un scârţâit ritmic şi deschise ochii.

Totul era cufundat în beznă; se simţea dezorientată. Apoi fulgerul lumină şi ea privi în jos, direct către vale, la cinci sute de picioare mai jos. Imaginea se clătina încet, înainte şi înapoi.

Sarah privea prin parbrizul trailerului atârnând peste marginea crestei. Nu mai cădeau. Dar spânzurau pur şi simplu în gol.

Ea zăcea peste scaunul şoferului, care se desprinsese din legături şi spărsese un panou de control din perete; snopuri de fire atârnau în afară şi indicatorii clipeau.

Avea probleme cu vederea, din pricina sângelui ce-i acoperea ochiul stâng. Trase de poalele tricoului şi rupse două fişii de pânză. Pe una o împături să facă o compresă, apăsând-o peste rana de pe frunte. Pe cea de-a doua o legă în jurul capului, ca să susţină compresa. Durerea fu la început intensă; strânse din dinţi, până cedă.

De undeva, de deasupra, simţi o vibraţie ritmică. Se întoarse şi privi în sus. Văzu interiorul caravanei pe toată lungimea acesteia, suspendată pe verticală. Malcolm se afla cam la zece picioare deasupra ei, aplecat peste o masă de laborator, nemişcat.

— Ian, strigă ea.

El nu răspunse. Nu se mişcă.

Caravana se scutură din nou, scârţâind sub impact. Atunci îşi dădu Harding seama ce se întâmplă. Primul trailer atârna peste prăpastie. Dar era încă legat de cel de-al doilea, aflat sus, în luminiş. Primul trailer se ţinea acum doar în burduful dintre segmente. Iar tiranozaurii de deasupra împingeau şi al doilea trailer peste culme!

— Ian, chemă ea, încetişor. Ian!

Se ridică în picioare, neluând în seamă durerea din trup. Simţi un val de ameţeală şi se întrebă cât sânge pierduse, începu să urce, sprijinindu-se mai întâi de spătarul scaunului şoferului, prinzându-se

apoi de prima masă de biologie. Se trase în sus, până când reuşi să ajungă la un mâner din perete. Caravana se clătină.

De la mâner, reuşi să se prindă de uşa frigiderului, strecurându-şi degetele prin reţeaua de sârmă a unui sertar. Ii încercă rezistenţa, apoi se lăsă pe el cu toată greutatea.

Ridică piciorul, până ce reuşi să vâre cizma în frigider. Apoi se trase mai sus, reuşind să ajungă la mânerul cuptorului.

Era ca o escaladare prin bucătărie, gândi ea.

Curând, ajunse alături de Malcolm. La lumina fulgerului, îi văzu faţa lovită. Ian mormăi. Ea se târî către el, încercând să vadă cât de tare era rănit.

— Ian, spuse ea.

El rămase cu ochii închişi.

— Îmi pare rău, zise.

— Lasă asta...

— Eu te-am băgat în necaz.

— Ian. Te poţi mişca? Te simţi bine?

El gemu.

— Piciorul...

— Ian... Trebuie să facem ceva!

Din luminişul de deasupra, auzi răgetele tiranozaurilor. I se părea că auzise răgetul ăsta întreaga ei viaţă. Caravana se clătină şi se balansă; Sarah simţi cum piciorul îi alunecă afară din frigider şi se văzu atârnând doar de uşa cuptorului. Capătul îndepărtat al caravanei se zărea la vreo douăzeci de picioare mai jos.

Mânerul cuptorului nu avea să reziste, ştia bine. Nu mult timp.

Harding îşi agită picioarele, lovind în toate părţile cu sălbăticie, până când, în cele din urmă, atinse

ceva solid. Pipăi cu piciorul, apoi se sprijini. Privind în urmă, văzu că stătea pe latura unei chiuvete de oţel. Mişcă piciorul şi robinetul se deschise, udându-i piciorul.

Tiranozaurii mugiră, izbind din greu. Caravana se mişcă şi mai mult, clătinându-se.

— Ian. Nu avem prea mult timp. Trebuie să facem ceva!

El ridică cu greu capul şi o privi cu ochi goi, în timp ce fulgerul lumina din nou. Buzele i se mişcară.

— Curent, spuse el.

— Ce-i cu asta?

— Curentul electric e închis.

Sarah nu ştia despre ce vorbeşte. Fireşte că era întrerupt. Apoi îşi aminti: el îl închisese mai devreme. Când se apropiaseră tiranozaurii. Lumina îi deranjase mai devreme, poate că avea să-i deranjeze din nou.

— Vrei să dau drumul la curent?

El dădu cu greu din cap.

— Da. Dă-i drumul.

— Cum, Ian? făcu ea, privind împrejur, în întuneric.

— E un panou de comandă.

— Unde?

El nu răspunse. Ea întinse mâna, îl scutură de umăr.

— Ian, unde e panoul?

El arătă în jos. Ea privi în jos, văzu firele smulse din panou.

— Nu pot. E stricat.

— Sus...

Abia dacă-l putea auzi. Vag, îşi aminti că mai era un panou de comandă înăuntrul celui de-al doilea

trailer. Dacă reuşea să intre, ar fi putut da drumul la curent.

— Bine, Ian, spuse ea. Am s-o fac.

Se mişcă, urcând mai sus. Podeaua caravanei se afla acum la treizeci de picioare sub ea. Tiranozaurii mugiră şi loviră din nou. Sarah se bălăbăni prin spaţiu. Continuă să urce.

Avusese de gând să treacă prin burduf în al doilea trailer, dar când ajunse în apropiere îşi dădu seama că nu era posibil, în lumina dură a fulgerului, văzu că burduful era răsucit şi blocat.

Erau prizonieri în cel de-al doilea trailer!

Îi auzi pe tiranozauri mugind şi izbind trailerul de deasupra.

— Ian!

Sarah privi în jos. Ian nu mai mişca.

Atârnând acolo, îşi dădu seama că fusese înfrântă. Încă o lovitură sau două şi aveau să se prăbuşească. Nu puteau face nimic. Nu mai aveau timp. Atârnau în beznă şi nu exista nimic în stare să…

Sau exista? Auzi un bâzâit electric, nu departe, în întuneric. Să fi montat un panou electric şi la capătul ăsta al caravanei? Puseseră din construcţie câte un panou de comandă la fiecare capăt al caravanei?

Atârnând acolo, cu umerii şi braţele arzând de încordare, privi împrejur. Era aproape de capăt. Dacă exista un panou, trebuia ca el să se afle foarte aproape. Dar unde? în lumina fulgerului, privi peste un umăr, apoi peste celălalt.

Nu văzu nici un panou.

Braţele o dureau.

— Ian, te rog…

Nici un panou...

Nu era posibil. Continua să audă bâzâitul. Trebuia să existe un panou. Doar că nu-l vedea. Trebuia să existe. Se răsuci spre stânga, apoi spre dreapta; fulgerul sclipi din nou, aruncând umbre turbate şi atunci îl văzu.

Era la doar şase inci deasupra capului ei. Deşi răsturnat, îi putea vedea butoanele. Acum era întuneric. Dac-ar fi găsit butonul potrivit...

La naiba!

Dădu drumul mâinii drepte şi, atârnând în stânga, apăsă toate butoanele pe care le ajunse cu mâna. Imediat, caravana pomi să se lumineze, fiecare lumină din interior aprinzându-se.

Continuă să apese pe butoane, unul după altul. Undeva, se produse un scurtcircuit; săriră scântei şi fum...

Sarah continuă să apese.

Brusc, monitorul lateral se aprinse, la câţiva inci de fata ei, oferind o imagine ceţoasă şi sfişiată de linii. Apoi se focaliză. Deşi privea dintr-o parte, îi văzu pe tiranozaurii din luminiş lângă a doua componentă a caravanei, atingând-o cu labele din fată, lovind-o şi împingând-o cu picioarele lor puternice. Apăsă şi alte butoane. Ultimul avea un înveliş argintiu; îl deschise şi apăsă şi acel buton.

Pe monitor, văzu tiranozaurii dispărând într-o explozie bruscă de scântei şi-i auzi mugind furioşi. Apoi monitorul se stinse, mici explozii răsunară de jur împrejur şi caravana se cufundă din nou în întuneric. Se făcu linişte pentru mult timp.

După care, inexorabil, loviturile reâncepură.

Thorne

Ştergătoarele de parbriz se mişcau dintr-o parte în alta. Thome lua curbele repede, în ciuda ploii puternice. Privi către ceas. Trecuseră deja două, poate chiar trei minute. Sau chiar mai mult. Nu era sigur.

Drumul era o potecă noroioasă, alunecoasă şi plină de primejdii. Trecu prin bălţi adânci, de fiecare dată ţinându-şi răsuflarea. Maşina fusese izolată în atelier, dar nu puteai fi niciodată sigur. Fiecare baltă însemna un nou test. Până acum era bine.

Trei minute scurse. Cel puţin trei...

Dramul coti, se lărgi şi, la lumina fulgerelor, Thome văzu în faţă o baltă adâncă. Acceleră prin ea, maşina aruncând aripi lichide de ambele părţi. Apoi trecu şi continuă să meargă. Continua! Pe când se îndrepta spre deal, văzu acele bordului rotindu-se înnebunite şi auzi şuieratul unui scurtcircuit care putea fi fatal. Sub capotă răsună o explozie şi un fum acru se ridică din radiator. Maşina se opri.

Patru minute.

Rămase în vehicul, ascultând ploaia care bătea în acoperişul metalic. Răsuci cheia în contact. Nu se întâmplă nimic.

Motorul era mort.

Ploaia cădea continuu peste parbriz. Rămase în scaun, oftă şi privi înainte pe drum.

Radioul pârâi pe scaunul de alături.

— Doc? Ai ajuns?

Thorne se uită la drum, încercând să ghicească unde se află. Estimă că mai avea cel puţin o milă până la caravana din luminiş, poate mai mult. Prea

departe ca să meargă pe jos. Înjură şi lovi cu pumnul în scaun.

— Nu, Eddie. Am un scurt.

— Ce ai?

— Eddie, maşina a crăpat. Sunt...

Thorne se opri. Observase ceva. După curba din fată, văzu o lucire slabă, roşie. Thome strânse ochii, încercând sa fie sigur. Da, nu se înşelase. Văzuse bine: o lucire roşie.

— Doc? Eşti pe fir? insistă Eddie.

Thorne nu răspunse; înşfăca radioul şi puşca Lindstradt, sări din maşină şi, aplecându-şi capul sub ploaie, începu să fugă pe deal, către intersecţie. Ajungând la curbă, văzu jeepul roşu stând în mijlocul drumului, cu luminile de poziţie aprinse. Una dintre măşti era spartă, iar becul lumina alb.

Fugi înainte, încercând să vadă înăuntru. La lumina unui fulger văzu ca nu exista nici un şofer. Uşa dinspre partea acestuia nu era nici măcar închisă; portiera, în schimb, era zgâriată rău. Thorne se urcă, întinse mâna spre volan... Da, cheile erau în contact! Aprinse motorul, care dudui normal.

Băgă maşina în viteză, dădu în spate şi se îndreptă către luminiş. După doar câteva curbe, văzu acoperişul verde al laboratorului şi făcu la stânga, trecând cu lumina farurilor peste luminişul ierbos şi aţintind-o către dinozaurii care împingeau caravana.

Confruntaţi cu această noua lumină, tiranozaurii se întoarseră amândoi odată şi mugiră spre jeepul lui Thorne. Abandonară caravana şi atacară. Thome băgă în marşarier şi pomi cu viteză înapoi, când remarcă că animalele nu veneau, de fapt, spre el. Alergau în diagonală prin luminiş, către un copac din apropierea lui Thorne. Se opriră sub copac, cu capul

ridicat. Thorne trecu pe fază mică şi aşteptă. Acum vedea animalele doar intermitent, în sclipirile de lumină. La lumina unui fulger, le zări coborând puiul din copac. Apoi le văzu lingându-l. Evident, brusca lui sosire îi făcuse pe tiranozauri să se nelinişească din pricina puiului.

La următorul fulger, tiranozaurii dispăruseră. Luminişul era gol. Chiar să fi plecat? Sau doar se ascundeau? Coborî geamul şi scoase capul afara, în ploaie. Atunci auzi un scârţâit ciudat – slab, dar continuu. Părea ţipătul întins al unui animal, deşi era mult prea continuu. Pe când asculta, percepu şi altceva. Strigătul metalului supus la efort...

Thome aprinse din nou luminile şi pomi încet maşina. Tiranozaurii dispăruseră. În lumina palidă a farurilor, văzu al doilea trailer.

Care, cu un scrâşnet metalic neântrerupt, continua să alunece peste iarba udă, către marginea prăpastiei...

— Ce se întâmplă? ţipa Kelly, prin ploaie.

— Conduce, spuse Levine, privind prin ochelari. Din foişor, vedea farurile maşinii lui Thome traversând luminişul. Conduce către caravană. Şi...

— Şi ce? întrebă Kelly. Ce face acum?

— Conduce în jurul unul copac, o lămuri Levine. Un copac mare, de lângă luminiş.

— De ce?

— Probabil că înfăşoară un cablu în jurul copacului, spuse Eddie. E singura explicaţie.

Se lasă o clipă de tăcere.

— Acum ce face?

— Iese din jeep. Fuge către caravană...

Thome era în patru labe în noroi, ţinând în mâini cârligul mare al jeepului. Caravana aluneca, dar reuşi să se târască sub ea şi să prindă cârligul de planetara din spate. Îşi trase degetele afară, exact când cârligul se fixă brusc, făcându-l să se rostogolească în lateral. Acum ţinut, trailerul sări într-o parte pe iarba, cauciucurile izbind cu precizie locul în care se aflase el, abia cu câteva clipe înainte.

Cablul metalic era întins ca o coardă. Burta maşinii scrâşni a protest. Dar tinu...

Thorne ieşi de sub caravană şi o cercetă, în pofida ploii. Privi cu atenţie cauciucurile jeepului, să vadă dacă mişcă. Nu mişca. Cu cablul înfăşurat în jurul copacului, contragreutatea jeepului era suficientă pentru a împiedica al doilea trailer să alunece în prăpastie.

Se întoarse la jeep, urcă şi puse frâna de mână. Îl auzi pe Eddie şoptind:

— Doc... Doc!

— Sunt aici, Eddie.

— Ai reuşit s-o opreşti?

— Da. Nu mai mişcă.

Radioul pocni.

— Grozav. Dar ascultă, Doc. Ştii că tipul ăsta de cablu e împletit numai în cinci. N-a fost făcut să...

— Ştiu, Eddie. La asta mă gândesc.

Thorne ieşi din nou din maşină. Fugi repede prin ploaie, către caravană. Deschise uşa laterală şi intră. Interiorul era cufundat în beznă. Nu putea distinge nimic. Toate luminile erau stinse. Căi că peste cioburi de sticlă. Apoi, ridică receptorul radio:

— Eddie!

— Da, Doc.

— Am nevoie de o funie.

Ştia că Eddie pitise tot felul de materiale.

— Doc...

— Spune-mi!

— În celălalt trailer, Doc.

Thorne se lovi pe întuneric de o masă.

— Grozav...

— S-ar putea să existe nişte nailon în dulap, spuse Eddie. Dar nu ştiu cât de mult.

Nu părea prea încântat. Thome îşi croi drum prin caravană şi ajunse lângă dulapurile din perete. Erau blocate. Se izbi în ele pe întuneric, apoi se întoarse. Dulapul cu scule era chiar alături. Poate că acolo avea să găsească o funie. Acum, de asta avea nevoie...

Caravană

Sarah Harding, atârnând în continuare în mâini de capătul caravanei, privi în sus către burduful răsucit care ducea în al doilea trailer. Loviturile dinozaurilor încetaseră şi celălalt trailer nu mai mişca. Dar acum simţea apă picurându-i pe faţă. Ştia ce înseamnă asta.

Burduful începea să se rupă.

Privi în sus şi văzu o sfişietură deschizându-se în material, descoperind armătura de metal. Fanta era deocamdată mică, dar urma să se lărgească repede. Şi când pânza avea să cedeze, armătura de metal avea să se alungească şi să cedeze şi ea, în final.

Rămâneau doar câteva minute până ce trailerul care atârna să se desprindă şi să cadă. Sarah coborî până la Malcolm, încordându-şi toate forţele ca să rămână la acelaşi nivel cu el.

— Ian...

— Ştiu, spuse el, clătinând din cap.

— Ian, trebuie să ieşim de aici.

Îl apucă de subsuori şi-l trase în sus.

— Ai să vii cu mine.

El dădu din cap, învins. Mai văzuse gestul ăsta şi alte dăţi, clătinarea aceea din cap, renunţarea. O ura. Harding nu ceda niciodată. Niciodată.

Malcolm gemu.

— Nu pot.

— Trebuie, spuse ea.

— Sarah...

— Nici nu vreau să aud, Ian. Nu avem ce discuta. Hai sa mergem!

Ea îl trase şi el gemu, dar se îndreptă. Ea trase mai tare şi-l dădu jos de pe masă.

Fulgerul lumină şi atunci Malcolm păru să găsească o brumă de resurse. Reuşi să se aşeze pe marginea scaunului, cu faţa către masă. Era instabil, dar se putea totuşi sta.

— Ce facem?

— Nu ştiu, dar o să ieşim de aici... Există vreo funie?

El dădu încet din cap.

— Unde?

El arătă în jos, către botul caravanei care acum atârna în gol.

— Jos. Sub bord.

— Haide.

Ea se aplecă şi desfăcu picioarele ca să se fixeze pe podea. Stătea ca un alpinist într-un hom. La douăzeci de picioare deasupra bordului.

— Bine, Ian. Să mergem.

— N-am să reuşesc, Sarah. Serios.

— Sprijină-te pe mine. Am să te duc eu.

— Dar...

— Acum, la naiba!

Malcolm se împinse în sus, se prinse de un mâner din perete, cu braţul tremurând.

Îşi târâia piciorul drept. Apoi Sarah îi simţi greutatea, bruscă şi mare, aproape făcând-o să dea drumul la priză. Braţele lui îi înconjurară gâtul, sufocând-o. Ea gâfii, întinse mâinile, îl prinse de şolduri şi-l ridică în vreme ce el îşi potrivea mai bine braţele în jurul gâtului ei. În sfirşit, Sarah reuşi să respire.

— Îmi pare rău, se scuză el.

— Lasă, zise ea. Hai să mergem.

Sarah pomi să-şi facă drum în jos prin pasajul vertical, agăţându-se de ce-i venea la îndemână. În unele locuri dădea peste mânere prinse în pereţi, iar unde nu le găsea, se prindea de sertare, de picioare de masă, de mânere de fereastră şi chiar de carpeta de pe podea, sfişiind cu degetele materialul. Într-un loc, mocheta se sfişie într-o fişie lungă şi Sarah alunecă înainte sa poată desface mai mult picioarele şi să se blocheze. Atârnând înapoia ei, Malcolm gemu şuierat; braţul din jurul gâtului ei îi tremura.

— Eşti foarte puternică, spuse el.

— Dar încă feminină, îi răspunse Sarah, rânjind.

Ajunsese la doar zece picioare de bord. Apoi la numai cinci. Găsi un mâner în perete şi se agăţă de el, legănându-şi picioarele. Atinse cu talpa volanul. Se lăsă în jos, lăsându-l pe Malcolm pe bord. El se întinse pe spate, gâfiind.

Caravana scârţâi şi se clătină. Ea cotrobăi pe sub bord, găsi trusa de scule şi o deschise. Scule de metal se împrăştiară cu zgomot. Găsi frânghia. Un nylon de jumătate de inci grosime, de cel puţin cincisprezece picioare lungime.

Sarah se ridică şi privi prin parbriz la fundul văii de la sute de picioare distanţă. Chiar în lateral, văzu uşa şoferului. Apăsă mânerul şi o deschise. Uşa se lovi de exteriorul caravanei şi ea simţi ploaia pe figură.

Se aplecă în afară şi privi în sus, de-a lungul caravanei. Văzu o suprafaţă netedă de metal, fără nici un loc de agăţat. Dar sub trailer trebuiau să fie axe şi profile de care să se poată fixa. Prinzându-se bine de tocul uşii, se aplecă şi privi sub caravană. Auzi un clinchet metalic şi o voce:

— În sfirşit!

Şi o formă rotundă îi apăru brusc în fată. Era Thome, atârnând pe o frânghie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, exclamă Thome. Ce aşteptaţi? Invitaţie? Haide!

— Ian, spuse ea. E rănit.

Tipic, gândi Kelly, privind către Arby în foişor. Când lucrurile se îngroşau, nu se putea descurca. Prea multă emoţie, prea multa tensiune îl făceau să tremure şi să se poarte ciudat. Arby îşi desprinsese de mult privirile de la culme şi acum privea de cealaltă parte a adăpostului, către râu. Ca şi cum nimic nu s-ar fi petrecut. Tipic.

Kelly se întoarse către Levine.

— Ce se întâmplă acum? întrebă ea.

— Thome tocmai a intrat, zise Levine, privind prin ochelari.

— A intrat? Adică, în caravană?

— Da. Şi acum... iese cineva.

— Cine?

— Cred că Sarah. Îi scoate pe toţi afară.

Kelly se forţă să vadă prin noapte. Ploaia aproape că se oprise; abia dacă mai burniţa.

Dincolo de vale, caravana se legăna în prăpastie. I se păru că vede pe cineva agăţat de frânghie. Dar nu putea fi sigură.

— Ce face?

— Urcă.

— Singură.

— Da, spuse Levine. Singură.

Sarah Harding ieşi pe uşă, răsucindu-şi trupul în ploaie. Nu privi în jos. Ştia că valea se află la cinci sute de picioare sub ea. Simţea legănarea caravanei. Îşi înfăşurase frânghia peste umeri, şi acum se lăsă să atârne, coborî un picior şi se sprijini

de cutia de viteze. O pipăi cu mâna şi simţi un cablu. Se săltă mai departe.

Dinăuntrul caravanei, Thome vorbea cu ea.

— N-o să-l putem ridica pe Malcolm fără o frânghie, spunea el. Te poţi urca?

Fulgerul lumină. Sarah privi în sus către fundul caravanei care lucea ud. Văzu stratul alunecos de unsoare. Apoi din nou beznă.

— Sarah, poţi?

— Da, spuse ea, se întinse şi porni să urce.

În foişor, Kelly tot punea întrebări:

— Unde e Sarah? Ce se întâmplă? E bine?

Levine privea prin ochelari.

— Urcă, spuse el.

Arby asculta distant. Se întorsese şi privea râul de pe câmpia cufundată în întuneric.

Aştepta cu nerăbdare următorul fulger. Aştepta să vadă dacă avea dreptate, dacă văzuse bine.

Fără să ştie cum, alunecând, reuşi cumva să ajungă pe vârful stâncii şi se lăsă de cealaltă parte. Nu avea timp de pierdut; desfăşură frânghia şi se târî sub al doilea trailer. Trecu frânghia pe după o bară de metal, o legă iute. Apoi se întoarse iarăşi la marginea stâncii şi aruncă frânghia.

— Doc! strigă ea.

Stând în uşa caravanei, Thome prinse frânghia şi o înnodă în jurul lui Malcolm.

Malcolm gemu.

— Haide, spuse Thome.

Îl înconjură pe Malcolm cu un brat şi se aruncă afară împreună cu el, oprindu-se pe cutia de viteze.

— Dumnezeule, rosti pierit Malcolm, privind în sus.

Dar Sarah îl trăgea deja, încordând frânghia.

— Foloseşte-te doar de braţe, spuse Thome.

Malcolm începu să se ridice; în câteva clipe, era cu zece picioare mai sus decât Thome.

Sarah stătea sus pe stâncă, dar Thorne n-o putea vedea; trupul lui Ian bloca perspectiva. Thome începu să urce, luptând cu picioarele să găsească un punct de sprijin. Fundul caravanei era alunecos. Gândi: ar fi trebuit să-l fac izolat. Dar cine izolează fundul unui vehicul?

Cu ochii minţii, văzu acordeonul sfişiindu-se... Încet... despicându-se tot mai mult...

Urcă. Mână după mână. Pas cu pas.

Fulgerul lumină şi atunci îşi dădu seama că era aproape de margine.

Sarah stătea pe marginea stâncii, trăgându-l pe Malcolm. Acesta se ajuta doar cu braţele; picioarele îi atârnau betege.

Dar continua. Încă puţin... Sarah îl prinse de gulerul cămăşii şi-l trase sus. Malcolm trecu peste margine, dispărând.

Thome continuă să urce. Picioarele îi alunecau. Braţele îl dureau. Urca.

Sarah întinse mâna.

— Haide, Doc, spuse ea.

Mâna ei era întinsă.

Degetele ei erau întinse spre el...

Cu un bufnet metalic, pânza se sfişie de pe burduf şi caravana căzu zece picioare, cu armătura întinsă.

Thome se căţără mai iute. Privind în sus către Sarah.

Mâna ei era în continuare întinsă spre el.

— Poţi s-o faci, Doc...

Se săltă, închise ochii, continuă să urce, agăţat de frânghie, ţinând-o strâns.

Braţele îl dureau, umerii îl dureau şi frânghia părea să se facă tot mai mică în mână. O înfăşură în jurul pumnului, încercând să o prindă. Dar în ultima clipă începu să alunece şi atunci simţi o durere arzătoare în scalp.

— Îmi pare rău, spuse Sarah pe când îl trăgea de păr. Durerea era intensă, dar lui nu-i păsa, abia dacă o lua în seamă, pentru că acum era alături de burduf, privind armătura cedând ca un corset şi caravana căzând mai jos, dar Sarah continua să-l tragă, ea era imens de puternică, apoi degetele lui atinseră iarba udă şi ajunse în siguranţă. În siguranţă...

Sub ei, se auziră o serie de sunete metalice ascuţite şi armătura cedă, apoi, cu un geamăt final, caravana se desprinse din legături şi căzu peste stâncă, devenind tot mai mică, până ce se zdrobi de stâncile de dedesubt. În lucirea fulgerului, părea o pungă de hârtie mototolită.

Thome se întoarse pe spate şi privi în sus către Sarah.

— Mulţumesc, spuse el.

Sarah se aşeză cu greu, pe pământ, alături de el. Sângele îi picura din capul bandajat. Desfăcu pumnul şi dădu drumul unei mâini de păr cenuşiu, care căzu într-o grămadă udă pe iarbă.

— A naibii noapte, spuse ea.

Foişorul

Privind prin ochelarii de noapte, Levine spuse:

— Au reuşit!

— Toţi? întrebă Kelly.

— Da! Au reuşit!

Kelly începu să sară şi să strige de bucurie.

Arb se întoarse şi înşfăcă ochelarii din mâna lui Levine.

— Hei, făcu Levine. Stai puţin...

— Am nevoie de ei, spuse Arby.

Se întoarse şi privi peste câmpia întunecată.Pentru o clipă, nu văzu nimic, doar o ceaţă verde. Degetele lui găsiră butonul de reglaj, îl răsuciră iute şi imaginea apăru.

— Ce naiba e atât de important? spuse enervat Levine. E o piesă scumpă...

Atunci auziră cu toţii mârâitul. Se apropia.

În umbre palide, de un verde-luminos, Arby văzu limpede raptorii. Erau doisprezece, mişcându-se prin iarbă într-un grup răsfirat, îndreptându-se către foişor. Unul dintre animale se afla cu câţiva paşi mai în faţă şi părea să fie conducătorul; dar era greu să discerni vreo organizare în cadrul turmei. Raptorii mârâiau cu toţii şi-şi lingeau sângele de pe boturi, ştergându-şi feţele cu labele – un gest ciudat de inteligent, aproape omenesc. Prin ochelarii de noapte, ochii le luceau verde-strălucitor.

Nu păreau să fi observat foişorul. Nu ridicară privirile spre el. Dar se îndreptau în direcţia lor.

Brusc, ochelarii fură smulşi din mâinile lui Arby.

— Scuză-mă, făcu Levine. Cred c-ar fi mai bine să-i folosesc eu.
— Dacă n-aş fi fost eu, n-aţi fi aflat că se apropie, spuse Arby.
— Taci, spuse Levine.
Ridică binoclul la ochi, îl focaliză şi oftă. Douăsprezece animale aflate la douăzeci de iarzi distanţă...
— Ne văd? întrebă şoptit Eddie.
— Nu. În plus, suntem şi cu vântul în faţă, aşa că nu ne pot nici măcar mirosi. Bănuiesc că urmăresc poteca ce trece pe lângă adăpost. Dacă facem linişte, or să treacă pe lângă noi.
Radioul lui Eddie hârâi. Întinse grăbit mâna să-l oprească.
Priveau cu toţii peste câmpie. Noaptea era calmă şi liniştită. Ploaia se oprise şi luna se iţea printre norii sparţi. Zăriră animalele care se apropiau, umbre întunecate peste iarba argintie.
— Ar putea urca aici? şopti Eddie.
— Nu prea văd cum, îi răspunse Levine. Suntem la aproape douăzeci de picioare de pământ. Cred că o să ne descurcăm.
— Dar ai spus că se pot urca în copaci...
— Şşşt. Ăsta nu-i copac. Acum, toată lumea jos, şi tăceţi!

Malcolm gemu de durere, când Thome îl întinse pe o masă din al doilea trailer.
— Nu prea am noroc în expediţia asta, nu?
— Nu prea, spuse Sarah. Nu-ţi mai face probleme, Ian.
Thome ţinea lanterna, în vreme ce Harding spinteca pantalonul lui Malcolm. Bărbatul avea o

tăietură adâncă la piciorul drept şi pierduse mult sânge.

— Avem o trusă medicală? întrebă ea.

— Cred că este una pe-afară, acolo unde ţinem motocicleta, spuse Thome.

— Du-te şi ia-o.

Thome ieşi. Malcolm şi Harding rămaseră singuri în caravană. Ea îndreptă lumina către rană, privind atentă.

— Cât de rău este? întrebă Malcolm.

— Putea sa fie şi mai rău, spuse ea încetişor. Ai să supravieţuieşti. De fapt, rana era adâncă, aproape până la os. Trecuse de puţin pe lângă arteră; ăsta era un noroc. Dar plaga era murdară – Sarah văzu unsoare şi bucăţele de frunze amestecate cu muşchi roşu sfişiat. Trebuia să o cureţe, însă aştepta mai întâi ca morfina să-şi facă efectul.

— Sarah, zise Malcolm, îţi datorez viaţa.

— Lasă asta, Ian.

— Nu, nu, chiar ţi-o datorez!

— Ian, zise ea, privindu-l. Sinceritatea asta nu te prinde.

— O să-mi treacă, spuse el şi zâmbi.

Sarah ştia ca îl chinuie durerea. Thome se întoarse cu trusa medicala, iar ea umplu seringa, scutură bulele de aer şi injecta conţinutul în umărul lui Malcolm.

El gemu.

— Oh. Cât mi-ai dat?

— Mult.

— De ce?

— Pentru că trebuie să curăţ rana. Şi n-o să-ţi placă.

Malcolm ofta. Se întoarse către Thome.

— Întotdeauna trebuie să spună ea ceva, nu? Dă-i bătaie, Sarah, fă ce poţi mai rău.

Prin ochelarii de noapte, Levine privi raptorii care se apropiau. Se deplasau răsfiraţi, cu ţopăitul lor caracteristic. Privi, sperând sa descopere o organizare în grup, o structură, un semn de ierarhie. Velociraptorii erau inteligenţi şi ar fi trebuit sa aibă o ierarhie care să se vadă după organizarea lor spaţială. Dar nu vedea nimic. Erau ca o bandă de tâlhari, şuierând şi clămpănind unul la altul.

Alături de Levine, Eddie şi copiii stăteau ghemuiţi. Eddie îi ţinea de după umeri pe copii, încercând să-i liniştească.

Băiatul era cel mai cuprins de panică. Fata era bine. Părea mai calmă.

Levine nu înţelegea de ce toată lumea era aşa speriată. Aici, sus, se aflau în perfectă siguranţă. Privi turma care se apropia, cu o detaşare academică, încercând să discearnă un model în mişcările lor rapide.

Nu era nici o îndoială că urmau poteca. Calea lor se suprapunea perfect peste cea folosită de parazaurii de mai înainte: de lângă râu, peste ridicătura de teren, apoi prin spatele foişorului.

Raptorii nu dădeau nici o atenţie adăpostului. Păreau mai ales preocupaţi unul de celălalt.

Animalele ajunseră alături de structură şi erau pe cale să-şi continue drumul, când cel mai apropiat dintre ele se opri. Rămase în urma turmei, adulmecând. Apoi se aplecă şi începu să-şi vâre botul în iarba de la picioarele foişorului.

Ce făcea? se întrebă Levine.

Raptorul singuratic mârâi. Continuă să cotrobăie prin iarbă. Apoi se ridică, ţinând ceva în labele din faţă. Levine se forţă să zărească obiectul.

Era o bucată de hârtie de la o bomboană.

Raptorul ridică privirea către foişor, cu ochi lucioşi. Privi direct către Levine. Şi mârâi.

Malcolm

— Te simţi bine? întrebă Thome.

— Tot mai bine, răspunse Malcolm, oftând şi relaxându-se. Ştii, cred că există un motiv pentru care morfina place unora. Sarah Harding potrivi atela gonflabilă în jurul piciorului lui Malcolm. Spuse către Thome:

— Cât mai e până vine elicopterul?

Thome privi către ceasul de la mână.

— Mai puţin de cinci ore. Mâine în zori.

— Sigur?

— Absolut.

Harding dădu din cap.

— Bine. O sa fie bine.

— Sunt bine, rosti Malcolm cu o voce visătoare. Sunt doar trist că s-a terminat experimentul. Era un experiment atât de bun... Atât de elegant... Atât de unic... Darwin nici nu s-a gândit vreodată.

Harding se întoarse către Thome:

— Am să curăţ rana. Ţine-i piciorul, te rog. Apoi spuse mai tare: Ce nu s-a gândit Darwin, Ian?

— Că viaţa este un sistem complex, spuse el, şi că toate sunt legate între ele. Potrivire în peisaj. Căi de adaptare. Reţele booleene. Comportament de autoorganizare. Săracul de el! Au! Ce faci acolo?

— Spune-ne, făcu Harding, aplecată asupra rănii. Darwin nu avea nici o idee despre...

— Faptul că viaţa este atât de incredibil de complexă, continuă Malcolm. Nimeni nu şi-a dat seama de asta. Vreau să spun că un singur ou fertilizat are o sută de mii de gene care acţionează coordonat, declanşându-se sau oprindu-se la

momente specifice, ca să transforme o singură celulă într-o creatură vie complexă. Acea primă celulă începe să se dividă, dar celulele rezultate sunt diferite. Se specializează. Unele devin nervi. Unele se transformă în pântece. Altele, în membre. Fiecare set de celule începe să-şi urmeze propriul program, se dezvoltă, interacţionează. Până la urmă ajung doua sute cincizeci de tipuri diferite de celule, toate dezvoltându-se împreună, la momentul potrivit. În clipa în care organismul are nevoie de un sistem circulator, inima începe să bată. Atunci când e nevoie de hormoni, glandele pornesc să-i producă. Săptămână după săptămână, această dezvoltare incredibil de complexă continuă perfect – perfect. E incredibil. Nici o activitate umană nu se poate apropia de această perfecţiune.

Adică, ai construit vreodată o casă? O casă e ceva simplu prin comparaţie. Dar chiar şi aşa, constructorii greşesc scările, pun chiuveta invers, cel care face acoperişul nu apare la momentul potrivit. O mulţime de lucruri merg prost. Cu toate astea, musca ce se aşază pe mâncarea muncitorilor este perfectă. Au! Mai încet!

— Îmi pare rău, spuse ea, continuând să cureţe rana.

— Cel mai important este însă faptul că dezvoltarea extrem de complicată din celulă este un proces pe care abia dacă-l putem descrie, ce să mai vorbim despre înţelegerea lui, continuă Malcolm.

Înţelegeţi limitele înţelegerii noastre? Din punct de vedere matematic, putem descrie interacţiunea dintre două corpuri, cum ar fi două planete în spaţiu. Când e vorba de trei obiecte – trei planete în spaţiu – începe să devină problematic. La patru sau

cinci obiecte, începe să ne fie imposibil. Iar în interiorul celulei sunt o sută de mii de obiecte. Trebuie să te predai. E atât de complex, încât te întrebi cum de mai e posibilă viaţa. Unii cred că formele vii se autoorganizează. Viaţa îşi creează propria ordine, aşa cum o face materia în procesul de cristalizare. Unii cred că viaţa se cristalizează, astfel operând asupra complexităţii. Pentru că, dacă nu ştii o boabă de chimie fizică şi priveşti un cristal, ajungi să-ţi pui aceleaşi întrebări. Când priveşti aranjamentul perfect şi faţetele geometrice, îţi vine să te întrebi ce anume controlează acest proces. Cum ajunge cristalul în forma lui perfectă – cum ajunge să semene atât de mult cu celelalte cristale? Dar se ajunge la concluzia ca forma cristalului este dată doar de interacţiunea dintre forţele moleculare care forţează un anume aranjament spaţial. Nimeni nu controlează procesul. Se petrece de la sine. Dacă întrebi prea multe despre cristale, înseamnă că nu ştii nimic despre natura fundamentală a proceselor care duc la crearea lui.

Poate că formele de viaţă sunt numai un fel de cristalizare. Poate că viaţa apare pur şi simplu. Şi poate că, asemenea cristalelor, există o ordine caracteristică generată de elementele în interacţiune. Bine. Unul dintre lucrurile despre care ne învaţă cristalele este ca ordinea poate apărea foarte repede. Acum ai un lichid, cu toate moleculele mişcându-se la întâmplare. În clipa următoare se formează un cristal şi toate moleculele se blochează în ordine. Corect?

— Corect...

— Bine. Gândiţi-vă la interacţiunea formelor de viaţă de pe o planetă pentru a forma un ecosistem.

Ăsta-i un lucru şi mai complex decât un singur animal. Toate aranjamentele sunt foarte complicate.

De pildă, planta yucca. Ştiaţi de ea?

— Spune-mi.

— Planta yucca depinde de un fluture anume, care adună polenul într-o bila şi îl duce la o altă plantă – nu la altă floare de pe aceeaşi plantă – unde îl freacă de plantă, fertilizând-o.

Abia după aceea fluturele îşi depune ouăle. Planta yucca nu poate supravieţui fără fluturele acela. Fluturele nu poate supravieţui fără plantă. Interacţiunile complexe de acest gen te fac să gândeşti că poate comportamentul este şi el o formă de cristalizare.

— Vorbeşti în metafore? întrebă Harding.

— Vorbesc despre ordinea din lumea naturală, spuse Malcolm. Şi cum ar putea apărea repede, prin cristalizare. Pentru că animalele complexe îşi pot dezvolta rapid comportamentul. Modificările pot apărea foarte repede. Oamenii transformă planeta şi nimeni nu ştie dacă lucrurile iau sau nu o întorsătură proastă. Aşa că procesele comportamentale pot evolua mai repede decât ne închipuim noi. În zece mii de ani, oamenii au trecut de la vânătoare şi cultivarea pământului la oraşe şi cyberspaţiu.

Comportamentul se repede înainte urlând şi s-ar putea să fie inadaptabil. Nimeni nu ştie. Deşi, personal, cred că cyberspaţiul înseamnă sfirşitul speciei noastre.

— Serios? Şi de ce?

— Pentru că înseamnă sfirşitul inovării, spuse Malcolm. Ideea de a conecta întreaga lume înseamnă moarte în masă. Orice biolog ştie că grupurile mici, izolate, evoluează mai rapid. Dacă

pui o mie de păsări pe o insulă, vor evolua foarte rapid. Dacă pui zece mii pe un continent, evoluţia încetineşte. Pentru specia noastră, evoluţia se datorează mai ales comportamentului. Inventăm noi comportamente pentru a ne adapta. Şi toată lumea ştie că invenţiile apar în grupuri mici. Trei oameni adunaţi într-un grup s-ar putea să scoată ceva. Cu zece oameni e mai greu. Cu treizeci de oameni nu mai obţii nimic. La treizeci de milioane, devine imposibil. Ăsta e efectul mass-mediei: frânează orice eveniment. Mass media blochează diversitatea. Egalizează toate zonele. Bangkok sau Tokyo sau Londra – ai să găseşti peste tot un McDonald's la un colţ de stradă, un Benneton la altul, un Gap peste drum. Diferenţele regionale dispar. Dispar toate diferenţele. Într-o lume mass-media, nu mai ai decât un top ten al cărţilor, filmelor, melodiilor, ideilor. Lumea se îngrijorează de dispariţia diversităţii speciilor în pădurea tropicală. Dar de diversitatea intelectuală – cea mai necesară resursă a noastră?

Asta dispare mai repede decât copacii! Dar încă nu ne-am dat seama, aşa că plănuim să conectăm cinci miliarde de oameni la cyberspaţiu. Asta va îngheţa întreaga specie. Toţi se vor opri din drum. Toţi vor gândi acelaşi lucru în acelaşi timp. Uniformitate globală. Au, doare! Ai terminat?

— Aproape, spuse Harding. Rezistă!

— Şi crede-mă, asta o să se petreacă repede. Dacă faci legătură dintre sistemele complexe şi potrivirea în peisaj, ai să vezi un lucru: comportamentul poate evolua atât de iute, încât lasă în urmă adaptarea la mediu. N-ai nevoie de asteroizi sau boli. Doar de comportamentul care face un salt brusc şi ajunge să le fie fatal creaturilor. Ideea mea este că dinozaurii –

fiind creaturi complexe – ar fi putut trece prin unele astfel de modificări comportamentale. Şi asta i-a făcut să dispară.

— Cum, pe toţi?

— Nu trebuie decât câţiva, spuse Malcolm. Unii dinozauri stau prin mlaştinile de lângă mările continentale, modifică circulaţia apei şi distrug ecologia plantelor de care depinde supravieţuirea altor douăzeci de specii. Bang! Dispar. Asta produce o dizlocare şi mai mare. Un prădător moare şi prada lui creşte necontrolat. Ecosistemul devine dezechilibrat. Mai multe lucruri pot merge prost. Mai multe specii mor. Şi brusc, s-a terminat. Poate că aşa s-a întâmplat...

— Numai comportamentul...

— Da, spuse Malcolm. Asta e ideea. Şi m-am gândit că ar fi fost frumos s-o putem dovedi... Dar acum s-a terminat. Trebuie să plecăm de aici. Să le spui şi celorlalţi.

Thorne declanşă radioul.

— Eddie? Aici Doc.

Nu se auzi nici un răspuns.

— Eddie?

Radioul pârâi. Apoi auziră un zgomot care păru la început a fi zgomot static. Apoi îşi dădură seama că era strigătul ascuţit al unui om.

Foişorul

Primul dintre raptori şuieră şi începu să sară, lovindu-se de foişor, zguduind structura. Ghearele îi râcâiră metalul, apoi căzu înapoi la pământ. Eddie era uimit cât de sus putea să sară – animalul se putea înălţa în salt cu opt picioare, în mod repetat, aparent fără efort. Salturile lui atraseră atenţia celorlalte animale, care se întoarseră încet şi încercuiră adăpostul.

Curând, foişorul era înconjurat de raptori care săreau şi mârâiau. Structura se clătina de la loviturile animalelor. Mai prost era că învăţau, observă Levine. Deja, unii începuseră să se folosească de gheare ca să se prindă de structură, căutând în acelaşi timp sprijin cu picioarele. Unul dintre raptori ajunse la câteva picioare de platformă, înainte să cadă înapoi. Căderea nu părea să-i rănească. Se ridicau imediat şi porneau iarăşi să se caţere.

Eddie şi copiii săriră în picioare.

— Înapoi! strigă Levine. Nu priviţi în jos, şi-i împinse pe copii către centrul podelei.

Eddie se aplecă peste rucsac şi scoase o torţă. O declanşă şi o aruncă; doi raptori se prăbuşiră. Torţa bolborosi pe pământul ud, aruncând umbre aspre, roşii. Dar raptorii continuau să atace. Eddie scoase una dintre barele de aluminiu din podea, se aplecă peste balustradă, folosindu-se de bară ca de o bâtă.

Unul dintre raptori urcase deja destul de mult ca să sară înainte, cu fălcile deschise, către gâtul lui Eddie. Surprins, Eddie ţipă şi-şi trase capul în spate; raptorul îl rată de puţin, dar prinse în fălci cămaşa

Apoi raptorul căzu înapoi, cu fălcile strânse, trăgându-l cu greutatea lui pe Eddie peste balustradă.

— Ajutaţi-mă! Ajutaţi-mă! strigă el şi începu să se aplece peste margine.

Levine îl prinse cu braţele, trăgându-l înapoi. Levine privi peste umărul lui Eddie către raptorul care acum atârna în gol, şuierând furios, ţinându-se încă strâns de cămaşă. Eddie lovi raptorul peste bot cu bara. Dar raptorul se ţinea în continuare, ca un buldog.

Eddie se apleca periculos peste balustradă; putea cădea în orice clipă.

Înfipse ţeava în ochiul animalului şi raptorul dădu drumul brusc. Cei doi oameni căzură pe spate în adăpost. Când se ridicară în picioare, văzură raptorii urcând pe laturile foişorului. Când apărură lângă balustradă, Eddie îi lovi cu bara de metal, aruncându-i înapoi.

— Repede! strigă el copiilor. Pe acoperiş! Repede!

Kelly pomi să se caţere pe unul dintre stâlpi, apoi se săltă cu uşurinţă pe acoperiş.

Arby, în schimb, rămase pe loc, cu chipul golit de expresie. Fata privi în jos şi spuse:

— Haide, Arb!

Băiatul îngheţase, cu ochii mari de frică. Levine fugi să-l ajute, să-l ridice. Eddie răsucea ţeava în arcuri largi, izbind raptorii.

Unul dintre raptori prinse bara în fălci şi smuci cu putere. Eddie îşi pierdu echilibrul, se răsuci şi căzu pe spate, peste balustradă. Strigă „Nuuuu!” în cădere. Imediat, animalele se aruncară la pământ. Îl auziră pe Eddie ţipând în noapte. Raptorii mârâiau.

Levine era îngrozit. Încă îl mai ţinea pe Arby în braţe, împingându-l pe acoperiş.

— Nu te opri, continua el să spună. Nu te opri. Nu te opri...

De pe acoperiş, Kelly spunea:

— Ai să reuşeşti, Arb!

Băiatul se prinse de acoperiş, trăgându-se în sus, smucind din picioare de panică. Îl lovi puternic pe Levine peste gură şi Levine îl scăpă. Îl văzu pe băiat alunecând şi căzând la pământ.

— O, Doamne, urlă Levine. O, Doamne!

Thome se afla sub trailer, desfăcând cablul cu cârlig. Se târî afară şi fugi către jeep. Auzi şuieratul unui motor şi o văzu pe Sarah pe motocicletă, îndepărtându-se, cu o puşcă Lindstradt la spate.

Se urcă la volan, pomi motorul şi aşteptă nerăbdător să se strângă cablul, privind cârligul care se strecura prin iarbă. Parcă nu se mai termina. Acum, cablul şerpuia în jurul copacului. Aşteptă. Ridică privirea şi văzu lumina farului motocicletei lui Sarah mişcându-se prin frunziş, îndreptându-se către foişor.

În sfirşit, motorul tamburului se opri. Thome băgă în viteză şi ieşi din luminiş.

Radioul pomi.

— Ian, spuse el.

— Nu-ţi face griji din pricina mea, lălăi Malcolm cu glas visător. Mă simt bine.

Kelly zăcea pe burtă pe acoperişul aplecat al adăpostului, privind peste margine. Îl văzuse pe Arby lovind pământul, de cealaltă parte a foişorului, fată de Eddie. Părea să se fi lovit grav. Dar nu vedea ce i se întâmplă, pentru că se întorsese să se prindă

mai bine de acoperişul ud, iar când se răsucise să privească din nou, Arby dispăruse.

Dispăruse...

Sarah Harding conducea cu toată viteza pe poteca noroioasă a junglei. Nu ştia precis unde se află, dar se gândea că dacă o să continue să coboare, avea să ajungă până la urmă pe câmpie. Cel puţin aşa spera.

Acceleră, ajunse la o curbă şi, brusc, văzu un copac prăbuşit peste drum. Frână, răsuci pe loc motocicleta şi se întoarse. Mai sus, pe drum, zări farurile maşinii lui Thome, ocolind către dreapta. Urmă jeepul, afundându-se în noapte.

Levine stătea în mijlocul foişorului, îngheţat de groază. Raptorii nu mai săreau, nu mai încercau să escaladeze structura. Îi auzea la pământ, mârâind. Auzea pocnetul ascuţit al oaselor. Băiatul încă nu scosese nici un sunet...

Sudoarea rece i se scurgea pe trup.

Apoi îl auzi pe Arby strigând:

— Înapoi! înapoi!

Pe acoperiş, Kelly se răsuci, încercând să vadă ce se întâmplă jos, de cealaltă parte a foişorului. În lumina pe terminate a torţei, îl văzu pe Arby înăuntrul cuştii. Reuşise să închidă uşa şi întinsese mâna printre gratii, încercând să vâre cheia în lacăt. Trei raptori se aflau în apropiere; săriră spre el când îi văzură mâna. O trase iute înapoi.

— Înapoi! strigă Arby.

Raptorii porniră să muşte cuşca, întorcându-şi capul într-o parte ca sa mestece barele. Unul dintre

animale îşi încurca falca în banda elastică de care era prinsă cheia.

Raptorul se trase în spate, întinzând elasticul şi, brusc, cheia ieşi din lacăt, plesnindu-l peste gât. Raptorul schelălăi de surpriză şi se retrase câţiva paşi. Elasticul era acum agăţat strâns de falcă, împreună cu cheia lucind în lumină. Raptorul scurmă cu labele din faţă, încercând să scape de banda elastică, însă aceasta era prinsă dincolo de măsele şi eforturile animalului nu făceau decât ca ea să-l plesnească şi mai tare peste piele. Curând, renunţă şi începu să-şi frece botul în ţărână, încercând să scape de cheie.

În acest timp, ceilalţi raptori reuşiră să desprindă cuşca de structura foişorului şi s-o răstoarne. Îşi aplecară capul, încercând să-l prindă pe Arby printre gratii. Când îşi dădură seama că nu avea să meargă, loviră şi călcară în picioare cuşca. Mai multe alte animale li se alăturară. Curând, şapte raptori erau adunaţi în jurul cuştii. O loviră şi cuşca se rostogoli. Trupurile lor îl acopereau pe Arby.

Fata auzi un sunet slab şi ridică privirile; văzu două lumini la distanţă. Era o maşină.

Venea cineva.

Arby se afla în iad. Prizonier înăuntrul cuştii, era înconjurat de forme întunecate, care mârâiau către el. Raptorii nu-şi puteau vârî boturile printre gratii, dar saliva lor fierbinte picura peste el, iar când loveau cuşca, ghearele lor ajungeau să-l zgârie pe mâini şi pe picioare. Trupul îi era învineţit. Capul îl durea de la lovituri. Lumea se rostogolea, devenind o încâlceală îngrozitoare.

Ştia cu siguranţă un singur lucru: raptorii îl îndepărtau de foişor.

Pe când maşina se apropia, Levine veni lângă balustradă şi privi în jos. În lumina torţei roşii, văzu trei raptori târând în junglă ceea ce mai rămăsese din trupul lui Eddie.

Se opreau des ca să se lupte între ei, clămpănind unul către altul, reuşind însă să se îndepărteze cu prada.

Apoi văzu un alt grup de raptori care izbeau şi rostogoleau cuşca. O duceau pe potecă, spre pădure.

Acum auzea duduitul motorului jeepului. Văzu silueta lui Thome în spatele volanului.

Spera că are o armă. Levine voia să ucidă toate animalele acelea blestemate. Voia să le ucidă pe toate...

De pe acoperiş, Kelly privea raptorii lovind cuşca, rostogolind-o. Un raptor rămăsese în urmă, răsucindu-se pe loc, ca un câine enervat. Îşi dădu seama că era raptorul care se încurcase în banda elastică. Cheia încă-i mai atârna la gât, lucind în lumina roşie.

Raptorul smucea căpul în sus şi-n jos, încercând să se elibereze.

Jeepul veni mugind şi raptorul păru confuz din pricina luminilor orbitoare. Thome acceleră, încercând să-l lovească cu maşina. Raptorul se întoarse şi fugi pe câmpie.

Kelly se dădu jos de pe acoperiş.

Thome deschise uşa, pentru ca Levine să urce.

— L-au prins pe puşti, spuse Levine, arătând cu mâna către cărare.

Kelly, de sus, striga:

— Aşteptaţi!

— Urcă înapoi! spuse Thome. Vine şi Sarah! Noi o să plecăm după Arby!

— Dar...

— Nu-l putem pierde!

Thorne ambală violent motorul şi pomi pe potecă, în urmărirea raptorilor.

În trailer, Ian Malcolm asculta glasurile ţipate prin radio. Auzea panica şi confuzia.

Zgomot sumbru, gândi el. Totul se prăbuşeşte.

O sută de mii de obiecte în interacţiune.

Oftă şi închise ochii.

Thome conducea cu viteză. Jungla dimprejur era densă. Poteca începea să se îngusteze, frunzişul se apropia, plesnind maşina.

— O să reuşim?

— E destul de largă, spuse Levine. Am străbătut-o astăzi, mai devreme. E o potecă folosită de parazauri.

— Cum de s-a întâmplat? spuse Thome. Cuşca era prinsă de eşafodaj.

— Nu ştiu, mărturisi Levine. S-a desprins.

— Cum? Cum?

— Nu ştiu. S-au întâmplat o mulţime de lucruri.

— Şi Eddie? întrebă încruntat Thome.

— S-a petrecut prea repede, evită Levine răspunsul.

Jeepul plonja prin junglă, zguduindu-se puternic; se loveau continuu cu capul de acoperişul de pânză.

Thome conducea fără milă. Ceva mai sus, raptorii se mişcau extrem de iute; abia dacă se puteau zări ultimele animale, alergând în întunericul din faţă.

— N-au vrut să mă asculte! strigă Kelly, atunci când Sarah apăru cu motocicleta.

— Despre ce?

— Raptorul a luat cheia! Arby e încuiat în cuşcă şi raptorul a luat cheia!
— Unde? întrebă Sarah.
— Acolo! spuse ea, arătând peste câmpie. La lumina lunii, se vedea silueta întunecată a raptorului fugar. Avem nevoie de cheie!
— Urcă, spuse Sarah, luând puşca de la spate. Kelly se urcă pe motocicletă. Sarah îi încredinţa arma.
— Ştii să tragi?
— Nu. Adică, eu niciodată…
— Ştii să conduci o motocicletă?
— Nu, eu...
— Atunci o să trebuiască să tragi, spuse Sarah. Uite, trăgaciul e aici. Bine? Siguranţa e aici. O răsuceşti aşa. Bine? O să fie un drum greu, aşa că nu scoţi piedica până ce nu ne apropiem.
— Să ne apropiem de ce?
Dar Sarah nu o mai asculta. Ambală motorul şi motocicleta pomi în viteză, îndreptându-se, peste câmpie, către raptorul care fugea. Kelly se prinse de Sarah cu un brat şi încercă să se tină cât mai strâns.
Jeepul sărea pe potecă, stropind cu apă din bălti.
— Nu-mi amintesc să fi fost atât de accidentat terenul, zise Levine, prinzându-se de mâner. Poate că ar trebui să încetineşti...
— Ba nu, la naiba, spuse Thome. Dacă-l pierdem din vedere, am terminat. Nu ştim unde e cuibul raptorilor. Şi în jungla asta, pe timp de noapte... Ah, la dracu'!
În fata lor, raptorii părăseau poteca, fugind în tufişuri. Cuşca dispăruse. Thome nu distingea terenul foarte bine, dar se părea că dealul suferise o

alunecare de teren şi era foarte abrupt, aproape vertical.

— N-ai să reuşeşti, spuse Levine. E prea abrupt.

— Trebuie s-o fac, zise Thome.

— Nu fi nebun, protestă Levine. Recunoaşte faptele. Am pierdut puştiul, Doc. E păcat, dar asta e!

Thome aruncă o privire către Levine.

— El nu te-a lăsat baltă, şuieră. Şi nici noi n-o s-o facem.

Thome răsuci volanul şi îndreptă jeepul peste culme.

Maşina se aplecă violent, prinse viteză şi pomi o coborâre abruptă.

— La naiba! ţipă Levine. Ne omori!

— Ţine-te!

Zguduindu-se, plonjară în beznă.

A ŞASEA CONFIGURAŢIE

„Ordinea se prăbuşeşte în regiuni simultane. Supravieţuirea nu mai este probabilă nici pentru indivizi, nici pentru grupuri.”

IAN MALCOLM

Urmărire

Motocicleta alerga peste câmpia acoperită de ierburi., Kelly se ţinea cu o mână de Sarah, iar în cealaltă ţinea arma. Puşca era grea; braţul îi obosea. Motocicleta sărea peste ridicături. Vântul îi sufla părul peste faţă.

— Ţine-te! strigă Sarah.

Luna ieşi dintre nori şi iarba luci argintie. Raptorul era la vreo patruzeci de iarzi în faţă, la marginea bătăii farului. Recuperau continuu terenul. Kelly nu văzu alt animal pe câmpie, în afară de turma de apatozauri, undeva la distanţă.

Ajunseră mai aproape de raptor. Animalul fugea iute, cu coada ţeapănă, abia vizibil deasupra ierbii. Sarah aplecă motocicleta către dreapta ca să ajungă alături de raptor. Se apropiau continuu. Se aplecă spre spate, cu gura aproape de urechea lui Kelly.

— Pregăteşte-te! strigă ea.

— Ce să fac?

Goneau paralel cu raptorul, puţin în urma cozii lui. Sarah acceleră, trecu de picioare, venind în dreptul capului.

— Gâtul! strigă ea. Trage-i în gât!

— Unde?

— Oriunde! Gâtul!

Kelly se încurcă în armă.

— Acum?

— Nu! Aşteaptă! Aşteaptă!

Raptorul intră în panică din pricina motocicletei care se apropia. Îşi mări viteza.

Kelly încerca să găsească piedica. Arma îi tresărea în mână. Toate tresăreau.

Degetele atinseră piedica, o scoaseră. Întinse din nou mâna. Trebuia să-şi folosească ambele mâini, dar asta însemna să-i dea drumul lui Sarah.

— Pregăteşte-te! strigă Sarah.

— Dar nu pot...

— Acum! Fă-o! Acum!

Sarah răsuci motocicleta, înscriindu-se lângă raptor. Erau acum la numai trei picioare distanţă. Kelly putea simţi mirosul animalului. Acesta întoarse capul şi pocni din fălci către ele. Kelly trase. Arma îi tresări în mână; Kelly se agăţă din nou de Sarah. Raptorul continua să fugă.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai ratat!

Kelly clătină din cap.

— Lasă! strigă Sarah. Ai să poţi! Mă apropii mai mult! înclină motocicleta din nou către raptor, apropiindu-se.

Dar de această dată, lucrurile stăteau altfel: când ajunseră alături, raptorul le atacă, năpustindu-se cu capul înainte. Sarah urlă şi răsuci motocicleta, lărgind spaţiul dintre ei.

— Isteţi, ticăloşii ăştia! strigă ea. Nu-ţi dau o a doua şansă! Raptorul le urmări o vreme, apoi se întoarse brusc, schimbând direcţia, îndepărtându-se peste câmpie.

— Se îndreaptă către râu! strigă Kelly.

Sarah ambală motorul. Motocicleta se aruncă înainte.

— Cât e de adânc? Kelly nu răspunse.

— Cât e de adânc?

— Nu ştiu! strigă Kelly.

Încercă să-şi amintească raptorii, pe când traversaseră râul. Parcă înotaseră.

Asta însemna că adâncimea era de cel puţin...

— Mai mult de trei picioare? întrebă Sarah.

— Da!

— Nu-i bine!

Acum erau la zece iarzi în spatele raptorului şi pierdeau teren. Animalul intrase într-o zonă marcată cu un hăţiş dens de cicade. Trunchiurile aspre ale plantelor le zgâriau mâinile şi feţele. Terenul era neregulat; motocicleta sărea peste ridicături.

— Nu văd nimic! striga Sarah. Ţine-te!

Se înclină spre stânga, îndepărtându-se de raptor, îndreptându-se către râu.

Animalul dispărea în iarbă.

— Ce faci? strigă Kelly.

— Trebuie să-i tăiem calea!

Ţipând ascuţit, un stol de păsări se ridică exact în faţa lor. Sarah trecu printre aripile care băteau frenetic şi Kelly îşi aplecă fruntea. Puşca îi atârna în mână.

— Ai grijă! strigă Sarah.

— Ce se întâmplă?

— Dispare!

— Câte focuri mai am?

— Încă doua! Trage bine!

Râul era în faţă, sclipind în lumina lunii. Ţâşniră dintre ierburi şi ajunseră pe malul noroios. Sarah se întoarse, motocicleta se răsuci, alunecă şi zbură înainte. Kelly căzu, izbindu-se de noroiul rece; Sarah ateriză greoi peste ea. Imediat, se ridică, fugind după motocicletă şi strigând:

— Haide!

Ameţită, Kelly o urmă. Puşca pe care o ţinea în mâini era plină de noroi. Se întrebă dacă mai funcţionează. Sarah urcase deja pe motocicletă,

ambalând motorul şi făcându-i semn să se grăbească.

Kelly sări în spatele lui Sarah şi motocicleta ţâşni de-a lungul malului.

Raptorul era cam la douăzeci de iarzi înaintea lor. Se apropia de apă.

— Scapă!

Jeepul lui Thome se izbi de coasta dealului, scăpat de sub control. Frunze de palmier plesniră parbrizul; nu mai vedeau nimic, dar simţeau aplecarea pantei. Jeepul alunecă pe o parte. Levine ţipă.

Thome se prinse de volan, încercă să repună maşina pe direcţie. Apăsă frâna; jeepul se îndreptă şi continuă să coboare. Printr-o gaură din frunziş văzură un morman de bolovani chiar în faţă. Raptorii săreau peste bolovani. Poate că dacă trecea prin stânga...

— Nu! strigă Levine. Nu!

— Ţine-te bine! urlă Thome şi răsuci volanul. Maşina pierdu priza drumului şi alunecă în jos. Loviră primul bolovan, spărgând un far. Maşina se răsuci şi continuă să coboare.

Thome crezu că transmisia se defectase, dar maşina continua să meargă, înclinată pe pantă, deviind către stânga. Al doilea far se sparse de o ramură. Continuară să coboare prin beznă, străpungând un alt strat de tufe, apoi se izbiră brutal de o porţiune de sol drept.

Roţile jeepului se învârtiră în gol pe pământul moale.

Thome opri maşina.

Tăcere.

Priviră pe fereastră, încercând să-şi dea seama unde se află. Dar era atât de întuneric, încât cu greu se putea distinge ceva. Păreau să fie pe fundul unei pâlnii adânci, cu un acoperiş de ramuri deasupra.

— Depuneri aluvionare, constată Levine. Probabil că ne aflăm în albia unui râu.

După ce se mai obişnui cu întunericul, Thome îşi dădu seama că avea dreptate. Raptorii fugeau prin mijlocul unei albii secate, mărginite de ambele părţi de bolovani mari. Dar albia era nisipoasă şi destul de largă pentru a lăsa să treacă o maşină. Ii urmă.

— Nu ai nici o idee unde ne aflăm? întrebă Levine, privind către raptori.

— Nu, spuse Thome.

Maşina înainta. Albia se lărgea, deschizându-se într-un bazin plat. Bolovanii dispăruseră; acum, de ambele părţi ale albiei, erau copaci. Pete de lumină lunară apăreau ici şi colo. Vizibilitatea crescu.

Dar raptorii dispăruseră. Thome opri maşina, coborî geamul şi ascultă. Îi auzea şuierând şi mârâind. Sunetul părea să vină dinspre stânga.

Thome băgă maşina în viteză şi părăsi albia, trecând printre ferigi şi pe lângă un pin.

— Crezi că băiatul a supravieţuit căderii de pe deal? întrebă Levine.

— Nu ştiu, spuse Thome. Nu-mi dau seama.

Conduse încet înainte. Ajunseră la o spărtură în frunziş şi văzură un luminiş în care ferigile fuseseră călcate în picioare. Dincolo de luminiş, se zărea malul râului, cu apa lucind în bătaia lunii. Reuşiseră cumva să se înapoieze la râu.

Dar luminişul le atrăgea atenţia. În spaţiul larg, văzură scheletele palide, uriaşe, ale câtorva

apatozauri. Cuştile toracice uriaşe, arcuri de oase albe, luceau în lumina argintie.

Grămada întunecată a unui cadavru încă neconsumat zăcea în centru, acoperită cu un nor de muşte.

— Ce-i asta? se miră Thome. Pare un cimitir...

— Da, spuse Levine. Dar nu-i.

Raptorii erau adunaţi cu toţii într-o parte, luptându-se pentru cadavrul lui Eddie. De cealaltă parte a luminişului văzură trei ridicături scunde de pământ; zidul era spart în multe locuri. În cuiburi văzură multe fragmente de coajă de ou. Se simţea un miros puternic de putreziciune.

Levine se aplecă înainte, privind.

— Este cuibul raptorilor, spuse el.

În întunecimea trailerului, Malcolm se ridică, încruntându-se de durere. Înşfăcă radioul.

— L-aţi găsit? Cuibul?

Radioul pârâi.

— Da. Aşa cred, spuse Levine.

— Descrie-l, porunci Malcolm.

Levine vorbi liniştit, raportând forme, estimând dimensiuni. Pentru Levine, cuibul velociraptorilor părea neângrijit, făcut de mântuială. Era surprins, pentru că de obicei cuiburile dinozaurilor dovedeau o ordine desăvârşită. Levine le tot văzuse, în săpăturile din Montana până în Mongolia. Ouăle din cuib erau aranjate în cercuri concentrice clare. Deseori, într-un cuib se găseau mai mult de treizeci de ouă, sugerând faptul că mai multe femele cooperau la un singur cuib. Numeroase fosile de adulţi fuseseră găsite în apropiere, indicând faptul că dinozaurii avuseseră grijă de ouă în comun, în

câteva săpături, fusese posibil să se stabilească chiar şi o ordine spaţială: cuibul în mijloc, adulţii mişcându-se cu grijă pe margini, ca şi cum n-ar fi vrut să deranjeze ouăle care se cloceau. În această structură rigidă, dinozaurii erau reminiscenţa descendenţilor lor, păsările, care şi ele dovedeau o precizie uimitoare a curtării, împerecherii şi construirii cuiburilor.

Dar velociraptorii se comportau diferit. Scena din fata ochilor lui dădea impresia de dezordine, de haos: cuiburi strâmbe; adulţi care se certau între ei; prea putini pui şi tineri; coji împrăştiate; margini de cuib dărâmate pentru că se călcase pe ele. Pe lângă cuiburi, Levine zări oase mici care probabil aparţineau puilor morţi. În luminiş nu văzu nici un pui.

Erau trei tineri, dar aceştia trebuiau să se apere singuri şi aveau deja multe răni pe trup. Tinerii păreau slabi, subnutriţi. Pândind de la distantă prada adusă, erau atenţi, bătând în retragere de îndată ce adulţii îi atacau.

— Şi apatozaurii? întrebă Malcolm. Cadavrele?

Levine numără patru, în diferite stadii de descompunere.

— Trebuie să-i spui lui Sarah, făcu Malcolm.

Dar Levine se întreba altceva: cum ajunseseră acolo cadavrele acelea uriaşe? Nu muriseră accidental, cu siguranţă că animalele ar fi evitat cuibul acesta. Nu fuseseră târâte acolo, erau prea mari. Deci, cum ajunseseră acolo? O idee îi zăcea în minte, nu foarte limpede, deşi atât de logică…

— L-au adus pe Arby? întrebă Malcolm.

— Da, spuse Levine. L-au adus.

Priviră către cuib, încercând să-şi închipuie ce urma. Apoi Thome îl înghionti.

— Uite cuşca, spuse el, arătând cu degetul. La capătul îndepărtat al luminişului, zăcând pe pământ, parţial acoperită de tufe, Levine văzu lucirea barelor de aluminiu. Dar nu-l vedea pe Arby.

— Acolo, spuse Levine.

Raptorii nu luau în seamă cuşca, luptându-se încă lângă trupul lui Eddie. Thome scoase o puşcă Lindstradt, deschise camera încărcătorului. Văzu şase săgeţi.

— Nu ajung, spuse el şi închise camera.

În luminiş erau cel puţin zece raptori.

Levine cotrobăi pe bancheta din spate a maşinii, găsi rucsacul care căzuse la podea.

Desfăcu fermoarul şi scoase un mic cilindru argintiu, de mărimea unei sticle de suc. Cilindrul avea gravate pe el craniul cu oasele încrucişate. Dedesubt, se putea citi: ATENŢIE, TOXIC! METACOLINĂ (MIVACURIUM).

— Ce-i asta? întrebă Thome.

— Ceva pus la cale la Los Alamos, răspunse Levine. E un neutralizator zonal fără efecte letale. Eliberează un aerosol cu colinesterază cu acţiune rapidă. Paralizează toate formele de viaţă preţ de trei minute. O să-i scoată din uz pe raptori.

— Dar băiatul? spuse Thome. N-o poţi folosi. Ai să-l paralizezi şi pe el.

Levine arătă cu degetul.

— Dacă aruncăm canistra în dreapta cuştii, gazul o să fie dus în cealaltă parte, către raptori.

— Sau nu, spuse Thome. Puştiul ar putea fi rănit rău de tot.

Levine dădu din cap. Puse cilindrul înapoi în rucsac, apoi rămase cu privirile înainte, către raptori.

— Deci, făcu Levine. Acum ce urmează?

Thome privi către cuşca de aluminiu acoperită cu ferigi. Apoi văzu ceva care-l făcu să tresară: cuşca se mişcă puţin, barele lucind în lumina lunii.

— Ai văzut? întrebă Levine.

— O să-l scot pe puşti de-acolo, mârâi Thome.

— Cum?

— După moda veche, spuse Thome.

Coborî din maşină.

Sarah acceleră, gonind motocicleta pe malul noroios al râului. Raptorul era chiar în faţă, tăind în diagonală faţă de ele, îndreptându-se către apă.

— Hai! strigă Kelly. Hai!

Raptorul le văzu şi schimbă direcţia, îndepărtându-se şi mai mult. Încerca să capete distanţă, dar motocicleta gonea mai repede pe malul deschis. Ajunseră alături de animal, apoi Sarah părăsi malul, îndreptându-se către câmpie. Raptorul devie către dreapta, adâncindu-se în câmpie. Îndepărtându-se de râu.

— Ai reuşit! strigă Kelly.

Sarah îşi păstră viteza, apropiindu-se de raptor. Părea că acesta renunţase la ideea traversării râului şi că acum nu mai avea nici un plan. Fugea pur şi simplu pe câmpie. Iar ele câştigau teren fără încetare. Kelly era entuziasmată. Încercă să şteargă noroiul de pe puşcă, pregătindu-se să tragă din nou.

— La naiba! strigă Sarah.

— Ce?

— Priveşte!

Kelly se apleca înainte şi privi peste umărul lui Sarah. Chiar în faţă, văzu turma de apatozauri. Erau la numai cincizeci de iarzi de primul animal enorm, care mugi şi se răsuci, brusc înspăimântat. Trupurile lor luceau verde-cenuşiu în lumina lunii.

Raptorul ţâşnea direct către turmă.

— Cred c-o să-l pierdem! Sarah ambală motorul, apropiindu-se şi mai mult. Trage! Acum!

Kelly ţinti şi trase. Arma tresări. Dar raptorul continuă să alerge.

— Ratat!

În faţă, apatozaurii se răsuceau, călcând pământul în picioare. Cozile lor groase biciuiau prin aer. Dar erau prea lenţi ca să fugă. Raptorul, în schimb, fugea înainte, năpustindu-se direct pe sub apatozaurii uriaşi.

— Ce facem acum? strigă Kelly.

— N-avem de ales! ţipă Sarah.

Se trase paralel cu raptorul chiar atunci când intrau în zona de umbră de sub primul animal.

Kelly îi zări curba pântecului atârnând la un metru deasupra capului lor. Labele îi erau groase ca nişte trunchiuri de copaci, bătând pământul şi răscolindu-l.

Raptorul continuă să alerge, strecurându-se la iuţeală printre labele dinozaurului. Sarah manevră şi-l urmări. Deasupra lor, animalele mugeau şi se răsuceau. Trecură pe sub un alt pântec, ieşiră din nou în lumina lunii, apoi intrară iarăşi în umbra. Se aflau acum în mijlocul turmei. Parcă treceau printr-o pădure mişcătoare.

Chiar în faţă, o labă uriaşă coborî cu un duduit care scutură pământul. Motocicleta tresari şi Sarah coti spre stânga; frecară pielea animalului.

— Ţine-te! strigă ea şi coti din nou, urmărind raptorul. Deasupra lor, apatozaurii mugeau şi se foiau. Raptorul ocolea şi se întorcea, apoi scăpă, îndepărtându-se de turmă.

— La naiba! spuse Sarah, răsucind motocicleta.

O coadă biciui aproape de pământ, ratându-le de foarte puţin, apoi scăpară şi ele, rămânând în cursă numai cu raptorul.

Motocicleta gonea din nou peste câmpie.

— Ultima şansă! strigă Sarah. Fă-o!

Kelly ridică puşca. Sarah conducea brutal şi repede, apropiindu-se mult de raptor. Animalul se răsuci să o înghiontească, dar ea îşi păstră poziţia şi-l lovi puternic cu pumnul în ţeastă.

— Acum!

Kelly lipi ţeava de carnea gâtului şi apăsă trăgaciul. Arma avu un recul puternic, lovind-o în burtă.

Raptorul continua să fugă.

— Nu! strigă ea. Nu!

Deodată, raptorul căzu, rostogolindu-se în iarbă; Sarah răsuci motocicleta şi opri.

Raptorul se afla la numai cinci iarzi distanţă, zbătându-se în iarbă. Apoi se linişti.

Sarah luă arma şi deschise încărcătorul. Kelly văzu încă cinci săgeţi.

— Am crezut că asta era ultima, rosti ea.

— Am minţit, spuse Sarah. Aşteaptă aici.

Kelly rămase lângă motocicletă, în vreme ce Sarah păşea atentă prin iarbă. Sarah mai trase un foc, apoi aştepta câteva clipe. După care se aplecă.

Când se întoarse, ţinea cheia în mână.

În cuib, raptorii continuau să sfişie cadavrul, adunaţi cu toţii într-o parte. Dar brutalitatea lor

scădea; unele animale se îndepărtau, frecându-şi botul cu labele din faţă, îndreptându-se către mijlocul luminişului.

Apropiindu-se de cuşca.

Thome urcă în spatele jeepului, dând la o parte acoperişul de pânză. Verifică arma pe care o ţinea în mână.

Levine trecu pe scaunul şoferului. Pomi motorul. Thorne se potrivi mai bine şi se prinse de bara din spate. Se întoarse către Levine.

— Dă-i drumul!

Jeepul pomi către luminiş. Lângă pradă, raptorii ridicară privirile surprinşi, când văzură intrusul. Deja maşina trecuse de mijlocul luminişului, de scheletele enorme care-şi înălţau coastele largi mult deasupra capului lor; apoi Levine coti către stânga, trăgând lângă cuşca de aluminiu. Thome sări din maşină şi prinse cuşca cu ambele mâini. În beznă, nu putea spune cât de rău fusese rănit Arby; băiatul era întors cu faţa în jos. Levine coborî din maşină. Thome ţipă la el să urce înapoi, săltă cuşca deasupra capului şi o puse în spatele maşinii. Sări în spate, alături de cuşcă, iar Levine băgă în viteza. În urma lor, raptorii mârâiră şi porniră în urmărire, fugind printre coastele golite de came ale scheletelor gigantice. Traversară luminişul cu o viteză incredibilă.

Când Levine accelera mai tare, primul dintre raptori făcu un salt înalt, aterizând la spatele maşinii şi prinzând pânza cu colţii. Animalul şuieră şi se ţinu bine.

Levine acceleră şi jeepul se îndepărtă, tresăltând, de luminiş.

În bezna, Malcolm se cufunda înapoi în visele provocate de morfina. Imagini îi pluteau dinaintea ochilor: peisaje, afişaje multicolore de computer, folosite acum pentru studierea evoluţiei.

În acea lume matematică, de piscuri şi văi, populaţiile erau imaginate urcând piscurile adaptării sau alunecând în văile neadaptării. Stu Kauffman şi colaboratorii lui arătaseră că organismele avansate aveau constrângeri interne complexe care le predispuneau mai degrabă la prăbuşirea de pe vârf şi coborârea în vale. Cu toate astea, în acelaşi timp, creaturile complexe erau ele însele selectate de către evoluţie. Pentru că fiinţele complexe erau capabile să se adapteze singure. Cu unelte, prin învăţare5 prin cooperare.

Dar animalele complexe obţinuseră flexibilitatea adaptativă cu oarecare preţ – îşi vânduseră independenţa. Nu mai era necesar să-şi schimbe trupurile pentru a se adapta, pentru că acum adaptarea lor era comportamentală, determinată social. Acest comportament necesita învăţare. Într-un fel, la animalele superioare adaptarea nu mai era transmisă generaţiei următoare prin ADN. Acum se transmitea prin învăţare. Cimpanzeii îşi învăţau puii să prindă termite cu un băţ. Asemenea acţiuni necesitau cel puţin rudimente de cultură, o viaţă structurată social. Dar animalele crescute în izolare, fără părinţi, nu erau funcţionale pe de-a-ntregul. Animalele de la zoo deseori nu-şi puteau îngriji propriile progenituri, pentru că nu văzuseră niciodată cum se face. Îşi ignorau puii, sau îi rostogoleau, sau îi zdrobeau, sau pur şi simplu se plictiseau de ei şi-i ucideau.

Velociraptorii erau printre cei mai inteligenţi dinozauri şi cei mai feroci. Ambele trăsături cereau control comportamental. Cu milioane de ani în urmă, în lumea dispărută din jurasic, comportamentul lor ar fi fost determinat social, trecut de la bătrâni la tineri. Genele controlau capacitatea de a realiza asemenea structuri, dar nu asigurau structurile în sine. Comportamentul adaptativ era un fel de moralitate; se dezvoltase de-a lungul a multe generaţii pentru că se descoperise că funcţiona – comportamentul era acela care permitea membrilor speciilor să coopereze, să convieţuiască, să vâneze şi să crească pui.

Dar pe această insulă, velociraptorii fuseseră recreaţi într-un laborator genetic. Deşi aspectul lor fizic era determinat de genetică, comportamentul lor nu. Raptorii cei noi apăruseră pe lume lipsiţi de bătrânii care să-i dirijeze, care să le arate felul bun de-a fi. Erau pe cont propriu şi în acest fel se şi comportau – într-o societate fără reguli, fără structură, fără cooperare. Trăiau într-o lume necontrolata, în care fiecare era pentru sine, unde cel mai rău şi mai pervers supravieţuia, iar toţi ceilalţi mureau.

Jeepul prinse viteză, tresăltând puternic. Thome se ţinea de mânere, ca să nu fie aruncat afară. În urma lui, văzu raptorul fluturând, continuând să se ţină cu colţii de pânză. Nu-i dădea drumul. Levine conduse înapoi pe malul noroios al râului şi coti spre dreapta, urmând firul apei. Raptorul se ţinea în continuare, tenace.

Chiar în faţă, zăcând în noroi, Levine văzu un alt schelet. Un alt schelet? De ce erau scheletele astea acolo? Dar nu era vreme de cugetare – conduse înainte, trecând pe sub şirurile de coaste. Fără faruri, se apleca forţându-se să vadă la lumina lunii, căutând obstacolele din faţa lor.

În spatele maşinii, raptorul se chinui să înainteze. Dădu drumul pânzei de acoperiş şi se prinse cu colţii de cuşcă, începând să o tragă jos din maşină. Thome se aruncă înainte, prinse celălalt capăt al cuştii. Cuşca se răsuci, răsturnându-l pe Thome pe spate.

Se văzu într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu raptorul – iar acesta din urmă câştiga.

Thorne îşi prinse picioarele în jurul scaunului din fată, încercând sa reziste. Raptorul mârâi; Thome simţi furia animalului înnebunit ca putea pierde priza.

— Uite! strigă Levine, întinzându-i o armă lui Thome.

Thome era întins pe spate, ţinând cuşca cu ambele mâini.

Nu putea lua arma. Levine privi în urmă, analizând situaţia. Se uită apoi în oglinda retrovizoare. În spate, văzu restul turmei încă urmărindu-i, mârâind. Nu putea încetini. Thome nu putea da drumul cuştii.

Continuând să conducă repede, Levine se răsuci pe scaun şi ţinti cu arma în spate.

Încercă sa manevreze arma, ştiind că i-ar fi putut atinge accidental pe Thome sau pe Arby.

— Fii atent! striga Thome. Fii atent!

Levine reuşi să scoată piedica şi îndreptă ţeava direct spre raptorul care încă se ţinea cu colţii de

barele cuştii. Animalul ridică privirea şi cu o mişcare rapidă prinse în dinţi ţeava. Ataca arma.

Levine trase.

Ochii raptorului se deschiseră larg când săgeata i se înfipse în gât. Scoase un sunet gâlgâitor, apoi intră în convulsii, căzând din jeep – şi smucind în cădere arma din mâinile lui Levine.

Thorne se ridică în genunchi şi trase cuşca înăuntrul maşinii. Privi înăuntru, dar nu-şi putu da seama în ce stare era Arby. Uitându-se în spate, văzu ceilalţi raptori aflaţi încă în urmărire, dar care acum se aflau la douăzeci de iarzi distanţă şi pierdeau teren.

Radioul de bord şuieră.

— Doc, recunoscu Thorne vocea lui Sarah.

— Da, Sarah.

— Unde sunteţi?

— Urmam albia râului, spuse Thome.

Norii de furtună dispăruseră. Era o noapte cu luna. Înapoia lui, raptorii continuau să urmărească jeepul, dar rămâneau tot mai departe.

— Nu vă văd farurile, spuse Sarah.

— Nu mai avem.

Se făcu o pauză. Radioul pârâi. Vocea ei deveni încordată:

— Ce s-a întâmplat cu Arby?

— L-am recuperat, spuse Thome.

— Slavă Domnului. Cum se simte?

— Nu ştiu. Trăieşte.

Peisajul se deschise. Ajunseseră într-o vale largă, cu iarba argintată de lună. Thome privi împrejur, încercând să se orienteze. Apoi îşi dădu seama: se întorseseră pe câmpie, dar erau departe către sud, probabil de aceeaşi parte a râului cu foişorul. În

cazul acesta, puteau ajunge până la drumul de pe culme, aflat undeva în stânga.

Drumul avea să-i ducă înapoi în luminişul unde se afla trailerul rămas. Şi unde-ar fi putut fi în siguranţă.

Îl înghionti pe Levine, arătând către dreapta.

— Mergem într-acolo!

— Da, Doc.

— O sa ne întoarcem la trailer pe drumul de pe culme.

— Bine, spuse Sarah. O să dăm de voi.

Sarah privi către Kelly.

— Unde e drumul de coastă?

— Cred că e cel de-acolo, spuse Kelly, arătând către şira coastei, la stâncile de deasupra lor.

— Bine, zise Sarah şi ambală motorul.

Jeepul duduia peste câmpie, cufundat în ierburile înalte. Mergeau repede. Raptorii nu se mai vedeau.

— Se pare că ne-au pierdut urma, spuse Thorne.

— Poate, făcu Levine.

Când ieşiseră din albie, văzuse câteva animale ţâşnind către stânga. Acum stăteau probabil ascunse în ierburi. Nu era sigur că aveau sa renunţe atât de uşor.

Jeepul forţa drumul către stânci. În faţă văzură un drum în serpentine, urcând dinspre vale. Era drumul de coastă, era sigur de asta.

Acum, ca terenul era mai blând, Thome se strecură printre scaune şi se aplecă peste cuşca. Privi printre bare la Arby care gemea uşor.

Jumătate din faţa băiatului era patată de sânge, iar cămaşa îi era uda. Dar ochii îi erau deschişi şi părea că-şi poate mişca braţele şi picioarele.

Thome se aplecă mai aproape de bare.

— Hei, fiule, zise el blând. Ma auzi?
Arby dădu din cap, gemând.
— Cum te simţi acolo?
— Am avut şi clipe mai bune, spuse Arby.

Jeepul rula pe drumul noroios şi se îndrepta în sus, de-a lungul serpentinelor. Levine simţi un fel de uşurare când se ridicară pe creastă, îndepărtându-se de vale. Se aflau pe drumul de culme şi se îndreptau spre un loc sigur.
Privi către culme. Atunci, în lumina lunii văzu formele întunecate, aflate deja pe vârful drumului, sărind în sus şi-n jos.
Raptori.
Aşteptându-i.
Opri.
— Acum ce facem?
— Dă-te la o parte, spuse Thorne încruntat. De-aici conduc eu.

Pe marginea haosului

Thorne ajunse pe creastă şi coti spre stânga, accelerând. Drumul se întindea în bătaia lunii, o bandă îngustă între peretele de stâncă din stânga şi prăpastia abruptă din dreapta. La douăzeci de picioare deasupra văzu raptorii, sărind şi pufnind în fuga lor paralelă cu maşina.

Levine îi văzu şi el.

— Ce facem? întrebă.

Thome clătină din cap.

— Uită-te în trusa de scule. În torpedo. Găseşte ceva.

Levine se apleca grăbit, cotrobăind în beznă. Thome ştia că intraseră în necaz. Arma lor dispăruse. Se aflau într-un jeep cu acoperiş de pânză, iar raptorii îi înconjuraseră. Bănuia că se aflau la o jumătate de milă distanţă de luminiş şi de trailer încă o jumătate de milă.

Thome încetini la curba următoare, îndepărtând maşina de marginea prăpastiei.

Dincolo de curbă, văzu un raptor ghemuit în mijlocul drumului, aşteptându-i, cu capul aplecat ameninţător. Thome acceleră către el. Raptorul sări în sus, cu labele din spate ridicate.

Ateriză pe capota maşinii, zgâriind cu ghearele tabla. Se izbi de parbriz, împrăştiind o pânză de crăpături fine în sticlă. Cu trupul animalului zăcând pe parbriz, Thome nu vedea nimic. Pentru că drumul era primejdios, frână.

— Hei! strigă Levine, rostogolindu-se înainte.

Raptorul de pe capotă alunecă într-o parte. Acum Thome putea să vadă iarăşi şi călcă pedala de

acceleraţie. Levine căzu înapoi pe spate şi maşina ţâşni înainte. Dar trei raptori atacară maşina din lateral.

Unul sări către portieră şi muşcă oglinda. Ochiul lucios al animalului era aproape de faţa lui Thome. Forţă maşina către stânga, frecând-o de peretele stâncos al drumului. La zece iarzi înainte, din perete se ivea un bolovan. Aruncă o privire către raptorul care continua să se ţină tenace, chiar în clipa în care bolovanul se izbi în oglindă, smulgând-o. Raptorul dispăru.

Drumul se lărgi puţin. Acum, Thome avea mai mult loc să manevreze. Simţi o izbitură grea şi ridică privirea să vadă pânza acoperişului sfişiindu-se deasupra capului. Gheare îi trecură pe lângă ureche.

Răsuci maşina către dreapta, apoi din nou către stânga. Ghearele se retraseră, dar animalul rămăsese deasupra, îndoind cu greutatea trupului pânza. Alături, Levine scoase un cuţit mare de vânătoare şi-l înfipse prin pânză. Imediat, alte gheare se iviră, sfişiind mâna lui Levine. Acesta ţipă de durere şi scăpă cuţitul. Thome se aplecă şi întinse mâna către podea, după el.

În oglinda retrovizoare, văzu încă doi raptori pe drumul din urma lor, urmărind jeepul.

Se apropiau.

Dar drumul era mai larg acum şi Thome acceleră. Raptorul de pe acoperiş privi în jos, prin parbrizul spart. Thome strânse cuţitul în pumn şi-l înfipse în sus cu toată puterea, iar şi iar... Nu părea se aibă vreun efect. Cum drumul cotea, trase de volan către dreapta, apoi către stânga, clătinând maşina; raptorul de pe acoperiş pierdu priza şi se rostogoli pe spate. În cădere, sfişie aproape toată pânza.

Animalul sări la pământ şi lovi cei doi raptori care îi urmăreau. Impactul îi dezechilibră pe toţi trei; căzură, mârâind, în prăpastie.

— Şi cu asta, basta! strigă Levine.

Dar, o clipă mai târziu, un alt r ap tor sări de pe stânci şi fugi după ei, la numai câţiva iarzi distanţă de maşină.

Apoi, cu o uşurinţă înspăimântătoare, raptorul sări în spatele jeepului.

De pe locul pasagerului, Levine se holbă cuprins de spaimă. Raptorul era cu totul în maşină, cu capul aplecat, cu labele din faţă ridicate, cu botul deschis, într-o poziţie clară de atac. Şuiera către el.

„S-a terminat”, gândi Levine.

Era şocat: întregul trup pomi să-i asude, se simţi ameţit şi-şi dădu seama într-o clipă că nu putea face nimic, că erau ultimele clipe înainte de moarte. Creatura şuieră din nou, pocni din fălci, se ghemui să sară – şi brusc o spumă albă îi apăru la colţurile gurii. Dădu ochii peste cap. Balele porniră să-i curgă din bot. Începu să se chircească vizibil, cu trupul cuprins de spasme. Se prăbuşi pe o parte în spatele maşinii.

Din urmă, le văzu pe Sarah pe motocicletă şi pe Kelly ţinând în mână arma.

Thome încetini şi Sarah trase lângă ei. Îi dădu lui Levine cheia.

— Pentru cuşcă! strigă ea.

Levine o luă cu gesturi ţepene, aproape că o scăpă din mână. Era şocat. Abia se mişca.

Neândemânatic. Aproape că murise, gândi el.

— Ia-i arma, spuse Thome.

Levine privi către stânga, unde alţi raptori alergau paralel cu maşina. Numără şase, dar erau probabil

mai mulţi. Încercă din nou să numere, cu mintea îngreunată...

— Ia naibii odată arma aia!

Levine luă puşca de la Kelly, simţindu-i în mâini metalul rece.

Maşina pomi să tuşească, să încetinească, iar sa tuşească. Să înainteze în salturi.

— Ce-i asta? întrebă el, întorcându-se către Thome.

— Probleme, spuse Thome. Am rămas fără benzină.

Thome scoase maşina din viteză şi o lăsă să meargă, pierzând viteză. Înainte, se afla o ridicătură mică, iar dincolo de ea, după curbă, se vedea drumul coborând din nou. Sarah venea pe motocicletă în spatele lor, scuturând din cap.

Thome îşi dădu seama că singura lor şansă era să depăşească ridicătura.

Spuse către Levine:

— Descuie cuşca. Scoate-l de acolo.

Levine se mişca dintr-o dată repede, aproape cuprins de panică, dar se târî totuşi în spate şi introduse cheia în lacăt. Cuşca se deschise. Levine îl ajută pe Arby să iasă.

Thorne privi acul vitezometrului coborând. Mergeau cu douăzeci şi cinci de mile pe oră... apoi douăzeci... cincisprezece.

Raptorii, alergând alături, începură să se apropie, simţind că maşina avea probleme.

Cincisprezece mile pe oră. Şi încă încetineau...

— A ieşit, spuse Levine din spate. Închise uşa cuştii.

— Aruncă repede cuşca, spuse Thome.

Cuşca se rostogoli în spate, sărind în vale.

Zece mile pe oră.

Maşina părea să se târască.

Apoi se văzură trecuţi de ridicătură, coborând de cealaltă parte, prinzând din nou viteză. Douăsprezece mile pe oră. Cincisprezece. Douăzeci. Luă curbele cu grijă, încercând să nu frâneze.

— N-o să ajungem la trailer! ţipă Levine cât îl ţineau plămânii, cu ochii măriţi de spaimă.

— Ştiu.

Thome vedea către stânga trailerul, de care erau separaţi însă printr-o uşoară ridicătură de teren. N-o puteau depăşi. Dar mai sus, drumul se bifurca, alunecând către dreapta, către laborator. Şi dacă-şi amintea el bine, drumul cobora continuu.

Thome coti spre dreapta, îndepărtându-se de trailer.

Văzu acoperişul larg al laboratorului, o suprafaţă plată în lumina lunii. Urma drumul pe lângă laborator, spre satul lucrătorilor. Văzu casa managerului în dreapta, apoi depozitul de provizii, cu pompele de benzină în faţă. Aveau oare vreo şansă să mai găsească benzină?

— Uite! se bâlbâi Levine, arătând în spate. Uite! Uite! Thome privi peste umăr şi văzu că raptorii rămăseseră în urmă, renunţând la urmărire. În apropierea laboratorului, păreau să ezite.

— Nu ne mai urmăresc! strigă Levine.

— Mda, mormăi Thome. Dar unde-i Sarah? în spate, motocicleta lui Sarah dispăruse.

Trailer

Sarah Harding răsuci mânerele ghidonului şi ţâşni înainte, peste ridicătură din faţa. Trecu de culme şi începu să coboare către trailer. Patru raptori mârâiau în urmă. Acceleră, încercând să le-o ia înainte, să câştige câţiva iarzi preţioşi.

Pentru că avea nevoie de ei.

Se aplecă în spate şi-i strigă lui Kelly:

— Uite ce-i! Trebuie sa te mişti repede!

— Poftim? strigă Kelly.

— Când ajungem la trailer, sari jos şi intri. Nu mă aştepţi. Ai înţeles?

Kelly dădu din cap, încordată.

— Orice s-ar întâmpla, nu mă aştepţi!

— Bine.

Harding forţa motorul şi pomi către trailer, apoi frână brusc. Motocicleta aluneca pe iarba udă, se lovi de peretele trailerului. Dar Kelly deja sărise jos, gonind împiedicat către uşă; intra. Sarah avusese de gând să tragă motocicleta înăuntru, dar raptorii erau foarte aproape, prea aproape. O aruncă spre ei şi dintr-o mişcare sări prin cadrul uşii, aterizând pe podea.

Se răsuci şi trânti uşa cu piciorul, chiar în clipa în care primul dintre raptori se lovea de aceasta.

Înăuntrul trailerului întunecat, ţinu uşa blocata pe când animalele izbeau în mod repetat în ea. Pipăi după încuietoare, dar nu o găsi.

— Ian! Uşa asta se încuie?

Auzi vocea lui Malcolm, visătoare în întuneric.

— Viaţa este un cristal, spuse el.

— Ian, încearcă să fii atent!

Apoi Kelly veni lângă ea, pipăind în sus şi-n jos pe toc. Raptorii se izbeau în uşă.

După un timp, spuse:

— E aici. Lângă podea.

Harding auzi un clinchet metalic şi se îndepărtă.

Kelly se ridică şi o luă de mână. Raptorii băteau şi mârâiau.

— O să fie totul bine, spuse liniştitor Harding.

Se apropie de Malcolm care zăcea încă în pat. Raptorii pocneau din fălci la fereastra de alături şi zgâriau geamul cu ghearele. Malcolm îi privea calm.

— Gălăgioşi, ticăloşii ăştia, nu?

Alături de el, trusa medicală era deschisă, iar o seringă zăcea pe pernă. Probabil că se injectase din nou singur.

Prin fereastră se vedeau animalele care încetaseră să mai atace geamul. Sarah auzi scrâşnetul metalului venind dinspre uşă, apoi văzu raptorii târând motocicleta. Săreau pe ea furioşi. În scurt timp, aveau să găurească cauciucurile.

— Ian! Trebuie să ne mişcăm repede...

— Eu nu mă grăbesc, spuse el calm.

— Ce fel de arme avem aici? întreba ea.

— Arme... păi... nu ştiu... Oftă el. La ce ai nevoie de arme?

— Ian, te rog!

— Vorbeşti atât de repede, spuse el. Ştii, Sarah, chiar că ar trebui să te relaxezi.

În trailerul cufundat în întuneric, Kelly era speriată, dar se mai liniştise când o auzise pe Sarah vorbind despre arme. Şi Kelly începu să vadă că Sarah nu se lăsa oprită în nici un fel din cale. Voi să imite

atitudinea ei, să creadă şi ea că poate face orice-şi pune în gând.

Kelly ascultă glasul doctorului Malcolm şi îşi dădu seama că acesta nu avea să le fie de nici un ajutor. Era drogat şi nu-i păsa. Iar Sarah nu cunoştea trailerul. Kelly însă da; mai cotrobăise odată, în căutarea mâncării. Parcă-şi mai amintea...

În beznă, deschise iute sertarele. Se chinui să vadă ceva. Era sigură ca unul dintre sertarele de jos avea un pachet marcat cu semnul morţii. Poate ca înăuntru se afla vreo arma, gândi ea.

O auzi pe Sarah spunând:

— Ian, încearcă să gândeşti!

Apoi, pe doctorul Malcolm:

— O, m-am gândit, Sarah. Arh avut cele mai minunate gânduri. Ştii, toate cadavrele acelea de la cuibul raptorilor sunt un exemplu minunat de...

— Nu acum, Ian!

Kelly cotrobăi prin sertare, lăsându-le deschise ca să ştie în care căutase. Trecu mai departe şi, la un moment dat, simţi sub palme o pânză aspră. Se aplecă în faţă. Găsise.

Kelly scoase un pachet pătrat, învelit în pânză, surprinzător de greu.

— Sarah. Uite, spuse ea.

Sarah Harding duse pachetul la fereastră, în bătaia lunii. Desfăcu fermoarul şi privi conţinutul. Pachetul era împărţit în sectoare. Văzu trei calupuri pătrate dintr-o substanţă cu aspect de cauciuc. Alături era un cilindru mic, argintiu, ca o butelie mică de oxigen.

— Ce-i asta?

— Am crezut ca e o idee bună, spuse Malcolm. Dar acum nu mai sunt sigur. De fapt...

— Ce-i asta? făcu ea, întrerupându-l, încercând să-l ţină atent.

— Nu sunt letale, spuse Malcolm. Trupa lui Alexander. Am vrut să avem...

— Ce-i asta? spuse ea, ţinându-i dinaintea ochilor un calup.

— O fumigenă de teren. Ai să faci...

— Fum? spuse ea. Face numai fum?

— Da, dar...

— Ce-i asta? spuse ea, ridicând cilindrul argintiu care avea o inscripţie.

— O bombă cu colinesterază. Degajează un gaz. Produce paralizie pe termen scurt. Sau cel puţin aşa se spune...

— Cât de scurt?

— Câteva minute, cred, dar...

— Cum funcţionează? întrebă ea din nou, răsucind cilindrul în mână.

La unul dintre capete avea un dop cu un cui. Sarah începu să-l scoată ca sa arunce o privire la mecanism.

— Nu! zise el. Aşa o declanşezi. Tragi cuiul şi o arunci. Porneşte în trei secunde.

— Bine, spuse ea.

Grăbită, strânse trusa medicală, aruncând seringa înăuntru şi închizând capacul.

— Ce faci? întrebă alarmat Malcolm.

— Plecam de-aici, spuse Sarah în drum către uşă.

Malcolm oftă.

— E atât de bine să ai un bărbat pe lângă casă, spuse el.

Cilindrul zbură prin aer, răsucindu-se în lumina lunii. Raptorii erau cam la cinci iarzi distanţă, adunaţi în jurul motocicletei. Unul dintre ei ridică privirea şi văzu cilindrul care ateriză în iarbă, la câţiva paşi distanţă.

Sarah rămase lângă uşă, aşteptând.

Nu se întâmplă nimic.

Nici o explozie.

Nimic.

— Ian! N-a mers!

Curios, unul dintre raptori ţopăi către locul unde căzuse cilindrul. Se apleacă şi ridică în colţi obiectul lucios.

Sarah ofta.

— N-a mers…

— Hei, lasă, spuse Malcolm calm.

Raptorul scutură din cap, muşcând cilindrul.

— Acum ce facem? spuse Kelly.

Se auzi o explozie puternică şi un nor dens se răspândi prin luminiş. Raptorii fură înghiţiţi de ceaţă.

Harding închise iute uşa.

— Şi acum, ce facem? întreba Kelly.

Cu Malcolm sprijinindu-se de umărul ei, traversară luminişul. Norul de gaz se disipase cu câteva minute în urmă. Pe primul raptor îl găsiră zăcând în iarbă, cu ochii deschişi, absolut nemişcat. Dar nu era mort: Harding îi văzu pulsând venele de la gât. Animalul era doar paralizat. Sarah întrebă, adresându-i-se lui Malcolm:

— Cât o sa ţină efectul?

— N-am nici o idee, spuse Malcolm. Cât vânt este?

— Deloc, Ian.

— Atunci o să dureze un timp.

Înaintara. Acum, raptorii zăceau împrejurul lor. Păşiră peste trupuri, simţind mirosul de putred al carnivorelor. Unul dintre ei zăcea peste motocicletă. Sarah îl lăsă jos pe Malcolm, iar acesta se aşeză cu un oftat. După o clipă, pomi să cânte: „Aş vrea să fiu în ţinutul bumbacului, vremurile de odinioară nu se uită...”

Harding trase de ghidonul motocicletei, încercând să o scoată de sub raptor. Animalul era prea greu.

— Lasă-mă pe mine, ceru Kelly şi întinse mâinile către ghidon.

Harding merse în faţă. Fără să ezite, înconjură gâtul raptorului cu braţele şi-i săltă capul. Simţi un val de greaţă. Pielea fierbinte şi solzoasă o zgârie pe braţe şi pe obraji. Icni când ridică animalul de jos.

„În Dixieland... du-du-du-du... să trăieşti şi să mori în Dixie...”

— Ai reuşit? o întrebă ea pe Kelly.

— Încă nu, spuse Kelly, trăgând de ghidon.

Sat

Sarah coborî cu motocicleta către satul lucrătorilor. Privind peste Kelly, văzu jeepul parcat la magazin, nu departe de staţia de benzină. Frână şi coborâră cu toţii. Kelly deschise uşa magazinului şi-l ajută pe Malcolm să intre. Sarah aduse motocicleta în magazin şi închise uşa.

— Doc? spuse ea.

— Suntem aici, răspunse Thome. Cu Arby.

La lumina lunii care se filtra prin ferestre, magazinul arăta la fel cu oricare altul de pe marginea şoselei. Exista un frigider cu uşă de sticlă pentru sucuri; cutiile nu se vedeau, din pricina murdăriei de pe geam. Un raft avea atârnate pe el bomboane şi acadele cu învelitorile verzui, prin care mişunau larve. În raftul cu reviste, titlurile erau vechi de cinci ani.

Într-o parte, erau rafturi cu provizii de bază: pastă de dinţi, aspirină, loţiune de bronzat, şampon, perii. În continuare se aflau rafturile cu haine, tricouri, pantaloni scurţi, ciorapi, rachete de tenis, costume de baie. Şi câteva suveniruri: brelocuri, scrumiere, pahare.

În mijlocul încăperii, ca o insulă, tronau casa de marcat, un cuptor cu microunde şi un filtru de cafea. Uşa cuptorului stătea larg deschisă; un animal îşi făcuse cuib înăuntru. Filtrul de cafea era crăpat şi acoperit cu pânze de păianjen.

— Ce mizerie, se îngrozi Malcolm.

— Mie îmi convine locul, spuse Sarah.

Ferestrele erau bătute în cuie. Pereţii păreau destul de solizi. Hrana din conserve mai putea fi folosită.

Văzu un indicator care spunea „sală de odihnă”, ceea ce însemna că trebuia să existe şi o baie. Aveau să fie în siguranţă aici, cel puţin pentru o vreme.

Îl ajută pe Malcolm să se întindă pe podea. Apoi merse către locul unde Thome şi Levine îngrijeau de puşti.

— Am adus trusa medicală, anunţă ea. Cum se simte?

— Cam bătut, spuse Thome. Câteva tăieturi. Însă nimic rupt. Capul arată cam rău.

— Mă dor toate, spuse Arby. Chiar şi gura.

— Să caute cineva o lumină, ceru Sarah. Ia să mă uit, Arby. Bine, îţi lipsesc vreo doi dinţi, de aceea te doare. Dar se rezolvă. Tăietura de la cap nu-i chiar atât de urâtă. O şterse cu un pansament umed, apoi se întoarse către Thome:

— Cât mai este până la venirea elicopterului?

Thome privi ceasul de la mână.

— Două ore.

— Şi unde aterizează?

— Terenul e la câteva mile de aici.

Fără să se oprească din îngrijirea lui Arby, Sarah dădu din cap.

— Bine. Deci avem două ore ca să ajungem la terenul de aterizare.

— Cum asta? întrebă Kelly. Maşina e în pană de benzină...

— Nu-ţi face griji, spuse Sarah. Ne gândim noi la ceva. O să fie bine...

— Întotdeauna spui asta, remarcă Kelly.

— Pentru că întotdeauna e adevărat, spuse Sarah. Gata, Arby, acum am nevoie de ajutorul tău. Am să te ridic în picioare şi tu ai să-ţi scoţi tricoul...

Thome se trase lângă Levine. Acesta avea o privire sălbatică şi mişcări smucite.

Drumul cu jeepul părea să-l fi adus la limită.

— Despre ce vorbeşte? Suntem prinşi aici. Prinşi! strigă el isteric. Nu putem merge nicăieri. Nu putem face nimic. Vă spun, o să murim cu toţii...

— Ia mai taci, se răsti Thome, prinzându-l de braţ şi trăgându-l mai aproape. Nu supăra copiii!

— Ce mai contează? făcu Levine. Or să afle asta mai devreme sau mai târziu sau... Au! Mai uşor...

Thome îl strânse puternic de braţ. Se aplecă spre el.

— Eşti prea bătrân ca să te porţi ca un măgar, şopti. Adună-te, Richard! Mă auzi?

Levine dădu din cap.

— Bine. Uite ce e. Eu o să ies, să văd dacă funcţionează pompele de benzină.

— N-au cum să funcţioneze, spuse Levine. Nu, după cinci ani. Îţi spun, asta-i pierdere de timp...

— Richard, rosti Thome. Trebuie să verificăm pompele!

Se lăsă o clipă de tăcere. Cei doi se priviră în ochi.

— Adică vrei să ieşi? făcu Levine.

— Da.

Levine se încruntă. Urmă o nouă pauză.

Ghemuită lângă Arby, Sarah întrebă:

— Unde e lumina, băieţi?

— O clipă, spuse Thome şi se aplecă spre Levine. Bine?

— Bine, spuse Levine, trăgând aer în piept.

Thome merse la uşa din faţă, o deschise şi păşi afară, în întuneric. Levine închise uşa după el. Thome auzi broasca închizându-se.

Imediat se întoarse şi bătu uşor în geam. Levine deschise uşa de câteva degete.

— Pentru numele lui Dumnezeu, şopti Thome. Nu încuia!

— Dar m-am gândit...

— Nu încuia uşa, fir-ar să fie!

— Bine, bine... Îmi pare rău!

— Doamne, făcu Thome.

Închise din nou uşa şi se întoarse către noaptea de afară.

Satul era liniştit. Thome auzea doar fişâitul cicadelor. Aproape prea linişte, gândi el. Dar poate că i se părea, prin comparaţie cu mârâiturile raptorilor. Thome rămase multă vreme cu spatele lipit de uşă, privind către terenul deschis. Nu văzu nimic.

În sfirşit, merse până la jeep, deschise portiera şi cotrobăi după radio. Îl atinse; alunecase sub scaunul pasagerului. Îl scoase şi îl duse înapoi la magazin; bătu în uşă.

Levine o deschise şi spuse:

— Nu e încuiată...

— Ia, făcu Thome, înmânându-i radioul, după care închise uşa.

Din nou se opri să pândească. Nu se auzea nimic. Luna plină strălucea. Nu bătea vântul.

Înaintă şi privi de aproape pompele de benzină. Minerul primeia dintre ele era ruginit şi acoperit cu pânze de păianjen. Scoase furtunul şi apăsă. Nu se petrecu nimic. Mai strânse o dată. Nici o picătură. Bătu în geamul care acoperea contorul şi acesta îi căzu în mână. Înăuntru, un păianjen se strecură peste cifrele de metal.

Nu era nici un strop de benzină.

Trebuiau să găsească benzină, altfel nu puteau ajunge la elicopter. Se încruntă, gândindu-se. Erau nişte pompe simple, de felul celor pe care le puteai găsi în aşezările izolate. Era şi normal, de vreme ce se aflau pe o insulă.

Se opri să mediteze.

Erau pe o insulă... Asta însemna că toate obiectele erau aduse cu avionul sau barca. De cele mai multe ori cu barca. Bărci mici, din care proviziile se descărcau cu mâna. Ceea ce însemna...

La lumina lunii, se aplecă, cercetând baza pompei. Exact cum prevăzuse, nu existau containere îngropate. Văzu o ţeavă de plastic îngropată imediat la suprafaţă. Urmări direcţia în care se îndrepta ţeava – undeva, în partea laterală a magazinului.

Thome o urmă, mişcându-se cu atenţie. Se opri o clipă să asculte, apoi îşi continuă drumul.

Ajunse lângă perete şi văzu ceea ce se aştepta să vadă: butoaie de cincizeci de galoane, înşirate lângă zid. Erau trei, legate între ele. Probabil că toată benzina de pe insulă era turnată aici.

Bătu uşurel În butoaie. Erau goale. Ridică unul, sperând să audă un clipocit. Nu aveau nevoie de mai mult de un galon sau două...

Nimic.

Butoaiele erau goale.

Cu siguranţă, însă trebuiau să mai existe şi altele. Făcu iute un calcul. Un laborator de mărimea asta trebuia să aibă cel puţin vreo şase maşini, poate chiar mai multe. Chiar dacă mergeau cu economie, tot consumau treizeci, patruzeci de galoane pe săptămână. Ca să fie sigură, compania trebuia să depoziteze rezerva pe două, poate chiar pe şase luni.

Ceea ce însemna între zece şi treizeci de butoaie. Iar butoaiele de oţel erau grele, prin urmare probabil că fuseseră depozitate în apropiere. Poate chiar la numai câţiva iarzi distanţă...

Se întoarse încet, cercetând locurile. Luna strălucea şi acum putea să vadă mai bine.

Dincolo de magazin, era un spaţiu deschis, după care se ridicau tufe mari de rododendroni, mascând cărarea spre terenul de tenis. Plasa de sârmă era acoperită cu plante agăţătoare.

Spre stânga, se afla prima colibă. Nu-i vedea decât acoperişul întunecat. În dreapta terenului, lângă magazin, creştea un desiş gros, deşi se zărea o spărtură...

O cărare.

Înaintă, lăsând în urmă magazinul. Apropiindu-se de spărtura întunecată, văzu o linie verticală şi-şi dădu seama că era o uşă de lemn, deschisă. Ascuns, în spatele desişului, se afla o magazie. Cealaltă uşă era închisă. Când se apropie, văzu un indicator ruginit, cu o inscripţie roşie, scorojită. În lumina lunii, literele păreau negre.

PRECAUCION

NON FUMARE

INFLAMMABLE

Se opri să asculte. Auzi raptorii mârâind în depărtare, dar păreau să fie foarte departe, tocmai sus, pe deal. Dintr-un motiv necunoscut, se ţineau la distantă de sat.

Thorne aşteptă, cu inima bătându-i, privind fix către intrarea întunecată a magaziei. Apoi se hotărî să intre. Aveau nevoie de benzină. Înaintă.

Cărarea spre magazie era udă din pricina ploii, dar înăuntru magazia era uscată. Se obişnui cu

întunericul. Locul era strâmt, nu mai mult de patru metri pe patru. La lumina lunii, văzu aranjate la un capăt o duzină de butoaie ruginite. Alături, încă trei sau patru. Thome le clătină repede, unul după altul. Erau goale.

Toate, goale.

Simţindu-se înfrânt, Thome se întoarse către intrare. Se opri o clipă, privind afară. Atunci auzi sunetul inconfundabil al unei răsuflări...

Înăuntrul magazinului, Levine trecea de la o fereastră la alta, încercând să-l urmărească din priviri pe Thome. Trupul îi era încordat. Ce făcea Thome? Se îndepărtase atât de mult de magazin... Nu era un lucru înţelept. Levine continua să arunce priviri uşii din faţă; ar fi vrut s-o încuie. Cu uşa descuiată nu se simţea în siguranţă.

Acum Thome intrase în tufişuri, dispărând cu totul. Şi trecuse ceva timp, cel puţin un minut sau două...

Levine privi pe fereastră şi-şi muşcă buzele. Auzi mârâitul depărtat al raptorilor şi-şi dădu seama că aceştia rămăseseră la intrarea laboratorului. Nu urmăriseră vehiculele, nici măcar acum. De ce? se întrebă el. Nedumerirea asta îi făcea bine. Îl liniştea. Era o întrebare la care trebuia să răspundă. De ce raptorii nu înaintaseră de lângă laborator, spre sat?

Îi veniră în minte tot felul de explicaţii. Raptorii aveau o teamă instinctivă faţă de laborator, locul naşterii lor. Îşi aminteau cuştile şi nu mai voiau să fie prinşi. Dar bănuia o explicaţie probabilă, mult mai simplă – zona constituia teritoriul altui animal. Era marcat şi apărat, iar raptorii se fereau să intre. Chiar şi tiranozaurul trecuse în grabă, fără să se oprească.

Al cui să fi fost teritoriul?

Levine privi nerăbdător pe fereastră, aşteptând.

— Ce se aude cu lumina aia? strigă Sarah, din partea cealaltă a încăperii. Am nevoie de lumină.

— Într-o clipă, spuse Levine.

La intrarea în magazie, Thome rămase tăcut, ascultând.

Auzi o răsuflare uşoară, pufăită, ca a unui cal. Un animal mare, care aştepta. Sunetul venea de undeva, din dreapta lui. Thome întoarse încet privirile.

Nu văzu nimic. Luna strălucea puternic peste satul lucrătorilor. Distinse magazinul, pompa de benzină, forma întunecată a jeepului. Privind către dreapta, văzu un spaţiu deschis şi tufe de rododendroni. Dincolo de ele, terenul de tenis.

Nimic altceva.

Privi atent, cu urechile ciulite.

Pufăitul continua. Abia un pic mai tare decât o briză slabă. Dar asta nu era briză: copacii şi tufele nu se mişcau.

Sau se mişcau?

Thome simţea că ceva nu e în regulă. Ceva aflat chiar sub ochii lui. Ceva ce putea fi văzut, dar pe care el nu reuşea să-l vadă. Forţându-se să privească, avu impresia că ochii îi jucau feste. I se păru că zăreşte o mişcare uşoară în tufele din dreapta. Frunzele păreau să mişte în lumina lunii. Să mişte, apoi să se oprească iarăşi.

Dar nu era sigur.

Thome privi înainte, chinuindu-se. Începu să se gândească la faptul că nu tufele îi atrăseseră atenţia, ci mai degrabă gardul de sârmă. Pe mai

toată întinderea, gardul era acoperit cu plante agăţătoare, dar în câteva locuri se vedea modelul de diamant al sârmei împletite. Iar modelul ăsta avea ceva ciudat. Gardul părea să se mişte.

Thome privi cu atenţie. Poate chiar mişcă, gândi el. Poate că este un animal, dincolo de gard, care se împinge în el, făcându-l să se mişte. Dar nici asta nu prea părea să fie explicaţia.

Era altceva...

Brusc, luminile din magazin se aprinseră. Lumina trecu prin ferestre, aruncând modele geometrice peste luminişul întunecat şi peste tufele de lângă terenul de tenis. Şi, preţ de o clipă – doar o clipă Thome văzu că tufele aveau o formă ciudată şi că, de fapt, erau doi dinozauri de şapte picioare înălţime, stând unul lângă altul şi privind ţintă către el.

Trupurile lor păreau acoperite cu un model de lumini şi umbre care-i făceau să se confunde perfect cu frunzele din apropiere, ba chiar şi cu gardul terenului de tenis. Thome era nedumerit.

Camuflajul lor fusese perfect – prea perfect – până ce luminile de la ferestrele magazinului îi surprinseseră.

Thome privi animalele cu răsuflarea tăiată. Apoi îşi dădu seama că modelul de lumini şi umbre era doar în partea de jos a trupului lor, până la jumătatea toracelui. Deasupra, aveau un model diamantat care le făceau să se confunde cu gardul.

Sub ochii lui Thome, modelul complex al pielii lor se şterse, animalele căpătară o nuanţă cretoasă şi începură să apară dungi verticale, potrivindu-se cu umbrele aruncate de ferestre.

Şi, chiar sub ochii lui, dinozaurii dispărură din nou. Abia dacă le mai putea distinge, cu mare efort, conturul. Nici nu i-ar fi zărit, dacă n-ar fi ştiut că sunt acolo.

Erau cameleoni. Dar cu o putere de mimare pe care Thome n-o mai întâlnise…

Încet, bătu în retragere, adâncindu-se în întunericul din magazie.

— Dumnezeule! exclamă Levine, privind pe fereastră.

— Îmi pare rău, spuse Harding, dar a trebuit să aprind lumina. Băiatul ăsta are nevoie de ajutor. N-o pot face în întuneric.

Levine nu-i răspunse. Privea pe fereastră, încercând să înţeleagă ceea ce văzuse.

Acum îşi dădu seama ce zărise în ziua în care Diego fusese ucis. Clipa aceea, în care i se păruse că ceva nu era în regulă… Levine ştia acum. Dar asta depăşea toate cunoştinţele lui despre animalele terestre şi…

— Ce este? se interesa Harding, venind lângă el la fereastră. E Thome?

— Priveşte, spuse Levine.

Ea privi printre gratii.

— La tufişuri? Unde? Ce trebuie să…

— Priveşte, repetă el.

Ea insistă ceva mai mult, apoi clătină din cap.

— Îmi pare rău, nu văd nimic.

— Porneşte de la partea de jos a tufelor, îi spuse Levine. Apoi ridică ochii foarte încet… Priveşte… Şi-ai să vezi conturul.

Îi auzi oftatul.

— Îmi pare rău…

— Atunci închide lumina, insistă el. Şi ai să vezi.

Ea stinse lumina şi, preţ de o clipă, Levine zări animalele distinct, cu trupurile palide cu dungi verticale în lumina lunii. Aproape imediat, modelul începu să slăbească.

Harding se întoarse, se înghesui lângă el şi de această dată văzu imediat animalele, după cum se aşteptase Levine.

— Măi să fie, spuse ea. Sunt doi?

— Da. Unul lângă altul.

— Şi... Modelul slăbeşte în intensitate?

— Da. Slăbeşte.

Sub ochii lor, dungile de pe piele fură înlocuite cu modelul frunzelor de rododendron din spate. Din nou, cei doi dinozauri deveniră invizibili. Dar un model atât de complex cerea ca straturile epidermei lor să fi fost aranjate în acelaşi fel cu cromatoforele nevertebratelor marine. Subtilitatea trecerii, rapiditatea schimbării...

Harding se încrunta.

— Ce sunt? întrebă ea.

— Cameleoni cu un meşteşug neegalat, fireşte. Deşi nu sunt sigur că le-am putea spune cameleoni, de vreme ce, din punct de vedere tehnic, cameleonii au doar priceperea...

— Ce sunt? întrebă din nou, nerăbdătoare, Sarah.

— Aş spune că sunt Carnotaurus sastrei. Un specimen din Patagonia. Doi metri înălţime, cu cap uşor de recunoscut – observi botul scurt, ca de buldog, şi o pereche de coame deasupra ochilor? Aproape ca nişte aripioare...

— Sunt carnivore?

— Da, fireşte, au...

— Unde-i Thome?

— A intrat în nişte tufe acum câteva timp. Nu l-am văzut, dar...

— Ce facem? îl întrerupse ea.

— Să facem? se miră Levine. Nu prea înţeleg?

— Trebuie să facem ceva, şopti ea copilăreşte. Trebuie să-l ajutăm pe Thorne sa se întoarcă.

— Nu ştiu cum, spuse Levine. Animalele astea cântăresc probabil cinci sute de funzi fiecare. Şi sunt două. I-am spus de la început să nu iasă. Acum...

Harding se încruntă. Privind afară, porunci:

— Du-te şi aprinde din nou lumina.

— Aş prefera să...

— Du-te şi aprinde din nou lumina! Levine se ridică nervos. Tocmai făcuse o descoperire remarcabilă, o caracteristică nebănuită până acum la dinozauri – deşi nu fără precedent printre vertebratele cu care se înrudeau -, şi acum femeiuşcă asta musculoasă lătra ordine către el. Levine se simţea ofensat. Nici n-o considera savant. Era o... naturalistă. Un cercetător de teren care uitase teoria. Unul dintre aceia care umblă prin rahat de animale şi-şi imaginează că face o cercetare adevărată. Numai o viaţa drăguţă în natură, atât. Nu era pic de ştiinţă în...

— Aprinde! strigă Harding, privind pe fereastră.

El aprinse lumina şi pomi înapoi către fereastră.

— Stinge!

Grăbit, se întoarse şi-o stinse.

— Aprinde!

Aprinse iarăşi lumina.

Sarah se ridică de lângă fereastră şi traversă încăperea.

— Nu le place, spuse ea. Îi necăjeşte.

— Probabil că perioada refractară...

— Da, aşa cred. Uite. Deschide astea...

Sarah luă o mână de lanterne de pe un raft, i le înmână, apoi luă baterii de pe raftul de alături.

— Sper să mai funcţioneze.

— Ce ai de gând să faci? se interesă Levine.

— Sa facem, rosti ea, rânjind. Noi, amândoi.

Thome stătea în întunericul din magazie, privind afară prin uşile deschise. Cineva aprinsese şi stinsese lumina din magazin. Apoi, un timp, rămăsese aprinsă. Acum se stinse din nou.

Zona din faţa magaziei era luminată numai de lună.

Auzi o mişcare, un fişâit uşor. Percepu din nou răsuflarea. Apoi îi văzu pe cei doi dinozauri mergând pe labele din spate, cu coada ţeapănă. Modelul de pe piele părea să se schimbe în timpul mersului şi erau greu de urmărit, dar se îndreptau cu siguranţă către magazie.

Ajunseră la intrare, silueta trupurilor conturându-se în sfirşit limpede în lumina lunii.

Semănau cu nişte tiranozauri micuţi, în afară de protuberantele de deasupra ochilor; aveau labele din faţă foarte mici, aproape ca nişte cioturi. Carnivorele îşi aplecară capul şi priviră înăuntru, cu grijă. Pufăind, adulmecând. Cozile li se legănau încet în spate.

Erau prea mari ca să intre şi, preţ de o clipă, Thome speră să nu încerce. Apoi primul îşi aplecă gâtul, mârâi şi păşi înăuntru.

Thome îşi ţinu răsuflarea. Încercă să se gândească la ce avea de făcut, dar nu-i venea nici o idee. Animalele erau metodice; primul se dădu la o parte, ca să-l lase şi pe celălalt să intre.

Brusc, din latura magazinului, vreo şase spoturi luminoase căzură peste ei. Spoturile se mişcau, lovindu-le trupurile. Treceau dintr-o parte în alta, de parcă ar fi căutat ceva.

Dinozaurii se vedeau limpede şi asta nu le plăcea. Mârâiră şi încercară să se ferească din lumină, dar spoturile se agitau continuu, găsindu-i, încrucişându-şi drumurile peste ei. Pe când lumina trecea de colo-colo pe torsul lor, pielea pălea drept răspuns, reproducând mişcarea razelor după trecerea spotului. Trupurile li se dungau cu alb, se întunecau iarăşi, apoi se dungau din nou...

Spoturile nu-şi încetau mişcarea, doar că acum băteau direct în figura dinozaurilor, în ochii lor... Ochii uriaşi clipiră sub cornițe; animalele îşi răsuciră capetele şi se aplecară, parcă încercând să se ferească de muşte.

Dinozaurii deveniră agitaţi. Se întoarseră cu spatele şi mugiră puternic spre luminile mişcătoare.

Spoturile se deplasau în continuare rapid, fără să obosească, tăind noaptea. Modelul mişcărilor era complex, ameţitor. Dinozaurii mugiră din nou şi făcură un pas ameninţător către lumini. Dar erau numai pe jumătate convinşi. Se vedea limpede că nu le plăcea să aibă în preajmă luminile acelea mişcătoare. După o clipă, se retraseră, cu luminile urmărindu-i, împingându-i către terenul de tenis...

Thome înaintă.

O auzi pe Harding spunând:

— Doc? Mai bine-ai ieşi de acolo, înainte să se întoarcă!

Thome înaintă repede către lumini. Ajunse lângă Levine şi Harding, care legănau mănunchiuri de lanterne minuscule.

Se întoarseră cu toţii în magazin.

Înăuntru, Levine trânti uşa şi se sprijini cu spatele de ea.

— N-am mai fost niciodată atât de speriat...

— Richard, spuse Harding cu răceală. Abţine-te!

Traversa încăperea şi puse lanternele pe tejghea.

— A fost o nebunie sa ieşim, protestă Levine, ştergându-şi fruntea.

Era plin de sudoare, iar cămaşa îi era pătată.

— De fapt, a fost o nimica toată, îl puse la punct Harding. Apoi, întorcându-se către Thome: Ai observat că aveau o perioadă refractară pentru răspunsul dermic? La repezeală, poţi face comparaţie cu caracatiţa. Presupunerea mea a pomit de la ideea ca dinozaurii ăştia sunt aidoma celorlalte animale care se bazeaza pe camuflaj. În principiu, atacă numai în ambuscade. Nu sunt nici deosebit de iuţi, nici prea activi. Stau nemişcaţi ore întregi, într-un mediu care nu suferă schimbări, dispărând în fundal, aşteptând o pradă întâmplătoare. Dar dacă trebuie să se adapteze mereu la schimbările de lumină, ştiu că nu se mai pot ascunde. Încep să se teamă. Şi dacă ajung să se teamă îndeajuns, până la urmă fug. Ceea ce s-a şi întâmplat...

Levine se întoarse şi privi furios către Thome.

— Asta numai din vina ta. Daca nu te-ai fi îndepărtat, să te plimbi...

— Richard, spuse Harding, oprindu-l. Avem nevoie de benzina, altfel nu mai plecam de aici. Tu nu vrei să plecam?

Levine nu spuse nimic. Se smiorcăi.

— Oricum, zise Thome, în magazie nu era benzină.

— Hei, exclamă Sarah. Ia uite cine-i aici!

Arby se apropie, sprijinindu-se de Kelly. Se schimbase cu haine găsite în magazin: un şort de baie şi un tricou pe care scria „Laboratoarele de bioinginerie InGen”, iar dedesubt, „Noi facem Viitorul”.

Arby avea un ochi învineţit, o vânătaie pe obraz şi o tăietură pe frunte, pe care Harding i-o bandajase. Braţele şi picioarele îi erau învineţite rău. Dar mergea şi reuşi chiar să afişeze un zâmbet ştrengăresc.

— Cum te simţi, fiule? întrebă Thome.

— Ştiţi ce-aş vrea acum cel mai mult? făcu Arby.

— Ce? întrebă Thome.

— O Coca-Cola dietetică, spuse Arby. Şi o mulţime de aspirine.

Sarah se aplecă peste Malcolm, care mormăia încet, privind în tavan.

— Cum se simte Arby? întrebă el.

— O să fie bine.

— Are nevoie de morfină?

— Nu. Nu cred.

— Bine, spuse Malcolm.

Întinse braţul, răsucindu-şi manşeta.

Thome scoase cuibul de pasăre din cuptorul cu microunde şi încălzi câteva conserve de came. Găsi un pachet de farfurii de carton decorate cu modele de Halloween – bostani decupaţi şi lilieci – şi scoase pe farfurii conţinutul conservelor, ajutându-se cu lingura. Cei doi copii mâncară hămesiţi.

Îi întinse o farfurie şi lui Sarah, apoi se întoarse către Levine.

— Tu nu vrei?

Levine privea pe fereastră.

— Nu.

Thome ridică din umeri.

Arby se apropie cu farfuria în mână.

— Mai este?

— Sigur, spuse Thome şi-i întinse farfuria lui.

Levine se aşeză lângă Malcolm.

— Ei, cel puţin am avut dreptate într-o problemă. Insula asta e o adevărată lume pierdută – un sistem ecologic neatins. Am avut dreptate încă de la început...

Malcolm ridică privirea.

— Glumeşti? spuse el. Ce te faci cu apatozaurii aceia morţi?

— M-am gândit şi la asta, zise repede Levine. E limpede că raptorii i-au ucis. Apoi...

— Ce-au făcut? exclamă Malcolm. Şi i-au târât la cuibul lor? Animalele astea cântăresc sute de tone, Richard. O sută de raptori n-ar putea să târască unul. Nu, nu, oftă el. Cadavrele trebuie să fi plutit pe râu şi au rămas agăţate de mal. Raptorii şi-au făcut cuibul acolo unde a existat o sursă convenabila de hrană – apatozaurii morţi.

— Se poate...

— Dar de ce atât de mulţi apatozauri morţi, Richard? De ce nu ajunge nici un animal la maturitate? Şi de ce sunt atât de mulţi prădători pe insula?

— Avem, fireşte, nevoie de mai multe date..., începu Levine.

— Nu, nu avem nevoie, spuse Malcolm. N-ai trecut prin laborator? Deja cunoaştem răspunsul.

— Care e? se enervă Levine.

— Prionii, răspunse Malcolm, închizând ochii.

Levine se încruntă.
— Ce sunt ăia prioni?
Malcolm oftă.
— Ian, spuse Levine. Ce sunt ăia prioni?
— Pleacă, spuse Malcolm, dând din mână.

Arby era ghemuit într-un colt, aproape adormit. Thome răsuci un tricou şi-l puse sub capul băiatului. Arby mormăi ceva şi zâmbi.

În câteva minute, începu să sforăie.

Thome se ridică şi se apropie de Sarah, care stătea lângă fereastră. Afară, cerul începea să se lumineze deasupra copacilor, devenind de un albastru-palid.
— Cât mai avem? întrebă ea.
Thome îşi privi ceasul de la mână.
— Poate o oră.
Sarah începu să se plimbe.
— Trebuie să găsim benzină, decise ea. Dacă avem benzină, putem conduce jeepul la terenul de aterizare al elicopterului.
— Dar nu există benzină, spuse Thome.
— Trebuie să fie pe undeva, continuă ea să se plimbe. Ai încercat la pompe...
— Da. Sunt goale.
— Dar înăuntrul laboratorului?
— Nu cred.
— Unde în altă parte? în trailer?
Thome clătină din cap.
— E numai o remorcă. Celălalt avea un generator auxiliar şi nişte rezervoare de benzină. Dar s-a prăbuşit de pe stânci...
— Poate că rezervoarele nu s-au spart în cădere. Mai avem motocicleta. Poate ajung până acolo şi...
— Sarah, spuse el.

— Merită să încercăm.
— Sarah...
De la fereastră, Levine rosti încet:
— Capul sus! Avem musafiri!

Mamă bună

În lumina de dinaintea zorilor, dinozaurii ieşiră din tufe şi se îndreptară direct către jeep. Erau şase, cu ciocuri de raţă mari şi maronii, cu înălţimea de cincisprezece picioare, cu boturi încovoiate.

— Maiazaurii, spuse Levine. Nu ştiam că sunt şi dintr-ăştia pe-aici.

— Ce fac?

Uriaşele animale se îngrămădiseră împrejurul maşinii şi începuseră să o sfişie.

Unul rupse acoperişul de pânză. Altul lovi bara de direcţie, clătinând maşina înainte şi înapoi.

— Nu înţeleg, făcu Levine. Sunt hadrozauri. Ierbivore. Agresivitatea asta nu le e caracteristică.

— Mda, mormăi Thome.

Sub ochii lor, maiazaurii rostogoliră maşina. Jeepul se opri pe o parte. Unul dintre adulţi dădu cu spatele şi se urcă pe portieră. Picioarele lui uriaşe îndoiră tabla înăuntru.

Dar când jeepul se rostogoli, două cutii albe de spumă expandată se rostogoliră la pământ. Maiazaurii păreau să fie atenţi la aceste cutii. Băgară botul în spumă, împrăştiind cu alb de jur împrejur. Păreau grăbiţi, cuprinşi parcă de frenezie.

— Ceva de mâncare? se miră Lavine. Un fel de conservă de dinozauri? Ceee?

Capacul unei cutii se deschise şi văzură înăuntru un ou spart. Din ou ieşea o bucăţică de carne. Maiazaurii încetiniră. Mişcările lor erau acum blânde, grijulii.

Trâmbiţară şi mârâiră. Trupurile lor uriaşe blocau priveliştea.

Se auzi un scâncet.

— Nu-i adevărat, spuse Levine.

Pe pământ, se foia un animal micuţ. Trupul îi era maroniu deschis, aproape alb.

Încercă să se ridice în picioare, dar căzu la loc. Abia dacă avea o lungime de braţ, iar în jurul gâtului îi atârnau inele de piele încreţită. După o clipă, un al doilea animal se rostogoli lângă el.

Harding oftă.

Încet, unul dintre maiazauri îşi aplecă ţeasta uriaşă şi prinse cu blândeţe puiul în ciocul lat. Rămase cu gura deschisă şi se ridică. Puiul stătea liniştit pe limba adultului, privind împrejur cu capul ridicat.

Fu ridicat şi al doilea pui. Adulţii tropăiră o vreme prin preajmă, ca şi cum n-ar mai fi ştiut ce să facă, apoi, trâmbiţând puternic, se îndepărtară.

Lăsară în urmă o maşină sfărâmată.

— Cred că acum benzina nu mai este o problemă, spuse Thome.

— Cred că nu, răspunse Sarah.

Thome privi resturile maşinii, clătinând din cap.

— Mai urât ca într-o ciocnire frontală, constată el. Parcă a trecut prin compactor. N-a fost construită pentru forţe atât de mari.

Levine pufni.

— Inginerii din Detroit nu se aşteaptă ca pe maşina lor să se caţere un animal de cinci tone!

— Mi-ar fi plăcut să văd cum rezistă maşina noastră la aşa ceva, spuse Thome.

— Asta pentru că am întărit-o noi?

— Da, zise Thorne. Am construit-o ca să reziste la forţe uriaşe. Am testat-o cu computerul, i-am adăugat structurile acelea în fagure, toată…

— Stai puţin, îl întrerupse Harding, întorcându-se de la fereastră. Despre ce vorbeşti?

— Despre cealaltă maşină, spuse Thome.

— Care cealaltă maşină?

— Maşina pe care am adus-o noi. Explorer-ul.

— Fireşte, făcu ea, brusc însufleţită. Mai e o maşină. Am uitat cu totul! Explorer-ul!

— E de domeniul trecutului, spuse Thome. A făcut scurtcircuit noaptea trecută, când mă întorceam la trailer. Am trecut printr-o baltă şi am scurtcircuitat-o.

— Şi ce? Poate că...

— Nu, clătină Thome din cap. Un scurt ca ăsta distruge RV-ul. E o maşină electrică. A crăpat.

— Sunt surprinsă că nu aveţi siguranţe pentru asta.

— Păi, nu prea le-am pus, deşi la această ultimă versiune... Se opri şi clătină din cap. Nu-mi vine să cred.

— Maşina are siguranţe?

— Da. Eddie le-a pus în ultima clipă.

— Deci maşina ar mai putea funcţiona?

— Probabil, dacă resetezi siguranţele.

— Unde e? întrebă ea, îndreptându-se spre motocicletă.

— Am lăsat-o pe drumul acela de coastă, care coboară către foişor. Dar, Sarah...

— E singura noastră şansă, i-o reteză ea.

Scoase casca, potrivi microfonul la obraz şi duse motocicleta la uşă.

— Ţineţi legătura cu mine. Mă duc să găsesc maşina.

O priviră pe fereastră. În lumina din zori, ea se urcă pe motocicletă şi pomi pe deal în sus.

Levine o privi îndepărtându-se.

— Ce şanse crezi că are?

Thome clatină din cap şi-atât.

Radioul pârâi.

— Doc...

Thorne ridică receptorul.

— Da, Sarah.

— Urc dealul acum. Văd... sunt şase.

— Raptori?

— Da. Sunt... Ascultă. Am să încerc pe altă potecă. Văd...

Radioul pârâi.

— Sarah?

Legătura se întrerupea.

— ... fel de potecă... aici... cred că mai bine...

— Sarah, spuse Thome. Se întrerupe legătura.

— ... acum. Aşa că... -ţi-mi noroc.

Se auzi bâzâitul motorului, apoi un alt sunet, care ar fi putut fi mârâitul unui animal sau doar un zgomot static. Thome se aplecă, ţinând radioul aproape de ureche. Apoi, brusc, radioul păcăni şi tăcu.

— Sarah?

Nici un răspuns.

— Poate că a închis, fu de părere Levine.

Thome clătină din cap.

— Sarah?

Nimic.

— Sarah? Eşti acolo?

Aşteptară.

Nimic.

— La naiba, spuse Thome.

Timpul trecea greu. Levine stătea la fereastră şi privea afară. Kelly sforăia într-un colţ. Arby stătea

lângă Malcolm, adormit. Iar Malcolm mormăia o melodie inventată pe loc.

Thome şedea pe podea, în mijlocul încăperii, cu spatele sprijinit de tejghea. Din când în când, ridica receptorul şi încerca să o cheme pe Sarah, dar nu primea nici un răspuns.

Încercă pe toate cele şase canale. Pe nici unul dintre ele nu primi vreun răspuns.

Până la urmă, renunţă să mai încerce.

Radioul pârâi.

— ... blestemăţiile astea. Niciodată nu funcţionează ca lumea, mârâi ea. Nu-mi pot da seama... chestii... dracu'!

La capătul încăperii, Levine se ridică. Thome înşfăcă radioul.

— Sarah? Sarah?

— În sfirşit, rosti ea cu voce spartă. Unde naiba aţi fost, Doc?

— Eşti bine?

— Fireşte că sunt bine.

— Ai ceva la radio. Se întrerupe...

— Da? Şi ce să fac?

— Încearcă să deşurubezi capacul de la baterii. Probabil că e un contact prost...

— Nu. Întrebam de maşina.

— Ce? spuse Thome.

— Sunt în maşină, Doc. Am ajuns. Acum ce fac? Levine aruncă o privire către ceas, – Mai sunt douăzeci de minute până ajunge elicopterul, spuse el. Ştii, s-ar putea să reuşească.

Dodgson

Dodgson se trezi, îndurerat şi înţepenit, pe podeaua de beton a magaziei. Se ridică în picioare şi privi pe fereastră. Văzu dungi roşii pe fundalul palid al cerului. Deschise uşa magaziei şi ieşi.

Ii era foarte sete şi îl durea tot trupul. Porni pe sub copaci. Jungla era liniştită în zori.

Avea nevoie de apă. Mai mult decât orice, avea nevoie de apă. Undeva, în stânga lui, auzea gâlgâitul unui pârâu. Se îndreptă într-acolo, grăbindu-se.

Printre copaci, vedea cerul luminându-se. Ştia că Malcolm şi grupul lui mai erau încă aici. Trebuiau să aibă un plan ca să scape de pe insulă. Dacă ei puteau scăpa, atunci putea şi el.

Ajunse pe o ridicătură şi privi în jos, către pârâu. Părea limpede. Se grăbi să coboare la el, întrebându-se dacă nu cumva era poluat. Nu-i păsa. Înainte să ajungă la pârâu, se împiedică de o liană şi căzu, înjurând.

Se ridică în picioare şi privi în urmă. Atunci văzu că nu de o liană se împiedicase.

Era o bretea verde de rucsac.

Dodgson trase de bretea şi de sub frunze apăru întregul rucsac. Era sfişiat şi pătat cu sânge închegat. Conţinutul se răsturnă printre ferigi. Muştele bâzâiau peste tot. Dar văzu un aparat de fotografiat, o cutie metalică pentru hrană şi un bidon de plastic pentru apă. Căută iute printre ferigi. Nu mai găsi mare lucru, în afară de nişte bomboane topite.

Dodgson bău apa şi îşi dădu seama că îi era foarte foame. Deschise cutia de metal, sperând să dea peste nişte hrană mai acătării. Dar cutia nu conţinea hrană. Era plină cu polistiren.

Iar în mijloc, un radio.

Îl deschise. Luminiţa de la baterii se aprinse puternic. Trecu de pe un canal pe altul, auzind doar zgomot static.

Apoi, o voce de bărbat:

— Sarah? Aici Thome. Sarah?

După o vreme, o voce de femeie:

— Doc. Mă auzi? Am spus că sunt în maşină.

Dodgson ascultă şi zâmbi.

Deci exista o maşină...

În magazin, Thome ţinea radioul aproape de obraz.

— Bine, spuse el. Sarah? Ascultă cu atenţie. Urcă în maşină şi fă exact ce-ţi spun.

— Bine, spuse ea. Dar mai întâi spune-mi: Levine e acolo?

— E aici.

Radioul pârâi.

— Întreabă-l dacă e vreo primejdie din partea unui dinozaur verde, cam de şase picioare înălţime şi cu frunte bombată.

Levine dădu din cap.

— Spune-i că da. Li se spune pachycephalozauri.

— A spus că da, răspunse Thome. Sunt pachycephalo-nu-mai-ştiu-cum şi trebuie să ai grijă. De ce?

— Pentru că sunt vreo cincizeci în jurul maşinii!

Explorer

Explorer-ul stătea în umbra din mijlocul drumului, sub copaci. Maşina se oprise chiar într-o depresiune, unde, fără îndoială, pe timpul nopţii fusese o baltă mare. Balta devenise însă acum o mlaştină, datorită unei duzini de animale care stăteau în ea, beau şi se rostogoleau pe marginile ei. Erau dinozaurii verzi şi cu frunte bombată pe care Sarah îi urmărea de câteva minute, gândindu-se ce să facă. Asta nu numai pentru că erau aproape de băltoacă, ci şi pentru că stăteau în faţa şi pe lateralele maşinii.

Urmărise pachycephalozaurii cu nelinişte. Harding petrecuse o mulţime de timp pe teren cu animalele sălbatice, dar de obicei cu animale pe care le cunoştea. După o lungă experienţă, ştia cât de mult se putea apropia şi în ce condiţii. Dacă ar fi fost o turmă de bivoli, ar fi trecut fără nici o ezitare prin mijlocul ei. Daca ar fi fost o turmă de bizoni americani, ar fi mers cu grijă, dar tot ar fi trecut. Dacă ar fi fost o turmă de bivoli africani, nu s-ar fi apropiat.

Trase microfonul mai aproape de gură şi întrebă:

— Cât timp mai avem?

— Douăzeci de minute.

— Atunci mai bine mă duc acolo, spuse ea. Vreo idee?

Se făcu pauza. Radioul pocni.

— Levine spune că nimeni nu ştie nimic despre animalele astea, Sarah.

— Grozav!

— Levine spune că nu s-a recuperat niciodată un schelet complet. Aşa că nimeni nu s-a putut exprima

fată de comportamentul lor, în afară de faptul că, probabil, erau animale agresive.

— Grozav, repetă ea.

Sarah cerceta poziţia maşinii şi crengile de deasupra. Era o zonă umbrită, liniştită.

Radioul pârâi.

— Levine spune că poţi încerca să treci printre ei. Dar fără mişcări bruşte...

Sarah privi animalele şi gândi: frunţile acelea bombate trebuie să le folosească la ceva.

— Nu, mersi, spuse ea. Am să încerc altceva.

— Ce?

În magazin, Levine întrebă:

— Ce-a spus?

— Că o să încerce altceva.

— Ca de exemplu? făcu Levine.

Se apropie de fereastră şi privi afară. Cerul se tot lumina. Se încruntă. Lucrul ăsta trebuia să aibă nişte consecinţe, gândi el. Ceva ce ştia că avea să se întâmple, dar la care nu se putea gândi...

Ceva în legătură cu lumina zilei...

Şi teritoriu.

Teritoriu.

Levine ridică din nou privirile către cer, încercând să-şi adune gândurile. Ce avea să se schimbe dacă venea ziua? Scutură din cap, renunţând pentru moment.

— Cât durează să pună siguranţele la loc?

— Doar un minut sau două, spuse Thome.

— Atunci s-ar putea sa mai avem timp, rosti Levine. Dinspre radio se auzea zgomot static; o auziră pe Harding:

— Bine. Am ajuns lângă maşină.

— Unde?
— Lângă maşină, spuse ea. Într-un copac.

Harding se căţără pe creangă, îndepărtându-se de trunchi, simţind-o aplecându-se sub greutatea ei. Creanga părea destul de suplă. Se afla acum la zece picioare deasupra maşinii, clătinându-se în jos. Câteva animale de dedesubt ridicaseră ochii spre ea, dar turma părea fără astâmpăr. Animalele care stăteau în noroi se ridicară şi începură să se foiască.
Le urmări cozile biciuind agitate aerul.
Continuă să înainteze; creanga se apleacă şi mai mult. Era alunecoasă din pricina ploii de peste noapte. Încercă să se potrivească deasupra maşinii. Până acum mergea destul de bine, gândi ea.
Brusc, unul dintre animale atacă trunchiul copacului în care se căţărase ea, izbindu-l cu putere. Impactul fu surprinzător de violent. Copacul se clătină, ramura pe care se căţărase Sarah se clătină în sus şi-n jos; Sarah se forţă să se ţină bine.
La naiba, gândi ea.
Se ridică o dată cu creanga, coborî din nou, apoi pierdu priza. Mâinile îi alunecară pe frunzele şi coaja ude şi căzu. În ultima clipă, îşi dădu seama că avea să cadă lângă maşină. Apoi lovi pământul, aterizând în noroi.
Chiar lângă animale.

Radioul pârâi.
— Sarah? strigă Thome.
Nu veni nici un răspuns.
— Acum ce mai face? întrebă Levine, plimbându-se neliniştit. Aş vrea să văd ce face.
În colţul încăperii, Kelly se ridică, se frecă la ochi.

— De ce nu folosiţi camerele video?
— Ce camere video? întrebă nedumerit Thome.
Kelly arătă cu degetul către casa de marcat.
— Acela-i un computer.
— Chiar?
— Mda. Aşa cred.

Kelly căscă şi se aşeză în scaunul din faţa casei de marcat. Părea să fie un terminal simplu, deci nu avea acces la prea multe, dar merita să încerce. Conectă aparatul. Nu se întâmplă nimic. Închise şi deschise comutatorul. Nimic.

Fără să vrea, îşi clătină picioarele şi lovi un cablu de sub masă. Se aplecă şi văzu că terminalul nu era conectat la reţeaua electrică. Băgă ştecherul în priză.

Ecranul se aprinse şi apăru un singur cuvânt: LOGIN.

Ca să treacă mai departe, ştia că avea nevoie de o parolă. Arby avea o parola. Îi aruncă o privire – dormea. Nu voia să-l trezească. Îşi aminti că scrisese parola pe o bucată de hârtie pe care-o băgase în buzunar. Poate că mai era încă acolo, gândi ea. Traversă încăperea, luă legătura de haine ude, murdare de noroi şi începu să cotrobăie prin buzunare. Găsi portofelul, cheia de la casa lui şi alte câteva lucruşoare. În sfirşit, în buzunarul de la spate găsi o bucată de hârtie. Era udă şi murdară de noroi. Cerneala se întinsese, dar încă se mai putea citi:

VIG/&*849/

Kelly luă hârtia şi se întoarse la computer. Bătu caracterele cu grijă şi apăsă tasta de confirmare. Ecranul se goli şi apăru o altă imagine. Era

surprinsă. Imaginea înfăţişa altceva decât văzuse mai devreme, în trailer.

InGen

Site B Netwark Services

Intrase în sistem. Dar totul părea altfel. Poate pentru că nu intrase în reţeaua radio, gândi ea. Probabil că intrase în sistemul de laborator. Avea o interfaţă mai accentuat grafică din pricină că terminalul era conectat prin cablu. Poate chiar prin fibre optice.

Din cealaltă parte a încăperii, Levine spuse:

— Kelly? Ce faci?

— Lucrez, răspunse ea.

Cu grijă, începu să tasteze. Şiruri de iconuri apărură rapid pe ecran, unul după altul.

Ştia că priveşte un fel de interfaţă grafică, dar înţelesul imaginilor nu-i era limpede şi nici nu avea legendă la ele. Cei care lucraseră cu acest sistem fuseseră probabil antrenaţi să le cunoască. Dar Kelly nu le ştia. Voia să intre în sistemul video, dar nici una dintre imagini nu sugera această funcţie. Deplasă cursorul pe ecran, gândindu-se cum să facă.

Se hotărî să meargă pe ghicite. Alese iconul cu model de diamant din colţul din stânga jos şi clică pe el.

— O-ho, făcu Kelly, alarmată. Levine privi spre ea.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, spuse ea. E bine.

Clică iute pe frontispiciu şi se întoarse la ecranul de dinainte. De data asta, încercă unul dintre iconurile triunghiulare.

Ecranul se schimbă iarăşi:

InGen

Video Security Network

Asta e, gândi ea. Imediat apărură imagini video. Pe monitorul casei de marcat, imaginile erau minuscule, dar acum se obişnuise cu teritoriul şi manevră iute imaginile, folosind cursorul.

— Ce căutăm? întrebă ea.

— Explorer-ul, o lămuri Thome.

Kelly clică pe ecran. Imaginea se mări.

— L-am prins, exclamă ea.

— Chiar? făcu Levine, părând surprins.

Kelly îl privi şi spuse:

— Da, chiar.

Cei doi bărbaţi se apropiară şi priviră ecranul peste umărul ei. Vedeau Explorer-ul şi un drum umbrit. Vedeau pachycephalozaurii, mulţi, foindu-se în jurul maşinii. Animalele loveau cauciucurile şi bara de direcţie.

Dar nu o vedeau nicăieri pe Sarah.

— Unde e? întrebă Thome.

Sarah Harding era sub maşină, cu faţa în noroi. Se târâse acolo după ce căzuse – era singurul refugiu – şi acum privea labele animalelor.

— Doc, şopti ea. Eşti pe fir? Doc? Doc!

Dar blestematul de radio iarăşi nu funcţiona. Dinozaurii tropăiau şi sforăiau, încercând să o scoată de sub maşină.

Apoi îşi aminti că Thome spusese ceva despre deşurubatul capacului de la baterii.

Întoarse radioul şi strânse mai tare capacul. Imediat, în cască se auzi zgomot static.

— Doc, spuse ea.

— Unde eşti? întrebă Thome.

— Sub maşină.

— De ce? Ai încercat deja?
— Ce să încerc?
— Să o porneşti. Maşina…
— Nu, spuse ea. N-am încercat s-o pornesc, am căzut.
— Păi, dacă tot eşti acolo dedesubt, poţi verifica siguranţele, spuse Thome.
— Siguranţele sunt sub maşină?
— Unele. Uită-te în dreptul roţilor din faţă. Sarah se răsuci, alunecând în noroi.
— Bine. Mă uit.
— E o cutie chiar înapoia barei de direcţie. Puţin spre stânga.
— O văd.
— Poţi s-o deschizi?
— Cred că da.
Se târî înainte şi trase de încuietoare. Capacul cedă. Privea acum trei comutatoare negre.
— Văd trei comutatoare şi toate apăsate spre înainte.
— Înainte?
— Către partea din faţă a maşinii.
— Hmm, spuse Thome. N-are sens. Ce scrie pe ele?
— Scrie „15VV” şi „02R”
— Bine, spuse el. Asta e explicaţia.
— Ce?
— Cutia e montată pe dos. Apasă toate comutatoarele. Eşti uscată pe mâini?
— Nu, Doc. Sunt fleaşcă, zac în blestemăţia asta de noroi.
— Atunci foloseşte-te de mâneca de la cămaşă sau de altceva. Harding se trase mai aproape de bara de direcţie.

Dinozaurii cei mai apropiaţi pufăiră şi loviră bara. Se aplecară şi-şi răsuciră gâturile, încercând să ajungă până la ea.

— Le miroase rău gura, spuse Sarah.

— Ce-ai spus?

— Nimic, făcu ea şi anclanşă comutatoarele unul după altul; auzi un bâzâit din maşina de deasupra. Bine. Am reuşit. Maşina scoate un zgomot.

— Asta-i bine, spuse Thome.

— Acum ce fac?

— Nimic. Mai bine ai aştepta.

Se lăsă pe spate în noroi, privind labele dinozaurilor.

— Cât timp mai avem? întrebă.

— Cam zece minute.

— Eu sunt blocată aici, Doc, anunţă ea.

— Ştiu.

Privi animalele. Erau de jur împrejurul maşinii. Păreau să devină din ce în ce mai agitate. Băteau din picioare şi pufăiau nerăbdătoare. De ce erau atât de neliniştite? se întrebă ea. Apoi, brusc, toate o zbughiră din loc. Fugiră către partea din faţă a maşinii şi tot înainte pe drum. Sarah se răsuci şi le privi fugind.

Se lăsă tăcerea.

— Doc? făcu ea.

— Da.

— De ce-au plecat?

— Rămâi sub maşină, spuse Thome.

— Doc?

— Nu vorbi.

Radioul se întrerupse.

Sarah aşteptă, fără să ştie ce avea să se întâmple. Auzise tensiunea din vocea lui Thome. Nu ştia de ce.

Dar acum auzea un sunet uşor şi văzu două picioare lângă portiera şoferului.

Două picioare cu cizme pline de noroi.

Cizme bărbăteşti...

Harding se încruntă. Recunoscuse încălţările. Recunoscuse pantalonii kaki, chiar şi aşa, murdari de noroi.

Era Dodgson.

Cizmele se întoarseră către portieră. Auzi clinchetul încuietorii.

Dodgson urca în maşină.

Harding acţionă atât de iute încât nu avu timp să gândească. Icnind, se aruncă pe o parte, întinse mâinile, prinse gleznele şi trase cu putere. Dodgson căzu, scoţând un strigăt de surpriză. Căzu pe spate şi se răsuci furios.

O văzu şi se încruntă.

— Fir-ar să fie, făcu el. Am crezut că te-am terminat pe vas...

Harding se înroşi de furie şi începu să se târască de sub maşină. Dodgson se ridică în genunchi şi ea era pe jumătate ieşită, însă simţi pământul cutremurându-se.

Imediat îşi dădu seama de ce. Îl văzu pe Dodgson privind peste umăr şi lipindu-se de pământ. Grăbit, pomi să se strecoare sub maşină, lângă ea.

Ea se răsuci în noroi, privind în lungul maşinii. Văzu tiranozaurul apropiindu-se pe potecă. Pământul vibra la fiecare pas. Dodgson se târa către centrul maşinii, apropiindu-se de Sarah, dar ca nu-l băgă în seamă. Privea labele uriaşe, cu gheare încovoiate, care se apropiară de maşină şi se opriră. Tălpile aveau trei picioare lungime. Auzi mugetul tiranozaurului.

Se uită la Dodgson. Ochii lui erau măriţi de groază. Tiranozaurul se opri lângă maşină. Laba uriaşă se întoarse. Auzi animalul uriaş adulmecând deasupra. Apoi, mugind din nou, îşi lăsă capul în jos. Falca îi atinse solul. Nu-i putea vedea ochii, doar falca. Tiranozaurul adulmecă iarăşi, încet.

Îi simţea.

Alături de ea, Dodgson tremura necontrolat. Dar Harding era Ciudat de calma. Ştia ce avea de făcut. Iute, îşi schimbă poziţia, sprijinindu-se cu ceafa şi umerii de roata din spate a maşinii. Dodgson se întoarse chiar când cizmele ei începură să-i împingă picioarele. Să le scoată de sub maşină...

Îngrozit, Dodgson se luptă, încercând să se tragă înapoi, dar poziţia ei era mult mai puternică. Centimetru cu centimetru, cizmele lui ieşeau în lumina rece a dimineţii. Sarah gemea pe când împingea, concentrându-se asupra fiecărui strop de energie. Cu voce piţigăiată, Dodgson spuse:

— Ce naiba faci?

Auzi mârâitul tiranozaurului. Văzu laba uriaşă mişcându-se.

— Opreşte! Ai înnebunit? Opreşte-te! strigă Dodgson.

Dar Harding nu se opri. Îşi sprijini cizma de umărul lui şi împinse încă o dată.

Preţ de câteva clipe, Dodgson se luptă să reziste, apoi brusc trupul îi alunecă foarte uşor; văzu tiranozaurul prinzându-l de picior şi trăgându-l pe Dodgson de sub maşină.

Dodgson înhăţă în mâini cizma lui Sarah, încercând să opună iarăşi rezistenţă, încercând s-o tragă după el. Ea îşi sprijini cealaltă cizmă de figura lui şi lovi cu putere. Bărbatul alunecă.

Îi văzu chipul îngrozit, cenuşiu, gura deschisă. Nici un cuvânt nu-i ieşi de pe buze. Îi văzu degetele săpând în noroi, lăsând şanţuri adânci pe când era târât afară. Apoi tot trupul îi fu scos de sub maşină. Era ciudat de linişte. Îl văzu pe Dodgson răsucindu-se pe spate şi privind în sus. Văzu umbra tiranozaurului acoperindu-l. Văzu capul uriaş coborând, cu fălcile deschise.

Şi-l auzi pe Dodgson începând să ţipe când fălcile se închideau peste trupul lui, care se ridica în aer.

Dodgson se simţi smucit în aer, la douăzeci de picioare deasupra solului şi continuă să ţipe fără întrerupere. Ştia că în orice clipă animalul putea să strângă din fălci şi el avea să moară. Dar fălcile nu se închiseră. Dodgson simţi o durere înţepătoare în coaste, dar fălcile nu se închiseră.

Continuând să ţipe, Dodgson se simţi cărat în junglă. Crengile înalte îi biciuiau faţa. Răsuflarea fierbinte a animalului îi ardea trupul. Salivă îi cădea pe piept. Se gândi că o să leşine de groază.

Dar fălcile nu se închiseră.

Înăuntrul magazinului, priveau cu toţii cum Dodgson era purtat între fălcile tiranozaurului.

Prin radio, îi auziră ţipetele îndepărtate.

— Vezi? spuse Malcolm. Există un Dumnezeu...

Levine se încruntă.

— Rex-ul nu l-a ucis, arată el către ecran. Uite, încă mai dă din braţe. De ce nu l-a ucis?

Sarah Harding aşteptă până ce ţipetele slăbiră. Se târî de sub maşină. Deschise portiera şi urcă la volan. Cheia era în contact; o prinse cu degetele murdare de noroi. O răsuci.

Se auzi o tuse metalică, apoi un oftat. Luminile de bord se aprinseră. Apoi, linişte. Mergea maşina? Răsuci volanul şi acesta se mişcă uşor. Deci direcţia asistată funcţiona.

— Doc...

— Da, Sarah.

— Maşina funcţionează. Mă întorc.

— Bine, spuse el. Grăbeşte-te.

Băgă în viteză şi simţi transmisia prinzând. Maşina era neobişnuit de silenţioasă. De aceea, Sarah reuşi să audă duduitul slab al elicopterului.

Ziuă

Sarah conducea pe sub coroanele dese ale copacilor, înapoi către sat. Auzea crescând sunetul elicopterului. Apoi acesta trecu mugind pe deasupra maşinii, nevăzut din pricina frunzişului. Sarah lăsase geamul în jos şi asculta. Părea să se îndrepte către dreapta ei, către sud.

Radioul pârâi.

— Sarah!

— Da, Doc.

— Ascultă, nu putem comunica cu elicopterul!

— Bine, spuse ea, înţelegând ce trebuia sa facă. Unde e terenul de aterizare?

— Către sud. Cam la o milă. E un luminiş. Ia-o pe drumul de coastă.

Sarah ajunse la intersecţie. Văzu drumul de coastă pornind către dreapta.

— Bine, anunţa ea. Am plecat.

— Spune-le să ne aştepte, spuse Thome. Apoi întoarce-te şi ia-ne şi pe noi.

— Toată lumea e bine? întrebă ea.

— Bine, răspunse Thome.

Ea urmă drumul, auzind o schimbare în sunetul elicopterului. Probabil că aterizase. Rotoarele continuau să funcţioneze, şuierând încet, ceea ce însemna că pilotul nu voia să oprească motoarele.

Drumul cotea către stânga. Sunetul elicopterului răsuna acum ca un duduit înfundat. Sarah acceleră, luând forţat curba. Drumul era încă ud din pricina ploii din noaptea trecută. Maşina nu ridica nori de praf. Nu putea arăta nimănui că era acolo.

— Doc! Cât or să aştepte?

— Nu ştiu, răspunse Thome prin radio. Îl vezi?
— Încă nu, spuse ea.

Levine privi pe fereastră. Cercetă cerul care se lumina printre copaci. Dungile roşii dispăruseră.
Acum era de-un albastru strălucitor. Venise dimineaţa.
Ziua...
Atunci îi veni ideea. Tremură, când îşi dădu seama. Se apropie de fereastra din partea cealaltă, privind către terenul de tenis. Urmări locul în care fuseseră carnotaurii noaptea trecută. Plecaseră...
După cum se şi temea.
— Asta-i prost, spuse el.
— Abia acum e opt, anunţă Thome, privindu-şi ceasul.
— Cât o să-i mai ia? întrebă Levine.
— Nu ştiu. Trei, patru minute.
— Şi ca să se întoarcă?
— Încă cinci minute.
— Sper să rezistăm atât de mult, zise Levine, încruntându-se.
— De ce? făcu Thome. Suntem în regulă.
— În câteva minute, o să avem aici lumina directă.
— Ei şi?
Radioul păcăni.
— Doc, spuse Sarah. Îl văd. Văd elicopterul!

Sarah ajunse dincolo de ultima curbă şi zări terenul de aterizare în stânga. Elicopterul era acolo, cu elicea în mişcare. Văzu o altă intersecţie, din care pornea un drumeag spre stânga, la vale, intrând în junglă, apoi ieşind în luminiş. Conduse pe acesta, coborând printr-o serie de curbe strânse,

forţându-se să meargă încet. Se afla acum din nou în junglă, sub coroanele arborilor. Terenul se îndreptă; Sarah traversă un pârâu şi acceleră.

Chiar în faţa exista o spărtură între copaci, prin care se vedea luminişul luminat. Zări elicopterul. Rotoarele începură să se rotească mai iute – pleca! Observă pilotul în cabina lui rotundă, purtând ochelari de soare. Pilotul verifica ceasul, întoarse capul către copilot şi aparatul începu să se ridice de la sol.

Sarah claxona, accelerând nebuneşte. Dar ştia că ei n-o puteau auzi. Maşina sărea peste denivelări.

— Ce se întâmplă? strigă Thome. Sarah! Ce se întâmplă?

Ea conducea înainte, cu capul scos pe geam, ţipând:

— Aşteptaţi! Aşteptaţi!

Dar elicopterul se ridica deja în aer, ieşind din câmpul ei vizual. Sunetul începu să slăbească. Când maşina se năpusti în luminiş, Sarah văzu elicopterul îndepărtându-se, pierzându-se dincolo de peretele de stâncă.

Elicopterul dispăru.

— Sa rămânem calmi, mormăia Levine, plimbându-se prin magazin. Spune-i sa se întoarcă imediat. Şi să rămânem calmi.

Părea sa vorbească pentru sine. Se plimba de la un perete la altul, lovind scândurile cu pumnii. Clătina din cap nefericit.

— Spune-i să se grăbească. Crezi că poate fi aici în cinci minute?

— Da, zise Thome. De ce? Care-i problema, Richard?

Levine arăta spre fereastră.

— Ziua, spuse el. Aici suntem prinşi în capcană pe timp de zi.

— Şi noaptea am fost tot în capcană, replică Thome. Şi ne-am descurcat!

— Ziua e altfel, îl contrazise Levine.

— De ce?

— Pentru că noaptea, spuse el, aici e teritoriul carnotaurilor. Celelalte animale nu intră. N-am văzut alte creaturi prin preajmă, noaptea trecută. Dar, o dată cu venirea zilei, carnotaurii nu se mai pot ascunde. Nu în spaţii deschise, în lumină directă. Aşa că pleacă. Şi teritoriul nu le mai aparţine.

— Ceea ce înseamnă...?

Levine aruncă o privire către Kelly, care stătea aşezată în faţa calculatorului. Ezită şi spuse:

— Crede-mă pe cuvânt. Trebuie să plecăm de-aici imediat!

— Şi unde să mergem?

Stând la computer, Kelly asculta discuţia dintre Thome şi doctorul Levine. Se juca între degete cu hârtia pe care Arby scrisese parola. Era foarte nervoasă. Felul în care vorbea doctorul Levine o făcea foarte nervoasă. Ar fi vrut ca Sarah să se înapoieze cât mai repede. Se simţea mai bine cu ea alături.

Kelly nu voia să se gândească la situaţia în care se aflau. Se ţinuse tare până ce venise elicopterul. Dar acum elicopterul plecase. Şi observă că nici unul dintre bărbaţi nu pomenea nimic despre revenirea lui. Poate că ştiau ei ceva. Poate că ştiau că nu mai avea să se întoarcă...

Doctorul Levine spunea că trebuie să plece din magazin. Thome îl întreba pe doctorul Levine unde să meargă. Levine spunea:

— Aş prefera să plec de pe insulă, dar nu văd cum. Aşa că va trebui să ne întoarcem la trailer. Acum, acolo este locul cel mai sigur.

Înapoi la trailer, gândi ea. Unde merseseră ea şi cu Sarah, ca să-l recupereze pe Malcolm. Kelly nu voia să se întoarcă la trailer.

Voia, în schimb, să se întoarcă acasă.

Încordată, Kelly netezi bucata de hârtie udă, lipind-o de masă. Doctorul Levine se apropie.

— Lasă joaca, spuse el. Vezi dac-o poţi găsi pe Sarah!

— Vreau acasă, scânci Kelly.

Levine oftă.

— Ştiu, Kelly, zise el. Cu toţii vrem să ajungem acasă.

Şi se îndepărtă din nou, grăbit, încordat.

Kelly dădu la o parte hârtia, o întoarse pe partea cealaltă şi o strecură sub tastatură, pentru cazul în care-ar mai fi avut nevoie de ea. Văzu ceva scris pe spatele hârtiei. O scoase din nou la iveală. Citi:

ZONA B – LEGENDĂ

ARIPA ESTICĂ	ARIPA VESTICĂ	CHEI DE ÎNCĂRCARE
LABORATOR	CHEI DE ASAMBLARE	INTRARE
PERIFERIC	MIEZ PRINCIPAL	GEO TURBINĂ
DEPOZIT	SAT LUCRĂTORI	MIEZ GEO
STAŢIE BENZINĂ	PISCINĂ/TENIS	GRĂDINĂ VERDE
CASĂ MANAGERI	CĂRARE	CONDUCTE GAZ
SECURITATE UNU	SECURITATE DOI	CONDUCTE TERMICE
DOC RÎU	DEBARCADER	SOLAR UNU
DRUM MLAŞTINĂ	DRUM RÎU	DRUM CULME
DRUM MUNTE	DRUM STÎNCĂ	STAUL

Îşi dădu seama de îndată: era o copie de pe monitorul computerului din casa lui Levine, din noaptea în care Arby recuperase fişierele din computer. Parcă trecuse de-atunci un milion de ani, parcă fusese în altă viaţă. Dar trecuseră abia... cât? Două zile?

Îşi aminti cât de mândru fusese Arby când recuperase datele. Îşi aminti cum încercaseră să înţeleagă ceva din lista asta. Acum, fireşte, toate denumirile aveau un sens.

Erau locuri: laboratorul, satul lucrătorilor, magazinul, staţia de benzină...

Privi lista.

Nu, că asta-i bună, gândi ea.

— Doctore Thome, spuse ea. Cred c-ar fi bine să vă uitaţi la asta...

Thome privi fix ceea ce indica pe listă degetul fetei.

— Crezi? spuse el.

— Asta scrie aici: debarcader.

— Îl poţi găsi, Kelly?

— Adică prin video? ridică ea din umeri. Pot să încerc.

— Fă-o, spuse Thome.

Privi cum Levine, aflat în cealaltă parte a încăperii, loveşte iarăşi pereţii.

Ridică receptorul.

— Sarah? Aici Doc.

Radioul pârâi.

— Doc? Trebuie să opresc un minut.

— De ce? întrebă Thome.

Sarah Harding oprise pe marginea drumului de coasta. La vreo cincizeci de iarzi înainte, văzu tiranozaurul, coborând pe drum. Îl ţinea pe Dodgson în bot. Şi Dodgson încă mai trăia!

Trupul i se mişca. Crezu chiar că-l aude ţipând.

Fu surprinsă să descopere că nu simţea nimic pentru el. Privi fără emoţie cum tiranozaurul părăseşte drumul şi coboară panta spre junglă.

Sarah pomi maşina şi înaintă cu atenţie.

La consola computerului, Kelly rulă imaginile video, una după alta, până ce găsi un doc de lemn, acoperit de un debarcader deschis la capătul cel mai îndepărtat. Interiorul debarcaderului părea în stare bună; nu erau prea multe liane şi ierburi care să-l acopere. Văzu o şalupă legata de doc, legănându-se. Văzu trei butoaie cu benzină într-o parte. Si dincolo de debarcader se vedeau apa şi soarele; părea un râu.

— Ce crezi? făcu ea către Thome.

— Cred că merită să încercăm, spuse acesta, privind peste umărul ei. Dar unde e? Găseşti o hartă?

— Poate.

Se chinui să ajungă înapoi la afişajul principal, cel cu iconuri ciudate.

InGen
Site B Network Services

Arby se trezi şi se apropie să vadă ce făcea.

— Drăguţă grafică... Ai intrat şi tu?

— Da, răspunse ea. Am intrat. Dar nu reuşesc să mă descurc.

Levine păşea în continuare nervos, privind pe fereastră.

— E bine, spuse el, dar se luminează din ce în ce mai tare. Nu înţelegeţi? Trebuie să scăpăm de aici. Clădirea asta are un singur perete. E potrivită pentru tropice, dar e practic o magazie!

— O să reuşim, îl asigură Thome.

— Încă trei minute, poate. Adică, uite, spuse Levine.

Se apropie de uşă şi o izbi cu pumnul.

— Uşa asta e…

Cu un pocnet, lemnul din jurul încuietorii zbură în ţăndări şi uşa se deschise brusc. Levine fu aruncat înăuntru, aterizând brutal pe podea.

Un raptor stătea şuierând în prag...

O cale de scăpare

Aşezată la consolă, Kelly îngheţase de groază. Îl privi pe Thorne aruncându-se dintr-o parte, izbind cu toată greutatea uşa, trântind-o peste raptor. Surprins, animalul fu aruncat în spate.

Uşa îi prinse o labă. Thome se sprijini de uşă. De cealaltă parte, animalul mârâia şi lovea.

— Ajutaţi-mă! strigă Thome.

Levine se ridică clătinându-se în picioare şi fugi la uşă, adăugind şi greutatea lui.

— Ţi-am spus eu! urlă el, plin de reproş.

Brusc, magazinul fu înconjurat de raptori. Mârâind, atacau ferestrele, muşcau grilajul de metal. Se izbeau în pereţii de lemn, răsturnând rafturile, împrăştiind pe podea conservele şi sticlele. În câteva locuri, lemnul începuse să crape.

Levine strigă în spate, către Kelly:

— Găseşte o cale de scăpare!

Kelly privi totul îngrozită. Uitase de computer.

— Haide, Kel. Concentrează-te.

Ea se întoarse din nou înspre ecran, nesigură. Selectă crucea din colţul stâng. Nu se întâmplă nimic. Selectă cercul din stânga sus. Brusc, începură să apară iconuri, umplând rapid tot ecranul.

InGen
SitB B Network Services

— Nu-ţi face griji, trebuie să existe o cheie, o încurajă Arby. Trebuie doar să ştim cum...

Dar Kelly nu-l asculta. Apăsa alte butoane şi selecta la întâmplare, încercând să declanşeze ceva, să capete o explicaţie. Orice...

Brusc, întreaga imagine pomi să se distorsioneze, sa se răsucească.

— Ce-ai făcut? întrebă Arby alarmat.

Kelly asuda.

— Nu ştiu, spuse ea, retrăgându-şi mâinile de pe tastatură.

— E mai rău, zise Arby. Mai mult ai stricat... Imaginea continua să se strângă, iconurile distorsionându-se sub ochii lor.

— Haideţi, copii! strigă Levine.

— Încercăm! răspunse Kelly.

— Devine un cub, spuse Arby.

Thome împinse frigiderul înalt, cu uşă de sticlă, în faţa intrării. Raptorul izbi din nou, răsturnând cutiile dinăuntru.

— Unde sunt armele? întrebă Levine.

— Sarah are trei în maşină.

— Grozav!

La ferestre, unele gratii erau atât de îndoite încât spărgeau sticla. Pe peretele din dreapta, lemnul era crăpat, deschizându-se în spărturi largi.

— Trebuie să scăpăm de aici, strigă Levine către Kelly. Trebuie să găsim o cale!

Fugi în spatele magazinului, în baie. O clipă mai târziu se întoarse.

— Sunt şi în spate!

Totul se petrecea foarte repede.

Pe ecran, Kelly văzu un cub rotitor pe care nu ştia cum să-l oprească.

— Haide, Kel, spuse Arby, privind-o cu ochii umflaţi. Poţi. Concentrează-te. Haide...

Toţi cei din încăpere strigau. Kelly privi cubul de pe ecran, simţindu-se pierdută şi fără speranţă. Nu mai ştia ce să facă. Nu mai ştia de ce stă acolo. Nu mai ştia ce rost aveau toate. De ce nu era Sarah acolo?

Din spatele ei, Arby spuse:

— Haide. Ia iconurile pe rând, Kel. Poţi. Haide. Concentrează-te!

Dar ea nu se putea concentra. Nu putea selecta iconurile, se roteau prea repede pe ecran. Probabil existau procesoare paralele care se ocupau de grafica afişată. Kelly rămase privind. Porni să se gândească la o mulţime de lucruri – lucruri care-i veneau întâmplător în minte.

Cablul de sub birou...

Legătură prin fir...

Multă grafică...

Sarah vorbindu-i în trailer...

— Haide, Kel. Trebuie s-o faci. Găseşte o scăpare!

În trailer, Sarah spunea: „Cei mai mulţi oameni îţi dau sfaturi greşite."

— E important, Kel, insista Arby, tremurând lângă ea.

Kelly ştia că Arby se concentra asupra computerului în care vedea calea de a bloca evenimentele. Calea...

Peretele se crăpă, o scândură lată de o palmă se rupse înspre interior şi un raptor îşi strecură capul în încăpere, mârâind şi pocnind din fălci.

Nu-i ieşea din minte cablul de sub birou. Cablul de sub birou... Lovise cu piciorul cablul de sub birou.

Cablul de sub birou...

— E important, spuse Arby.

Atunci îi veni ideea.

— Nu, exclamă ea. Nu e important!

Şi coborî de pe scaun, strecurându-se sub birou.

— Ce faci? ţipă Arby.

Dar Kelly găsise deja răspunsul. Văzu cablul computerului intrând în podea. Văzu o tăietură în lemn. Pipăi podeaua, trăgând de ea cu degetele. Brusc, reuşi să deschidă un panou. Privi în jos. Beznă.

Da.

Era destul loc să se târască pe acolo. Ba nu, mai mult. Un tunel.

— Aici! strigă ea.

Frigiderul se prăbuşi. Raptorii năvăliră prin uşă. Din lateral, alte animale forţau intrarea prin pereţi, răsturnând lăzile. Raptorii dădură buzna în încăpere, mârâind. Găsiră legătura de haine ude ale lui Arby şi porniră s-o sfişie furioşi.

Vânau cu mişcări iuţi.

Dar oamenii plecaseră.

Evadare

Kelly era în frunte, ţinând în mâna o lanternă. Mergeau în şir indian printre zidurile ude de beton. Se aflau într-un tunel cu latura de patru picioare, străbătut pe latura stângă de seturi de cabluri metalice. Pe lângă tavan treceau ţevi de apă şi gaz. Tunelul mirosea a statut. Kelly auzi chiţcăitul şoarecilor.

Ajunseră la o intersecţie în Y. Kelly privi cu atenţie în ambele părţi. Spre dreapta era un pasaj lung şi drept, pierdut în beznă. Ducea probabil la laborator, gândi ea. La stânga, tunelul era mult mai scurt, cu trepte la capăt.

Se îndreptă spre stânga.

Se târî printr-o deschizătură îngustă în beton şi împinse trapa de lemn de deasupra. Ieşi într-o magazie mică, plină de cabluri şi ţevi ruginite. Soarele se strecura prin ferestrele sparte. Ceilalţi urcară în urma ei.

Privi afara pe fereastră şi o văzu pe Sarah Harding coborând cu maşina dealul, în direcţia lor.

Harding conducea Explorer-ul de-a lungul râului. Kelly stătea lângă ea pe scaunul din faţă. Văzură un indicator de lemn, anunţând debarcaderul din faţă.

— Deci grafica de pe ecran ţi-a dat ideea, Kelly? întrebă cu admiraţie Sarah.

Kelly dădu din cap în semn că da.

— Mi-am dat seama, brusc, că nu conta ce aveam pe ecran. Conta doar faptul că vedeam o mulţime de date manipulate, milioane de pixeli rotindu-se

acolo şi asta însemna că trebuie să existe un cablu. Iar pentru un cablu e nevoie de spaţiu.

Destul spaţiu ca să poată umbla un instalator, în cazul în care era nevoie de vreo reparaţie.

— Deci te-ai uitat sub birou.

— Da, spuse ea.

— Asta-i foarte bine, aprobă Harding. Cred că oamenii ăştia îţi datorează viaţa.

— Nu cred, zise Kelly, ridicând din umeri.

Sarah îi aruncă o privire scurtă.

— Toată viaţa, ceilalţi oameni vor încerca să-ţi fure meritele. Nu ţi le refuza chiar tu.

Pe lângă râu, drumul era noroios şi năpădit de ierburi. Auziră strigătele depărtate ale dinozaurilor, undeva în spatele lor. Harding coti pe lângă un copac prăbuşit, apoi văzură debarcaderul.

— Hopa, spuse Levine. Am un presentiment urât.

Văzută din afară, clădirea era ruinată şi năpădită de ierburi. Acoperişul se găurise în câteva locuri. Nimeni nu rosti nici un cuvânt, în clipa când Harding trase Explorer-ul în faţa unor uşi duble, încuiate cu un lacăt ruginit. Coborâră din maşina şi înaintară prin noroi până la glezne.

— Chiar crezi că au vreo barcă pe-aici? făcu Arby cu îndoială în glas.

Malcolm se sprijini de Harding, în vreme ce Thome izbi cu toată greutatea în uşi. Lemnul putred se crăpa. Lacătul căzu la pământ.

— Ţine-l, spuse Harding şi trecu braţul lui Malcolm peste umărul lui Thome.

Apoi, cu piciorul, făcu o spărtură în uşa, suficientă pentru a se târî înăuntru.

Intră imediat în beznă. Kelly se grăbi s-o urmeze.

— Ce vezi? întrebă Levine, trăgând de scânduri ca să lărgească gaura. Un păianjen păros trecu iute peste scânduri, fugind.

— E o barcă aici, spuse Harding. Şi arată bine.

Levine băgă capul prin gaură.

— Sa fiu al naibii, exclamă el. Chiar s-ar putea să plecăm de aici!

Răsplată

Lewis Dodgson se prăbuşi.

Căzu din gura tiranozaurului, cu capul în jos şi se lovi de marginea dură a unui val de pământ. I se tăie răsuflarea şi pe moment ameţi. Deschise ochii şi văzu un zid de noroi uscat. Simţi în nări un miros de putreziciune. Apoi auzi un sunet care-l îngheţă: un scâncet subţire.

Se ridică într-un cot şi văzu că se afla în cuibul tiranozaurului. Zidul de pământ îl înconjura inaccesibil, din toate părţile.

Erau trei pui, printre care şi acela cu piciorul învelit în folia de aluminiu. Puii scânceau excitaţi, împiedicându-se în vreme ce se îndreptau către el.

Dodgson se ridică în picioare, nesigur. Celălalt tiranozaur adult se afla la capătul îndepărtat al cuibului, mârâind. Cel care-l adusese stătea alături, profilându-se deasupra lui.

Dodgson privi puii apropiindu-se, cu gâturile îndoite şi dinţii mici şi ascuţiţi. Apoi se întoarse, vrând să fugă. Într-o clipă, adultul apleca botul, răsturnându-l pe Dodgson. Apoi, ridică iarăşi capul, aşteptând. Veghind.

Ce dracu' se întâmplă? gândi Dodgson. Se ridică la loc, cu grijă. Din nou fu răsturnat. Puii scâncică şi se apropiară şi mai mult. Le văzu trupurile mânjite cu resturi de came şi excremente. Le simţi mirosul. Se ridică în patru labe şi începu să se îndepărteze târâş.

Fu prins de picior şi ţinut. Privi în urmă şi văzu tiranozaurul care-l cărase în fălci.

Animalul îl ţinu blând un moment. Apoi muşcă şi oasele se rupseră şi se sfărâmară.

Dodgson ţipă de durere. Nu se mai putea mişca. Nu mai putea face altceva decât să ţipe.

Puii înaintară şi mai iute. Preţ de câteva clipe, păstrară distanţa, zvâcnind când şi când din capete ca să muşte fulgerător. Când văzură că Dodgson nu mai mişcă, unul sări pe piciorul lui şi începu să muşte din carnea sângerândă. Altul i se căţără pe pântece şi-i înfipse dinţii în coaste.

Al treilea i se urcă pe faţă şi-l muşcă de obraz. Dodgson urlă. Văzu puiul smulgându-i carnea de pe figură. Sângele curgea din botul animalului. Puiul îşi lăsă capul pe spate şi înghiţi, apoi se întoarse, deschise din nou fălcile şi muşcă adânc din gâtul lui Dodgson...

A ŞAPTEA CONFIGURAŢIE

„Restabilizarea parţială poate apărea după eliminarea elementelor distructive. Supravieţuirea este parţial determinata de evenimente întâmplătoare”

IAN MALCOLM

Plecare

Barca lăsă în urmă râul din junglă şi se cufundă în întuneric. Pereţii peşterii întorceau ecoul motorului; Thome manevra prin curentul iute. Spre stânga, era o cascadă luminată de o rază rătăcită. Apoi ieşiră la lumină, între peretele înalt şi valurile violente, în plin ocean. Kelly scoase un strigăt de victorie şi-şi aruncă braţele în jurul gâtului lui Arby, care se încruntă şi zâmbi.

Levine privi în urmă către insulă.

— Trebuie să recunosc, nu m-am gândit c-o să reuşim. Dar cu camerele video pe care le-am instalat şi cu legătura în stare de funcţionare, cred c-o să putem aduna în continuare date, până ce vom avea un răspuns definitiv pentru dispariţia speciilor...

Sarah Harding îl privi gânditoare.

— Poate că da, poate că nu!

— De ce nu? E o Lume Pierdută perfectă!

Ea îl cercetă pieziş.

— Ba deloc, spuse. Sunt prea mulţi prădători, îţi mai aminteşti?

— Aşa se pare, dar nu ştim...

— Richard, îl întrerupse ea. Ian şi cu mine am verificat. Pe insula asta s-a făcut o greşeală cu mulţi ani în urmă. Pe când laboratorul încă mai producea...

— Ce greşeală?

— Manufacturau pui de dinozauri şi nu ştiau cu ce să-i hrănească. Un timp, le-au dat lapte de capră, şi asta-i bine. Este un produs hipoalergic. Dar când carnivorele au crescut, le-au dat un extract special

cu proteine animale. Iar extractul se fabrica din came de oaie!

— Şi ce-i rău în asta? făcu Levine.

— În grădinile zoologice nu se foloseşte niciodată came de oaie, spuse ea. Din pricina pericolului de infecţie.

— Infecţie, repetă cu voce joasă Levine. Ce fel de infecţie?

— Prioni, interveni Malcolm din partea cealaltă a bărcii.

Levine îi privi tâmp.

— Prionii, spuse Harding, sunt entităţile cele mai simple cauzatoare de boală, chiar mai simple decât viruşii. De fapt, sunt doar nişte fragmente de proteine. Sunt atât de simpli, încât nici măcar nu pot invada un organism, trebuie să fie mai întâi ingerati. Dar o dată înghiţiţi, produc boli: jigodia, la oi; boala vacilor nebune; şi kuru, o boală cerebrală la om. Iar dinozaurii au căpătat o boală prionică numită DX, de la un lot de extract proteic infectat. Laboratorul s-a luptat ani de zile cu boala, încercând să scape de ea.

— Şi n-a reuşit?

— Un timp, a părut că da. Dinozaurii se dezvoltau bine. Dar s-a întâmplat ceva. Boala a început să se răspândească. Prionii sunt eliminaţi o dată cu fecalele, aşa că este posibil...

— În fecale? se miră Levine. Compii mâncau fecale...

— Da, compii sunt infectaţi cu toţii. Compii sunt prădători mici; ei răspândesc proteinele, infectând şi alte prădătoare. Până la urmă, toţi raptorii s-au îmbolnăvit.

Raptorii atacă animale sănătoase, pe care nu le prind întotdeauna. O muşcătură şi animalul este infectat. Astfel, pas, cu pas, infecţia s-a răspândit din nou pe toată insula. De aceea mor devreme animalele. Iar decesele rapide aprovizionează un număr mare de prădătoare, mai mare decât ar fi de aşteptat...

Levine era neliniştit.

— Ştii, mărturisi el, unul dintre compi m-a muşcat şi pe mine...

— Eu nu mi-aş face griji, spuse Harding. S-ar putea să faci o mică encefalită, dar probabil că n-o să fie decât o durere de cap. Te duc la un doctor în San Jose.

Levine începu să asude. Îşi şterse fruntea cu mâna.

— De fapt, nu prea mă simt bine.

— E nevoie de o săptămână, Richard, preciză Harding. Sunt sigură c-o să scapi cu bine.

Levine se lăsă moale în scaun, cu un aer nefericit.

— Dar lucrul cel mai important, spuse Sarah, este că insula asta n-o să ne spună nimic despre dispariţia speciilor...

Malcolm privi în spate către stânci.

— Poate că aşa trebuie să fie, interveni el. Pentru că dispariţia speciilor a fost întotdeauna un mare mister. Până acum s-a întâmplat de cinci ori pe planeta asta şi nu de fiecare dată din pricina vreunui asteroid. Toată lumea e interesată de evenimentul din cretacic în care au murit dinozaurii, dar mai există astfel de evenimente şi în jurasic şi în triasic. Deşi au fost severe, nu se compară cu evenimentul din permian, când a dispărut optzeci la sută din viaţa de pe planetă, în mare şi pe uscat. Nimeni nu ştie de ce s-a petrecut respectiva catastrofă. Dar mă

întreb dacă nu cumva noi o să fim cauza celei ce va urma...

— Cum adică? întrebă Kelly.

— Fiinţele umane sunt atât de distrugătoare, spuse Malcolm. Uneori, îmi vine să cred că suntem un fel de ciumă ce va curăţa pământul. Distrugem atât de bine, încât mă gândesc că asta e funcţia noastră principală. Poate că, o dată la câţiva eoni, unele animale ajung în stare să le ucidă pe toate celelalte, să facă curăţenie şi să lase evoluţia să treacă la o nouă fază.

Kelly clătină din cap. Se întoarse cu spatele la Malcolm şi veni să se aşeze lângă Thome.

— Apleci urechea la chestia asta? făcu el. Eu nu prea aş lua-o în serios. E doar o teorie. Oamenii nu se pot stăpâni să nu le inventeze, dar toate teoriile sunt nişte fantezii. Şi încă în stare de schimbare! Când America era un ţinut nou, oamenii credeau în ceva numit flogiston. Ştii ce-i asta? Nici nu contează, pentru că nu există. Mai credeau că patru umori controlează comportamentul. Şi mai credeau că Pământul are o vechime de doar câteva mii de ani. Acum credem că Pământul are patru miliarde de ani şi credem în fotoni şi electroni şi credem că întreg comportamentul uman este controlat de ego şi de respectul de sine... Aceste credinţe sunt mai bune, mai ştiinţifice.

— Chiar aşa?

Thome ridică din umeri.

— Şi asta e tot o fantezie. Nu e adevărat. Ai văzut vreodată un „respect de sine”? îmi aduci şi mie unul pe o farfurie? Dar un foton? Poţi?

Kelly scutură din cap.

— Nu, dar...

— Nici n-ai să poţi vreodată. Pentru că lucrurile astea nici nu există. Oricât de în serios le-ar lua oamenii, spuse Thome. Peste câteva sute de ani, oamenii se vor gândi la noi şi vor râde. Vor spune: „Ştii în ce credeau oamenii? Credeau în fotoni şi electroni. Poţi să-ţi imaginezi ceva atât de prostesc?” Şi vor râde cu poftă, pentru că atunci vor avea alte fantezii, mai bune, mai noi. Thome clătină din cap. În acelaşi timp, simţi cum mişcă barca? Asta-i marea. E adevărată. Simţi sarea din aer? Simţi lumina pe piele? Toate astea sunt adevărate. Ne vezi împreună. Şi asta-i adevărat. Viaţa e minunată. E un dar – să trăieşti, să vezi şi să respiri. Nu mai există nimic altceva. Acum uită-te la busolă şi spune-mi unde-i sudul. Vreau să merg la Puerto Cortes. A venit vremea să ne întoarcem acasă...

Precizări

Acest roman este o operă de ficţiune. M-am inspirat din lucrările cercetătorilor din multe domenii. Sunt îndatorat în special lucrărilor şi speculaţiilor lui John Alexander, Mark Boguski, Edwin Colbert, John Conway, Philip Currie, Peter Dodson, Niles Eldredge, Stephen Jay Gould, Donald Griffin, John Holland, John Homer, Fred Hoyle, Stuart Kauffman, Christopher Langton, Emst Mayr, Mary Midgley, John Ostrom, Norman Packard, David Raup, Jeffrey Schank, Manfred Schroeder, George Gaylord Simpson, Bruce Weber, John Wheeler şi David Weishampel.

Îmi rămâne să spun doar că vederile exprimate în această carte sunt ale mele, nu ale lor, şi să reamintesc cititorilor că, la un secol şi jumătate după Darwin, aproape toate punctele teoriei evoluţiei sunt încă puternic combătute şi dezbătute.